

မြစ်ရပ်မှန်

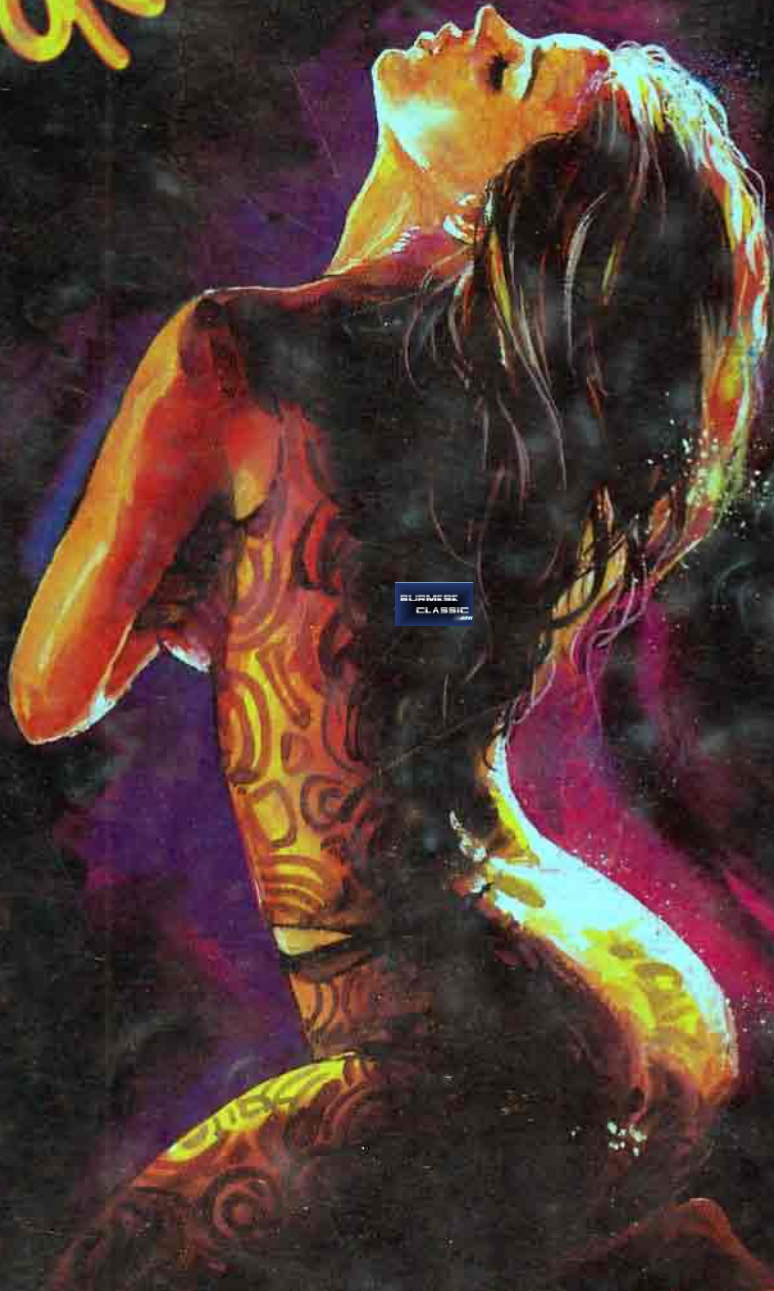
မဂ္ဂဇင်း

မြစ်ရပ်မှန်

No.139
MAY
2014

Cover Story

BURMESE CLASSIC

မြစ်ရပ်မှန်

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့်ဘုရားဆင်းတုတော်များ၏
ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ မသမာသောနည်းဖြင့် စီးပွားရှာသည့်
ဒုစနိုက်သမားများကိုဖော်ထုတ်ခဲ့သော ..

စုံထောက်စံထူး
နှင့်

ပိုက်သင့်သွားသောမိစ္ဆာများ

တာဝန်အလေးတို့
မောင်သစ်နှယ်

အလှအပိုင်

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

မင်းမင်း

မျက်နှာဖုံးအင်္ကျီနှင့်အတွင်းအင်္ကျီအဆင်
မင်းထက်နိုင်
ဝင်းထွဋ်

စုံထောက်ကဏ္ဍ

ဇော်နောင်၊ အဖျောက်မြေမောင်ဆွေမွန်၊ မောင်လှလွန်း၊ ခက်လှိုင်းကျော်

စုံထောက်ရင်ခုန်သံ

နီမျိုးထက်၊ ကြည်တင့်၊ ငြိမ်းချမ်းဦး၊ မိုးဖွဲ့တိမ်၊ စောအောင်ခ(ဘားအံ)၊
မင်းထက်သာညို(တောင်ငူ)၊ ဒိုင်လွင်ကောင်းခံ၊ သွေးစက်သစ်၊

ကာတွန်း

မောင်မောင်ညွှတ်၊ အောင်အောင်ထွေး၊ ရွှေကိုဦး၊ M အောင်ရှိန်၊ မုခုံအိန်ဂျယ်၊ အဖ၊ လင်းထူးဇော်(သန်လျင်)

အတိုဆုံးစုံထောက်ဝတ္ထု

အောင်သွေးလက်(မြစ်ခြေ)၊ ဘုန်းမြင့်ချို(သာယာဝတီ)၊ နွေငြိမ်းချမ်း(အနန်းပင်မြေ)၊ လူထွဋ်

စုံထောက်သုတ

- ၂၉။ ဦးအာကာ(တရားလွတ်တော်ရေခဲ) ဥပဒေစုံထောက်
- ၃၂။ မောင်ညွှတ်စိန် အတိတ်လိုက်စားမှု
- ၃၅။ ထွန်းအောင်လှိုင် တိုက်ဖျက်ရေးပြဿနာ
- ၃၇။ လှမိုး(ပညာရေး) ဥပဒေဗဟုသုတပျိုးခင်း
- နိုင်ငံတကာစုံထောက် နိုင်ငံတကာဂန္ထဝင်မှုခင်းများ

နိုင်ငံတကာစုံထောက်

- ၂၇။ မောင်ကောင်းယဉ် နိုင်ငံတကာစုံထောက်

စုံထောက်ဒိုင်ယာရီ

- ၁၂၀။ မောင်ယဉ်ကျော် စုံထောက်ဒိုင်ယာရီ

စုံထောက်အနုပညာ

- ၉၄။ စန္ဒီမြင့်ပိုင်ရီ ဆရာမဒိုင်ခင်အင်ကြင်းနှင့်

စုံထောက်ဝတ္ထုရှည်

- ၅၉။ မင်းမဟာကျော်ခေါင် သံမဏိဂဠုန်(ဇာတ်သိမ်)

Cover Story

- ၄၂။ စုံထောက်မောင်ရေခဲ စုံထောက်စံထူးနှင့်ဂိုဏ်းသင့်သွားသော

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မိုးပန်းပွင့်(ရာမည)	အတ္တနုလုံးသား
မိုးသဲအောင်	ကြားဖြတ်မုဆိုး
သန်းသန်းမူ	မိုင်ဝက်ပြေးပွဲ
လှူရိုက်အောင်	ကြောက်စရာကြီး
မြသိန်း	နှုတ်ကြောင်သေ
မပျာစရိယသန်းထွန်း	ရင်ကိုလောင်သောမီး
မောင်မြင့်မား(ပိုင်ကလေး)	ကျားပေါင်မပဲ့သော်လည်း
အိုကြည်ဇော်	နှလုံးသားတစ်နေရာမှ
	ပဲ့ကြောလွင့်စဉ်
	သွားရခြင်း
မောင်လွင်မြင့်	မိစ္ဆာအာဇီဝဆိုသော်လည်း
	သစ္စာရှိရမည်
စိုးဝေ	ကံကြီးထိုက်သူ ကြိုးသမား
လေးမောင်	မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်
လှိုင်းမာန်ဦး	ပိတောက်တွေ
	နွေမှာပွင့်မှာလား ဝတ်မှုန်
နေစိုးသော်	လေးဂဏန်းသမားနှင့်လူ

စုံထောက်အလှအပ

၁၃၀။	ငြိမ်းချမ်းအောင်	မိုးယုစံနဲ့ခဏတာ
၁၃၅။	စုဝေနင်း	စိတ်ပီစီးမှုကြောင့်
		အလှမပျက်ရအောင်

ကံကြမ္မာစုံထောက်

၁၇၇။	ဇင်ယော်နီ	တစ်လတာကံကြမ္မာ
------	-----------	----------------

2014 MAY

မျက်နှာပုံးပန်းချီ
မင်းထက်နိုင်
အတွင်းပန်းချီသရုပ်ဖော်
မင်းထက်နိုင်၊ ကျော်ဦး၊
လွင်မင်း၊ သန့်စင်၊
ရဲရင့်နိုင်၊ လင်းခန့်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မောင်အေး
ထုတ်ဝေခွင့်မှတ်ပုံတင်အမှတ်(မြ-၀၃၈၃၂)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဒေါ်စန်းစန်းဌေး(ပြုံးပန်းတစ်ရာ)
၁၃၂၊ မြေညီထပ်၊ အနော်ရထာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ၊
အမှတ်-၁၅၆၊ ၃၇ လမ်း(လယ်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်တည်နေရာ

အမှတ် ၁၄၇(မြေညီထပ်/ယာ)
၃၇ လမ်း(အလယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၇၉၅၂၈

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင်(မြ-၀၅၄၁၇)၊
ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊
စောရန်ပိုင်အနောက်ရပ်ကွက်။
ဖုန်း - ၂၂၉၅၆၁

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ရေပွဲ

ရေခွက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီကို
ပိုင်တိုင်တိုင် ဟိုသည်လျှောက်။

ရေကစားချင်လို့
စောင့်စားကာ လူကိုမျှော်လည်း
ပေါ်လော ဘယ်သူကမှ
နေပူပူ လမ်းနံဘေး
ကလေးနှစ်ယောက်။ ။

ဇော်နောင်

အရှေ့နံ့အနောက်

တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ
မိုးရာ 'အက အလှ သဘာဝ'
ဆင်သလို့ ကပွဲဝင်
အပျိုစင် ယဉ်မရိုင်း
ပွဲဝင်တိုင်း တင့်လှဟန်။

လျှပ်ပေါ်လော်လည်
မသတိစရာ ဝတ်စား
ကိုးရိုးကားရား ကကြိုးဆင်
ရေသဘင်စင်မြင့်ထက်
စွဲမက်စရာတဲ့လား ..
ဟေး ဟေး ဟား ဟား ညာသံပေး
တေးသွားက ဘဝင်ညံ။

သည်စင်မြင့်မှာလ
တစ်ဖွဲ့က ယဉ်ကျေးစွာ
ရင်လေးစရာက နောက်တစ်ဖွဲ့
အလှည့်ကျ ဖျော်ဖြေဟန်
အမှန်တော့ ပွဲစည်ရဲ့။

ပရိသတ်ရေ
သည်အရပ် သည်ဇာတ်မှာ
ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လို့
ဇာတ်ဆရာပေါ် မူတည်ပြန်သပ
သည်သင်္ကြန် သဘာဝကိုဖြင့်
ဘာကမျှ မဆိုချင်ဘု
လိုချင်ရာ လမ်းကို လှကြကာ
(ကွယ်တို့ရေ ..)တုပပါကွဲ့။ ။

အဖျောက်မြေ မောင်ဆွေမွန်

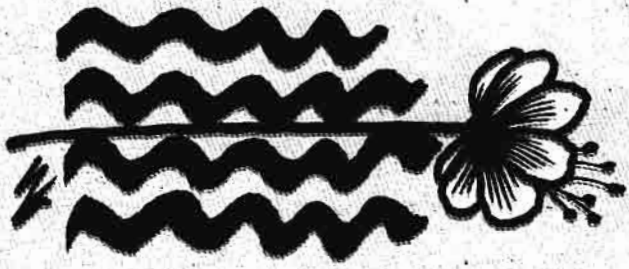
ဝေးဝေးမပြေးနဲ့

အမှတ် လွတ်တာနဲ့
စိတ်က မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသွားရော။

တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့် သတိလက်လွတ်
စိတ်က ငါ့ကို ကုဋေပေါင်းများစွာ
ဖြတ်ကျော်သွားပေါ့။

ဖျတ်ခနဲ သတိရ
ချည်တိုင်က ကြိုးလွတ်သွား
အနိစ္စ အမြဲမရှိ
ဒုက္ခ ဆင်းခဲခြင်း
အနတ္တ ငါ၏ ကိုယ်မဟုတ်
လက္ခဏာရေးသုံးပါး
သတိသံပတ် တင်းလိုက်ရ။

ဒီလိုနဲ့
လွတ်နေတဲ့ စိတ်ကလေး
ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ဖမ်း
အလှမ်းမဝေးတော့ပါဘူး။ ။

မောင်လှလွန်း

ပိများ

နေကြည်ကြည်
ညကြည်ကြည်
အလှပြ၏
ဘဝနတ္ထိ
ဝမရှိတဲ့ .. ဝိ။

နံရံထက်က
နာရီပျက်များပမာ
ရုံးတွေမှာ
ကျောင်းတွေမှာ
ဈေးထဲမှာ
လမ်းပေါ်မှာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ
..... မှာ
..... မှာ
ဝိ ... များစွာ။ ။

ခက်လှိုင်းကျော်

အကျင့်အရိက္ခာတောင်းမှန်ကြောင်း
 ရှိစေရန် ဘေးကင်းစွာအလုပ်လုပ်ပါ။
 ရုပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထောက်ခံ
 အလုပ်လုပ်ပါက ဘေးအန္တရာယ်
 ဒါဆို... ဘယ်သူ့မှ ဘေးကင်းစွာ
 ပြုလုပ်ပါ။

ကမ္ဘာ့
 ကမ္ဘာ့

မှန်ကန်စွာ
 ဘေးကင်းစွာ
 ပြုလုပ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ပုဂံ အထက်မှာ
ဘုရားရှိခိုးဆွဲတာ...
ပျံ့ပျံ့ကဲကဲပေါ့ကွ

ပုဂံ

Chit Chit Chit

စုံထောက်ကြီး
ဦးခွဲခွဲ

MAUNG SHEIN

အရက်မရလည်း
ထန်းရည်လောက်တော့
လုပ်ပေါ့!.. အခုတော့
ဇွားနို့..တံ့...ငါ...သေမယ်..*

Handwritten signature and the Burmese word 'အခု' (A-cho) written below it.

မင်းခြံရှေ့မှာငါ့ကားနှစ်စီး
 ညလုံးဖေါက်ရပ်ထားလို့မင်း
 အတွက်ဘာတွေနှစ်နာစရာရှိလို့လဲ

မင်းကားတွေလာရပ်ထားတော့သူခိုး
 တွေကသူဌေးလို့ထင်ပြီးညကအိမ်မှာ
 ဝင်မွှေးသွားတာလုပ်ပြီ
 ကွသိရဲ့လား

လင်းထူးလော် <သန်လျှင်>

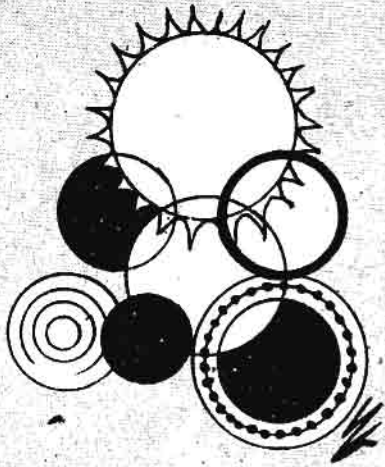
ဆရာပဲ.. လုံးဝလောက်ထိုးလို့
မရတု့သလူ့.. ရှိရင်ခေါ်လာခဲဆို
ကဲ.. ဒီမှာ.. ခေါ်လာခဲပြီ...

သေမင်း-

သုရမိုး

မွေ့လွယ်ခင်း

ပျင်းရိခြောက်သွေ့ အရည်ပျော်ကျ
စီးကရက်တစ်လိပ်နဲ့ အတင်းတွန်းတင်ထားရတယ်။

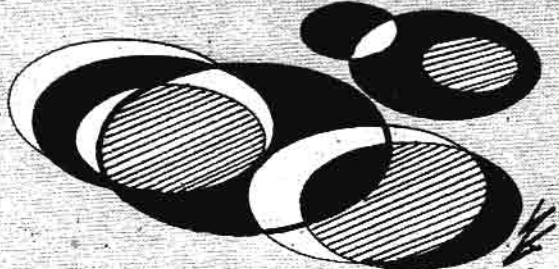
ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတိုင်း
လမ်းမဟာ ဖုန်တထောင်းထောင်းထ
သစ်ရွက်ခြောက်တွေလည်း ဒရောသောပါးပြေးထွက်သွားကြ
“လိုက်၍သိမ်းဆည်းပါ ငိုက်မနေပါနဲ့” ဆိုတဲ့
မူလတန်းဖတ်စာတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရမိချဲ့။

မသေချာပေမဲ့လည်း
ပျံ့လွင့်လွန်းတဲ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်းချုပ်မိမယ်ထင်လို့
ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ထပ်တင်ဖြစ်တယ်။

နိပျိုးထက်

လူနာစောင့်

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အသံတစ်ခုရဲ့ တလေးတစား မျက်နှာကြက်တွေ တင်းမာနေပုံ
 ငုတ်တုတ်မေ့ရုံများ၊ အေးစက်တောင့်တင်းနေဆဲ ဦးခေါင်းခွံဟာ ပျော့ဝင်နက်ရှိုင်းနေပုံ
 ခေါ်သံများ .. နားဟာ အသံလုံအခန်းတစ်ခုထဲ ပိတ်မိနေတယ်
 အိပ်ရေးမမျှသံတစ်ခန်းလုံး
 ငြိမ်းချမ်းမှုမျက်နှာကျက်ဆီ အိပ်မက်တွေ အငိုက်မိနေတယ်
 တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်နေတဲ့ နှလုံးဟာ သူ့နာကျင်မှုဆီ ပြေးပြေးလွှားလွှား
 အရှိန်ငြိမ်းပေါ် ခိုတွဲနေတဲ့ အသားမဲ့ အရွတ်တွေ၊ အပြောတွေ
 စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ် လျှောကျလာတဲ့ အမြင်အာရုံများစွာ
 ထွေပြား ရှုပ်ထွေး .. ဟေ့ မင်းမအိပ်သေးဘူးလားရယ်လို့
 တစ္ဆေတစ်ကောင် ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်ပြီး လာနှုတ်ဆက်တယ်
 ညနံ့ရောဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ငါ့အမှောင်တွေကို ချောင်းကြည့်စရာလားကွာ
 ခွီးမှပဲ ..
 ဒေါသဟာ ငယ်ထိပ်ပေါ်တက်စီးပြီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခုတ်မောင်းနေတယ်
 အသံခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်နေတဲ့ ချောင်းဟန်သံမှာ ငါလည်းပဲ ငိုက်မြည်းလို့
 ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေ ပွက်ထနေတဲ့နေရာ
 သေခြင်းဟာ မျက်နှာကြက်မှာရှိနေတဲ့ တင်းမာမှုကို လျှော့တွက်နေပုံပဲ
 အရိပ်တွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဆွပ်ဘီတွေလို ကွေးကောက်နေအောင် ကခုန်နေကြပြန်တယ်
 အိမ်ပြန်လိုက်ကြရအောင်ကွာ
 ငါတို့ရဲ့ မူလအိမ်၊ မူလနားခိုရာ၊ မူလစစ်မြစ်၊ မူလအစိုင်အခဲဖြစ်တည်မှုတို့ရဲ့လားရာ
 ငါတို့ဟာ ခရီးသွားတွေပါဆိုတာထက်ပိုပြီး ဘယ်ခလုတ်ကိုမှ မနှိပ်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး
 စောင့်နေတဲ့ သံသရာ ..
 ဒီမှာ လမ်းချော်နေတယ်။ .။

မိုးခွဲတိမ်

ဆယ့်ခြောက်နှစ်စာ

ဆယ့်ခြောက်နှစ်စာ အလွမ်းတွေကို ထမ်းပိုးလို့
 ငါ .. အိမ်ပြန်ချင်ခဲ့တာပေါ့
 ခေါင်းမာဖို့ အကြောင်းပြချက်တွေ မေ့ထားမယ်
 ည ကိုးနာရီဆို အိပ်ရာပေါ်ရှိနေဖို့
 အမေဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်စာ အိပ်ရာပြင်လို့
 အချိန်မှန် ထမင်းပြန်စားဖို့
 အမေဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်စာ အော်ဟစ်ခေါ်လို့
 ခေါင်းမာဖို့ အကြောင်းပြချက်တွေ မတွေ့တော့ပါ
 နားထောင်ကောင်းတဲ့ပုံပြင်တွေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်စာ
 အဖေစုဆောင်းထားလိမ့်မယ်
 အိမ်မပြန်ဖြစ်တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အတွင်း
 အဖေရေ ..
 သား .. ပုံပြင်တွေ နားမထောင်တတ်တော့ဘူးဗျာ။ ။

ကြည်စာ

www.burmeseclassic.com

အမှတ်အသား

နာကျင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ဒဏ်ရာရှိတယ်
 နာကျည်းလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အငြိုးအတေးရှိတယ်
 ပျော်ရွှင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အရယ်အပြုံးရှိတယ်
 သတင်းပေးချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အတွေ့အကြုံရှိတယ်
 ကိုယ်ရည်သွေးချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အတ္တရှိတယ်
 အများအကျိုးဆောင်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ကြည့်စင်တဲ့အဖြူရောင်နုလုံးသားရှိတယ်
 အမြတ်ထုတ်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ဝိသမလောဘရှိတယ်
 လှောင်ပြောင်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာ သရော်သွမ်းသွေးတာရှိတယ်
 ပျင်းရိလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ငြီးငွေ့မှုရှိတယ်
 စိတ်ဓာတ်ကျလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ထက်သန်မှုကင်းမဲ့ခြင်းရှိတယ်
 စိတ်တက်ကြွလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အားမာန်ရှိတယ်
 ခင်မင်ရင်းနှီးလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ဖော်ရွေမှုရှိတယ်
 မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ မရင့်ကျက်မှုရှိတယ်
 ရန်တိုက်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ကောက်ကျစ်မှုရှိတယ်
 လွမ်းဆွတ်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ တမ်းတမှုရှိတယ်
 ဝမ်းနည်းလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ မျက်ရည်ရှိတယ်
 အပြစ်တင်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ သဘောထားသေးသိမ်မှုရှိတယ်
 သွားချင်လို့ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ခြေထောက်ရှိတယ်
 ပြောချင်လို့ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ပါးစပ်ရှိတယ်
 ပြန်ပြန်ကြားချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ နားရှိတယ်
 ထိတွေ့ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ အာရုံခံမှုရှိတယ်
 တဏှာတက်ကြွလို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ရမ္မက်သွေးရှိတယ်
 လူတတ်ကြီးလုပ်ချင်လို့ ရေးတဲ့ကဗျာမှာ ..
 အိုးနင်းခွက်နင်း မဖြစ်ညစ်ကျယ်အကွရာတွေရှိတယ်
 အဲဒါကြောင့် ကဗျာဆရာမှာ ..

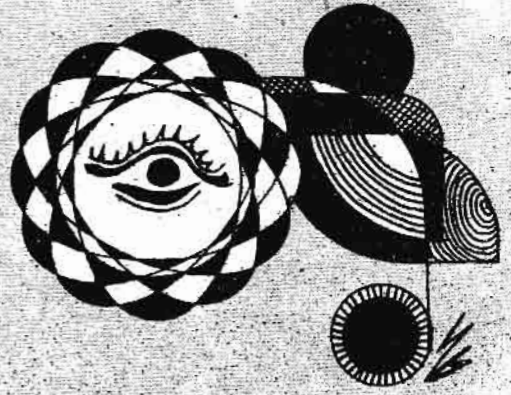
အငြိုးအတေး
 အရယ်အပြုံး
 အတွေ့အကြုံ
 အမှတ်အသားရှိတယ်။ ။

ငြိမ်းချမ်းစို့

DETECTIVE POEM

ကျွန်းချောင်း

ပေါက်ပြည်ကို ခေါင်းပြု
 ဆူးအလိပ်လိပ်နဲ့ တောင်ကုန်းတောင်တန်းကို ခြေကန်
 တန်ကြည့်တောင် စွယ်တော်ကို ဦးထိပ်မှာပန်လို့။
 မဇ္ဈိမ ပဋိပဋာ ဝေးမသီတဲ့ဥတုမှာ
 ပူရင်လည်း ကျောကွဲအောင်ပူ
 အေးရင်လည်း အရိုးကွဲအောင်အေး
 ဒါပေမဲ့ ..
 ဘယ်ဆေးခွဲရေးရေး သူ့စကားလုံးကလှတုန်း။
 ရောဝတီနဲ့ ဘေးလုံးတိုက်ရင်း
 သူ့ခမျာ
 မြေတစ်ကောင်လို တွားလျားကပ်လို့
 တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်လိုဖုံးဖုံး မလုံဘူး။
 ကျောပေါ်မှာလည်း
 လမ်းဆိုလို့
 ပင်လယ်ရိုးတစ်ချောင်းသာပါတဲ့ ငါးတစ်ကောင်လို။
 အခိုးငွေ့တွေ တသောသောနဲ့
 နိုင်ငံခြားဖြစ် အဆောက်အအုံ ၃ လုံးမှာသာ
 ရုံးတက်ရုံးဆင်း အချိန်းအချက်နဲ့
 ချွေးတံဒီးဒီး ဝဋ်ကြွေးခံရင်း
 ၂၄ နာရီလုံးလုံး
 သူ့တပိုင်တနိုင်မှာ မိရိုးဖလာသီချင်းဖြစ်လို့။
 လယ်မြေလည်းပေါ
 သဲချောင်းလည်းများ
 အဲဒီလောင်းရိပ်အောက်မှာ
 ဘယ်သလုံးသားမှာမှ ဖုန်မကပ်သူမရှိဘူး။
 အရှားပါးဆုံးသတ္တဝါဟာ
 အသပြာနဲ့ မော်ဒန်ကဗျာဆရာဖြစ်ပြီး
 ရောင်ရဲခြင်းနဲ့ အရစ်ပြုန်းနေတဲ့ မနက်ဖြန်ဟာ
 အဖွံ့ထွားဆုံး ခြုံထည်ဖြစ်တယ်။
 မကြွားဝါချင်ဘူး
 ခမ်းနားထည်ဝါလိုက်ပုံက
 တန်ကြည့်တောင်၊ ရွှေစည်းခုံ၊ တုရွင်းတောင်၊ လောကနန္ဒာဆိုတဲ့
 မြတ်စွယ်တော်လေးချူကြားမှာမှ ရင်ငွေ့လှုံတဲ့သား
 ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားလောက်တဲ့မြို့။

နိုင်လွင်ကောင်း

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောရတနာနဲ့လူ

ရယ်လိုက် ငိုလိုက် လောကဝံတရားနဲ့ဆိုတွေ့
ဟိုပြေး ဒီပြေး ဘဝဝမ်းရေအတွက်ရင်ဆိုင်
လူဆိုတဲ့ မှတ်တိုင် မယိုင်နဲ့ဖို့
သောကဒုက္ခအမှိုက်တွေနဲ့ ခလုတ်မတိုက်မိဖို့
ဝီရိယတွေ ဖွဲ့တွေ
မလွတ်စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားရ။

အသက်ရှူနေသမျှ
တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့လူ
မိဘပေးတဲ့ မေတ္တာပန်းကိုပန်
ချစ်သူပေးတဲ့ အချစ်ရေမွှေးကိုဆွတ်
မာယာတွေ
အမှန်းတွေ အုပ်စုပွဲရောက်လာတာ
ဘယ်လိုခုခံရမယ်ဆိုတာ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရသေးတာ။

အဲဒီလို
နေရာမှန် ရပ်တည်ချက်မှန်ပေမဲ့
ကိုယ့်နောက်မှာ အရိပ်လိုလိုက်
ကိုယ့်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ချောင်းမြောင်း
သင်္ဘောရတနာဆိုတဲ့ အကောင်းစားတစ္ဆေကောင်ဆိုတာ
ရှောင်ကွင်းလို့မလွတ်တဲ့
ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ပါ။

သင်္ဘောရတနာနဲ့ ပွေဖက်မိချိန်မှာ
ယုံကြည်မှုတွေ ရေစုန်မျော
မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ မောပန်းနွမ်းနယ်ရ
ကြိုးစားထားသမျှ
သဲထဲရေသွန်သလို အရာတောင် မထင်တော့ဘူး
သင်္ဘောရတနာဟာ
မာနမီးလျှံနဲ့
အတ္တချောက်ကမ်းပါးကို
ပြာချနိုင်တဲ့အရာ
မဟာစူပါ ပါပါ။ ။

မင်းထက်သာညို(တောင်ငူ)

www.burmeseclassic.com

၅၀၈အုပ်ထဲက ဆုတ်ဖြုတ်ထားတဲ့စာပျက်နာ

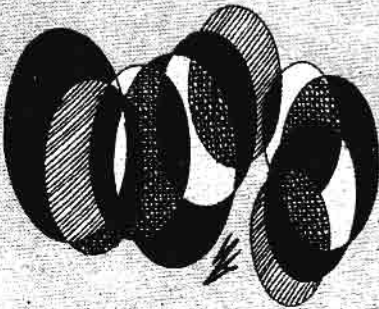
တစ်လေ့တည်းစီး
တစ်ခရီးတည်းသွားကြသူတွေဆိုပြီး
အနေနီးတာနဲ့အမျှ
အရေးကြီးရင်ကြီးသလို သွေးနီးလာမယ် ထင်လို့လား ...။

အတူနေကာလနဲ့သာ
သံယောဇဉ်ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်လို့ရစတမ်းဆိုရင်
ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိ ဆိုတဲ့စကား
ရှေးလူကြီးတွေ ထားခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး ...။

အရေးကြီးရင်ကြီးသလို သွေးနီးစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့
အိမ်ကွင်း၊ အဝေးကွင်းမရွေး ကန်တတ်အောင်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပြီး
ရင်ဘတ်ချင်း ထပ်တူကျဖို့အတွက်
တန်းတက်ပေးလိုက်မိရာက အစ ...။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရင်
အားကိုးယုံကြည်အောင်ပြောတတ်လွန်းတော့
ကျောသပ်ပြီး
ရင်ဘတ်ကြီး ဓားနဲ့ထိုးထိုးနေတာကိုလည်း
သိသိနဲ့ သာယာနေခဲ့မိသလို ...။

ရင့်ကျက်လာတာနဲ့အမျှ
တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာမယ်အထင်နဲ့
ပြုပြင်မယ့်နေ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်လို့
မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာ ...။

နေ့ဘက်ဆုံးကျတော
သူ့အပေါ် ထားခဲ့ဖူးတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ပုံတစ်ပင်အတွက်
ကတုန်ကယင် နေ့ရက်တွေကို ရင်ဆိုင်ရင်း
သိုးမည်းတစ်ကောင်နဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့ရတဲ့ ညတွေကို
ကာလရှည်ရှည် လွမ်းမောနေခဲ့ဖူးတယ်။ ။

သွေးစက်သစ်

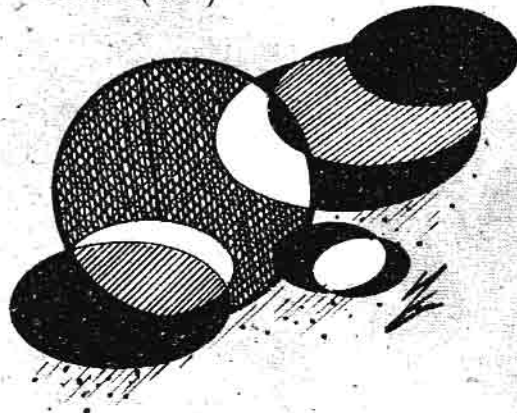
ခပ်တိမ်တိမ်အိပ်မက်

ခပ်တိမ်တိမ် အိပ်မက်မှာ
ငါ့မာနတရားတွေ ဆာလောင်မှုဒဏ်တစ်ခုနဲ့
နေသာ လသာခဲ့။

ငှက်တွေက ငတ်မွတ်ခြင်းကနေ ရှင်သန်လာ
ပျက်သုဉ်းမှုတစ်စကနေ ရင်ခုန်လာ
လောကဓံကြားမှာ
လမ်းလျှောက်ရင်း ကြိုးပြတ်ခဲ့ဖူးတာ
ငါ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေလည်း
ဘဝတစ်ခုကြောင့်
ခေါင်းငုံ့ပြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့ရ။

သံဆူကြိုးပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အရုပ်ကို
ငါ့နှလုံးသားက တောင်တ
နှင်းဆီပိသွားတဲ့ ပင်လယ်ဟာ
ဘဝတစ်ခုကို နစ်သတ်
အိပ်မက်တွေ ကိုက်ခဲနေတဲ့ည
ဒဏ်ရာတွေ ကဗျာတစ်ပုဒ် ချရေးလိုက်တယ်။

စောအောင်ခ(ဘားအံ)

စုံထောက် စာအုပ်စင်

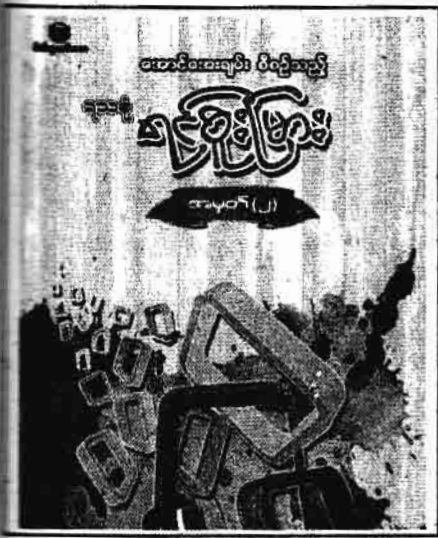
အောင်အေးချမ်းစီစဉ်သည့်

ရသစုံ ရင်စူးမြားအမှတ်(၂)

ဆရာအောင်အေးချမ်းစီစဉ်သည့် ကလောင်စုံစာရေးဆရာများ ပါဝင်ရေးသားသော ရသစုံရင်စူးမြားအမှတ်(၂)စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ရသစာပေ ပြန်လည်ထွန်းသစ်တောက်ပလာစေခြင်းအတွက် မိမိနိုင်ရာ တာဝန်ကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်အားဖြည့်သည့်အနေဖြင့် ရသစုံရင်စူးမြား ဒုတိယခြေလှမ်းကို စီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်ဟု အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်သူက အမှာစာရေးထားသည်။

စာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်ရေးသားသော စာရေးဆရာများမှာ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)အပါအဝင် စုစုပေါင်း ၁၇ ယောက်ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာ ၆ ယောက်ကလည်း ရသကဗျာများဖြင့် အားဖြည့်ပေးထား၏။ ရသစာပေ ချစ်မြတ်နိုးသူ စာဖတ်ပရိသတ်များအကြိုက်တွေ့နိုင်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည်။

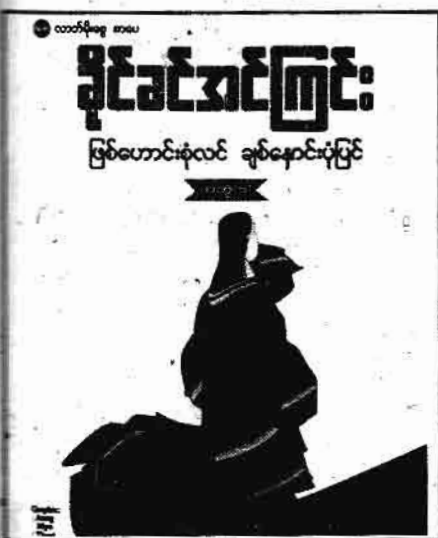

ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

ဖြစ်ဟောင်းစုံလင် ချစ်နှောင်းပုံပြင်အတွဲ(၁)

စာရေးဆရာမ ခိုင်ခင်အင်ကြင်းသည် ဂျပန်ပြည်တွင် ၂၅ နှစ်မျှ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုနှင့်စာပေကို ရင်းနှီးစွာလေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ ယခု ဆရာမ ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့သော ဖြစ်ဟောင်းစုံလင်ချစ်နှောင်းပုံပြင်များကိုဂျပန်ပဒေသရာဇ်၏နန်းတွင်းသူစာရေးဆရာမ တစ်ဦးက ရေးသားခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့စာပေစင်မြင့်တွင် နိုင်ငံပေါင်းများစွာက ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့သည်ထိ အောင်မြင်မှုရရှိသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို စာရေးဆရာမ ခိုင်ခင်အင်ကြင်းက မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ရန် စာပေချစ်စိတ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။

လာဘ်မိုးစွေစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည်။

www.burmeseclassic.com

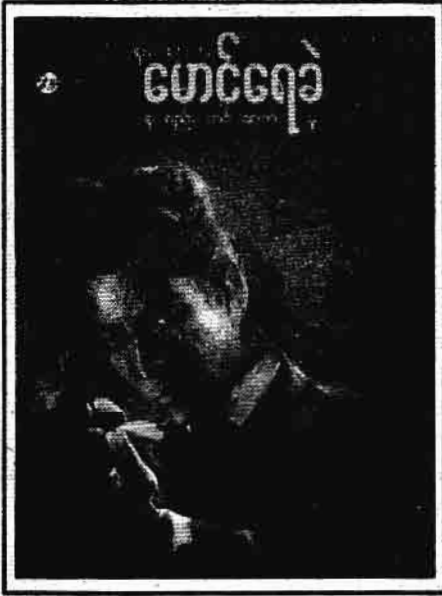

စုံထောက်မောင်ရေခဲ

စုစည်းတင်ဆက်မှု

စုံထောက်စံထူးနှင့်

စီအိုင်ဒီမှအောင်မြင်ခဲ့သော ဂန္ထဝင်မှုခင်းများ

စုံထောက်မောင်ရေခဲ၏ ၈ အုပ်မြောက် ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းများကို စုစည်းတင်ဆက်ထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ၆ ပုဒ်ပါရှိသည်။ စီအိုင်ဒီမှ ကျားကုပ်ကျားခဲ ဖော်ထုတ်ခဲ့ရသည့် ဂန္ထဝင်မြောက်မှုခင်းကြီးများဖြစ်သည်။

တရားခံကို တရုတ်နိုင်ငံထဲထိ လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့သော အမှုနှင့် တရုတ်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အား ပြန်ပေးဆွဲ၍ လက်သန်းတစ်ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ပေါင်မှန်ထဲထည့်ပေး၍ ခြိမ်းခြောက်ငွေတောင်းသည့် အမှုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

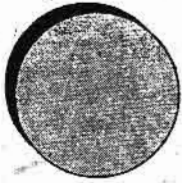
ဥဒါန်းသစ်စာပေမှ ဖြန့်ချိသည်။

ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

ဖြစ်ဟောင်းစုံလင် ချစ်နှောင်းပုံပြင်အတွဲ(၂)

ဆရာမ ခိုင်ခင်အင်ကြင်း၏ ဒုတိယလက်ရာဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ဖြစ်ဟောင်းစုံလင် ချစ်နှောင်းပုံပြင် အတွဲ(၁)ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ဖန် အတွဲ(၂)ထုတ်ဝေစဉ်က စာမျက်နှာအခက်အခဲကြောင့် ကျန်ရှိနေသေးသည့် လေးပုဒ်ကို ထပ်မံဖြည့်စွက်ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးများက ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ကမ္ဘာကျော် ဂင်းဂျီမင်းသားလေး၏ ဇာတ်ကြောင်းများကို ဂျပန်ပြည်တွင် ၂၅ နှစ်တာမျှ အခြေချနေထိုင်စဉ်အတွင်း မူရင်းဂျပန်စာပေကိုလေ့လာရင်း အချိန်ယူပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာသာပြန်ရသစာပေကို နှစ်ဦးစွာစွဲလမ်းသော စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်စာပေမှ ထုတ်ဝေသည်။

မောင်သစ်နေ နိုင်းငံတကာစုံထောက်

တရုတ်နိုင်ငံ ဘူတာရုံတစ်ခုအတွင်း အကြမ်းဖက်သမားများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်

တရုတ်နိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်၊ ကူမင်းမြို့ဘူတာရုံတစ်ခုတွင် မတ်လ ၂ ရက်နေ့က ဓားကိုင်လူတစ်စု ရုတ်တရက်ဝင်ရောက်လာပြီး ရထားစောင့်နေသော ခရီးသည်များအား တိုက်ခိုက်ရာ လူ ၃၃ ဦးသေဆုံးပြီး ၁၃၀ ဒဏ်ရာရရှိသည်။ ထို အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုကို တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီး ပန်ချင်လားမားက ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုက်သည်။

Ref: BBC

ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ အစ္စလာမ္မာဘတ်တရားရုံးအား အကြမ်းဖက်သမားများက တိုက်ခိုက်
၁၁ ဦးသေ ၂၄ ဦးဒဏ်ရာရ

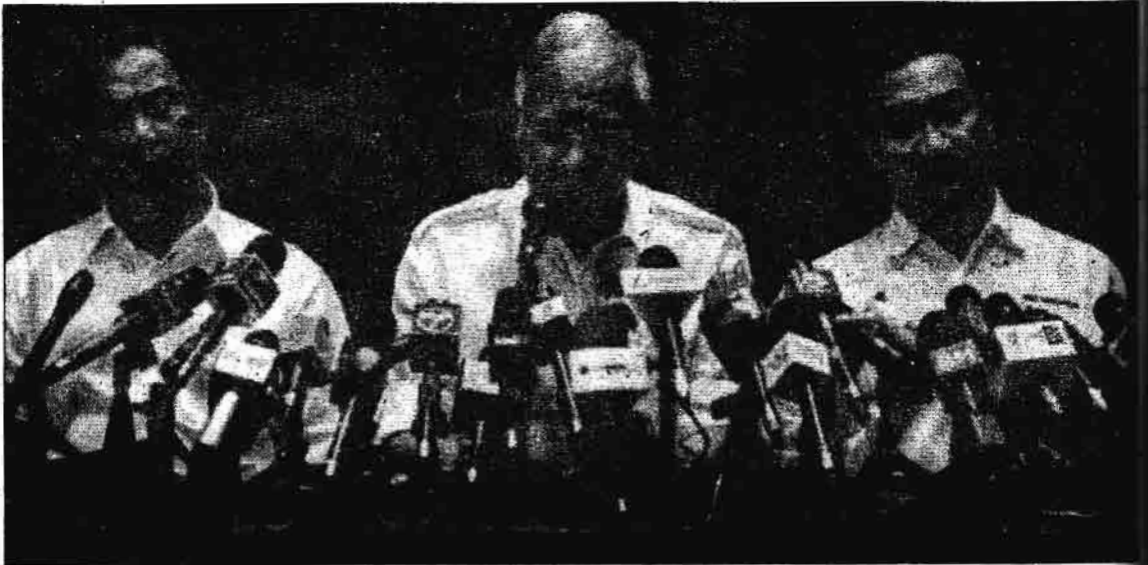

ပါကစ္စတန်မြို့တော် အစ္စလာမ္မာဘတ်မြို့ရှိ လုံခြုံရေးတင်းကျပ်စွာချထားသော တရားရုံးတစ်ခုအား အသေခံသေနတ်သမားများက ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ရာ အနည်းဆုံး လူ ၁၁ ဦးသေဆုံး၍ ၂၄ ဦး ဒဏ်ရာရရှိသွားကြောင်း AFP သတင်းတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မျက်မြင်သက်သေများ၏ ပြောကြားချက်အရ ရုံးထုတ်လာသော တရားခံ၏ အပေါင်းပါများက ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားရာမှ ပစ်ခတ်မှုများခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်၏ ဆို၏။

လေယာဉ်ပျက်ကျသွားကြောင်း အတည်မပြုနိုင်သေးဟု အာဏာပိုင်များပြော

မလေးရှားလေကြောင်းလိုဏ်မှ အမှုထမ်းများနှင့် ခရီးသည် (၂၃၉)ဦးလိုက်ပါသွားသော ဘိုးအင်း ၇၇၇ လေယာဉ်ကြီးသည် တောင်တရုတ်ပင်လယ်ပြင်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

အဆိုပါပျောက်ဆုံးသွားသော လေယာဉ်ကြီးသည် ပျက်ကျသွားသည်ဟု ထင်ကြေးပေးပြောကြားနေကြသော်လည်း မလေးရှားအာဏာပိုင်များအနေဖြင့် အတည်မပြုနိုင်သေးကြောင်း မလေးရှားနိုင်ငံနိုင်ငံ ပို့ဆောင်ရေးဝန်ကြီး ဟိရှန်မူဒင်ဟူမိန်က မတ်လ ၈ ရက်နေ့က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွင် ပြောကြားခဲ့သည်။

Ref: Reuters

ဖင်နီဇွဲလားနိုင်ငံတွင် ကနိပယ်ပွဲတော် အားလပ်ရက်အတွင်း ဆန့်ကျင်သူများဆန္ဒထုတ်ဖော်

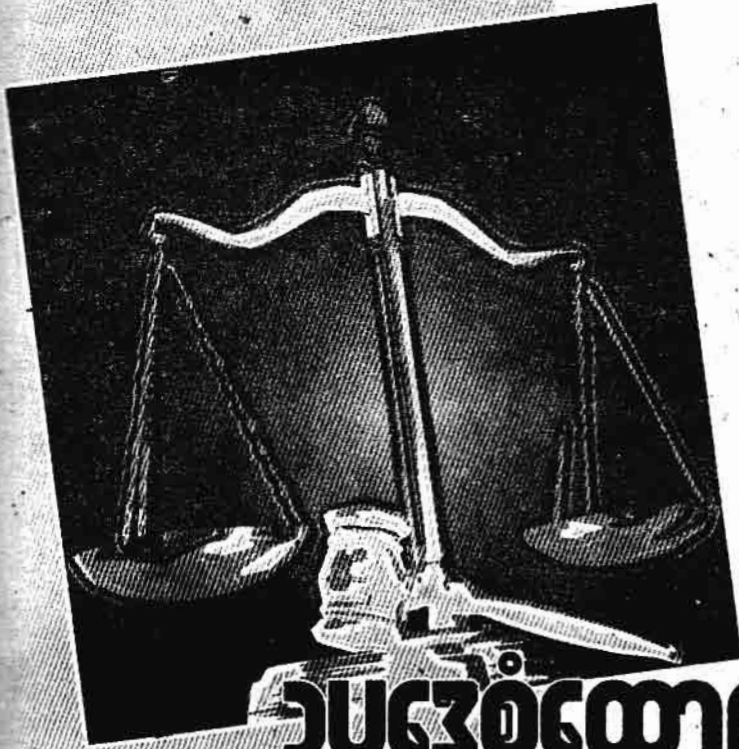
ဖင်နီဇွဲလားနိုင်ငံ အစိုးရဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြသူ ၁၀၀၀ ကျော်သည် ဖြူတော် ကာရာကပ်၏ လမ်းများပေါ်တွင် တန်းစီချီတက်၍ဆန္ဒထုတ်ဖော်ကြရာတွင် ရဲများနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြသည်။

အစိုးရအား ဆန့်ကျင်ဆန္ဒထုတ်ဖော်သူများသည် အစိုးရဖမ်းဆီးထားသော ဆန္ဒပြသူများက အတိုက်အခံခေါင်းဆောင် လီယိုပိုလ်ဒိုလိုပက်စ် အပါအဝင် အတိုက်အခံများအား အပြန်ဆုံးပြန်လွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုကြသည်။

Ref: Reuters

မောင်သန်း

ဥပဒေစုံထောက်

ဦးအာဇာ

(တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေ)

ပုဒ်မ ၃၇၇ မှာတော့
 မွေတာနဲ့ဆန့်ကျင်သော
 ပြစ်မှုများကို ဖော်ပြထားပါတယ်။
 မွေတာနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့
 ပြစ်မှုတွေဆိုတာကတော့
 ယောက်ျားယောက်ျားချင်း
 လိင်ဆက်ဆံတာတို့၊
 ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဆက်ဆံရာမှာ
 သဘာဝအတိုင်း
 မွေတာနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး

...

ဆရာဝန်

ခုတလော သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုပျောက်ရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာစုဝေးဆန္ဒဖော်ထုတ်တဲ့ သတင်းတွေ၊ ကလေးသူငယ်များအား လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြမ်းဖက်မှုသတင်းတွေကို ဖတ်ရှုရပါတယ်။ ဒီပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေအထောက်အပံ့ကနေပြီး ဘယ်လိုပြင်သလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ဥပဒေစုံထောက်အခန်းက ပြန်ကြားပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး (အလပြုဖွယ်)

စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးသို့

တူမောင်မေးတဲ့ကိစ္စနဲ့စပ်လျဉ်းပြီး ၆-၂-၂၀၁၄ နေ့ထုတ် Venus News သတင်းစာစောင်ထဲမှာ ဆရာလည်း ဆတ်လိုက်ရပါတယ်။ သက်ငယ်မုဒိမ်းမှုပျောက်ရေးအတွက် ဆည်းကူးမြို့နယ်နှင့် ဆိပ်ကြီးခနောင်တိုမြို့နယ်တို့မှာ တရားစင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ စုဝေးဆန္ဒဖော်ထုတ်တာတို့ အသိပညာပေးဟောပြောတာတို့၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်များကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ကြွေးကြော်တာတို့ကိုပြုလုပ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

၂-၂-၂၀၁၄ နေ့ထုတ် Daily Eleven သတင်းစာရဲ့ စာမျက်နှာ ၂၁ မှာလည်း “အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများတွင် ကလေးသူငယ်များအား လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စများပြုလုပ်ရန် ဝင်ရောက်မှုနှုန်းမြင့်တက်နေ၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မကူးစက်စေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ရန်လိုအပ်ကြောင်း ယူနိုဆက်(ဖ်)မှ တာဝန်ရှိသူပြောကြား” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပါတယ်။ ယူနိုဆက်(ဖ်)မှ ကလေးသူငယ်ကာကွယ်ရေး အရာရှိတစ်ဦးကိုယ်တိုင်က သက်ဆိုင်ရာသတင်းစာသို့ ပြောကြားခဲ့တဲ့သတင်းဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်ရွက်ကြ ဆေးပြားက ၃၀၀၀၀၊ စုစုပေါင်း ၁၂ သိန်းနှင့် ICE အဖြူရောင်အခဲ ၃၅၀၀ ဂရမ်တို့ကို ဖမ်းဆီးရမိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
စာတန်းပါ ဆေးပြား ၁၁၇၀၀၀၀ ကြပ် တန်းဖိုးကျပ် ၂၄၅၂ သိန်းရှိနေပါတယ်။

အဲဒီသတင်းဖတ်ပြီး အံ့ဩလို့မှ ပပြီးသေးဘူး။ ၄-၂-၂၀၁၄ နေ့ထုတ် Daily Eleven သတင်းစာမှာပဲ စာမျက်နှာ ၂၄ မှာ "စစ်တွေ
သိန်းပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော် တန်ဖိုးရှိ မူးယစ်ဆေးဝါးများ ဖမ်းဆီးရရှိ" ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ မူးယစ်ဆေးဝါး
ထုပ်ထွေး ဒီလောက်များနေရတာလဲ။ ဥပဒေရဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့်လား။ အရေးယူမှု အားနည်းချက်ကြောင့်လား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ
အပြင်ကို သိပါရစေဆရာ။

MANA အသင်းဝင်တစ်ဦး (ရန်ကုန်)

MANA အသင်းဝင်တစ်ဦးသို့

MANA ဆိုတာ Myanmar Anti-Narcotic Association
နားလည်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ မူးယစ်ဆေးဝါးဆန့်ကျင်
အသင်းပေါ့။ တူမောင်က အဲဒီအသင်းရဲ့ အသင်းဝင်
ဆိုတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးဆန့်ကျင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားသူ
အကြံသူတစ်ဦးဖြစ်ရမယ်လို့ ခန့်မှန်းလိုက်ပါတယ်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါး
ဆိုင်ရာဥပဒေဟာ ထိရောက်တဲ့ဥပဒေတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။
အကန့်အသတ်မရှိ ထောင်ဒဏ်တို့၊ သေဒဏ်တို့အထိ
ပြင်ပပေးနိုင်ပါတယ်။ တရားရုံးတွေကလည်း ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်နေကြတာပါပဲ။ သေချင်လည်းသေပစေ၊ နှစ်
ဆာန်အသတ်မရှိ ထောင်ကျချင်လည်းကျပစေ။ "လွတ်ရင်
သိသက်စံရမယ်" ဆိုပြီးတော့များ ကျူးလွန်နေကြသလား
သိဘူး။ တချို့ကလည်း ထုတ်လုပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကိုပို့ဖို့
ညှိနှိုယ်တယ်နဲ့တူတယ်။ စစ်တွေမှ ဘူးသီးတောင်၊ ဘူးသီး
တောင်မှ မောင်တောမြို့သို့ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေ
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူးယစ်ဆေးဝါးဆိုတာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်
ထဲလည်း မပျံ့နှံ့ကောင်းဘူး။ သူများတိုင်းပြည်ကိုလည်း
ပျံ့နှံ့စေချင်ဘူး။

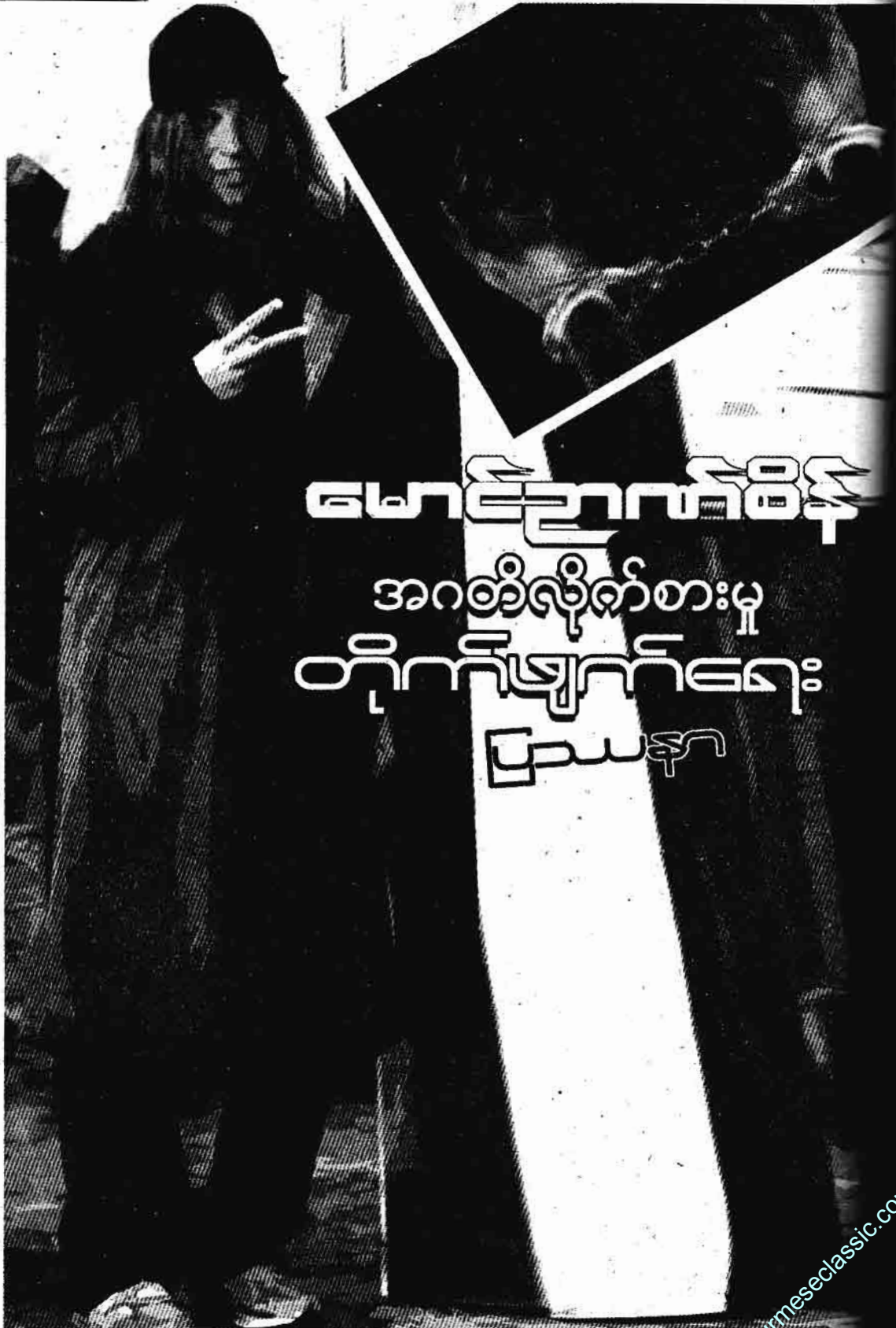
၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘိန်းစိုက်ခင်းကေဟာ
၁၂၇၀၀ ကေအထိရှိခဲ့ဖူးပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှာ ဘိန်းခင်း
ကေဟာ ၅၃၀၀၀ အထိသာ ရှိခဲ့တယ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ
တော့ ဘိန်းစိုက်ကေပေါင်းဟာ ၁၃၀,၀၀၀ အထိ ရှိလာ
တယ်လို့ UNODC ၏ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ ထုတ်
ခဲ့တဲ့ အရှေ့တောင်အာရှ ဘိန်းစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်မှုဆိုင်ရာ

စစ်တမ်းတွင် ဖော်ပြထားပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဘိန်းထုတ်လုပ်မှု
ရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံရှိပြီး အာဖဂန်နစ္စတန်ပြီးရင် ဒုတိယလိုက်
နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဖမ်းဆီးသည့်အဖွဲ့တွေက ဖမ်းဆီးအရေးယူ၊ တရားရုံး
တွေက တရားဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်တွေပေးနေတဲ့ကြားက
ခုလိုစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်နေကြတာကိုတွေ့ရတော့ အဲဒီဒေသ
တွေမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနည်းကွေးခြင်း၊ အလုပ်အကိုင်အခွင့်
အလမ်းနည်းပါးခြင်း၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးမြေ လုံလောက်မှုမရှိခြင်း၊
အလွန်အမင်း ဆင်းရဲမွဲတေမှုများကြောင့် အချိန်တိုအတွင်း
ဝင်ငွေရလွယ်သည်ဘိန်းကို စိုက်ပျိုးကြခြင်းဖြစ်တယ်လို့
ယူဆရပါတယ်။ အချို့တောင်သူများကလည်း လက်ဖက်၊
လိမ္မော်စတဲ့ နှစ်ရှည်သီးနှံများနဲ့တွဲပြီး ဘိန်းကို စိုက်ပျိုးကြ
တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဘိန်းတစ်မျိုးတည်းကို စိုက်ပျိုးပြီး
ရပ်တည်နေကြသူများလည်း ရှိကြပေမပေါ့။ UNODC အနေ
ဖြင့် ဥရောပသစ်မဂ္ဂနှင့် ဂျာမနီတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရှမ်းပြည်
နယ်မှာရှိတဲ့ ဘိန်းစိုက်တောင်သူတွေကို အကူအညီပေးနိုင်
ရန် စီစဉ်လျက်ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အစိုးရကလည်း
၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ဘိန်းစိုက်ကေ
ပေါင်း ၃၀,၀၀၀ ကျော်ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး ပြီးခဲ့သော ၃ နှစ်အတွင်း
ကေပေါင်း တစ်သိန်းကျော် ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်လို့ ထုတ်ပြန်
ထားကြောင်း သိရပါတယ်။

မူးယစ်ကင်းစင်တဲ့ လူ့ဘောင်ဖြစ်ဖို့ အားလုံးကြိုးပမ်း
ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

နိဂုံးအကုန်(တရားလွတ်တော်ဓမ္မ)

မောဇ္ဇာကန်စီနီ

အဂတိလိုက်စားမှု
တိုက်ဖြိုက်ရေး
ဌာန

www.burmeseclassic.com

လောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ၁၂-၁-၂၀၁၄ နေ့ထုတ် Daily Eleven သတင်းစာ မျက်နှာပုံတွင် “ဒီလောက်ရှက်စရာ ကောင်းတာကို အရေးမယူကြသေးဘူး လား။ ပြည်သူများထံမှ ရောက်ရှိလာ သည့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုနှင့်ပတ် သက်သော တိုင်ကြားစာ ၁၀၀၀၀ ကျော်အနက် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ ကျော် မှာ တရားရေးဝန်ထမ်းများက တိုင် ကြားခြင်းဖြစ်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူပြဿနာကို မျက် နှာပုံသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသည် ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အဂတိလိုက် စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးပြဿနာ၊ လာဘ် ပေးလာဘ်ယူပြဿနာတို့ကို တွေး တောရင်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က စီရင်ထုံးတမ်းစနစ်ကို ပြန်၍သတ်ရ မိသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်ခန့်က ထုံးပြုခဲ့ သော စီရင်ထုံးဖြစ်၍ တော်လှန်ရေး ကောင်စီခေတ်က ဖြစ်သည်။ အထူး ရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့ စီရင်ထုံးများ (၁၉၆၅-၁၉၇၀) တွင် ပါရှိခဲ့သော စီရင်ထုံးဖြစ်သည်။ စီရင်ထုံး၏ အမည် မှာ ဦးအေးသွင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံ အဖွဲ့စီရင်ထုံးများ စာ-၄၈) ဖြစ်ပေ သည်။ ယင်းခေတ် ယင်းကာလတွင် ထင်ရှားခဲ့သော စီရင်ထုံးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဦးအေးသွင်မှာ တရားရေးဌာန ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၍ အင်းစိန်မြို့နယ် ပိုင် တရားမ တရားသူကြီးနှင့် ဒုတိယ ရာဘက်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ တာဝန်

ထမ်းဆောင်နေစဉ် တရားခံတစ်ဦးထံမှ လာဘ်ငွေ ၂၀၀/(နှစ်ရာကျပ်) ကို တောင်းယူခဲ့သည်ဟုဆိုကာ အဂတိ လိုက်စားမှု တားမြစ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄(၁)(ဂ)/၄(၂) အရ အလုပ်ကြမ်း နှင့်ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးများက
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာမှ
ထိုက်သင့်သော
လစာငွေများပေး၍
ပြည်သူများ၏တရားကို
စီရင်စေသည်။
နှစ်ဖက်အမှုသည်များ၏
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာလက်ခံ၍
တရားစီရင်သောစနစ်
မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်
ယခုအခါတွင်
တရားသူကြီးများသည်
အဂတိမလိုက်စားဘဲ
ဖြောင့်မတ်သော
တရားစီရင်ရန် ပို၍ပင်
အရေးကြီးပေသည်

ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ရေပန်း
စားဆုံးပြဿနာတစ်ရပ်မှာ အဂတိ
လိုက်စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးပြဿနာဖြစ်
၍ ယနေ့ခေတ်တွင် ရေပန်းအစားဆုံး
ပြောအများဆုံးပြဿနာတစ်ရပ်မှာ
ယင်းပြဿနာဟုဆိုကာ မမှား
ပေ။ နိုင်ငံတော်က သမ္မတအသစ်ကို
ရွေးချယ်တင်မြောက်ပြီး နိုင်ငံတော်၏
အဖွဲ့အစည်းကို ထုတ်ဖော်ကြေညာသည်နှင့်
အညီ သန့်ရှင်းသောအစိုးရ၊ သန့်ရှင်းသော
အုပ်ချုပ်ရေးကို ထုတ်ဖော်ကြေညာ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

မိဒီယာများကို နေ့စဉ်လေ့လာ
ထုတ်လုပ်လိုက်လျှင်လည်း အဂတိလိုက်
စားမှုတိုက်ဖျက်ရေးပြဿနာကို ဖော်
ပြသည့်သတင်း၊ ဆောင်းပါး၊ ကာတွန်း
သည်တို့ကို မဖော်ပြသည့်နေ့ မရှိသ

ယင်းအမှုကို အထူးရာဇဝတ်ရုံး အယူခံအဖွဲ့က စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် စီရင်ချက်မှ စာသားများမှာ များစွာ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ စီရင်ချက်ပါ သုံးသပ်ချက်အချို့ကို ကောက်နှုတ်ဖော်ပြလိုပေသည်။

“လာဘ်ပေးလာဘ်ယူပြုသည် အမှုတွင် ပေးသူရော၊ ယူသူပါ အပြစ် ကင်းသည်မဟုတ်။ လာဘ်ပေးသူတစ် ဦးကို ရိုးဖြောင့်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ၎င်း ၏ သက်သေခံချက်ကို ယုံကြည်ထိုက် သည်ဟု ယူဆရန်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့လက်ခံသည်။ ထိုအတိုင်း လည်း အထူးရာဇဝတ်ရုံးက သဘော ရရှိသဖြင့် မောင်စိန်ခင်၏ သက်သေ ခံချက်ကို အထူးချိန်ဆစဉ်းစားခဲ့သည် ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတစ်ဦးတည်း၏ ထွက်ချက်ကိုမူ တည်၍ အမှုကို ဆုံးဖြတ်ထားသည် မဟုတ်။ အကြောင်းအချက်အရ သက်သေခံကွင်းဆက်မပြတ် တွေ့ရှိ ခြင်းကြောင့် ဦးအေးသွင်အပေါ်တွင် ပြစ်မှုထင်ရှားရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

“တရားသူကြီးများသည် အဂတိ မလိုက်စားဘဲ တရားစီရင်ရန် တာဝန် ယူ သစ္စာပြုထားကြသူများဖြစ်သည်။ မှန်ကန်မှုတစ္ဆာ အဂတိမလိုက်စားဘဲ တရားသူကြီးများက တရားစီရင်ကြမှ ပြည်သူအများက တရားစီရင်ရေးစနစ် ကို အားကိုးယုံကြည်ကြမည်။ ထိုသို့ ပြည်သူတို့ အားကိုးယုံကြည်သော တရားစီရင်ရေးစနစ်ထွန်းကားမှုပြည်သူ အချင်းချင်း မှုခင်းပဋိပက္ခဖြစ်ကြလျှင် အေးချမ်းစွာဖြေရှင်းနိုင်ကြမည်။ တရား

ရုံးများအနေဖြင့် မြို့ပြ ရပ်ရွာ၏ စည်း ရုံးညီညွတ်ရေးကို ကူညီထိန်းသိမ်းနိုင် ကြမည်”

အထက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ပြီး နောက် အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံအဖွဲ့ သည် မနုကျယ်၊ ဆဌမတွဲ၊ အဝိဒိ ၁၃ ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ ကိုးကားခဲ့သည်။

“တရားသူကြီးမမည်ရာသူ ခုနစ် ယောက်တည်း။ ခုနစ်ယောက်ဟူသည် ကား မျိုးမြတ်သူကိုလိုက်၍ မနိုင်ဘဲ အနိုင်ပေးခြင်း၊ ကြေးငွေပဏ္ဏာတံစိုးခ များပေး၍ ရုံးမည့်သူကို အနိုင်စီရင် ခြင်းတစ်ပါး။ အမျိုးသားချင်းဖြစ်သည် ဟု ရုံးမည့်သူကို အနိုင်ပေးခြင်း။ သေ ဘေး၊ ပျက်ဘေးကိုကြောက်၍ ရုံးမည့် သူကို အနိုင်ပေးခြင်း။ ရန်သူဖြစ်သည် ဟု နိုင်အံ့သည်ကို အရှုံးပေးခြင်းလည်း တစ်ပါး။ ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကို မသိမမြင်၍ စီရင်သောသူလည်းတစ် ပါး။ ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကို သိ လျက် လောဘနိုင်ငံသို့လိုက်၍ ရုံးစေ ဟု အာဏာပေး၍ မြိမ်းခြောက်စီရင် သည်တွင် မဟုတ်သည်ကို ပြီးစေတတ် သော တရားသူကြီးလည်းတစ်ပါး။ ဤ သူခုနစ်ယောက်တို့သည် ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟသို့လိုက်၍ စီရင်သည် ကို ပြည့်ရှင်မင်းဧကရာဇ် အမတ်သူ တော်ကောင်းနှင့်တိုင်ပင်၍ နှင်ထုတ် အပ်၏။ စီရင်၍ပြီးရာ ကုန်ကျသမျှကို လည်း ပြန်စေရ၏။ သို့မှ ပြည်ရွာ တိုင်းကား သာယာမည်။

“ယခုအခါ၌မူကား တရားသူကြီး များက ပြည်သူဘဏ္ဍာမှ ထိုက်သင့် သောလစာငွေများပေး၍ ပြည်သူများ၏

တရားကို စီရင်စေသည်။ နှစ်ဖက်အမှု သည်များ၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာလက်ခံ ၍ တရားစီရင်သောစနစ် မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါတွင် တရားသူကြီး များသည် အဂတိမလိုက်စားဘဲ ဖြောင့် မတ်သော တရားစီရင်ရန် ပို၍ထင် အရေးကြီးပေသည်”

စီရင်ထုံးများဟူသည်မှာ အမှု များကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် လမ်းညွှန် မှုပေးသော စီရင်ချက်များပင် ဖြစ် သည်။ အမှုများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြ ရာတွင် တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ် ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း၊ တစ်တောတစ်ကြက် တွန် မဖြစ်ကြစေရန်အတွက် လိုက်နာ ကြရန်အတွက် လမ်းညွှန်မှုပေးသော စီရင်ချက်များပင် ဖြစ်သည်။

စီရင်ထုံးများကို လေ့လာဖတ် ကြခြင်းဖြင့် မိမိစီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည့် မှုခင်း၊ မိမိရှေ့မှောက်ရှိ မှုခင်းတွင် ဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း မည်ကဲ့သို့ သုံးသပ်ရှုမြင်ရမည်ကို သိ နိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် စီရင်ထုံးရေးသား ထားသော တရားသူကြီးများမှာ ဖဉ္စ ရှိပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၍ ၎င်းတို့၏ အဆ အဆများကို အတုယူလိုက်နာသည့် သည်သာမက ၎င်းတို့၏ အင်္ဂုဏ် စာပေအရေးအသား၊ မြန်မာစာပေ အရေးအသားတို့ကိုပါ နမူနာယူသင့်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပေသည်။

ဟောင်တယ်
ရွာညွှန်စာ

၁။ အထူးရာဇဝတ်ရုံးအယူခံ
စီရင်ထုံးများ

ဥပဒေမဟုတ်ဘဲတပျိုးခင်း

ထွန်းအောင်ကျိုင်

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ရန်သူ နှစ်ပါးတွင် ဘုရင်(မင်း)သည်လည်း ဘစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံ ဘစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးသည့် ရေမြေသခင် သည် ဘုရင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်ဟူ သည် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ သာ ယာဝပြောရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်သကဲ့ သို့ ၎င်း၏ အမိန့်တစ်ခုကြောင့် ပြည်သူ ပြည်သားများ အတိဒုက္ခရောက်နိုင်ပါ သည်။ မင်းမြတ်နော်ရထာ၏ ကောင်း နှစ်သော ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် မိစ္ဆာ အယူဝါဒဖြစ်သည့် အရည်းကြီးဝါဒ အောက်ကွယ်ပြီး ထေရဝါဒသာသနာ ညွှန်းလင်းရုံမျှမက ပထမမြန်မာနိုင်ငံ အော်ကြီး တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် အဒေါ့စ် ဘစ်တလာ၏ အယူဝါဒပြင်းထန်သော အမျိုးသားဆို ရှယ်လစ်ဝါဒကြောင့် ဘုရင်နိုင်ငံကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ နှစ် ကြီးကွဲခဲ့ရသည်။ မနိုင်သောစစ်ကို ဝွေး ခြင်း နိုင်ငံနှင့်ပြည်သူများသာမက ၎င်း အထဲထဲသည်လည်း ဆိုးရွားစွာ နိဂုံးချုပ် အတ်သိမ်းမလှဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ဆိုပါက အုပ်ချုပ်သူဘုရင် သည် စိတ်ရင်းကောင်းမွန်ပြီး မှန်ကန်

စွာအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပါက ပြည်သူတို့၏ အားကိုးရာဖြစ်ပါမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါ က ပြည်သူပြည်သားအပေါင်း၏ ငြိုငြင် မှုကိုခံရပြီး အထက်တွင်တင်ပြသကဲ့သို့ ရန်သူမျိုးငါးပါးစာရင်းဝင်ဖြစ်သွားပါ မည်။ ယနေ့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တွင် အသံကျယ်လောင်စွာဟစ်ကြွေး နေသည်မှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဖြစ် ပါသည်။ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဆိုရာ ဝယ် တရားစွဲတင်လာသော ပြစ်မှုတိုင်း ကို ပြစ်ဒဏ်များများချရန်မဟုတ်ပါ။ အုပ်ချုပ်သူလူတန်းစားနှင့် ဆန့်ကျင် သော ၎င်းတို့၏ စိတ်ထဲဝယ် မကျေ နပ်သောအမှုတိုင်းကို အာဏာကုန် ပြစ်ဒဏ်ပေးရန် မရည်ရွယ်ပါ။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို ထိရောက်စွာ ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ရန် လိုသကဲ့သို့ အပြစ်မဲ့သူများ အား ဥပဒေနှင့်အညီ ထားခွင့်ပေးရေး၊ အကာအကွယ်ပေးရေးဖြစ်ပါသည်။

မှန်ကန်သော တရားဥပဒေစိုးမိုး ရေး၊ တိကျဖြောင့်မှန်သောတရား ဥပဒေစိုးမိုးရေးဖြစ်ရန်အတွက် ဥပဒေ ပြုအဖွဲ့အစည်းလွှတ်တော်က ခေတ်နှင့် လျော်ညီသောဥပဒေများ ပြဋ္ဌာန်းရန်လို အပ်သကဲ့သို့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို

ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရန်နှင့် မှန်ကန် သော ဥပဒေအကြံပေးရန်မှာ မြန်မာ နိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ရေနေချုပ်ရုံးလက် အောက်ခံအဆင့်ဆင့်သော ဥပဒေရှုံး များ၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကိစ္စ မှာ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်နှင့် လက် အောက်ခံအဖွဲ့အစည်းများ၏ ထာဝန် ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ကန်သော တရားစီ ရင်ရေးအကောင်အထည်ဖော်ရန်တာဝန် မှာ တရားရေးမဏ္ဍိုင်တာဝန်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ဥပဒေပြုရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ တရားစီရင်ရေး မဏ္ဍိုင်(၃)ခုညီညွတ် လျှင် မှန်ကန်သောတရားစီရင်ရေး(သို့) တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို မှန်ကန်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဖြစ်ပါ သည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် အတိ အလင်းမပြဋ္ဌာန်းပါက (သို့) မူရမ်း ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် မရင်းလင်းခဲ့လျှင် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍမှ လက်အောက်ခံ တရားရုံးများလိုက်နာရန်အလို့ငှာ နှစ် စဉ်တရားရုံးချုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချား အနက်မှ ထက်ရွေးစင်ဆုံးဖြတ်ချက် များကို စီရင်ထုံးပြုပြီး ထုတ်ဝေပါ သည်။ ယင်းစီရင်ထုံးများအနက်မှ အရောင်းအဝယ်ပြဋ္ဌာန်း သတ်မှတ် သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို စာမတ်သူများ သိရှိရန် တင်ပြလိုပါသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် အမှု အားဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အခါ ပြစ်မှု

www.burmeseclassic.com

သက်သေခံပစ္စည်းရှိပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇၊ ၅၂၃ တို့ အရ စီမံခန့်ခွဲရပါသည်။ အကျဉ်းချုပ် တင်ပြရပါလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ မှာ တရားခံအား ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီးနောက် သက်သေခံ ပစ္စည်းအား စီမံခန့်ခွဲရာတွင် လိုက်နာရ သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်ပြီး ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၃ မှာမူ တရားခံပြေးမှု၌ စီမံ ခန့်ခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ မှာ ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံသူအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ပြီး ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ ချ မှတ်နိုင်ပါသည်။ ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်းသိ လျက်နှင့် လက်ခံလျှင် (သို့)ဝယ်ယူလျှင် ပြစ်မှုမြောက်ပါသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကာလတန်ဖိုးထက် အလွန်လျော့နည်း စွာ ဝယ်ယူခဲ့ပါက မရိုးသားမှုကိုဖော် ပြပါသည်။ အရပ်အခေါ် သူခိုးလက်ခံ မှု(သို့)သူခိုးဈေးဖြင့် ဝယ်သည်ဟု ဆို ရပါမည်။

ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်းသိလျက်နှင့် ဝယ်ယူကြောင်း တရားရုံးက စစ်ဆေး တွေ့ရှိပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်ပါသည်။ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို သဘောရိုးဖြင့် ဝယ် ယူခဲ့ကြောင်း၊ ကျသင့်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျှင် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၁ အရ အရေးယူခြင်းမှ ကင်း လွတ်ခွင့်ရပါသည်။

အမှုစစ်ဆေးခြင်းပြီးဆုံးပါက သက်သေခံပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက် ၍ အမှုစစ်တရားရုံးက အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ရပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းကို အယူခံရက်ကျော်က ဖျက်ဆီးရန်(သို့) သက်သေခံပစ္စည်းကို အယူခံရက်ကျော် က ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း

ရန် (သို့)သက်သေခံပစ္စည်းကို အယူခံ ရက်ကျော်က မူလပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေး ရန် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ရပါမည်။ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို သဘောရိုးဖြင့် ဝယ် ယူသူသည် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းမှ ကင်း လွတ်မည်ဆိုပါက ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းရန် ပြဿနာပေါ် လာပါသည်။

သာမန်အရပ်သားတွေ့ တွေးပါ က ပစ္စည်းဝယ်ယူသူသည် ပြစ်ဒဏ် ကင်းလွတ်ခွင့်ရသဖြင့် သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူသူဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းပြန်ရထိုက် သည်ဟု ထင်မှတ်ရပါမည်။ ဥပဒေ အမြင်တွင်မူ မူလပစ္စည်းပိုင်ရှင်သည် တရားခံကြောင့် နစ်နာခဲ့ရ၍ ပစ္စည်း ပြန်ရထိုက်သည်ဟုဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

ထိုပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက် ၍ မူလအမှုစစ်တရားရုံး အထက် အဆင့်ဆင့်သော အယူခံတရားရုံးများ က ၎င်းတို့မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အမျိုးမျိုးချကြရာ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမြင့် ဆုံးတရားလွှတ်တော်ချုပ်(ယခင်တရား ရုံးချုပ်)က ပစ္စည်းပိုင်ရှင်မှန်ကို ဖော် ထုတ်ဆုံးဖြတ်ပေးရပါတော့သည်။

ခက်ခဲနက်နဲသောဥပဒေပြဿနာ ဖြစ်ပြီး လက်အောက်ခံတရားရုံးများ လိုက်နာရန် စီရင်ထုံးအရထုတ်ဝေပါ တော့သည်။

ဦးမြအောင်နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၃၈ တွင် အပေါင်ခံသူက သဘောရိုးဖြင့် အပေါင်ခံခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ကောက် ယူနိုင်မည်ဖြစ်ရာ ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံ မှုနှင့် အရေးယူခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ် မည်ဖြစ်သော်လည်း “ဥပဒေအရ လက်ရှိရထိုက်သူ” အဖြစ်သို့ ရောက်

ရှိမလာနိုင်သည့်အတွက် ပစ္စည်းပြန်ပေး ရန် အရေးယူနိုင်သော အချက်ဖြစ် သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ထားသည်။

အထက်ပါစီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက် အရ ခိုးရာပါပစ္စည်းဟု ကျဉ်းမြောင်း စွာသဘော ကောက်ယူရန်မဟုတ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှ ပေါ်ပေါက်စေ သော ပစ္စည်းဟု သုံးသပ်ကောက် သင့်ပါသည်။ တရားလိုထံမှ လိမ်လည် ၍ (သို့)ခားပြတ်ကြောင်းကဲ့သို့မဟုတ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှ ရသော ပစ္စည်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ဤသို့ဆိုပါက ဟူ လက်ခံသူအနေဖြင့် မိမိခံရုံးသို့ သော ပစ္စည်းများကို ပြန်မရနိုင် မဆိုလိုပါ။ မိမိနစ်နာသော ပစ္စည်း အတွက် တရားခံထံမှ တရားမနှစ် ကြေးအဖြစ် တောင်းခံလျှောက်ဆင် နိုင်ပါသည်။

ပြည်သူများအနေဖြင့် မင်း ခိုးသူက မတရားအနိုင်ကျင့်၍ ဆုံးဖြတ် ခြင်းမဖြစ်လေအောင် သက်ဆိုင် အမှုစစ်တရားရုံးနှင့် အယူခံတရား ရုံးများက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်အမှန်ကို မှန်ကန် တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ရပါမည်။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်အစစ်ကို မှန်ကန်တည်မည် မဆောင်ရွက်နိုင်ပါက အထက်နိမ့် တွင် ဖော်ပြခဲ့သလို ရန်သူမျိုးထက် စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ တရားရုံးများအနေဖြင့် အမှန်တရားကို စစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံ၏ သန့်ရှင်းသော အစိုးရ၊ ကောင်စီ သော အစိုးရပုဂ္ဂိုလ်ကို ကူညီအထောက်အထား ဖော်ရာကျမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

ထွန်းအောင်

ကျွန်တော်သည် ဤစုံထောက်
မူရင်းကြီးတွင် “နိုင်ငံတကာဂန္ထဝင်
မူရင်းများ” အမည်ဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်မူရင်း
များကို လွန်ခဲ့သော(၁၀)နှစ်ခန့်ကပင်
ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဖော်
ပြခဲ့သော အမှုအခင်းများမှာ ကမ္ဘာ့
ပေါ်ပေါက်မှုတွင် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော
စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးများဖြစ်သည့် အင်
ဂလန်နိုင်ငံမှ စကော့တလန်ယားဒ် စုံ

ထောက်အဖွဲ့၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အမျိုး
သားဘူရီတေး စုံထောက်အဖွဲ့၊ အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုမှ အက်(ဖ်)ဘီဒိုင်
စုံထောက်အဖွဲ့နှင့် အင်တာပိုလီဆော်
နိုင်ငံတကာရဲအဖွဲ့တို့မှ စုံထောက်ကျော်
များ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည့် မူရင်းကြီး
များမှ ကျွန်တော်တို့စာဖတ်ပရိသတ်
စိတ်ဝင်စားမည့် ဖြစ်ရပ်မှန်မူရင်းများ
ကို ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကို ဖတ်
ရှုခဲ့သော ကျွန်တော့်ကျောင်းသား
ဟောင်း၊ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားလာရေး
အဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦးကမူ ကျွန်တော်
တို့ဖြန့်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် အထင်ကရ
ဖြစ်ခဲ့သော မူရင်းကြီးများကိုလည်း
အခါအားလျော်စွာ ရေးသားဖော်ပြပေး
ပါဟု အကြံပြုခဲ့ပါသည်။

လျှောက်

နိုင်ငံတကာ ဂန္ထဝင်မူရင်းများ

www.burmeseclassic.com

သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ ကိုလိုနီ ခေတ် အရုဏ်ဦးဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရ သော အထက်မြန်မာနိုင်ငံ သီပေါ ဘုရင်ခေတ်တွင် ဗြိတိသျှအမျိုးသားပိုင် (The Bombay Burma Trading Corporation Limited)ဘုံဘေဘားမား ထရိတ်ဒင်းကော်ပရေးရှင်းကုမ္ပဏီနှင့် မြန်မာဘုရင်အစိုးရတို့ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကမ္ဘာကျော်အမှုအခင်းကြီးတစ်မှုကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဂန္ထဝင်မှုခင်း ကြီးအကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုမီ၊ ကျွန်တော်အနေဖြင့် စာဖတ်သူ များအား တင်ပြလိုသော အချက် နှစ်ချက်ရှိပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သူ၊ စာမှတ်သူ၊ စာအုပ်စုဆောင်းသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ယခုရေးသားဖော်ပြရမည့် ဂန္ထဝင်မှုခင်းကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းကြောင်းနှင့် နွယ် ယုက်လျက် ရှိရကား သမိုင်းသုတေသီ တစ်ယောက်မဟုတ်သော ကျွန်တော်၏ ရေးသားချက်များသည် ချို့ယွင်းချက် ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီ သလောက် ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော စာအုပ်များ၊ မှတ်တမ်းများ၊ အစီရင်ခံ စာများမှ ထုတ်နှုတ်ရေးသားခြင်း ဖြစ် သဖြင့် သမိုင်းအမြင်၊ သုံးသပ်ချက် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်းဝန်ခံလိုပါသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်က ထွက်ရှိသော အရပ်အခေါ် ကျွန်းရွှေဝါအကြောင်း အနည်းငယ် အလျဉ်းသင့်သဖြင့် တင် ပြလိုသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ ဘာသာအားဖြင့် "ကျွန်း"အား ရှမ်း

ဘာသာဖြင့် "မယ်ဆပ်(စ်)"ဟု လည်း ကောင်း၊ ကရင်ဘာသာဖြင့် "ပဟီ"၊ မွန်ဘာသာဖြင့် "ဆုကလေ"ဟု ခေါ် ကြပါသည်။ နိုင်ငံတကာသစ်တော ပညာရှင်များကမူ "Tectona Grandis" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားကြ၏။ ကျွန်းပင်သည် သဘာဝအားဖြင့် အိန္ဒိ ယနိုင်ငံ ဘုံဘေပြည်နယ်(ယခုမွန်ဘိုင်း) အနောက်ဘက်မှ မြောက်သို့လားသော် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေအထိ၊ အရှေ့သို့ လားသော် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ယိုးဒယား (ထိုင်း)နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘောဒီးယားပြည်နယ် စပ်အထိ ယုံ့နှံ့ပေါက်ရောက်သည်။ မြန် မာနိုင်ငံသည် ကျွန်းပင်ပေါက်ရာ နယ် မြေများ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိ နေသောကြောင့် အကောင်းဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးကျွန်းပင်များ ပေါက် သည်ဟု ဆိုသည်။

သမိုင်းပညာရှင်အများကမူ မြန် မာကျွန်းသစ်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ် ပေါင်း (၁၀၀၀)ကျော်ကပင် သတင်း ကြီးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အနောက် တိုင်းသားများသည် ရှေးယခင်ကမူ သင်္ဘောတည်ဆောက်ရာတွင် အုတ်(ခဲ) ခေါ် ဝက်သစ်ချသားဖြင့် တည်ဆောက် ခဲ့ကြသည်။ နောင်အခါ ပေါ်တူဂီနှင့် အာရပ်အမျိုးသား ကုန်သည်များက သင်္ဘောတည်ဆောက်ရာတွင် ကျွန်း သစ်သည် ပြိုင်စံကင်းသော သစ်ဖြစ် သည်ဟု သိရှိလာခဲ့ကြရာမှ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာများအတွင်း သွားလာသော သင်္ဘောကြီးငယ် တည်ဆောက်ရာ တွင် ကျွန်းသစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြ သည်။ မှတ်တမ်းများအရ (၁၇)ရာစုနှစ် များတွင် ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် အာ

မေးနီးယန်း သင်္ဘောတည်ဆောက်သူ များသည် မြန်မာကျွန်းသစ်ဖြင့် တည် ဆောက်ကြသည်ဟုလည်း သိရ၏။

မြန်မာကျွန်းသစ်သမိုင်းကို လေ့ လာကြည့်ရှုရလျှင် ကျွန်တော်တို့မြန်မာ နိုင်ငံတွင် ကျွန်းသစ်နှင့် အခြားသစ် များပေါက်သော တောများ အများဆုံး ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် ပြင်သစ်တို့သည် (၁၈)ရာစုနှင့် (၁၉)ရာစုနှစ်များတွင် အာရှ အာဖရိကနှင့် မြောက်အမေရိက တိုက်အထိ ကုန်သွယ်မှုပြုခြင်း၊ နယ်ခံ မှုပြုခြင်းကို ပြုခဲ့ကြသည်။ အရှေ့ တောင်အာရှတွင် ဗြိတိသျှလူမျိုးပိုင် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရှိ ကျွန်းသစ်နှင့် ဟင်းခတ်အမွှေးအ ကြိုင်များကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုကာလ က အာရပ်ကုန်သည်များ၊ ပေါ်တူဂီကုန် သည်များနှင့် စွန့်စားသွားလာသူများ သည် မြန်မာနိုင်ငံ တနင်္သာရီကမ်းနား တန်းသို့ လာရောက်၍ ဒေသခံ ကျွန်း တောများမှကျွန်းသစ်များဖြင့် သင်္ဘော များ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိ ဆိပ်ကမ်းသို့လည်း လာရောက်၍ သင်္ဘောများပြုပြင်ခြင်း၊ အသစ်တည် ဆောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ပြင်သစ် နှင့် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်များကလည်း တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းသို့ လာရောက် ၍ သင်္ဘောပျက်များပြင်ဆင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်းသစ်သည် သင်္ဘောတည် ဆောက်ရာတွင် အရေးပါအရာရောက် လာမှုကို သိရှိလာသော မြန်မာဘုရင် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် ကျွန်းသစ်အား အိန္ဒိယတော် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးထုတ်၍ ရှင်ဘုရင်ပိုင် တော်ဝင်

သစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ဤ
 အချိန်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရသည်
 မြန်မာနိုင်ငံမှထွက်သော ကျွန်းသစ်
 သည် ရေတပ်မတော်အတွက် သင်္ဘော
 များတည်ဆောက်ရာက၊ အစ အိမ်
 ထောင်ပရိဘောဂ ပြုလုပ်ရာတွင်လည်း
 အခြားသစ်များထက် ပိုမိုကောင်းမွန်
 သည်ကို သိလာသည်။ ဤတွင် ဗြိတိ
 သူအစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူး
 ကျော်ရန်စရန် နည်းလမ်းများ ရှာလာ
 ခဲ့သည်။ မဏိပူရနှင့် ကချာနယ်များ
 တွင် ဝေါပေါက်လာသော သာမန်ဖြေ
 ဖျင်း၍ရနိုင်သည့် အသေးအဖွဲ့ပြဿနာ
 များကို အကြောင်းပြု၍ မြန်မာတို့နှင့်
 စစ်ပြိုင်ရန် စီမံလာခဲ့သည်။ အမှန်အား
 ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဣန္ဒိယသစ်အား ရ
 ခံသောအကြောင်းသာလျှင် အဓိက
 ဖြစ်သည်ဟု သမိုင်းသုတေသီအချို့က
 ယူဆခဲ့ကြသည်။

ခရစ်နှစ် ၁၈၂၆ ခုနှစ်တွင် အင်
 ဇိမ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲတွင် မြန်မာ
 ဘိုးနိမ့်ခွဲရသဖြင့် ရန္တပိုစာချုပ်အရ
 နိုင်ကမ်းမြောင်ဒေသ(ရခိုင်ပြည်နယ်)
 နှင့် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသများ
 အား အင်္ဂလိပ်တို့ကို ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။
 ဤတွင် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီ ကိုယ်
 စားလှယ် ဒေါက်တာဝေါလစ်(ချ်)သည်
 မော်လမြိုင်ခရိုင် သစ်တောကြီးများကို
 လေ့လာရန် ချက်ချင်း မော်လမြိုင်သို့
 ရောက်ရှိလာသည်။

စီးပွားအမြင်ရှိသူ ဒေါက်တာ
 ဝေါလစ်(ချ်)သည် မျက်စေ့တစ်ဆုံး
 တွယ်ပြန်သော မော်လမြိုင်သစ်တော
 ကြီးများအတွင်း ဆင်နှင့်လှည့်လည်
 သွားလာ၍ စနစ်တကျ စူးစမ်းလေ့လာ

သုတေသနပြုခဲ့သည်။ သူ့မှတ်တမ်း
 အရ ကိုက်(စဝ)ကျော်၍ နှစ်ခိုင်ရှည်
 သော တောတန်းတစ်ခုတွင် လုံးပတ်
 (၁၁)ပေ(၄)လက်မရှိသော ကျွန်းပင်
 ပေါင်း ပျမ်းမျှ(၂၅၀)ကို တွေ့ရသည်ဟု
 သိရ၏။ ဒေါက်တာဝေါလစ်(ချ်)သည်
 မော်လမြိုင်ကျွန်းတောမှ ကျွန်းသစ်များ
 မည်မျှထွက်မည်ကို အစောဆုံးခန့်မှန်း
 နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ထုပ်လုပ်ရေး
 ကုမ္ပဏီထောင်မည်ဆိုပါက သောက်
 သောက်လဲ ဝင်ငွေအမြတ်အစွန်းရမည်
 ဟု ခန့်မှန်းမိသည်နှင့် ဘုံဘေ(မွန်ဘိုင်း)
 မြို့တွင် နေထိုင်သူ ဝီလီယံနီဝေါလေ့(စ်)
 ညီအစ်ကိုများသည် အခြားငွေလုံးငွေ
 ရင်း ထုတ်နိုင်သူများနှင့် ပူးပေါင်း၍
 ခရစ်နှစ် ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် အထက်
 ဖော်ပြပါ ဘုံဘေဘားမားထရိတ်ဒင်း
 ကော်ပရေးရှင်းကို စနစ်တကျ တည်
 ထောင်ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီအမည်ကို
 လည်း ဘုံဘေဘားမားထရိတ်ဒင်း
 ကော်ပရေးရှင်းလီမိတက်ဟု ပြောင်းလဲ
 ခဲ့ပြီး ထိုနှစ်တွင်ပင် အထက်မြန်မာနိုင်
 ငံတွင် အများအခေါ် လက်ထက်တော်
 ကြီး (မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်)တွင်
 ပျဉ်းမနားဒေသရှိ နင်းကြပ်သစ်တော
 ကြီးပိုင်းမှကျွန်းသစ်အပါအဝင် အခြား
 သစ်များ ထုတ်ယူခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုဘုံဘေဘားမားထရိတ်ဒင်း
 လီမိတက် စတင်တည်ထောင်စက ရန်
 ကုန်မြို့ ဒေသတွင်ရှိသော သစ်စက်၊
 မော်လမြိုင် နတ်ပူးရပ်တွင်လည်း
 ကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနားလမ်းရှိ
 ကုမ္ပဏီအလုပ်တိုက်နှင့် သစ်ကုန်
 လှောင်ရုံများ၊ ရန်ကုန်မြို့ ပုဂ္ဂန်ရပ်
 ကွက်တွင် သစ်လှောင်သည့် ခြေ

ကွက်များ၊ အထက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ
 ကျွန်းသစ်များမှ သစ်ထုတ်ခွင့်ပြုချက်
 များနှင့် မော်လမြိုင်ခရိုင်နှင့် အတ္တရံ
 မြစ်ကြောင်းပေါ်ရှိ သစ်တောများမှ
 ကျွန်းသစ်နှင့် အခြားသစ်များသာမက
 သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို နှစ်ရှည်
 ထုတ်ယူခွင့်များ ရရှိခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီ
 ပိုင် ဆင်(၉၀)ကျော်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

စတင်တည်ထောင်သည့်နှစ်က
 စ၍ အမြတ်အစွန်းစီးစီးပိုးပိုးရခဲ့ရာ
 ကုမ္ပဏီတည်ထောင်သူများအား ရှယ်
 ယာအစုအလိုက် အမြတ်ငွေ ခွဲဝေပေး
 နိုင်ခဲ့သည်သာမက ကုမ္ပဏီပိုင် သစ်
 စက်များ၊ သစ်ဆွဲသင်္ဘောများ၊ သစ်သို
 လှောင်ရုံများ၊ သစ်ဆွဲဆင်များ၊ ပစ္စည်း
 ဥစ္စာများ တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးပွားလာခဲ့
 ရာ ထိုကာလက ဘုံဘေဘားမား
 ထရိတ်ဒင်းကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်မှာ
 ပြိုင်ဘက် အခြားသစ်ထုတ်ရေးကုမ္ပဏီ
 များက မော့ကြည့်ရသော ကုမ္ပဏီဖြစ်
 လာသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရကိုယ်တိုင် ထို
 သစ်ကုမ္ပဏီသည် ယုံကြည်စိတ်ချရ
 သော ကုမ္ပဏီကြီးဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။
 မြန်မာလူထုကလည်း ယင်းသစ်ထုတ်
 လုပ်ရေးကုမ္ပဏီအား အထင်ကရ နိုင်ငံ
 ခြားသားပိုင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ
 ဟု ယူဆထားရကာ မြန်မာမင်းများက
 လည်း အထက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ သစ်
 တောများမှ သစ်နှင့်သစ်တောထွက်
 ပစ္စည်းများထုတ်ယူခွင့်ကို ယုံယုံကြည်
 ကြည်နှင့် ထုတ်ယူခွင့်ပါမစ်များ ပေးခဲ့
 ခြင်းဖြစ်သည်။ သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ
 ထိုကုမ္ပဏီသည် မင်းတုန်းမင်းထံမှ
 ပထမဆုံးသော သစ်ထုတ်လုပ်ခွင့်ကို ရရှိ
 သော ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။

နံ့စေ့ကံသုတ

ကုမ္ပဏီကလည်း ထိုစဉ်က အေ
လာမြို့သူကြီး၊ လယ်ဝေးမြို့သူကြီးနှင့်
အခြားပုဂ္ဂလိက မြန်မာသစ်ကုန်သည်
များ၊ ဥရောပသစ်ကုမ္ပဏီများကို ကုမ္ပ
ဏီက ခွင့်ပြုချက်ရထားသော သစ်
တောအတွင်း တစ်ဆင့်ကန်ထရိုက်
အငှားချထားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ထိုစဉ်
က ဒေသတစ်ခုမှ သစ်တောများကို
အကြီးအကျယ်ခုတ်လှဲခြင်းသည် မိုး
ခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းတစ်ခု (သို့မဟုတ်)
သဲကန္တာရတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်ကို မည်
သူမျှကောင်းကောင်းမသိခဲ့ပေ။ အထက်
ဖော်ပြပါ ဘုံဘေဘားမားထရိတ်ဒင်း
ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက် (ဘီဘီတီစီ
အယ်လ်) အပါအဝင် ဗြိတိသျှနှင့်
အခြားနိုင်ငံခြားသားပိုင် သစ်ထုတ်လုပ်
ရေးကုမ္ပဏီများသည် မော်လမြိုင်ခရိုင်
နှင့် တနင်္သာရီဒေသများတွင် သစ်
တောများ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင်
ထုတ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုကာလက သစ်
တောများ ပြုစုပျိုးထောင်ရေးပညာ၊
သစ်တောများ စနစ်တကျ စီမံအုပ်ချုပ်
ရေးကို နားလည်မရှိခဲ့။ (နောင်အခါမှ
သစ်တောပညာရှင် ဂျာမန်အမျိုးသား
ဒီဘရင်းဒစ်(စ်) အကူအညီနှင့် သစ်

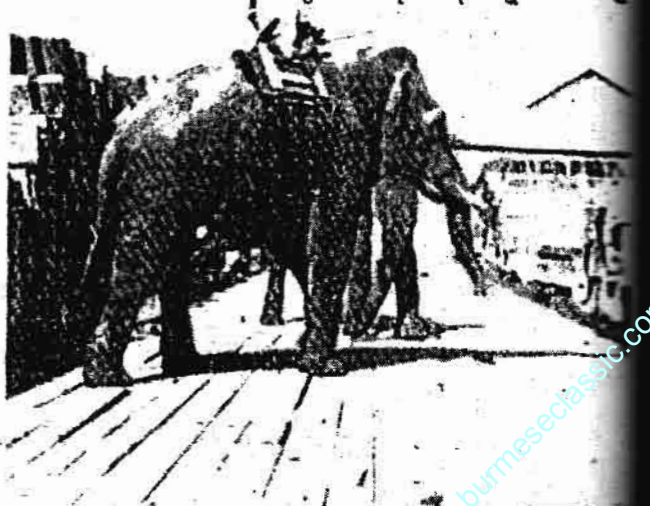
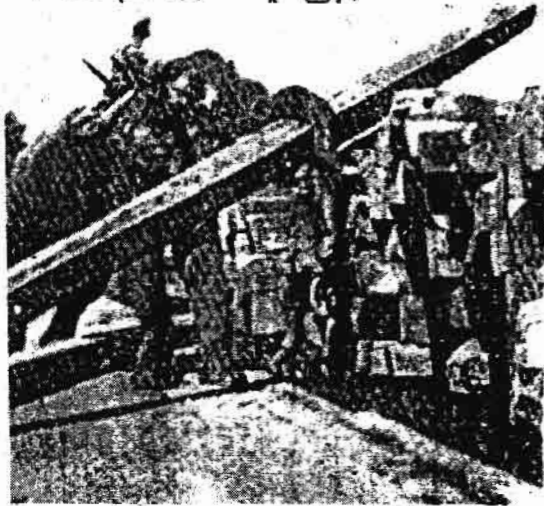
တောဌာနကို စနစ်တကျတည်ထောင်
နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီဘရင်းဒစ်(စ်)မှ နာမည်
ကျော် ဘုရင်ခံချုပ် လော့(ဒ်)ဒလဟိုဇီ
၏တူမ မစ္စရာရှယ်၏ခင်ပွန်း ဖြစ်ပါ
သည်။)

အထက်ဖော်ပြပါ ဘီဘီတီစီ
အယ်လ် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီနှင့်
အခြားကုမ္ပဏီများသည် အင်္ဂလိပ်မြန်
မာစစ်ပွဲပြီးသည့် ခရစ်နှစ် ၁၈၂၆ မှ
အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲပြီးသည့်

ခရစ်နှစ် ၁၈၅၂ ခုနှစ်ထိ (၂၆)နှစ်တာ
ကာလအတွင်း ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်
ပြည်နယ်တွင်းရှိ အတ္ထရံမြစ်၊ ဂျိုင်းမြစ်
သောင်းရင်းမြစ်နှင့် ဖေချောင်အနီး
တံတိုက် ကျွန်းနှင့်သစ်မာ ထုတ်လုပ်မှု
မှာ ပြုန်းတီးသလောက်ရှိခဲ့ရကား ပြန်
၍ နာလံမထူနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍
ဘီဘီတီစီအယ်လ် သစ်ကုမ္ပဏီသည်
အထက်မြန်မာနိုင်ငံ သစ်တောများသို့
ခြေချနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်
ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်း
လက်ထက်တော်ကြီးတွင် ဘီဘီတီစီ
အယ်လ် သစ်ကုမ္ပဏီ ပျဉ်းမနားနယ်မှ
သစ်ထုတ်ယူခွင့်ကို နှစ်ရှည်စာချုပ်ဖြင့်
ထုတ်ခွင့်ရသည်။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်း
များအရ ခရစ်နှစ် ၁၈၆၇ မှ ၁၈၆၈
ခုနှစ်အတွင်း ကျွန်းသစ် (၄၃၂၀၀၀)
လေးသိန်းသုံးသောင်းနှစ်ထောင်တန်
ထုတ်ခဲ့သည်။ စီးပွားပိုး အမြတ်အနှုန်း
ရလာသော ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီ
သည် မင်းတုန်းမင်းလွန်သည်နှင့်
လက်ထက်တော်ကလေးဟု ကင်ပွန်း
တပ်ခံရသော သီပေါရှင်ဘုရင်ခေတ်
တွင် သစ်ထုတ်ရေးစာချုပ်အသစ် ချုပ်

ထိုစာချုပ်ကြောင့်
ဘီဘီတီစီအယ်လ်
ကုမ္ပဏီသည်
အထက်မြန်မာပြည်ရှိ
ကျွန်းသစ်ကွက်အများဆုံး
အုပ်စိုးနိုင်ခဲ့ပြီး
မြန်မာနိုင်ငံမှ
ကျွန်းသစ်တင်ပို့ရေး
လုပ်ငန်းတွင်
အဓိကတင်ပို့သူ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်...

ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုစာချုပ်သစ်အရ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ချင်းတွင်း၊ မူး၊ ယောနှင့် ပြောင်ရှူးသစ်တောကြီးပိုင်း များတွင် သစ်ခုတ်လှဲထုတ်ယူခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုစာချုပ်ကြောင့် ဘီဘီတီစီအယ်လ် ကုမ္ပဏီသည် အထက်မြန်မာပြည်ရှိ ကျွန်းသစ်ကွက်အများဆုံး အုပ်စီးနိုင်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်းသစ်တင်ပို့ရေး လုပ်ငန်းတွင် အဓိကတင်ပို့သူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယင်းစာချုပ်သစ်အရ လုံးပတ်လေးပေခွဲအောက်နှင့် အလျား တစ်ဆယ့်ရှစ်ပေအောက်ရှိ သစ်လုံးများကို အတားအဆီးမရှိ ထုတ်ယူခွင့်ရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ လက်ရဲစက်ရဲရှိလာသော ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီသည် သစ်ခိုးထုတ်ယူသည်ဟူသော ကော်လာဟာလဂေဇက်များ ထွက်လာသည်နှင့် မြန်မာဘုရင်အစိုးရ သစ်တောခေါင်းများသည် မန္တလေးအစိုးရ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် သစ်များခိုးထုတ်သည်ဟု နိုင်ငံခြားသားပိုင် သစ်ထုတ်ရေးကုမ္ပဏီများအား စွပ်စွဲချက်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်ပေ။ ခရစ်နှစ် ၁၈၈၀ ခုနှစ်ခန့်ကလည်း ဂိုးလ်ဒင်းဘတ် သစ်ကုမ္ပဏီမှ မစ္စတာဒါဂျ(ဒ်) အား သစ်များခိုးယူခတ်လှဲသည်ဟုဆိုကာ လျော်ကြေးအဖြစ် ကျပ်ငွေ(၁၅) သိန်းပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေလည်အောင် ဆွေးနွေးပြီး ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းခဲ့၏။ ထိုသစ်ကိစ္စတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့။

မန္တလေးအစိုးရ တောခေါင်းတို့ကလည်း ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီသည် သစ်လုံးရေ မည်မျှမည်မျှကို ခိုးယူခတ်လှဲကြောင်းတို့ဖြင့် ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီသည် ၁၈၈၀ ခုနှစ် ကန်ထရိုက်စာချုပ်နှင့် ၁၈၈၂ ခုနှစ် ကန်ထရိုက်စာချုပ် ကာလများအတွင်းက သစ်လုံးရေအမြောက်အမြားကို အခွန်ပေးဆောင်ခြင်းမပြုဘဲ မျှောချခဲ့သည်ဟုလည်း စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ မြန်မာအစိုးရကလည်း ကုမ္ပဏီသည် သစ်လုံးပေါင်းရှစ်သောင်း ထုတ်ယူခဲ့သော်လည်း သစ်လုံးရေ သုံးသောင်းနှစ်ထောင်အတွက်သာ အခွန်ဆောင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီကလည်း ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကန့်ကွက်၍ ဗြိတိသျှအစိုးရထံ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ မန္တလေးအစိုးရကမူ ကုမ္ပဏီ၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ချ၍ “ကုမ္ပဏီ”ထံ သီပေါဘုရင်က တောင်းခံထားသော ငွေကြေးကိစ္စကို လွှတ်တော်တွင်တင်၍ ဆုံးဖြတ်မည်ဟု ကြေငြာခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှအစိုးရ မှတ်တမ်းများအရ အမှုကို ရုံးတင်ရန် ပဏာမ စစ်ဆေးစဉ်အခါ၌ပင် တရားမျှတမှုမရှိ သက်သေအထောက်အထား အလိမ်တွေကိုပင် စီစဉ်ထားသည်သာ မက ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီအဖို့ ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ခုခံကာကွယ်ရန် ပြင်ဆင်ခွင့်မရအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးသည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ဤဖြစ်စဉ်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့မှ ထုတ်ဝေသော နယူးယောက်တိုင်း(မ်)သတင်းစာနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာ

ကြီးများက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

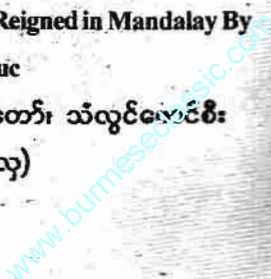
ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီကလည်း နင်းကြပ်သစ်တောမှ မြန်မာအစိုးရသစ်တောခေါင်းကြီး စစ်ဆေးသော စာရင်းအား ပြသခဲ့၏။ မြန်မာအစိုးရကမူ သစ်တောခေါင်းကြီးသည် ကုမ္ပဏီထံမှ လာဘ်ယူထားသူဖြစ်ရာ သူသက်သေခံထားသော စာရင်းများသည် ယုံကြည်ဖွယ်ရာမရှိဟု ပယ်ချထားခဲ့၏။

မြန်မာလွှတ်တော်က တောင်ငူရှိ ဘီဘီတီစီအယ်လ်ရုံး၏ စာရင်းများကို စစ်ဆေးရာ ကုမ္ပဏီက ဘုရင့်အား ကျပ်ငွေတစ်သိန်းတစ်သောင်းပေးရမည် ဖြစ်ပြီးလျှင် ဒဏ်ငွေအနေဖြင့် နှစ်ဆပေးဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်ရပ်ပေါင်း ပေါင်စတာလင်ငွေ တစ်သိန်းခုနှစ်သောင်း ပေးရမည်ဖြစ်သည့် အပြင် သစ်တောခေါင်းများကိုလည်း နှစ်နာကြေးအဖြစ် ပေါင်စတာလင် သုံးသောင်းနှင့်သုံးထောင် ပေးရမည်ဖြစ်၏။

တရားစီရင်သည့် လွှတ်တော်၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်သော ဘီဘီတီစီအယ်လ်ကုမ္ပဏီ၏ တိုင်ကြားချက်ကို အကြောင်းပြုကာ တတိယအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ် ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုကြပါကြောင်း ...။

လှိုင်(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး-
- (၁) They Reigned in Mandalay By E.C.V.Fouc
- (၂) ကျွန်တော်၊ သံလွင်လောင်းစီး (လူထု ဦးလှ)

ထောက်ပေါင်ရေခဲ

စုံထောက်စုံထူး နှင့်
မိန်း သင့် သွား သော
မိစ္ဆာများ

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၂၁၄)ခုနှစ်တွင် ပြည်နှင့်တောင်ငူအောက်ရှိ အောက်မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့က သိမ်းယူခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ်(၁၂၁၅)ခုနှစ်တွင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် “မာရ်အောင်မြင်မုနီ” ဆင်းတုတော်အပါအဝင် ဗုဒ္ဓကြေးဆင်းတုတော်များ၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းများကို သင်္ဘောကြီးဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘောမြို့သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘုံဘောမြို့သို့ ရောက်ရှိတော်မူကြကုန်သော “မာရ်အောင်မြင်မုနီ” ရုပ်ပွားတော်နှင့် ကြေးဆင်းတုတော်များ၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းများကို ဂိုထောင်ကြီးတစ်လုံးအတွင်း၌ အမှိုက်ပုံကဲ့သို့ ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ပစ်ထားကြသည်။ ကြေးပိုက်ဆံ၊ ဗုံးဆန်နှင့် အမြောက်ကျည်ဆန်ပြုလုပ်သူများက ကြေးဆင်းတုတော်များကို ဖိုကျင်ထိုးကာ အရည်ကျိုကြသည်။ “မာရ်အောင်မြင်မုနီ” မြတ်စွာဘုရားမှာမူ ဖိုကျင်လေးလုံးဆိုင်၍ အပြိုင်ထိုးကြသော်လည်း အရည်မပျော်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ လေးလံကြီးမားသော တူများဖြင့် ထုသော်လည်း ဆင်းတုတော်မြတ်မှာ လုံးဝအရာမထင်ဘဲ မူလပကတိအတိုင်း ရှိနေခဲ့ပုံကို ကျွန်ုပ်မှ ဖွင့်ဆိုပြပါသည်။ ထိုအခါ စုံထောက်စံထူးက -

“အတော်ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတာပဲ ဆရာရယ်”

“ဒါတွင်ဘယ်ကဦးမလဲ မောင်စံထူးရဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးမှောင်ကြီးကျလာပြီး ဆင်းတုတော်အတွင်းမှာ ဌာပ

ဘာပြောကောင်းမလဲ၊
ပျက်စီးအောင်
ပျက်စီးခဲ့ကြတဲ့
ဘာသာခြားမိစ္ဆာ
(၆၄)ယောက်စလုံး
သေဆုံးခဲ့ကြတယ်၊
တချို့က
သွေးအန်သေတယ်၊
တချို့က
ဝမ်းလျှောပြီး
သေဆုံးသွား
ကြတယ်၊ ဒါကို
တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်တာပါလို့
ပြောလာရင်...

ခ ခ ဝ ဝ လ မှ အ ဆ က

အခန်း(၆)
ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး ဟင်္သာတခရိုင်၊ ဇလွန်မြို့တွင် “မာရ်အောင်မြင် ပြည်တော်ပြန်” မြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော် တစ်ဆူရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်မြတ်၏ မူရင်းဘွဲ့တော်မှာ “မာရ်အောင်မြင်မုနီ” ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဆင်းတုတော်နှင့်ပတ်သက်၍ မုနီ(၄) ဆူရှိပါသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဧညာဝတီမြို့တွင် “ရှင်ကျော်မုနီ”၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ပြည်မြို့အနောက်ဘက် ရွှေဘုံသာရွာတွင် “ရွှေဘုံသာမုနီ”၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မန္တလေးမြို့တွင် “မဟာမုနီ” ဘုရားကြီးနှင့် ယခုဇလွန်မြို့မှ “မာရ်အောင်မြင်မုနီ” တို့ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နာထားတဲ့ ဓာတ်တော်တွေဟာ ကွန်မြူနို ရောင်ခြည်တော်တွေ လွှတ်တော်မူတယ်”

“ဖျက်လိုဖျက်စီးလုပ်တဲ့ ဘာသာခြားတွေကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားသေးလဲ ဆရာ”

“ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ပျက်စီးအောင် ဖျက်စီးခဲ့ကြတဲ့ ဘာသာခြားမိစ္ဆာ(၆၄)ယောက်စလုံး သေဆုံးခဲ့ကြတယ်၊ တချို့က သွေးအန်သေတယ်၊ တချို့က ဝမ်းလျောပြီး သေဆုံးသွားကြတယ်၊ ဒါကို တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်တာပါလို့ ပြောလာရင် .. မတိုက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ တကယ်ရိုက်သင့်တဲ့ အကြောင်းကို ထပ်ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

အထူးခြားဆုံးဖြစ်စဉ်တစ်ခုမှာ ဝိတိုရိယဘုရင်မသည် အင်္ဂလန်ပြည်မှာ ရာဘော်သိက်ခံယူပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည် ဒေလီမြို့မှာ ခေတ္တလာရောက်စံမြန်းနေပါသည်။ ထိုစဉ် ဝိတိုရိယဘုရင်မမှာ ဦးခေါင်းအပြင်းအထန်

ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်များ၊ ဆရာဝန်များနှင့် ကုသသော်လည်း ဝေဒနာက မသက်သာ၊ မချိမဆန် ခံစားနေရသည်။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားရင်း တစ်ညသောအခါတွင် ဝိတိုရိယဘုရင်မမှာ ထူးခြားသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်သည်။

ထိုအိပ်မက်မှာ ဘုရင်မကြီး၏ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းလိုပါက မြန်မာပြည်မှသယ်ဆောင်လာသော “မာရ်အောင်မြင်မှုနီ” ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်အား နေရင်းဒေသသို့ မရောက်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးရမည်။ ပြန်မပို့ဘဲနေပါက ဘုရင်မ၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ် တိုင်းပြည်မြို့ရွာ အန္တရာယ်ကြီးစွာဖြစ်မည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ဖျက်စီးသော တိုင်းနိုင်ငံသည် ကပ်ကြီးများဆိုက်၍ သေကြေပျက်စီး ဆုံးရှုံးရတတ်သည် ဟု အိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့သည်။

ဘုရင်မကြီးသည် အိပ်ရာမှလန်

နိုးပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။ မိမိ၏မူးမတ်များကို ချက်ချင်းခေါ်ဝေါ်ပြီး “မာရ်အောင်မြင်မှုနီ” ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်ကို ရှာဖွေခိုင်း၏။ ဘုံဘေမြို့ ဝိုထောင်အတွင်းထားရှိသော ကြေးဆင်းတုတော်တို့ကြားဝယ် ထူးခြားသော ဆင်းတုတော်မြတ်တစ်ဆူကို တွေ့သည်။ ထိုဆင်းတုတော်မှာ ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူနိုတောက်ပနေသည်ကို ထူးကဲစွာ တွေ့မြင်ကြသည်။ ဒါကို လူယုတ်မာမိစ္ဆာများက ဝိုထောင်အတွင်းမှ မြန်မာဘုရားမှာ စုန်းတောက်စားနေသည်ဟု ဝိတိုရိယဘုရင်မအား လျှောက်တင်ကြသည်။

“တော်တော်ခိုက်ခိုင်းတဲ့ ဘာသာခြားတွေပဲ”

“ဒါကြောင့်မို့လဲ ဘုရားရိုက်သင့်တာပေါ့ မောင်စံထူးရဲ့၊ ဒါကို တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်တာပါလို့ ပြောလို့မရဘူးကွ”

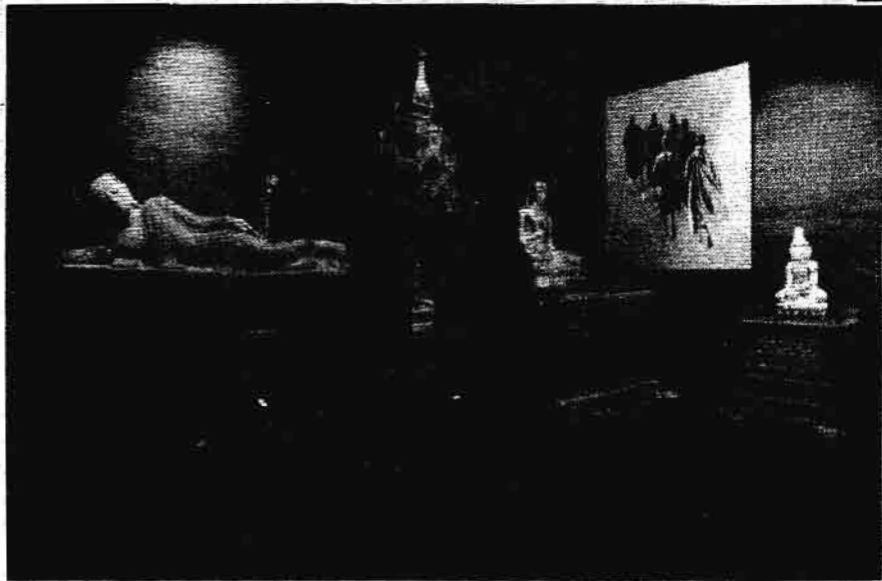
“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

ဒါကြောင့် ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားတော်မူသော ရုပ်တုတော်မှာ မိမိမြင်မက်သည့် အိပ်မက်အရ “မာရ်အောင်မြင်မှုနီ” ဘုရားဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း ထိုဆင်းတုတော်ကို သယ်ယူလာခဲ့သော မူရင်းဒေသသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ရန် ဘုရင်မကြီးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီး၏ ခေါင်းကိုက်ခဲသောဝေဒနာမှာ ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“မာရ်အောင်မြင်မှုနီ” ရုပ်ပွားတော်မှာလည်း မူရင်းဒေသ ထွန်းမြို့

သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်း သီတင်းသုံးလျက် နှိသလို၊ ယနေ့ မာရ်အောင်မြင်ပြည် တော်ပြန်မြတ်စွာဘုရားကြီးဟု သမိုင်း တွင် အထင်အရှား တည်ရှိနေခဲ့ပါ သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းဟာ
ရတနာမြတ်သုံးပါး၊
ကျေးဇူးရှင်
မိဘ၊ ဆရာသမားနဲ့
ခင်ပွန်းကြီးသယ်ပါးတို့၊
အပေါ်မှာ ကံသုံးပါးနဲ့
လုံးဝမပစ်မှားရဘူး၊
ပစ်မှားတဲ့သူရှိခဲ့ရင်လည်း
နောင်ဘဝမကူးခင်
လက်ရှိဘဝမှာပင်
ဂိုဏ်းသင့်တတ်တယ်

“အဲဒီဖြစ်စဉ်ဟာ လုပ်ကြံပြီး ဆရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရား သမိုင်းမှာ အထင်အရှားရှိပြီးသား မောင်စံထူးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ဟာ ရတနာမြတ်သုံးပါး၊ ကျေးဇူးရှင် မိဘ၊ ဆရာသမားနဲ့ ခင်ပွန်းကြီးသယ် ပါးတို့အပေါ်မှာ ကံသုံးပါးနဲ့ လုံးဝမပစ် မှားရဘူး။ ပစ်မှားတဲ့သူရှိခဲ့ရင်လည်း နောင်ဘဝမကူးခင် လက်ရှိဘဝမှာပင် ဂိုဏ်းသင့်တတ်တယ်”

အခန်း(၇)

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

ကျွန်ုပ်ပြောဆိုခဲ့သော ဘုရား ဂိုဏ်းသင့်သည်ဖြစ်စဉ်ကို ရပ်နားပြီး နောက်၊ မိစ္ဆာတိတ္ထိများ၏အမှုကိုဆက် ရန် တောင်းဆို၏။ ထို့ကြောင့် အမှုစစ် အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက အထက်ပါ စကားဖြင့် အဖြေပေး၏။

စုံထောက်စံထူးနှင့်အဖွဲ့သည်

ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာရှင်များ နှင့်အတူ ဒဂုံမြို့နယ် ခရေပင်လမ်းရှိ မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်) ငှားရမ်းနေထိုင် ရာ နေအိမ်ခြံဝင်းသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ နေအိမ်အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများအနက် ရှေးဟောင်း(Antique) ပစ္စည်းစာရင်း များကို သုတေသီများက ရွေးထုတ်ပေး ၏။ ထိုပစ္စည်းများမှာ ၈ ပေခန့်ရှိ သစ် သားတိုင်တော်မူ ဘုရားတစ်ဆူ၊ သစ် သားစေတီတစ်ဆူ၊ ဘုရားဆင်းတုပါ သစ်သားတိုင်တစ်လုံး၊ သစ်သား ရပ်တော်မူနတ်ရုပ်တစ်ရုပ်၊ မှန်စီရွှေချ ပလ္လင်သုံးလုံးနှင့် ရွှေပိန်းချ ကျွန်း သေတ္တာရှစ်လုံးတို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် စုံထောက်စံထူးမှ တရားလိုပြု လုပ်၍ မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ပါ (၄)ဦး ကို ဒဂုံမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ (ပ)၅/ ၂၀၁၀၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၅)ဖြင့် အရေးယူ အမှု ဖွင့်ရသည်။

ကျန်ရှိသော ပစ္စည်းများထဲမှ သမိုင်းဝင်(Historic) ပစ္စည်းများကို

www.burmeseclassic.com

သု တေသီများက ဇကာချပေး၏။ ထို ပစ္စည်းများမှာ မှန်စီရွှေချ ဂဠုန်ရုပ် နှစ်ရုပ်၊ မှန်စီရွှေချနောက်ခံသစ်သား တံကဲတစ်ခု၊ မှန်စီရွှေချပလ္လင်တစ်ခု၊ ရွှေပိန်းချပလ္လင်တစ်ခု၊ မှန်စီရွှေချ သစ်သားသေတ္တာ သုံးလုံးနှင့် မှန်စီရွှေချ ကျောင်းဆောင်တစ်ခုတို့ဖြစ်သည်။ နေအိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းအားလုံးကို ရောင်းချရန်အတွက် US\$ ဈေးနှုန်း များ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ပါ (၄)ဦးကို ဒဂုံ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ (၁)၁၄၄/၂၀၁၀ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကြီးကြပ်ရေး (ယာ ယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃)ဖြင့် အရေး ယူရပြန်စည်။

“ဒါဆို မိစ္ဆာတိတ္ထိလေးယောက် ဟာ ဗဟန်းမှာလေးမှု၊ ဒဂုံမှာနှစ်မှု အားလုံး ခြောက်မှုပေါ့”

ကျွန်ုပ်ကပြော၏။ ဒီတော့ စုံ ထောက်စံထူးက -

“နောက်ထပ် ကွင်းဆက်တစ်ခု ထပ်ပေါ်လာလို့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှာ တစ်မှုထပ်ဖွင့်ရပါသေးတယ်”

“ဘယ်လို ကွင်းဆက်ရခဲ့တာလဲ”

ခရေပင်လမ်းနေအိမ်ကိုရှာဖွေရာ ရှေးဟောင်းနှင့် သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းများ ကို ကျောက်တံတားမြို့နယ်အတွင်းရှိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ နိုင်ငံခြားသို့တင်ပို့ပေး ရန် ပစ္စည်းအပ်ထားသော ပြေစာတစ် စောင်ကို တွေ့သည်။ ထိုပြေစာဖြင့် ကုန် ပစ္စည်းအပ်ထားသော ကုမ္ပဏီသို့ လိုက် ၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထိုကုန် ပစ္စည်းမှာ နိုင်ငံခြားသို့ မပို့ရသေးဘဲ

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် စက်ဆန်း ရိုထောင်တွင် ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းရှိရာရိုထောင်သို့ ချီ တက်ကြသည်။ စက်ဆန်းရှိ ဆိပ်ကမ်း ရိုထောင်တွင် Art Only မှ တင်ပို့ ထားသော အမြင့်(၁၂)ပေခန့်ရှိ ရာဇ ပလ္လင်တစ်ခုနှင့် ပန်းပုပစ္စည်း(၂၁)မျိုး ကို တွေ့၏။ သုတေသီများကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ ရာဇပလ္လင်မှာ နှစ်ပေါင်း(၈၀) သက်တမ်းရှိ သမိုင်းဝင် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ ကြောင့် စုံထောက်စံထူးမှ တရားလိုပြု လုပ်၍ Art Only မှ မစ္စတာအန်တိုနီ ရပ်(စ်)ပါ (၄)ဦးကို မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရဲစခန်းမှ (၁)၂၀၂/၂၀၁၀၊ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန်(ယာယီ) ကြီးကြပ်ရေးအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃) ဖြင့် အမှုဖွင့်အရေး ယူခဲ့ရသည်။

“အဲဒီ(၇)မှုစလုံးကို သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တွေမှာပဲ တရားစွဲလိုက်တာ လား”

ဟု ကျွန်ုပ်၏အမေးကို အမှုစစ် အရာရှိ စုံထောက်စံထူးက -

“မြို့နယ်မခွဲတော့ဘူး ဆရာ၊ သီး သန့်တရားရုံးတစ်ခုတည်းနဲ့ (၇)မှုစလုံး ကို တရားစွဲတင်ပါတယ်။ အချွန်ကို တော့ တရားခံပြေးနဲ့ တင်ပါတယ်”

‘လက်ရှိ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ပါဝင် ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို တရားရုံးက ဘယ်လိုအပြစ်ပေးလဲ”

“ကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ်က မျှတပါတယ်”

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြသော တရား ခံမစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်) ဖီဝါဒတ်

(Mr.Antonius Ferwerda) မင်္ဂလာနှင့် မသီတာတို့(၃)ဦးအား ဗဟန်းရဲစခန်းမှ (၁)၈၁၇/၂၀၀၉ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၂၉၅ အရ ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်စီ၊ ဗဟန်းရဲစခန်းမှ (၁)၁၃/၂၀၁၀၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၅)အရ ထောင် ဒဏ်(၂)နှစ်စီ၊ ဗဟန်းရဲစခန်းမှ(၁)၈၇/ ၂၀၁၀ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၃(က) အရ ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်စီနှင့် ဗဟန်း ရဲစခန်းမှ(၁)၁၄၄/၂၀၁၀ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃)အရ ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ်စီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် ဗဟန်းရဲစခန်းမှ ပြစ်မှု(၄)ခု တွင် တစ်ဦးလျှင် ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ် စီ ဖြစ်သည်။

ဒဂုံရဲစခန်းမှ (၁)၁၀/၂၀၁၀ ရှေး ဟောင်းပစ္စည်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(၅) အရ ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်စီ၊ ဒဂုံရဲစခန်း မှ (၁)၅၂/၂၀၁၀ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃)အရ ထောင် ဒဏ်(၅)နှစ်စီနှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရဲစခန်းမှ (၁)၂၀၂/၂၀၁၀ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃)အရ ထောင် ဒဏ်(၅)နှစ်စီနှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရဲစခန်းမှ (၁)၂၀၂/၂၀၁၀ သွင်းကုန် ထုတ်ကုန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၃)အရ ထောင် ဒဏ်(၅)နှစ်စီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဒဂုံနှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့် အမှု(၃)ခု တွင် တစ်ဦးလျှင် ထောင်ဒဏ်(၁၂)နှစ် စီ ဖြစ်သည်။

ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ဒဂုံမြို့နယ်နှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တို့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြစ်မှုများအတွက် ချမှတ် ခဲ့သောပြစ်ဒဏ်များကို သီးခြားစီကူး စေရန် သီးသန့်တရားရုံးမှ အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်ကို စုံထောက်စံထူးက ဖွင့်ပြခဲ့ပါသည်။ စုံထောက်စံထူး၏ စကား

အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်က -

“တို့ မြန်မာစကားပုံမှာ အသွား
မတော် တစ်လှမ်း၊ အစားမတော် တစ်
လုပ် ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အခု ဒီဖြစ်စဉ်မှာပဲကြည့်လေ၊
Art Only အရောင်းပြခန်းရဲ့ လုပ်ငန်း
လိုင်စင်ကို မနီလာနဲ့မသိတာ ညီအစ်မ
နှစ်ဦး အမည်ပေါက်နဲ့လုပ်ထားတယ်။

“တိုင်းတစ်ပါးသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တို့
နိုင်ငံသားပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စီး
ပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ သူတို့အမည်ပေါက်
မှတ်ပုံမတင်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်
အမည်ပေါက်နဲ့မှတ်ပုံတင်ရင် .. အဲဒီ
အမည်ပေါက်မှတ်ပုံတင်ဟာ နတ်ပြည်
သွားမယ့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်လား၊ ငရဲ
ပြည်သွားမယ့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်လား
စဉ်းစားရမယ်ကွ”

အခန်း(၈)

“ပြုသူအတွက် ခံစားရတဲ့အမှု
ဟာ ဓမ္မတာသဘောပေါ်ဆရာရယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် အပြုခံရတဲ့သူ ပျက်သွားတာ
ကတော့ အတော်ကိုနာကျည်းကြေကွဲ
ဖွယ် ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မောင်စံထူး
ရဲ့”

“အဲဒီ နိုင်ငံခြားသားက အရွယ်

သူက နောက်ကွယ်ကကြိုးကိုင်ပြီး လုပ်
ချင်သလိုလုပ်နေတယ်၊ ဒါကိုသိလျှက်နဲ့
မျက်မျက်ကလေးစားရတော့ ဟိုညီအစ်
မကလည်း မသိကျိုးကျွံလုပ်နေတယ်၊
အခု အမှုဖြစ်လာတော့ သူတို့ညီမနှစ်
ယောက်လည်း ခံကြရတာပဲ မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အခုပဲ
ကြည့်လေ၊ သံသရာမှာ ငရဲကိုသွားမယ့်
အမည်ပေါက်မှတ်ပုံတင်ခဲ့မိလို့ အခု
ပစ္စုပ္ပန်မှာ အဲဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်
လောကငရဲမှာ ခံစားနေရပြီလေ”

“ဘယ်သူမပြု မိမိမူလို့ပဲ မှတ်ယူ
ရမှာပေါ့ကွာ”

မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးကို သား
မယားအဖြစ် အမွေပြုကျင့်မှုကို ဆို
တာပါ”

“အေး .. ဟုတ်သားပဲ၊ ရှေ့ပိုင်း
မှာ မင်းအဖွင့်ပြထားပြီး အပိတ်မပြော
သေးဘူးလေ၊ လုပ်စမ်းပါဦး အဲဒီဖြစ်
စဉ်ကို”

ကျွန်ုပ်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့်

www.burmeseclassic.com

တိုင်းတစ်ပါးသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တို့နိုင်ငံသားပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ သူတို့အမည်ပေါက်မှတ်ပုံမတင်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်အမည်ပေါက်နဲ့မှတ်ပုံတင်ရင် အဲဒီအမည်ပေါက်မှတ်ပုံတင်ဟာ နတ်ပြည်သွားမယ့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်လား၊ ငရဲပြည်သွားမယ့် လုပ်ငန်းလိုင်စင်လား စဉ်းစားရမယ်ကွ ...

Art Only အရောင်းပြခန်း၏ပိုင်ရှင် နယ်သာလန်နိုင်ငံသား မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ဖီဝါဒတ် (Mr. Antonius Ferwerda) ၏ လူမဆန်စွာပြုကျင့်မှုကို စုံထောက်စံထူးမှ ဤသို့ဖွင့်ဆိုပြပါသည်။

ဒေါ်မြနှင့် မလှတို့သားအမိသည် ဧရာဝတီတိုင်း နေဖြူမြို့နယ်ရှိ ရွာတစ်ရွာမှ ဖြစ်ကြသည်။ ဒေါ်မြ၏အသက်မှာ (၃၅)နှစ်ခန့်သာရှိသေး၍ သမီးမလှ၏ အသက်မှာ (၁၅)နှစ်ကျော်ခန့်ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအမိသည် လယ်ယာနှင့်နီးချောဖျာ ယက်လုပ်သောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမှုပြုကြသည်။ တစ်နေ့တွင် သမီးမလှက -

“အမေရယ် .. သမီးမှာလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဖျာယက်ရတာ လက်တွေ့လည်း ပေါက်လှပါပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်အကိုင်လေး ရှာပေးပါလား”

“ရန်ကုန်လို့မြို့ကြီးမှာ အလုပ်အကိုင်ရဖို့ဆိုတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ အလုပ်အကိုင်ရမယ်ဆိုပြီး လူကောင်းနဲ့တွေ့ရင်တော်ရဲ့၊ လူလိမ်လူညာနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခ”

“ရန်ကုန်မှာ အဖွားဒေါ်မြမေ တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ၊ အဖွားကို အကူအညီတောင်းမှာပေါ့၊ အဖွားက စိတ်ချရတယ်ဆိုရင် ဘာပူစရာလိုလည်း အမေရယ်”

ဒေါ်မြ၏မိခင်၊ မလှ၏အဖွား ဒေါ်မြမေသည် ရန်ကုန်မြို့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တွင် နေထိုင်ပါသည်။ ဒေါ်မြမေကလည်း ပြည်စုံကြွယ်ဝသူမဟုတ်၊ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိခင်ကို အပူမကပ်လို၍ ဒေါ်မြက သမီးမလှကို ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်သော်လည်းမရ၊ သတိတရရှိတိုင်း မလှက မိခင်ဒေါ်မြကို နားပူနားဆာလုပ်သည်။ နောက်ဆုံး မည်သို့မျှဖြေသိမ့်မရသဖြင့် ဒေါ်မြလည်း သမီးမလှ၏အလိုကို လိုက်လျောခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်သည် နေဖြူမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ရှိ မိခင်ဒေါ်မြမေအိမ်တွင် တည်းခိုကြသည်။ မိခင်ဒေါ်မြမေကိုလည်း လာရင်းအကြောင်းကို ပြောဆိုပြ၏။ ဒေါ်မြမေကလည်း မြေးဖြစ်သူ

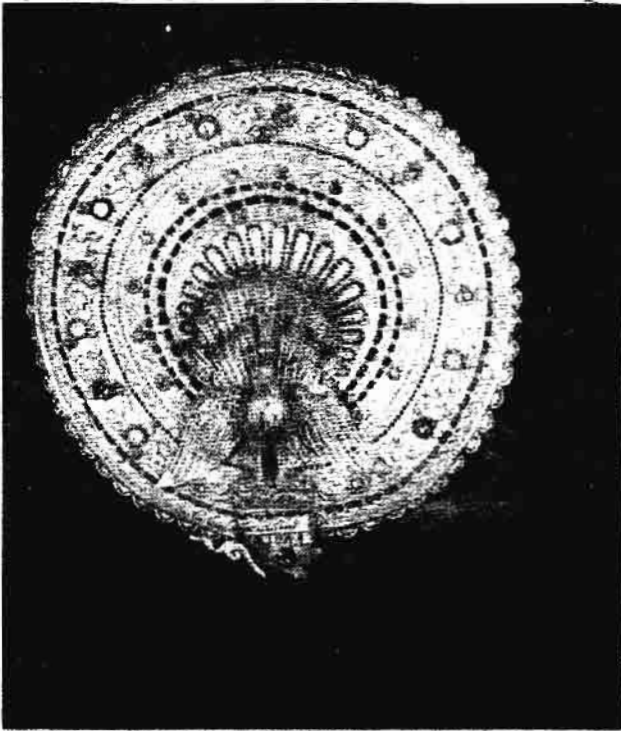
မလှအတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရသူရှိက အလုပ်အပ်ပေးမည်အကြောင်း ပြောဆိုပြသည်။

တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြမေက စားဝတ်နေရေးအတွက် ဈေးရောင်းထွက်သွား၏။ နေအိမ်တွင် ကျန်ရှိခဲ့သော ဒေါ်မြနှင့် သမီးမလှတို့ကလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားဖူးရန် နေအိမ်မှ မြောက်ဥက္ကလာမရှိ မယ်လမုဘုရားသို့ သွားကြသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဘုရားဝတ်ပြု၊ သီလဆောက်တည်ပြီးနောက် ဘုရားပရဝဏ်အတွင်း လှည့်လည်လှေ့လာကြသည်။

“အစ်မတို့က ဘယ်မြို့က လာကြတာလဲ”

အနီးအနားမှ မိန်းမသားတစ်ဦး၏အသံကြောင့် ဒေါ်မြက အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့သားအမိ၏ နံဘေးတွင် အသက်(၆၀)ခန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်(၃၀) ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ကို တွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသံရှင်အမျိုးသမီးကို ဒေါ်မြက -

“အစ်မတို့ နေဖြူမြို့ကပါကွယ်”

“ဘုရားဖူးသက်သက်ပဲလား”

“အင်း... ဘုရားလည်းဖူး။ သမီးလေးအတွက် အဆင်ပြေမယ့်အလုပ်အကိုင်လေးလည်း ရှာပေးဖို့ ရွာကထွက်လာကြတာပါ”

“အစ်မတို့က ဘာအလုပ် လုပ်ချင်လို့လဲ”

“အလုပ်ကတော့ မရွေးပါဘူးကွယ်။ သမီးလေးအတွက် စိတ်အေးရမယ့်အလုပ်မျိုးဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဒေါ်မြ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသော စကားက ထိုအမျိုးသမီးနှင့် သူမ၏ မိခင်တို့အတွက် အကွက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးက မိမိ၏အမည်မှာ မဝါဖြစ်၍ အတူပါမိခင်မှာ ဒေါ်သိန်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)တွင် နေထိုင်ကြောင်း အိမ်လိပ်စာကိုပါ ပြောဆိုပါသည်။ ဒေါ်မြကလည်း သူမ၏အမည်နှင့် သမီးလေး၏အမည်ကိုပါပြော၍ အပြန်အလှန်မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ကြပါသည်။ မိန်းမသားချင်းဆိုတော့ ဒေါ်မြက မဝါတို့သားအမိကို ယုံကြည်စိတ်ချပါသည်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဒေါ်မြက မဝါတို့သားအမိကို ရှင်းပြသည်။

ဒေါ်သိန်းနှင့်မဝါကလည်း ဒေါ်မြ၏သမီးမလှကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သွေးသားရင်းကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ရှိကြောင်း ဂရုဏာစကားဆိုသည်။ လတ်တလော မလှအတွက် အဆင်ပြေနိုင်သော အလုပ်မှာ အိမ်ဖော်ဖြစ်သည်။ တစ်လနှစ်သောင်းခွဲ လုပ်ခရမည်။ လုပ်ရမည့် အိမ်ကလည်း နှိုင်းတိုက်တာဖြင့် လူ

www.burmeseclassic.com

ကြီးလူကောင်းအိမ်ဖြစ်၍ မလှအတွက် စိတ်ချရသည်။ မလှ လိမ္မာ၍ တာဝန် ကျေပြီး စိတ်ချရလျှင် အိမ်ရှင်က မလှ ကို လွှဲအပ်ထားမှာ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သော အိမ်ဖော် အလုပ်ကို လုပ်လိုသည်ဆိုပါက မိမိတို့ နေထိုင်ရာ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)နေ အိမ်သို့ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ် သည်။

ဒေါ်မြကလည်း သမီးမလှ၏ သဘောထားကို မေးသည်။ မလှက လည်း နဂိုကမှ ညိုမြဖြစ်နေသူမို့ ချက် ချင်းပင် လိုက်သွားဖို့ ဆန္ဒပြုသည်။ ရိုးသားဖြူစင်သော ဒေါ်မြနှင့် သမီး မလှတို့သည် အပြင်သဏ္ဍာန်ဖြူး၍ အတွင်းသိရုပ်ကောက်ကျစ်သော ဒေါ် သိန်းနှင့် သမီးမဝါတို့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကောက်ကောက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း) နေအိမ် ရောက်တော့ မဝါက ဒေါ်မြတို့သားအမိ ကို မိသားစုနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မဝါတို့မိသားစုကို တွေ့မြင်ရသော ဒေါ် မြမှာ သမီးမလှအတွက် ရတက်အေးခဲ့ ရသည်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မြက သမီးမလှ ကို မဝါတို့မိသားစုထံ အပ်နှံ၍ ဒဂုံမြို့ သစ်(မြောက်ပိုင်း)နေအိမ်မှ မိခင်ဒေါ်မြ မေရှိရာ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၉)

“လာ မမမြ ထိုင်၊ သမီးမလှကို တစ်နေ့ကပဲ ကျမကိုယ်တိုင် သူဌေးအိမ် မှာ အလုပ်အပ်ပေးလိုက်ပြီ။ သမီးက လိမ္မာတော့ အိမ်ရှင်နဲ့ အဆင်ပြေမှာ ပါ။”

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတရားသံ နယ်သာလန်နိုင်ငံသား မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ဖီဝါဒတ်

မလှကိုအပ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ ဒေါ်မြက မဝါအိမ်သို့ရောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မဝါက ဒေါ်မြကို အထက်ပါ စကားဖြင့် ခရီးဦးကြိုသည်။ ဒီတော့ ဒေါ်မြက -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဝါရယ်၊ အစ်မလည်း မနက်ဖန် ရွာပြန်တော့ မှာမို့ သမီးလေးကို နှုတ်ဆက်ရင်း မှာ စရာရှိတာ မှာခဲ့ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် သမီးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ဖို့ပေး ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ မမမြ၊ ကျမလိုက်ဖို့ ပေးပါမယ်”

ဒေါ်မြနှင့် မဝါတို့သည် မလှအိမ် ဖော်လုပ်ရာ ဒဂုံမြို့သစ် ခရေပင်လမ်း ရှိ မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ဖီဝါဒတ် နေ အိမ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ထိုနေအိမ်

အရောက်တွင် ခြံစောင့်မှ မလှကို သွား ခေါ်ပေးသည်။ ဒေါ်မြနှင့်မဝါတို့မှာ ခြံ ပေါက်ဝမှာပင် စောင့်နေရသည်။ ခထာ အကြာ ခြံစောင့်နှင့်အတူ မလှပါလာ သည်။ ခြံပေါက်ဝတွင် မိခင်ကိုတွေ့မြင် ရသော မလှသည် မိခင်အားပြေးဖမ်း ၍ ရှိုက်ကြီးတငင်ဖြင့် ငိုကြွေးပါတော့ သည်။

အမှတ်မထင် အသွင်သဏ္ဍာန် သရုပ်က မိခင်ဒေါ်မြအတွက် တုန်လှုပ် စရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှ စိတ် ကိုထိန်း၍ သမီးမလှကို မေးမြန်းကြည့် သည်။ မလှက ထိုအိမ်သို့ ရောက် သည့် မနေ့ညကပင် အိမ်ရှင်နိုင်ငံကြား သားမှ မိမိအား သားမယားအဖြစ် အမွေပြုကျင့်ကြောင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်း စွာ ပြောပြခဲ့သည်။ သမီးမလှ၏စကား

က မိခင်ဒေါ်မြတွင် ငယ်ထိပ်သို့ မြွေ ခဲသလို ကြေကွဲဖွယ်အတိဖြစ် ခံစားခဲ့ ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြသည် သမီး မလှကိုလက်စွဲ၍ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း) ရဲစခန်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ရဲစ ခန်းတွင် ဖြစ်စဉ်အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြကြသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ စုံ

စမ်းပေါ်ပေါက်မှုအရ ဒေါ်သိန်း၊ သမီး မဝါနှင့် မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ဖီဝါဒတ် တို့ကို ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း) ရဲစခန်း မှ (ပ)၄၆၄/၂၀၀၉ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆၆(က) (ကာမပွဲစားအဖြစ်ဖြင့် အရွယ်မရောက်သေးသော မိန်းက လေးကို ရှာပေးခြင်း) ဖြင့် အမှုဖွင့် အရေးယူသည်။ ထို့ပြင် အဓမ္မပြုကျင့် ခံရသော မလှကိုလည်း တရားဝင်ဆေး ရုံသို့ ပို့အပ်၍ ဆေးစစ်ခံယူစေသည်။ ဆေးဆရာဝန်၏ စမ်းသပ်စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်တွင် မလှ၏မိန်းမကိုယ်၌ လတ်တလော အဓမ္မပြုကျင့်ခံရသော လက္ခဏာ တွေ့ရှိကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် နယ်သာလန်နိုင်ငံသား မစ္စတာအန်တိုနီရပ်(စ်)ဖီဝါဒတ် (Mr. Antonus Ferwerda) ကို ဒဂုံရဲစခန်းမှ (ပ)၃၁၄/၂၀၀၉ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄၆ (မှဒိန်းမှု) ဖြင့် အရေးယူမှု များ ရှိခဲ့ကြောင်း စုံထောက်စံထူးမှ ခင်းကျင်းပြခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီ ကာမပွဲစားသားအမိနဲ့ လူ့ တိရစ္ဆာန်တို့ကော အပြစ်မကျဘူး လား”

“အပြစ်ကျပါတယ် ဆရာ၊ ဒေါ် သိန်းနဲ့ သမီးမဝါတို့ကို ထောင် ၁၀ နှစ်စီနဲ့ အဓမ္မပြုကျင့်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား ကိုလည်း ထောင် ၁၀ နှစ် အမိန့်ချခဲ့ ပါတယ်”

“အေးကွာ... သူ့ အကုသိုလ် နဲ့သူ ခံစားရတာတော့ ဥပက္ခေတ္တတရား နဲ့ပဲ ရှုပွားရမှာပေါ့။ မသိနားမလည် တဲ့ ဒေါ်မြနဲ့ သမီးမလှအတွက်ကတော့ ရင်နင့်ဖွယ်ရာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံက တောသူတောင်သားအများ စုဟာ ရိုးသားကြတယ်။ သဘော ကောင်းတယ်။ ယုံလွယ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကောက်ကျစ်ပြီး မတော်မ တရားလုပ်တဲ့သူနဲ့ ကြုံဆုံလာတဲ့အခါ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်”

“မှန်တာပေါ့ မောင်စံထူးရယ်၊ လူလိမ်ခံရတယ်ဆိုတာဟာ ရိုးသားပြီး သဘောလွယ်တဲ့သူနဲ့ လောဘတက်တဲ့ သူနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ အခုဖြစ်စဉ်မှာ ဒေါ် မြတို့သားအမိဟာ ရိုးသားလွန်းလို့ လူ လိမ်ခံလိုက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

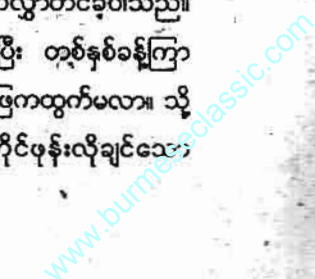
“အေး... လောဘတက်လို့ လူ လိမ်ခံလိုက်ရတဲ့ ဆရာ့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန် တော်ကော ဆရာ့စာဖတ်ပရိသတ် ကော ဗဟုသုတဖြစ်တာပေါ့”

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်ခန့် ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူ သည် အင်းစိန်(စီအိုင်ဒီ)တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် တွင် မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးမှ ၁၅ သိန်း တန် လက်ကိုင်ဖုန်းများချပေးဖို့ လျှောက်လွှာခေါ်ယူချိန်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူလည်း စုံထောက်အရာရှိတစ် ဦးဖြစ်၍ အမှန်တကယ်လိုအပ်သော ကြောင့် ထို ၁၅ သိန်းတန်ဖုန်းကို တရားဝင်လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ပါသည်။ လျှောက်လွှာတင်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာ သော်လည်း အဖြေကထွက်မလာ။ သို့ ကြောင့် လက်ကိုင်ဖုန်းလိုချင်သော

လူလိမ်ခံရတယ်
ဆိုတာဟာ
ရိုးသားပြီး
သဘောလွယ်တဲ့သူနဲ့
လောဘတက်တဲ့
သူနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။
အခုဖြစ်စဉ်မှာ
ဒေါ်မြတို့သားအမိဟာ
ရိုးသားလွန်းလို့
လူလိမ်ခံလိုက်ရတာပဲ

...

လောဘကို လျှော့ချလိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းရုံးပိတ်ရက် တွင်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူနေအိမ်သို့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း အေးချို ရောက်လာသည်။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ် သော ငယ်သူငယ်ချင်းအေးချိုကို စာရေးသူမှ ညှိနှိုင်းခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူသည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် အနေအထိုင်အေးဆေးပြီး အပြော အဆိုမှာ ချိုသာပါသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နံနက် စာအတူစားရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ရာများကို ပြောဆိုခဲ့ကြ ပါသည်။ ထိုစဉ် သူငယ်ချင်းအေးချိုမှ အခုတလော လူတွေရောဂါထနေသော ၁၅ သိန်းတန် ဖုန်းလျှောက်လွှာတင်မ ထားဘူးလားဟု မေးသည်။ စာရေးသူ ကလည်းလျှောက်လွှာတင်ထားကြောင်း နှင့် အဖြေမသိရသေးကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဒီတော့ အေးချိုက လျှောက် လွှာမိတ္တူရှိသလားဟု မေး၏။ စာရေး သူကလည်း မိတ္တူရှိကြောင်းနှင့် လျှောက်လွှာကို ထုတ်ပြသည်။ အေးချို က လျှောက်လွှာမိတ္တူကို ဖတ်ရှုကြည့် သည်။ ထို့နောက် အေးချိုက ဆက် သွယ်ရေးတွင် ဖုန်းချပေးသူ အရာရှိကို သူပိုင်ကြောင်း၊ စာရေးသူအတွက် တစ်ပတ်အတွင်း ဖုန်းရရှိ တာစနိယူ ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤလျှောက်လွှာ မိတ္တူနှင့် ငွေငါးသောင်းကို ပေးရမည့် အခကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။

သူငယ်ချင်းအေးချို၏ပြောစကား ကြောင့် စာရေးသူ၏လောဘက ကြ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီး

သည်ကို နားပူနားဆာလုပ်၍ ငွေငါး သောင်းတောင်းရသည်။ ဇနီးသည် ထုတ်ပေးသော ငွေငါးသောင်းနှင့် စာရေးသူ၏ ဖုန်းလျှောက်လွှာမိတ္တူကို သူငယ်ချင်းအေးချိုသို့ ပေးအပ်လိုက် သည်။ ငွေနှင့်လျှောက်လွှာလက်ခံကို အေးချိုက ရယူပြီးနောက် အောက်ခြေ ဝန်ထမ်းအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း အသီးအနှံကို သူကပင် အကုန်အကျခံ ပါမည်ဟု ပြောဆိုပြီး နေအိမ်မှပြန်သွား ခဲ့ပါသည်။

ယခုစာရေးနေသည့် အချိန်အထိ သူငယ်ချင်းအေးချိုလည်း ပေါ်မလာ။ ၁၅ သိန်းတန်ဖုန်းလည်း နတ္ထိဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်။ သူငယ်ချင်းသို့ ပေးလိုက်ရသည့် ငွေငါး သောင်းအတွက် ဇနီးသည်မှ ယနေ့ အထိ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ပင်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ စာရေး သူ၏ လောဘကြောင့် လူလိမ်ခံရခြင်း ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့လည်း နိုင်ငံ တော်၏ ကျေးဇူးကြောင့် စာရေးသူတွင် ၁၅၀၀/ တန်ဆင်းကတ်ဖြင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေရပါသည်။ စကားအဆုံး တွင် စုံထောက်စံထူးက ..

“ဆရာဖြစ်စဉ်ကတော့ ကျားဖင် ခွေးထိုးဆိုတာလိုပဲ”

ဟု မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ် ရှင်ကာဖြင့် နောက်ပြောင်ပါသည်။ ဒီ တော့ ကျွန်ုပ်ကလည်း ..

“ဒီလိုပဲပေါ့ မောင်စံထူးရယ်၊ စုံထောက်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီ စကားနဲ့ ခြောင်းပြန်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ ငွေငါးသောင်းပဲ

ဆုံးလို၊ ငါးသိန်းလောက်များ ဆုံးရင် လင်မယားချင်း ထသတ်လောက် တယ်”

ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ပြောဆိုခဲ့ရာ မောင် စံထူးလည်း နှစ်သက်သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလျက်ရှိနေပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ..

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ခေါင်ဆင် မှာ Motto (ဆောင်ပုဒ်)တစ်ခု အညီ ထည့်ထားတယ်။ အိမ်မှာလည်း ချိတ် ဆွဲထားတယ်”

“ဘယ်လိုဆောင်ပုဒ်များလည်း ဆရာ”

“တို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်။ ကိုယ်လည်း လူလိမ်ထူ ညာမခံရအောင် စဉ်းစားသုံးသပ်ဆင် ချင်ဖို့က “Every Body Respect But Suspect” တဲ့၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ လူတိုင်းကို ရိုသေလေးစားပါ သို့သော် သံသယအတွေးတော့ ရှိပါစေ”

စုံထောက်မောင်ထူး

မှတ်ချက်။ ။ ဤဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်းတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ နိုင်ငံခြားသားနှင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် နေသူ ညှိနှိုင်းသား အမည်ရင်းမှထွက်၍ ကျန်အမည်များမှာ စာရေးသူမှ ပေးသောအမည်များဖြစ်ပြီး ထိုသူတို့ခံ လိပ်စာများကို ဖုံးကွယ်ထားပါသည်။

မိုးပန်းမွန် ရေမည အတ္တလုံးသား

[Handwritten signature]

မြသက်ရည်အခန်းက အလယ်
ခန်း၊ ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း၊ ပြတင်း
ပေါက် မရှိနိုင်။ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်
ဖေး တံခါးပေါက်များသာ ရှိသည်။ ညပ်
သည်ပဲပြောပြော ကျပ်သည်ပဲဆိုဆို မြ
သက်ရည်ကြိုက်သည်။ လုံခြုံမှုရှိသည်
ဟု ခံစားရသည်။ အိမ်လခနည်း၊ စပေါ်
ငွေနည်းသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဖြစ်
၍ ခြေရာဖျောက်နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်
သည်။ မထင်မရှားဖြင့် ကင်းကင်းရှင်း
ရှင်းနေရန် သူမ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

“အဟိ .. ရုပ်ဆိုးမျက်နှာနဲ့၊
မာနကလည်းကြီးသေး၊ ဟင်း .. ဟင်း
တော်တော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ရုပ်”

“အံ့မယ် .. လျှော့မတွက်နဲ့နော်၊
အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ဆိုတော့
မော်ဒယ်ဂဲလ် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်နော်”

စောင်းမြောင်းပြောသည်အသံ။
အခန်းခြင်းကပ်မှ မိန်းမပျိုလေးများ၏
မတိုးမကျယ် ရယ်ဟဟထေ့ငေါ့သံ၊ ဒါ
မျိုးကို နေ့စဉ်ကြားရတော့ ရိုးတောင်ရိုး
နေပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ .. ကြိုက်တဲ့
လူတော့ ရှိဦးမှာပဲ”

“ဟဲ့ .. မရှိလို့ တစ်ကိုယ်တည်း
ဖြစ်နေတာပေါ့”

ခြံစည်းရိုးတံခါးဝနားတွင် ခုံတန်း
ရှည်နှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသည်။ ထို
နေရာတွင် မိန်းကလေးတစ်စု ထိုင်နေ
ကျ။ မြသက်ရည် တစ်နေရာရာမှ ပြန်
လာတိုင်း သူတို့က ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေကျ။
ပေါ်တင်ကြီး ပြောသံကြားရတိုင်း မြ
သက်ရည်ရင်ထဲ ဆူဝေမိစမြဲ။ လျှောက်
လှမ်းနေဆဲ ခြေလှမ်းပင် ဆောင့်ချသ
လိုဖြစ်ရပြီ။ ခုံတန်းရှည်ကိုကျော်လာပြီး

ခြံကျယ်ကြီးကိုဖြတ်လျှောက်စဉ် -

“အထီးကျန်တာလဲ မပြောနဲ့
လေ၊ ပါးမှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့၊ အကြင်နာ
ပေးစရာ နေရာမရှိဘူး”

“နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတော့ တို့တော့
နဲ့ သိပ်မကွာဘူး။ ခုနေ ငါ့ချစ်သူရှိရင်
တောင် သူ့ကိုကြိုက်သွားမှာ စိတ်ပူသေး
တယ်”

“အေး .. နှင့်ထက်လှတာတော့
အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ဟာ .. ဘယ်ကမျော
လာမှန်းမသိဘူး။ အိမ်ပွဲစားပြောတော့
ထောင်ထွက်တဲ့ .. ဟိ .. ဟိ”

လွင့်လာသော မထိတရိရယ်သံ
များကြောင့် မြသက်ရည်ကိုယ်လေး
လှည့်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ မိန်းက
လေးအုပ်စုထံ တင်းတင်းစူးစူးအကြည့်
ရောက်ပြီး -

“ဟင်း .. တောက်”

တောက်ခေါက်သံကြောင့် ဟိုအုပ်
စုတွန့်သွားသည်။ ခပ်ရိုရိုပါးစပ်ပိတ်
သွားသည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် မြသက်
ရည်နှင့် ပြဿနာတက်မှာ အသေ
အချာ။ အခန်းတံခါးဝသို့ ချာခနဲလည်
ဝင်၍ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။
နေနှင့်ဦး .. သင်းတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်
နိုင်အောင် အားမွေးလိုက်ဦးမယ်။

(၁)

မိုးနှောင်းကာလဖြစ်၍ မိုးလက်
ကျန်က တဖွဲဖွဲ။

ညောင်ပင်လေးဈေးအတွင်းရှိ ဖွဲ
ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သော မြသက်
ရည်လည်း သည်နေ့ အလုပ်မသွားပြီ
တော့။ စိမ့်စိမ့်အေးနေသဖြင့် အငှားယူ
မည်တွေးသည်။ အိမ်ရှင်းနေစဉ် အိမ်

(က)

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူ
များအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသူများကို
စပ်စုသူများဟု သူမ ကောက်ချက်ချ
သည်။

သည်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာက
တည်းက မြသက်ရည် ဘဝင်မကျချင်။
အိမ်နီးချင်းများက သူမကို တစေတ
စောင်း အကဲခတ်နေကြသည်။ အိမ်
ကြီးမှာ အပေါ်ထပ်လေးခန်း၊ အောက်
ထပ်လေးခန်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။
တန်းလျားကြီးနှင့်တူပြီး လူစုံ၊ စရိုက်စုံ၊
အရွယ်စုံရှိသည်။

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကြီးမှာ ကျယ်
ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိပြီး ခြံတံခါးပေါက်က
တစ်ပေါက်တည်း။ ခြံဘေးပတ်လည်က
တစ်ပေါက်တည်း။ ခြံဘေးပတ်လည်
တွင် အရိပ်ရအပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်
အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ ရပ်ကွက်၏လမ်းဆုံး
အစွန်ကျသောမြေဖြစ်၍ လူသူဆိတ်
ငြိမ်ခြင်းတော့ရှိသည်။

ထုတ်ခါးဝတွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်
သည်ကို သိလိုက်သည်။

ပိတ်ထားသောအခန်းတံခါးထဲမှ
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက
ကာလုံးကန်နေသော ကလေးတစ်စု
မေးနေသည်။ ထိုလူကိုမြင်မှ မြ
သတ်ရည် မျက်လုံးပြူးသွားရပြီ။ သူ
ကိုမောင်မောင် ...။

ကလေးတစ်ယောက်က မြသက်
အခန်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။ ထို
သူလည်း ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ကွက်လပ်
ကို ဖြတ်လျှောက်လာပြီ။ မြသက်ရည်
ချောင်းချိန်မရလိုက်။ မှင်တက်မိစွာ ရပ်
နေစဉ် သူမအခန်းရှေ့သို့ သူရောက်
လာသည်။

“မြလေး .. မြလေး .. မောင်ကို
တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

ဝမ်းသာတုန်ရီသောအသံကို
ကြားရသည်တိုင် သူမ မလှုပ်ရှားမိ။

“မြလေး .. မောင်လိုက်ရှာနေ
တာ ကြာပါပြီကွာ၊ စကားပြောခွင့် ပေး
ဒါဦး”

လိုက်ရှာနေသတဲ့လား။ ဟင့်
အင်း .. မတွေ့ချင်ဘူး။ မောင်မိသားစု
ကြောင့် မြလေး ထောင်ကျခဲ့ခြင်းကို
မောင်မေ့နေပြီလား။ ဒါပေမဲ့ ခြေရင်း
ခန်း၊ ခေါင်းရင်းခန်းမှ အဟွတ်၊ အဟန့်
နှင့် ချောင်းဟန့်သံကြောင့် စိတ်လျှော့
ရပြီ။ သူမထံလာသော ဧည့်သည်ကို
အထင်သေးစရာ ဖြစ်မည်လေ။

အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် -

“မိုးရွာနေလို့ ဒီနေ့နားလိုက်တာ
လေ။ အဟင်း .. ဘယ်နေ့က ရန်ကုန်
ရောက်တာလဲ၊ အမျိုးတွေ နေကောင်း

ကြရဲ့လား”

အဆီအငေါ့မတည့် ခရီးဦးကြို
စကားဖြင့် တံခါးဖွင့်ရပြီ။ ကိုမောင်
မောင်ဝင်နိုင်ရုံ တံခါးဟပေးပြီး ပြန်
ပိတ်ထားသည်။ သစ်သားနှင့် သံဆန်
ခါကွက် တစ်ဝက်စီကာထားသော
အခန်းဖြစ်၍ အလင်းရောင်ရသည်။ ကို
မောင်မောင်က ဖျာချောလေးတွင်ထိုင်
ချ၍ မြသက်ရည်ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“မြလေး အရမ်းပိန်သွားတာပဲ
ကွာ .. ပြန်ထွက်ခွင့်ရတာနဲ့ ဖုန်း
ဆက်ဖို့မှာထားသားနဲ့၊ ခြေရာဖျောက်
သွားတယ်၊ ရှာနေတာ တစ်နှစ်ကျော်
ပြီ မြလေးရယ် ...”

အပြစ်တင်ခြင်းလား၊ ချောမြူ
နှစ်သိမ့်ခြင်းလား၊ မကွဲပြားသောစကား
စုဖြင့် မောင်ပြောသည်။ မြသက်ရည်
နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။ ခြေရင်းခန်း
မှ သင်းသင်းက ခေါင်းရင်းခန်းရှိ ဒေါ်
အေးနှင့် သမီးပျိုချောနွယ်ထံ ကူးသွား
တာမြင်သည်။ ထရိုကို တွန်းသံ၊ တီး
တီးစကားသံများကြောင့် သူမ စိတ်မ
လုံချင်။

“မြလေး ဘယ်လိုပြေးပြေး
မောင်ကတော့ တွေ့အောင်ရှာမှာပါ။ မြ
လေး ပြစ်ဒဏ်ခံရတာဟာ မောင်
ကြောင့်ပါ။ မောင်အစ်မ ပါးစပ်ဆိုးတာ
ရော၊ မြလေးက မောင်ကို အချစ်ကြီး
တာရော တစ်ရွာလုံးက သိထားပြီးသား
ပါ။ မောင်အစ်မကြောင့် မြလေးပါးမှာ
ဒဏ်ရာရသလို မြလေးကြောင့် အစ်မ
ခေါင်းကွဲတာ၊ လက်ကျိုးတာတွေ အား
လုံးမောင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ မြလေး
ထောင်ထဲမှာနေရတဲ့ဒုက္ခကို မောင်သိ
တယ်၊ မြလေးအတွက် မောင်တစ်ခု

ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ”

သွားပြီ .. ပြောချလိုက်သည်
မှာ နောက်ကြောင်းတစ်ခုလုံး ဖြစ်နေ
ပြီ။ ဟိုဘက်ခန်းက မစပ်စုများ အကုန်
ကြားမှာ သေချာသည်။ တစ်ရပ်ကွက်
လုံး အတင်းလည်ပြောတော့မည်။
မောင်ကတော့ သူ့ဘာသာအရှိန်ရနေ
ပြီ၊ စကားမရပ်သေး။

“အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး မြ
လေးကို လက်ထပ်ဖို့ မောင်ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်”

“အဟင်း .. ကရုဏာလျော်
ကြေးပေါ့လေ”

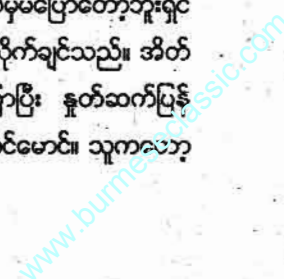
ခပ်ထေ့ထေ့ မယုံသလိုပြောတော့
မောင် ခေါင်းခါသည်။

“မလှောင်ပါနဲ့၊ မြလေးရယ်၊
မောင်ကိုယုံပါ။ မြလေးနဲ့မောင် တရား
ရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးမှ ရွာကိုပြန်ကြမယ်
နော်၊ မြလေးကို အားလုံးက နားလည်
ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

မြသက်ရည် ဘာမှမပြောချင်
တော့။ ဝေးဝေးသို့သာ ငေးနေမိသည်။
မြန်မြန်ပြန်ပါတော့ဟု စိတ်ထဲမှ နှင်နေ
မိပြီ။ မောင်က မြလေး၏ပခုံးကို ဖျစ်
ညှစ်လျက် ကြင်နာစွာပြောသည်။

“မြလေးကို အားပေးထွေးပွေ့
ချင်တယ်၊ နောင်တစ်ပတ်မှာ အား
ဆေးနဲ့ အာဟာရဖြစ်တဲ့ စားစရာတွေ
ဝယ်ခဲ့မယ်နော်၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်၊ အား
ရှိတာစားရင် မြလေးနဂိုအတိုင်း ကျန်း
မာလာမှာပါ”

မြလေး ဘာမှမပြောတော့ဘူးရှင်
ရေဟုသာ အော်လိုက်ချင်သည်။ အိတ်
သွန်ဖာမှောက်ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်
သွားသော ကိုမောင်မောင်၊ သူကလော့

မြသက်ရည်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိရှာ။ သင်းသင်းနှင့် ချောနွယ်တို့က မြသက် ရည်၏အတိတ်ခါးခါးကို သိကုန်ကြပြီ။ ပါးစပ်ငြိမ်လိမ့်မည်မထင်။ ကိုမောင် မောင်ကိုလည်း အလွတ်ပေးလိမ့်မည် မထင်။

(ဂ)

မြသက်ရည် အလုပ်မှပြန်လာချိန် ဆိုလျှင် သူတို့စကားတင်းဆိုချိန်ဖြစ် သည်။ သူမကြားစေရန် တမင်ပြော တိုင်း သည်းခံရတာလည်း အကြိမ် ပေါင်းမနည်းတော့။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန့်ချောချောသော ကို မောင်မောင်နှင့်ဆုံပြီးကတည်းက သူ တို့အုပ်စု ဝန်ထမ်း။

“ရုပ်ဆိုးတဲ့လူမှာလည်း ရည်းစား ချောချောရှိတာ အံ့ရောပဲ”

“သူ့ရည်းစားကို ငါတောင် ကြိုက်ချင်ချင်ပဲ”

“ဒီလူ ဒီကို ခဏခဏလာရင် ငါ မိတ်ဆက်လိုက်တော့မယ်”

အပေါ်ထပ်မှ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အိဝင်းမွန်၏ ရယ်သံနောသော အပြော အားလုံး တဟေးဟေးထောက်ခံ ရယ် မောသံ။ မြသက်ရည်၏ချုပ်တည်းနိုင် စွမ်းကို စမ်းသပ်နေလေသလားမသိ။ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်။ သည်ကောင် မလေးက စပ်စလူး၊ ဟိုတယ်တစ်ခုမှ အဆိုတော်၊ လက်ရဲ၊ ဇက်ရဲ၊ မျက်ဝန်း ကလည်း ကြာကြည့် ကြည့်တတ်သူ။ မောင့်ကို ဆွဲဆောင်မှဖြင့် .....

သည်လိုတွေးမိသည်နှင့် ရင်ထဲ တင်းခနဲ မွန်းကျပ်သွားသည်။ မောင့် အစ်မ မတူမတန်ပြောခဲ့ခြင်းကြောင့်

မောင့်ကိုရှောင်ခဲ့ပေမယ့် အိဝင်းမွန် လက်ထဲ အပါမခံနိုင်။ အသေအချာ တွေးတော့ မောင့်ကို သူမ ချစ်နေသေး တာ အမှန်။

ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် ကို မောင်မောင်ရောက်လာသည်။ အငှား ကားလေး ခြံထိုးရပ်သည်နှင့် ဆပ်စ လူးအုပ်စု၏ မျက်နှာက ကိုမောင်မောင် ထံ ပြိုင်တူလှည့်သည်။ သူတို့ တစ် ယောက်တစ်ခွန်း နှုတ်ဆက်သည်။ ကို မောင်မောင်ကလည်း ပြုံးတုံ့တုံနှင့်နှုတ် ဆက်သည်။ မြသက်ရည် အူနုကျွဲခတ် ပြီ၊ အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် ခါး ထောက်ကြည့်မိသည်။

အိမ်ထဲတွင် ကိုမောင်မောင်နှင့် စားသောက်၊ ရယ်မော၊ စကားတွေ ပြောလိုက်မှ မွန်းကျပ်မှုများ ပြေလျော့ သွားသည်။ ကိုမောင်မောင်ပြန်တော့ ခြံထဲထိလိုက်မိသည်။ အငှားကားပေါ် တက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်ပြီးမှ ခြံ ထဲပြန်ဝင်သည်။ ခြံတွင် မဲပြုံးနှင့် ရပ် ကြည့်နေသော အိဝင်းမွန်းနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ပြီး ...

“ဒီမှာ အိဝင်းမွန်၊ ငါ့အမျိုးသား ကိုရောနှောဆက်ဆံတာ ငါမကြိုက် ဘူး။ သူနဲ့ရင်းနှီးအောင် မကြိုးစားနဲ့”

“အိုး .. ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ရှင် မကြိုက်ပေမယ့် သူက ကြိုက်ချင်ကြိုက် နေမှာပါ ..။ ကျွန်မက ပိုပြီးငယ်နု တယ်မလား။ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးချင်မှာ ပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ရှင်မှာ သူ့ ကိုထိန်းထားနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း တော့ ရှိဖို့လိုတယ်နော် .. ဟင်း .. ဟင်း”

မျက်ခုံးပင့်၊ မျက်လုံးဝင့်၍ မထိ

တရီစိန်ခေါ်နေသော အိဝင်းမွန်ကို သူမဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ယိုင်လဲလှ လှဖြစ်သွားသော အိဝင်းမွန်ကို ကျော ခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ကျောမှ အိ ဝင်းမွန်က လှမ်းအော်သည်။

“ကြည့်နေ .. ငါ့ဘက်ပါလာ အောင်လုပ်ပြမယ်၊ ဟွန်း”

ခြိမ်းခြောက်သည့် အိဝင်းမွန် ကြောင့် မြသက်ရည်ရင်ထဲ ဒေါသဖြင့် သွေးများဆူဝေနေသည်။ ရန်ဖြစ်ချင် သလိုလို၊ နပန်းလုံးချင်သလိုလို၊ လူ သတ်ချင်သလိုလို၊ ဟုတ်သည်။ သူမ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ချင်နေပြီ။

(ဃ)

နှင်းတို့ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျနေသည်။

လွတ်လပ်ရေးပွဲတော်ညှိခြိမ်၍ ရပ်ကွက်တိုင်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ကျင်းပနေ

“မလိုဘူး၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်နဲ့ အဲဒါထောင်ချောက်ပဲ”

“လျှောက်မတွေးပါနဲ့မြလေးရယ် မောင်လည်း ခဏပဲနေမှာပါ။ ညဉ့်နက်အောင်မနေပါဘူး။ သူတို့လေးတွေ ဖျော်အောင်ဖြည့်ဆည်းပေးရုံလေးပါကွာ”

ကိုမောင်မောင် ငြင်းဆိုနေသည်ကို မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူမတွေဝေနေမိပြီး အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကြီးတွင် မီးပုံပွဲဖန်တီးထား၍ လူများစုရုံး ဆူညံနေသည်။ ရောင်စုံခြယ်သ အလှပြင်ထားသည့် အိဝင်းမွန်က အကဲဆုံး။ မီးပုံပွဲမှ ဂီတာသံ။ အော်ဂင်သံ မြူးမြူးကြွကြွလွင့်ပျံချီနီ။ အိဝင်းမွန်က ကြွကြွရွရွ ဂါဝန်စတာလွင့်လွင့်နှင့် ကနေပြီ။ ဝါးခနဲရယ်သံ။ ဝေးခနဲ အော်ဟစ်သံကြောင့် ကိုမောင်မောင်တစ်ယောက် မီးပုံပွဲနားရောက်သွားသည်။ ချိုလွင်ကြည့်မြသော အိဝင်းမွန်၏ သီချင်းသံအဆုံး ကိုမောင်မောင်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအထပ်လိုက် ခုန်ထွက်သွားပြီ။ ဆုတော်ငွေကလည်း များလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အနားမှလက်တို့၍ခေါ်နေသော မြသက်ရည်ထံ ခေါင်းငုံ့ပြုံးပြ၍ လက်ကာပြသည်။ နေဦးဆိုသည်သဘော။ အိုး .. သူ့မျက်ဝန်းကလည်း ရွှန်းလဲ့လို့ပါလား။ အိဝင်းမွန်၏ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်ကိုလည်း မြသက်ရည် မခံစားနိုင်။

“မောင် .. လာတော့။ ညစာစားကြမယ်။ မြလေး ဆာလှပြီ”

မြသက်ရည် အသံကိုထိန်းခေါ်သည်။ ထိုစဉ် ဆုချသူနှင့် စုံတွဲဆိုပါဟု

ချောနွယ်တို့အုပ်စုက တောင်းဆိုသည်။ တမင်ပွဲတောင်းလိုက်သော စပ်စုမအုပ်စုကြောင့် အိဝင်းမွန်က ကိုမောင်မောင်ထံ လက်ကမ်း၍ မဆိုတရီကြိုသည်။ ဟင့်အင်း .. မောင်နှင့် စုံတွဲမဆိုစေရ။ မြသက်ရည် မနှစ်မြို့နိုင်။ ဆူဝေလောင်မြိုက်သော နှလုံးသွေး၏တွန်းအားကြောင့် ကိုမောင်မောင်လက်ကို ဆွဲခေါ်မိပြီ။

“လာ .. အခုပြန်မယ်။ ညစာစားပြီး စောစောအိပ်၊ မြလေးက သူတို့ထက် အရေးထားရမယ့်လူ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုမောင်မောင်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ထုတ်ခဲ့တော့သည်။

(c)

မြသက်ရည်အခန်းတွင် လူများစုရုံးနေသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ မြသက်ရည် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဆဲ။ လဲလျောင်းသောအနေအထားဖြင့် ကိုမောင်မောင် ငြိမ်သက်နေသည်ကို ဝိုင်တွေတွေကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ကြသည်။ ရဲအရာရှိက မြသက်ရည်ကို မေးခွန်းမေးပေမယ့် အဖြေမရ။ သူမပြောချင်သည်ကိုသာ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“သူ စုံတွဲသီချင်းမဆိုဖြစ်အောင် ကျွန်မ အိပ်ခိုင်းထားတာပါ။ ဟိုကောင်မပေါ့။ မောင်ကို မြားယောင်းနေတာ၊ ကျွန်မဆွဲခေါ်တော့ မြလေးသိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ မောင်က မျက်ထောင်နီနီပြောတာ၊ ဟိုကောင်မစိတ်မွန်နေတာလေ၊ အဲသလိုမျိုး ဟိုကောင်မဘက်ပါနေတာကိုက

ကျွန်မအရုံးဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် မောင်ကို အိပ်ခိုင်းထားတာ ဟင်း .. ဟင်း”

ပြောရင်းနှင့် မြသက်ရည်ပြုံးနေသည်။ သူမ မရှုံးသေးပါဘူးနော်၊ ကြည့်ပါလား .. မောင်အိပ်နေလို့တာ တောင့်တောင့်ကြီး၊ အကို့၊ ပုဆိုးတွေ ဖရိုဖရဲ ကြေမွတွန့်လိပ်လို့၊ ထိစပ်မှာလည်း အမြှုပ်တွေနဲ့ နှစ်နှစ်မြှုပ်မြိုက် အိပ်စက်နေပြီ။

သူမ .. ဘယ်လိုများ နားချိုအိပ်စက်စေခဲ့ပါလိမ့်။ မောင်ကို .. မောင်ကို .. . . .

“ကဲ .. ကဲ .. ဒေါ်မြသက်ရည်ကို တစ်ဖက်စီတွဲခေါ်ခဲ့ပါ”

အပျိုမတို့အုပ်စုက အံ့သြထိပ်လန့်စွာ သူမကိုလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူမက စောင်းငဲ့ကြည့်၍ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြလိုက်သည်။ အားလုံးကို အနိုင်သဖြင့် သူမ ကျေနပ်နေသည့်အပြုံးအရုံးကြီးရုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူမတွေးတတ်တော့။ အချုပ်ကားရုံးခြေလှမ်းတရွေ့ရွေ့လှမ်းစဉ် သူမသော ကိုမောင်မောင်ကို တဖွဖွမှားသေးသည်။

“မောင်ကို မြလေးပိုင်တာပေါ့၊ သူတို့က လူချင်နေတာလေ၊ ဘယ်မလဲ မောင်ရဲ့၊ ညစာစားပြီးရင် မေးမနီးတမ်းအိပ်ပျော်သွားအောင် မြစေစိစဉ်ထားပြီးသား .. ဒါမှ မောင်သူတို့မလုနိုင်မှာလေ”

ပျိုထံစားလှပီပန်းပွင့်(ရာမ)

ဂဠုန်ပျံ ဒီပနီ

ရက်စံ ချစ်စရာတပည့်တို့မှာဖြင့်
ဥုံအရဟံ သစ္စာကတိတွေနဲ့
ဂဠုန်သရဏံ ဂစ္ဆာမိကြပေတော့

သရက္ခိ သခင်ကိုယ်တော်မိုင်း

မင်းမဟာကျော်ခေါင်

သံမဏိဂဠုန်

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အခန်း(၁၇)

သံပဏိဂဠုန်

နံနက် ၃ နာရီ ..။

ပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံး မအိပ်ကြရဘဲ အခြေအနေကို စောင့်မျှော်အကဲခတ်နေကြရသည်။ တစ်ချက်ကလေးမှပင် အလစ်မပေးရဲ။ စခန်းချထားသည့် လယ်တဲကလေးမှာ ကွင်းပြင်ထီးထီးထဲတွင်ဖြစ်၏။ စစ်ရေးအမြင်နှင့်ကြည့်လျှင် လုံးဝလုံခြုံရေးအတွက် စိတ်ချရသည့်နေရာမျိုးမဟုတ်။ အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ ဖြစ်လာလျှင် အကာအကွယ်ယူရန် ကန်သင်းရိုးကြီးကြီးပင်မရှိ။ သူတို့မှာပါလာသည့် ပုလိပ်အင်အားမှာလည်း ၁၀ ယောက်နှင့် သေနတ် ၁၀ လက်သာရှိ၏။ တကယ်၍ အင်အားနှင့် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် ဝိုင်း၍ အတိုက်ခံရလျှင်တွေးရဲစရာပင်မရှိကြောင်း ခရိုင်ဝန်ကလေး ဦးမောင်မောင်လေး သဘောပေါက်သဖြင့် အခြေအနေကို သတိနှင့်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေရလေသည်။

ထိုစဉ် ..

ဒေါင် .. ဒေါင် .. ဒေါင်

ရေတိုက်ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံ သဲ့သဲ့ကြားရ၏။ ဦးမောင်မောင်လေး မျက်မှောင်ကြွတ်၍စဉ်းစားရင်း ..

“ဒီသံချောင်းခေါက်သံက ဘာသဘောလဲကွ ကိုချစ်ရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး ဆရာ”

ဦးမောင်မောင်လေးက ဘစ်နီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘစ်နီက တဲထရံကို မှီထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေ၏။ အပူ

အပင်အကြောင့်အကျရှိပုံမရ။ ဦးမောင်မောင်လေးက ဘစ်နီကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ဘစ်နီ”

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်းဗျာလန့်လိုက်တာ”

ဘစ်နီက အိပ်ငိုက်နေရာမှ အလန့်တကြားဖြစ်လျက် နေရာပြောင်းထိုင်၏။ မျက်စိကိုလည်း လက်နှင့်ပွတ်သစ်ရင်း ဦးမောင်မောင်လေးကို ကြည့်သည်။

“ဟေ့ .. ဘစ်နီ”

“ဘာလဲဗျ .. ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နာမည်ကို ခင်ဗျား ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ”

“ရေတိုက်ဘုန်းကြီးကျောင်းက သံချောင်းခေါက်တဲ့အသံ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိမလဲဗျာ”

“ခါတိုင်းရော ဒီအချိန်ရေတိုက်ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဒီလို သံချောင်းခေါက်လေ့ခေါက်ထရှိသလား”

“အဲဒါတော့ ဒီလိုအိပ်ကောင်းတဲ့ အချိန် ကျုပ်က တစ်ခါမှမနိုးဘူးလို့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ..

“ဒူ .. ဟူ .. ဟူ .. ဒူ .. ဟူ .. ဟူ”

ဦးမောင်မောင်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ဟာ .. ဒါလည်း ရေတိုက်ရွာက မောင်းထုတဲ့အသံကွ။ ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲဟေ့”

ဦးချစ်က သူ့နာရီကို မီးခွက်

အလင်းရောင်ဖြင့် ငုံ့ကြည့်၏။

“မနက် ၄ နာရီထိုးပြီဆရာ”

ဦးမောင်မောင်လေးထံမှ မှတ်ချက်စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒီမောင်းသံလည်း တော်တော် ထူးတာပဲကွ။ ဒီလူတွေ တစ်ခုခုလုပ်လို့ စတုတ္ထထင်တယ်”

“ရှမ်းအိုးစည်အက ကမလို့နဲ့ ပါတယ်ဗျာ”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့ကိုမည်သို့ ကမ္မမမေးဘဲ ဘစ်နီက ရွှေပြောပြခဲ့ဖြစ်၏။ ဦးမောင်မောင်လေးက နှစ်ခေါင်းရှုံ့လိုက်ရင်း ..

“ဟေ့ကောင် ဘစ်နီ၊ ဒါ နောင်စရာမဟုတ်ဘူး။ မင်း အသာအမေ့စမ်း”

ဘစ်နီက ငြိမ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က တဒဂံတိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ အရှေ့ဆီမှ အရုဏ်ဦးသည် ဖဲရိုးမတောင်တန်းကြီးကိုကျော်၍ သံပဏိဂဠုန်အရေးတော်ပုံတပ်သားတို့၏ ဘုန်းကန်သန်မြေဖြစ်သော သာယာဝတီနယ်ကို သွေးရောင်ဖြင့် ဖြန့်ပက်လှလှ ဦးမောင်မောင်ကလေးက တစ်သတိရသွားသည်။

“ကိုဘဦးနှင့် ကိုခင်မောင် ခဏလားဦး”

ပုလိပ်အင်စပဲကတော် ဦးဘဦးနှင့် ဌာနအုပ်ဦးခင်မောင်တို့ အနီးထိရပ်၏။

“ရေတိုက်ရွာဖျားမှာ ရှမ်းအသားဦးကေတုဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ သူ့လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ သေနတ်တစ်လက်တယ်။ ဒီသေနတ်က တို့ကို အလွန်ပေးလာနိုင်တယ်။ မတော်နဲ့ပူမသမား

လက်ထဲရောက်သွားရင် ပြဿနာ
 တယ်။ အဲဒီတော့ ဦးကေတုကို
 ခေါ်ခဲ့ကွာ။ သေနတ်နဲ့ယမ်းတောင့်
 လုံးလည်း သိမ်းခဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဝန်ကလေး”
 “ဪ .. မင်းတို့သွားရင် ဘုန်း
 ကျောင်းကို ဝေးဝေးက ကွင်းရှောင်
 နော်။ မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှမမြင်
 နဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝန်ကလေး”
 ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးဘဦး
 ဌာနအုပ် ဦးခင်မောင်တို့နှစ်ဦး ဦး
 ခင်မောင်လေးကို ပြိုင်တူအလေးပြု
 တဲကလေးထဲမှ သုတ်သုတ်
 သွားသည်။ ဦးမောင်မောင်လေး
 ထဲမှာ တစ်ခုခု မှတင်မကျဖြစ်နေ
 ပုလိပ်လုပ်လာခဲ့သည့်အတွေ့အကြုံ
 အန္တရာယ်နဲ့ကို သူရနေသလိုပင်။
 ကြာမီ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဟု သူ
 ထဲထဲမှာ အလိုလိုသိနေ၏။
 အချိန်မှာ နံနက် ၄ နာရီကျော်
 သာရှိသေးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က
 ငါင်းနေဆဲ။ သူတို့ရောက်နေသည့်
 ရာမှာ စပါးစိုက်သည့် လွင်ပြင်
 ကွင်းထီးထီးအလယ်မှာဖြစ်သ
 အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အကာ
 တွယ်မဲ့နေ၏။
 ဦးမောင်မောင်လေးသည် အင်
 စပက်တော်ဦးဘဦးနှင့် ဌာနအုပ်ဦးခင်
 မောင်တို့ပြန်လာမည့်လမ်းကို တကြည့်
 ည့်ဖြင့် စိတ်သောကရောက်နေ၏။
 သူတို့ကို လွှတ်လိုက်တာ ငါ မှားများ
 သွားပြီလားဟူ၍လည်း နောင်တ
 ခင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။
 ရောင်နီဦးသည် မိုးမတောင်တန်း

ကြီးကို တွန်းကန်ကျော်ထွက်စပြုလာ
 ၏။
 အလင်းမှိုနီမှိုနီကြားမှ တဲဆီ
 လှမ်းလာနေသည့် လူလေးယောက်၏
 သဏ္ဍာန်ကို အဝေးဆီမှာ ရေးရေးမြင်
 ရ၏။
 “ဟေ့ .. အားလုံး အသင့်ပြင်
 ကြ”
 ဝန်ကလေး ဦးမောင်မောင်လေး
 က အားလုံးကို သတိပေးလိုက်ရင်း
 သူကိုယ်တိုင်လည်း ခြောက်လုံးပြူး
 သေနတ်ကို သေချာစွာ ကျည်စစ်လျက်
 အသင့်ပြင်သည်။
 ရေးရေးမြင်ရသော လူလေး
 ယောက်၏သဏ္ဍာန်က ပီပြင်သဲကွဲလာ
 ၏။ ဦးဘဦးနှင့် ဦးခင်မောင်က ဦးကေ
 တုနှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ညှပ်ခေါ်
 သည်။
 “ဟေ့ .. တို့ဆီလာနေတာ ကို
 ဘဦးတို့ကွနော်။ လူမှားပြီး ပစ်လားခတ်
 လား မလုပ်မိကြစေနဲ့”
 အားလုံး အသင့်အနေအထားမှ
 ဖြေလျော့လိုက်ကြ၏။
 ဦးဘဦးနှင့် ဦးခင်မောင်က ရေ
 တိုက်ရွာသား ရှမ်းအမျိုးသားကြီး ဦး
 ကေတုနှင့် တူတော်သူ မောင်ဖုန်းဆို
 သူကို ခေါ်၍ တဲကလေးအတွင်းလှမ်း
 ဝင်လာရင်း အလေးပြုသည်။
 ဦးကေတုက မျက်နှာပျက်နေ၏။
 ဦးမောင်မောင်လေးကိုပင် ရင်မဆိုင်ဝံ
 ဘဲ မျက်နှာလွှဲထား၏။ ဦးမောင်မောင်
 လေးက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်
 မေးသည်။
 “ဘယ်မှာလဲ ဦးကေတု၊ ခင်ဗျား
 သေနတ်နဲ့ ယမ်းတောင့်တွေ”

“ကျုပ် .. ကျုပ်သေနတ်နဲ့ ယမ်း
 တောင့်နှစ်ဆယ့်ငါးတောင့် ညက ဂဠုန်
 ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှီးသစ်လာပြီးသိမ်း
 လို့ ပေးလိုက်ရပြီ”
 “ဗျာ”
 သူပုန်များလက်တွင် သေနတ်ရှိ
 နေပြီဟု သိလိုက်ရသဖြင့် ဝန်ကလေး
 ဦးမောင်မောင်လေးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်
 များ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြရတော့၏။
 သူတို့ရင်ဆိုင်ရမည့်ပြဿနာမှာ ခန့်မှန်း
 ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ ခက်ခဲတော့
 မည်ဟု နားလည်လိုက်ကြပြီဖြစ်၏။
 အမှောင်က တစစလွင့်ပျယ်သွား
 ခဲ့ပြီ။
 မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။
 ရေတိုက်ရွာဘက်မှထွက်၍ ဖုန်
 တထောင်းထောင်းထအောင် ချီတက်
 လာသည့်လူအုပ်ကြီး သူတို့ဆီ ဦး
 တည်လာနေသည်ကို ထိတ်လန့်တုန်
 လှုပ်ဖွယ်ရာ မြင်ရလေသည်။
 တဲထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး
 ထိုင်နေသော ဘစ်နိက ရုတ်တရက်
 ထရပ်လိုက်၏။ တစ်ညလုံး ရေငုံ
 နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သော ဘစ်နိက ..
 “အဲဒါ ခင်ဗျားတို့တတွေ တွေ့
 ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဂဠုန်တွေပေါ့ဗျာ။ ခု
 တွေ့ကြပြီမဟုတ်လား။ ကဲ .. ဘာလုပ်
 ကြမလဲ။ သတ္တိရှိရင်လုပ်ကြလေ”
 “ဟာ .. ဒီကောင်ကွာ”
 အားလုံးနှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ
 တွေ ပြိုင်တူထွက်လာ၏။
 ဘစ်နိကို စူးစူးရဲရဲကြည့်သော
 မျက်လုံးများအတွင်းမှလည်း မြား
 အစင်းပေါင်းများစွာ ထွက်လာသကဲ့သို့
 ပင်။

... ကြားလည်း ... အဲဒါ ဂဠုန် တွေတဲ့လားကွ။ ငါလုပ်ရရင် မင်းသေ တော့မှာပဲ ဘစိန်ရာ .. က”

ဝန်ကလေး ဦးမောင်မောင်လေး ဒေါသကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားသည် ကြားမှ ဘစိန်ခေါင်းကို လက်ထဲမှ သေနတ်ဒင်နှင့် ခပ်ဆဆထုရိုက်မိသွား ၏။

ခွပ်ခနဲအသံထွက်လာသော်လည်း ဘစိန်က တစ်ချက်ကလေးမျက်နှာ မပျက်။

“ဆရာ .. ဆရာ .. ကျွန်တော် တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဒီမှာ ရှိတာ သိနေပုံပဲ”

ဦးမောင်မောင်လေး အံ့ကြိတ် လျက် ..

“လာရဲရင် လာကြပစေပေါ့ကွာ။ ချရမှာပေါ့ .. က .. ဟေ့ အားလုံး နေရာယူကြ”

ပုလိပ်အားလုံး လယ်ကန်သင်း များကို အကာအကွယ်ယူ၍ ဝပ်နေ လိုက်ကြ၏။

ဦးမောင်မောင်လေး အစီရင်ခံစာ တိုလေး အမြန်ရေး၍ ရာဇဝတ်အုပ် ဟာမက်အား ပေးပြီးလျှင် ..

“ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးကို အစီ ရင်ခံစာသွားပေး။ ရတဲ့နေရာက မြင်း တစ်ကောင်ယူပြီး အမြန်ရောက်အောင် သွားရမယ်။ ဒါပဲ .. သွားတော့”

ရာဇဝတ်အုပ် ဟာမက်က တဲ အနောက်ဘက်သို့ အကာအကွယ်ယူ၍ သာယာဝတီမြို့နယ် ဦးတည်မြေးထွက်

သွား၏ တိုအချိန် ..

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”

ဂဠုန်တပ်သားများက သံပြိုင် ဟစ်ကြွေး၍ တက်လာကြ၏။ ဦးမောင် မောင်လေးက ဦးချစ်ဘေးမှ ပြေး၍ မှောက်ချလျက် နေရာယူလိုက်သည်။

“ငါ အရင်ပစ်မယ်ဟေ့၊ ငါ့ သေနတ်သံကြားမှ မင်းတို့ပစ်”

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”

မနက် ၈ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ သံမဏိဂဠုန်တပ်သားများလက်

ထဲမှ ဓားများက တက်သစ်စနေရောင် တွင် ဖျန်းဖျန်းလက်နေ၏။ ဂဠုန်များ ၏ ကြွေးကြော်သံများမှာ ကြားရသူ တိုင်း သည်းအူတုန်မျှ ထိတ်လန့်ကြ ရ၏။

ရင်ဘောင်တန်း၍ မားမားမတ် မတ်ရပ် ရင်ကော့တက်လာသော ဂဠုန် အဖွဲ့သားများအား အကျအနချိန်၍ ဦးမောင်မောင်လေး သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ချပ် ..

ချပ် ..

“ဟာ .. ငါ့သေနတ် ကျည်မ ထွက်ဘူးဟေ့။ ဒီအကောင်တွေ အောက်လမ်းပညာနဲ့ ဂန္တီရနည်းတွေ သုံးထားပြီထင်တယ်”

ပစ်ဟေ့ .. ပစ် .. ပစ်

ဦးမောင်မောင်လေးက အသံ ကုန်ဟစ်၍ ပစ်မိန့်ပေးလိုက်၏။

ခိုင်း .. ခိုင်း

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ” ညာသံပေး၍ ဝက်ခေါင်းထိုးတက်

လာသော သံမဏိဂဠုန်တပ်သား အား လုံး လုံးဝမပူ။

ဗားရွှေကျော်သူကြီး ဦးထွန်းထွ က တစ်စခန်းထလာ၏။

“ကျုပ် .. ကျုပ် .. အစထ မပြောဘူးလားဗျ။ ခုတော့ မျက်ခြင် တွေကြပြီမဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ်လုပ် ကြမလဲ။ ကျုပ် အရေးပိုင်ကို သွားပြော မယ်”

ဦးထွန်းလှက တုန်တုန်ရိရိဖြင့် စကားနာတိုး၏။

ဦးမောင်မောင်လေး သည်းမခံ နိုင်တော့ ..

“ခင်ဗျား သွားပြောချင်သပမာ ရင်လည်း သွားပြောချေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသေနတ်နဲ့ ယမ်းတောင့်တွေထဲ တော့ထားခဲ့”

သူကြီးဦးထွန်းလှသည် သေနတ် နှင့်ယမ်းတောင့်စလွယ်ကို ပစ်ချထား ခဲ့လျက် တိုက်ပွဲနှင့်ဝေးရာဆီသို့ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းက အောင် ပြေးလေ၏။

ခိုင်း .. ခိုင်း .. ခိုင်း

ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့များဆီမှ သေနတ် သုံးလက်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်။ ပုလိပ် များဘက်မှလည်း ပြန်လည်ပစ်ခတ် ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လယ်သမားတို့၏ ရိတ်သိမ်းပြီး ရိုးပြတ် လယ်တောကြီးတစ်ခုလုံး သေနတ်သံ များဖြင့် သဲသဲညံ့သွားခဲ့၏။

ပုလိပ်များဘက်မှ စာသင်ဦးသာ ဟန်၏ လက်မောင်းကို ဂဠုန်တပ် သားများ၏ သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန် သွား၏။

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”

“ချကြဟေ့ .. သတ်ကြဟ .. သတ် .. ကြ”

ဖုန်ထောင်းထောင်းကြားမှာ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်ခဲ့၏။ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ ခင်များက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုး ဆာ၏။ ဂဠုန်တပ်သားများ၏ သံမဏိ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တက်ကြွစွာတိုက်ပွဲဝင် နေသလောက် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဘက်မှ သွေးပျက်စပြုလာ၏။

ဂဠုန်တပ်၏ စစ်ဦးတွင် ရှမ်း သိုင်းကွက်နင်း၍ ဓားကို ဝင့်ကာဝင့် ကာ မားမားကြီးချီတက်လာသော တပ် သားတစ်ယောက်ကို ပုလိပ်များမြင်ကြ ခုသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း နှားပင် ထကြ၏။

ဦးမောင်မောင်လေး သူ့ဘေးမှ ဦးကိုကိုကြီး တို့ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ အခုနက တိုရမ်းကြီး ဦးကတုနဲ့ မိလာတဲ့ တူဆိုတဲ့ကောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီ ရှမ်း နာမည်က မောင်ဖုန်းတဲ့။ အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး ဆရာ။ သူတို့အဖွဲ့ တွေထဲမှာ ဗမာတွေကော၊ ရှမ်းတွေ ကော၊ ကရင်တွေကော လူမျိုးစုံပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ”

မကြောက်မရွံ တစ်ချက်ကလေး နောက်တွန့်မှုမရှိဘဲ ဘီလူးတွေ၊ သရဲ တွေလို သေနတ်နှင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ် ခတ်နေသည့် သူတို့ပုလိပ်တွေဆီ ချီ တက်လာနေသည့် ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားများ၏ လက်ပါးစေအခိုင်းခံ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်

ပုဆိန်ရိုးများမှာ ရင်ဆိုင်ရန် မဝံ့ရဲကြ တော့။

ဦးမောင်မောင်လေးဆိုလျှင် အကြောက်လွန်၍ အသားတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ နှုတ်မှလည်း အလျှင်စလိုအမိန့်သံ လွှတ်ခနဲထွက် လာတော့၏။

“တို့ဆုတ်မှ ဖြစ်မယ်ဟေ့ .. ဆုတ် .. ဆုတ်ကြ”

ပုလိပ်တပ်သားများ အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြင့် အတင်းထ၍ ပြေးကြ၏။ အမှန်မှာ ဦးမောင်မောင်လေးထံမှ ဆုတ်မိန့်မပေးမီမှာပင် ပြေးသည့်ပုလိပ် များ ပြေးကြပြီဖြစ်၏။

သွေးပူနေပြီဖြစ်သောဂဠုန်အဖွဲ့ သားများကလည်း ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် အတင်းဖိလိုက်ကြသည်။ တွေ့သမျှ လက်လှမ်းမီသမျှကို ခုတ်ကြသည်။ သာယာဝတီမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ရှိ လယ်ကွင်းများထဲရှိ ဝါရွှေနေသည့် ရိုးပြတ်တောထဲတွင် သွေးစက်တွေ စွန်း ထင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဒဏ်ရာရသူများကိုတွဲ၍ အရှက် မဲ့စွာဆုတ်ခွာထွက်ပြေးနေကြသော ဗြိတိသျှအခိုင်းခံပုဆိန်ရိုးများအားတွေ့ ရာသချိုင်းဓားမဆိုင်းဘဲ အတင်းဖိ တိုက်ခဲ့သော ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ သူရသတ္တိနှင့် သံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို ကြုံ ဖားရွှေကျော်တိုက်ပွဲက မှတ်ကျောက် တင်ခဲ့၏။

နယ်ချဲ့၏မတရားဖိနှိပ်မှုအောက် မှ ရုန်းကြွတော်လှန်ခဲ့သော ဗမာ၊ ကရင်၊ ရှမ်းစသည့် တောင်သူလယ် သမားအရေးတော်ပုံဂဠုန်တပ်သားတို့ အတွက် ဖားရွှေကျော်တိုက်ပွဲသည်

www.burmeseclassic.com

မော်ကွန်းဝင်တိုက်ပွဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီ ဒီ ဒီ

ဘုန်း...

ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာ ရေးနီးသည် ရာဇဝတ်အုပ်ဟာမက်ထံ မှရရှိသည့် စာတိုကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် စားပွဲကို လက်ပါးဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသွားသလို ဝန်းဒိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ စာတိုကလေးမှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်မောင်လေး အလျင်စလို ရေးသားပေးပို့ခဲ့သောစာဖြစ်၏။ စာထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖားရွှေကျော်ရွာအနီးတွင် ယနေ့နံနက် ၇ နာရီကျော်အချိန်ခန့်က ပြင်းထန်စွာတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်ဟု ပါရှိလေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာရေးနီး ဒေါသလည်းဖြစ်သည်။ အံ့လည်းအံ့သြသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်၏။

“ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျေးကျွန်တွေက ငါတို့နေမဝင်အင်ပါယာအရှင်သခင် ဗြိတိသျှအစိုးရကို လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး အံ့တုတယ်ဆိုတာ တော်တော် မိုက်မဲရာကျတာပဲကွ”

စာလာပို့သော ပုလိပ်ရာဇဝတ်အုပ် ဟာမစ်မှာ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစ္စတာရေးနီးကြည့်ရင်း ကြောက်လာသည်။ နဂိုက အသားဖြူသည် ဗြိတိသျှလူမျိုးမစ္စတာရေးနီး၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးများမှာလည်း ဒေါသကြောင့် မီးခိုးမီး

လျှံတွေ ပန်းထွက်မလောက်ပင်။ နှုတ်မှလည်း မိုးချုန်းသံတမျှ ပြင်းထန်လှသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ..

“ဟေ့ကောင် .. ဟာမစ်”

“ဗျာ .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

ပုလိပ်ရာဇဝတ်အုပ် ဟာမစ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဗလုံးဗထွေး တုန်တုန်ယင်ယင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မစ္စတာရေးနီးက မေးခွန်းတစ်ခုထုတ်လာပြန်၏။

“အဲဒီသူပုန်တွေ လူအင်အား ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲကွ ဟင်”

“နှစ်ရာသုံးရာလောက်ရှိမယ်လို့ ထင်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဘာကွ”

မစ္စတာရေးနီးထံမှ ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်လာပြန်၏။

“အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ မောင်မင်းကိုယ်တိုင်ပါတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. မပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဒါနဲ့တောင် မောင်မင်းက ၂၀၀ ၃၀၀ လောက်ရှိမယ်ထင်လို့ ပြောရသေးတယ်။ မင်း သေချာခန့်မှန်းပြီး အတိအကျပြောတာမဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“ကျ .. ကျွန်တော်မျိုးလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ပြေးခဲ့ရတာဆိုတော့ သေချာမကြည့်ရလို့ မကြည့်ခဲ့ရပါဘူး သခင်ကြီး”

“တောက် .. ခွေးမသား ဟာမစ် .. အရှူး .. ဖတ်(စ်)”

မစ္စတာရေးနီး အသားတဆတ်

ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် ဆဲသံနှင့်အတူ ..

“ဒီ ဓားပြလူဆိုးတွေ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ အခုလို တော်လှန်တယ်ဆိုတာကိုကော မင်းတို့သိရပြီလား”

“ခေါင်းဆောင်တဲ့လူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သေချာမသိရသေးပါဘူး သခင်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့က ရောက်တာ ညဉ့်နက်မှ ရောက်ပြီ မနက်အစောကြီး တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ မြေပြေးခဲ့ရတာဆိုတော့ သတင်းအထိ အကျလည်း မရခဲ့ပါဘူး”

မစ္စတာရေးနီး အံ့ကြိတ်သည်။

“မင်းကို မေးရတာ ဘာတစ်ခု ရေရေရာရာသိတယ်ဆိုတာမရှိဘူး မင်း အလကားကောင်ပဲကွ။ စိတ်ပျက်စရာတော်တော်ကောင်းတယ်။ မင်း .. ထွက်သွားစမ်း .. Get Out”

မစ္စတာရေးနီးက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဟာမစ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ဟာမစ်မမျှာ မပြေးရုံတင် မယ်ခြေလှမ်းများဖြင့် ရုံးခန်းအပြင် သုတ်ခြေတင်ထွက်သွား၏။

မစ္စတာရေးနီး ကုလားထိုင်နောက်မီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်မှီလိုက်ရင်း မျက်စိစုံမှိတ်လျက် ဘာလုပ်ရမည်ကို တွေးသည်။ သက်ပြင်းမောထဲလည်း ရှိုက်ထုတ်၏။ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားနေသည်။ သာယာဝတီခရိုင် မြို့ကြီးကို သူပုန်များက အကယ်၍ ဝန်းရံလာပါက မြို့တွင်ရှိသည့် ပုလိပ်အင်အားဖြင့် ခုခံနိုင်ပါမည်လားဟူ၍လည်း တွေးမိသဖြင့် ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်လာ၏။ မစ္စတာရေးနီးက တစ်

ခုခုတော့ အချိန်မီလုပ်မှရမည်ဟူ၍ လည်းတွေးရင်း စိတ်ကူးရလာသဖြင့်။

“ဟေ့ .. တစ်ယောက်လာစမ်း”

ခရိုင်ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရုံးမှ ရုံး အုပ်ကြီးအခန်းတွင်းဝင်လာ၏။

“အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

“တို့မှာ အသင့်အသုံးပြုနိုင်မယ့် ပုလိပ်အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“စစ်ပုလိပ်အင်အား ၂၀ ရှိပါ တယ် သခင်ကြီး”

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး စိတ်ပျက်ပြန် ၏။ ယခုလို အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ ဖြစ်လာသောအခါ သာယာဝတီလို ဗြိတိသျှအစိုးရ ရုံးစိုက်ရာ ခရိုင်မြို့ကြီး ကို ကာကွယ်ဖို့ ပုလိပ်အင်အား ၂၀ သာရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။ မတတ်နိုင်တော့ ရှိ သမျှအင်အားဖြင့်ပင် ချခံကာကွယ်ရ တော့မည်မို့။

ရိုင်ဗယ်တွေနဲ့ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်နေတာကိုလည်း အကာအကွယ်မယူဘဲ ရင်ကော့တက်လာပြီး မားနဲ့ဝင်ခုတ်တယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေ ကြာတော့ သွေးပျက်လာတယ်

...

“ဒီမှာ .. ငါပြောတာကို သေချာ နားထောင်၊ ရှိနေတဲ့ စစ်ပုလိပ်အင် အား ၂၀ ကို ၁ နာရီအတွင်း တိုက်ပွဲ ဝင်ဖို့အသင့်ပြင်ခိုင်း။ ခွေးမသားသူပုန် တွေ ငါကိုယ်တိုင် အဲဒီရွာတွေသွားပြီး သတ်မယ်”

ရုံးအုပ်ကြီး အခန်းထဲမှ ပြေး ထွက်သွား၏။

မကြာမီ ဂဠုန်တို့၏ တိုက်ပွဲခေါ် သံကို ရင်ဆိုင်ရပေမည်။

အခန်း(၁၈)

ဖားရွှေကျော်တိုက်ပွဲသည်

အလံတောင် ..

တော်သူလယ်သမားအရေးတော် ပုံဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ဌာနချုပ်စခန်း တွင် သူရဲကောင်းပီသစွာ တိုက်ပွဲဝင် ရင်း ကျဆုံးခဲ့ရသော(က)ဂဠုန်တပ် သား ကိုအောင်ထွန်းအမည်ရှိ ဂဠုန် တပ်သားအား တောင်ခြေတစ်နေရာ တွင် ကောင်းမွန်စွာ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ် ပေးရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

အရေးတော်ပုံတပ်သားတို့ဘက် တွင် ဒဏ်ရာရသူများရှိသော်လည်း ကို အောင်ထွန်းတစ်ယောက်သာ ကျဆုံး သည်။ ကိုအောင်ထွန်းသည် ငှက်ကြီး တောင်စားကို လက်က ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောင်မြောက်သောသတ္တိဖြင့် ဂဠုန်တပ် ဦးမှ ချီတက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ကိုအောင်ထွန်း၏ တိုက်ပွဲဝင် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရဲဝံ့စွန့်စားသော သူရ သတ္တိကို အားလုံးမျက်မြင်ဖြစ်၏။ ကျ ဆုံးသူ ကိုအောင်ထွန်းသည် အဖိနှိပ် ခံ တောင်သူလယ်သမားများ၏ နယ်ချဲ့ လက်အောင်မှ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ

တွင် ပထမဆုံး သွေးမြေကျခဲ့ရသော သူရဲကောင်းဖြစ်၏။ အားလုံးအတွက် ကိုအောင်ထွန်းသည် စံပြုနမူနာပြုခဲ့သူ။

အသက်ပေးသွားရှာသော ကို အောင်ထွန်းအတွက် ဘဝတူ ဂဠုန် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကြေကွဲမဆုံးအောင်ပင် နာကျင်ခံစားကြရ၏။ လက်သီးကျစ် ကျစ်ဆုပ်၊ အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ကို အောင်ထွန်းအလောင်းကို မြေချရင်း မျက်ရည်ကျကြ၏။

ကိုအောင်ထွန်းလိုပင် တောင်သူ လယ်သမားအရေးတော်ပုံကြီးအား အသက်စွန့်တိုက်ပွဲဝင်သွားကြမည်ဖြစ် ကြောင်း အားလုံးအမိန့်ပြုကြ၏။ အလံတောင်ခြေတွင် တက်ခေါက်သံ၊ အံကြိတ်သံများ ပေါက်ကွဲစီးပျောနေ၏။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစွတာရေးနီး က တန်းစီထားသော လက်နက်ကိုင် စစ်ပုလိပ် ၂၀ ကို နောက်ဆုံးစစ်ဆေး ပြီးနောက် ထွက်ခွာရန် အသင့်ရပ် ထားသည် လော်ရီကားကြီးပေါ်သို့ တက်ဖို့အမိန့်ပေးတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ပုလိပ်ကျောင်းအုပ် ရာဇဝတ်အုပ်ဦး ချစ်ရောက်လာလေ၏။

ဦးချစ်က ဝန်ကြီးကို ခွပ်ခနဲအသံ မြည်အောင် ဗနောင့်ချင်းဆတ်၍ အလေးပြုလိုက်၏။

“မောင်ချစ် .. မောင်မင်း .. အခု ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဝန်ကလေးက အစီရင်ခံစာပို့ ခိုင်းလို့ လာတာပါ ဝန်ကြီး”

ဦးချစ်က ဦးမောင်မောင်လေး ရေးသားပေးပို့သည့် အစီရင်ခံစာကို ပေးလိုက်သည်။ မစွတာရေးနီးသည်

www.burmeseclassic.com

ချက်ချင်း စာကိုဖောက်ဖတ်၏။ အစီရင်ခံစာကိုဖတ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း မစွတာရေးနီးက ဦးချစ်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်ကြည့်လျက် ..

“မောင်ချစ် .. မောင်မင်းဒဏ်ရာရတဲ့လူတွေကို ဆေးရုံလာပို့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

“သူတို့အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ၅ ယောက် ဒဏ်ရာရပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ခရိုင်ဆေးရုံကြီးကို ပို့ပေးပြီး မကြာဘူး။ စာသင်ဦးသာဟန်ကတော့ ဆုံးသွားပါတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကိုတော့ အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးရုံတင်ခဲ့ရပါတယ် ဝန်ကြီး”

မစွတာရေးနီး၏ ဒေါသမျက်နှာကြီးက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လာခဲ့၏။

“အခု မောင်မောင်လေး ဘယ်မှာလဲ”

“ဂွေးချောင်း ဂရံထဲမှာ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့နဲ့အတူ စခန်းချရင်း ဝန်ကြီးအမိန့်ကို စောင့်နေပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် တို့သွားမယ်”

မစွတာရေးနီးသည် စစ်ပုလိပ် ၂၀ နှင့်အတူ ဂွေးချောင်းဂရံဆီ ဦးတည်လေ၏။

ဗ ဗ ဗ

အလံတောင်ထိပ် ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်။

နယ်မြေထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ခံ စံလှသည် ဌာနချုပ်အတွင်း သုတ်သုတ်ဝင်လာလေ၏။ ဗိုလ်ဖိုးစောက ဆီးရွှမ်းမေးသည်။

“ဘာထူးခဲ့လဲ စံလှ”

“ဒဏ်ရာရတဲ့ကောင်တွေကို ဒီ

ပုလိပ်တွေသယ်ပြီးပြေးတာ သာယာဝတီပြန်ရောက်သွားပြီ ဗိုလ်မင်း။ မြို့ထဲကို ရပ်ဖျက်ပြီး ကျွန်တော်ဝင်စုံစမ်းတော့ ဆေးရုံကို ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူနာ ၅ ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ ပြောတယ်”

“မင်း မြို့ထဲလျှောက်ပြီး ဟိုမေးဒီမေး လုပ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မင်း။ မြို့ထဲမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ဦးသန်းအောင်တဲ့။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အပြည့်အဝထောက်ခံတဲ့ မျိုးချစ်တစ်ဦးပါ ဗိုလ်မင်း။ သူက ပြောတယ်။ ဆေးရုံရောက်လာတဲ့ ပုလိပ်ငါးယောက်ထဲက တစ်ယောက်သေသွားပြီတဲ့ ဗိုလ်မင်း”

ဗိုလ်ဖိုးစောမျက်လုံးများထဲမှာ ကျေနပ်မှုကြောင့် အရောင်လက်သွား၏။

“ပုလိပ်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက ရော”

“ဂွေးချောင်းဂရံထဲမှာ လူစုနေကြတယ် ဗိုလ်မင်း။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ ထိုးစစ်ဆင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်”

ဗိုလ်ဖိုးစောက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညှိတ်လျက် ..

“လာပလေ့စေ၊ တို့ကလည်း သူတို့ကို တွေ့ချင်နေကြတာပဲ။ (က)ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ဓားသွေးပြီး စောင့်နေမယ်”

ဗ ဗ ဗ

သာယာဝတီဂွေးချောင်းဂရံ .. အလယ်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို

အဝေးဆီတွင် ညိုပြာစိမ်းလဲ့စွာမြင်ရ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး မစွတာရေးနီးက လက်ကိုနောက်ပစ်၍ ခေါင်တုံခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ..

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အမိန့်ရှိပါဝန်ကြီး”

“အခု .. ငါခေါ်လာတဲ့ ပုလိပ်

၂၀ နဲ့ မင်းဆီက ကျန်တဲ့အင်အားပေါင်းပြီး ချက်ချင်း အဲဒီဂဠုန်ဆိုတဲ့ မလောက်လေးမလောက်စား ဓားပြတွေကို ငါသွားသတ်မယ် .. မင်းပဲလိုက်ခဲ့”

ဦးမောင်မောင်လေးက ခေါင်းခိုသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ဝန်ကြီး။ ဂဠုန်တပ်သားတွေက စိတ်ဓာတ်အရမ်းတက်ကြွနေတယ်။ သတ္တိလည်းရှိကြတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်ရင်း အသေခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ နည်းနည်းလေးမှ ကြောက်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ် ၁၀ ယောက်လောက်၊ ရိုင်ဖယ်တွေနဲ့ တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်နေတာကိုလည်းအကာအကွယ်မယူဘဲ ရင်ကော့တက်လာပြီး ဓားနဲ့ဝင်ခုတ်တယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေ ကြာတော့ သွေးပျက်လာတယ်။ ရင်ဆိုင်ရမှာကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးလာလို့အကုန်မသေတာပါ ဝန်ကြီး ဒါကြောင့် လူအင်အားများများ လက်နက်အင်အား ကောင်းကောင်းနဲ့ သူတို့ကိုရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ရူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်သွား၏။

“ဟေ့ .. မင်း ကြောက်သလား

နံစောကံအခန်းဆက်စတင်ပုံ

မောင်မောင်လေး၊ မင်း လူကြောက်မှန်း
ဒါ ခုမှသိတယ် ..ဟွန်း”

ဝန်ကြီး၏ အထင်သေးသော
မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ခံ၊ အပြောအဆို
ခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးမောင်မောင်လေး
ရက်သွားသည်။

“ဒီစကားမျိုး ဝန်ကြီးပြောထွက်
တာ ဂဠုန်တွေနဲ့ ပါးတွေနားတွေ ရင်
ဆိုင်မတွေ့သေးလို့ပေါ့။ သူတို့က ဗြိတိ
သျှအစိုးရကို တကယ်နာကျည်းနေတဲ့
သူတွေ၊ အဖိနှိပ်ခံရလွန်းလို့ သေမထူး
နေမထူးဘဝရောက်နေတဲ့ တောင်သူ
ထယ်သမားတွေပျ။ သူတို့ဟာ ကျွန်
တော်တို့တတွေရဲ့ ရန်သူဖြစ်နေပေမယ့်
သူတို့တွေရဲ့ သူရသတ္တိနဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်
စားရဲတဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မလေးစား
ဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ဦးမောင်မောင်လေးက စကားကို
ခဏဖြတ်လျက် မစွတာရေးနီးကို ရင်
ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်
လေး၏ စကားကြောင့် ဝန်ကြီး တွေ
တွေဝေဝေဖြစ်သည်တော့ အမှန်။ ဦး
မောင်မောင်လေးက တင်းထားသည့်
စိတ်ကိုလျော့လျက် ..

“ဝန်ကြီးအမိန့်ကို မပြင်နိုင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် အမိန့်နာခံပြီး
တာဝန်ပေးတဲ့အတိုင်း သွားပါမယ်။
အန္တရာယ်များလွန်းလို့ ဝန်ကြီးတော့
မလိုက်ပါနဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။
ကျွန်တော်ကစပြီး အခု အတူသွားကြ
မယ့် လူ ၂၀ ကျော်ရဲ့ အသက်တွေ
ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အာမမခံနိုင်ဘူး
ဆိုတာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတင်ပြခဲ့ပါ
ရစေ”

မစွတာရေးနီးလည်း သူပြော

သည့်စကား မှားသွားကြောင်း သတိ
ထားမိသွား၏။ သူ့စကားကို သူပြင်
သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ငါ
ရန်ကုန်က အင်အားတောင်းပြီး နောက်
ထပ်စစ်ပုလိပ် ၅၀ ထပ်ပို့ပေးမယ်။
ဂဠုန်တွေကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်
တဲ့ အင်းကောက်ကြီး၊ ရေတိုက်နဲ့ ဖား
ရေကျော်ရွာတွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်။ တွေ့
သမျှ ဂဠုန်တပ်သားတွေကိုလည်း
အကုန်သတ်ပစ်။ မင်းကို ကူညီဖို့ နယ်
ပိုင် ဦးစံရှိနဲ့ မြို့ပိုင်ဦးခင်တို့ကိုလည်း
မင်းနဲ့အတူထည့်ပေးမယ် ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ ဝန်ကြီး”
ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးမောင်
မောင်လေးက ဝန်ကြီးကို အလေးပြု
လိုက်၏။ သူဆန်စားသည့် ဝန်ထမ်း
ဖြစ်၍လည်း ..

အခန်း(၁၉)
နိဂုံး

မီးခိုးလုံးကြီးများ ကောင်းကင်
ဆီ ဝေ့တက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။
အလံတောင်ထိပ်ရှိ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ
၏ ဌာနချုပ်မှ ဂဠုန်တပ်သားများ စိုး
ရိမ်သွားသည်။

“ဒါ တို့ရွာတွေဆီက မီးခိုးတွေပဲ
ကွ။ ကေန္တ ပုလိပ်တွေ ရွာတွေကို မီး
ရှို့နေပြီနဲ့တူစာယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခွေးမသား
ပုဆိန်ရိုးတွေ ကြွက်မနိုင်လို့ ကျီမီးရှို့
နေပြီကွာ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဆရာကြီး(ဆရာစံ)ဘယ်လိုအမိန့်
ပေးမလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး။ ခဏ
စောင့်ကြည့်ဦး”

ဂဠုန်တပ်သားအားလုံး ဓားတွေ
ကောက်ကိုင်ကြသည်။

နယ်မြေခံ အထောက်တော်
တာဝန်ယူထားသူ စံလှ ဌာနချုပ်
တောင်ပေါ် အပြေးတက်လာ၏။ ဆရာ
ကြီး(ဆရာစံ)၏ အနီးကပ်ကိုယ်ရံတော်
တစ်ဦးဖြစ်သူ ကံရေးက လှမ်းမေးလိုက်
၏။

“ဟို မီးခိုးတွေက ဘယ်က မီးခိုး
တွေလဲဗျ”

“ကျုပ်တို့ရွာတွေကို ပုလိပ်တွေ
မီးရှို့နေတာပျ။ ဆရာကြီးကို သတင်း
ပို့ပြီး အမိန့်ခံပေးပါ ကိုကံရေး”

“ခဏစောင့်ဗျာ”

ကံရေး အပြေးထွက်သွား၏။
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စံလှနှင့် ဂဠုန်တပ်သား
များ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် စောင့်နေ
၏။ သူတို့ရင်ထဲတွင် နာကျင်ခံပြင်း
လို့မဆုံးတော့။ မျက်ဝန်းများမှာလည်း
ရွာမီးရှို့ခံရသဖြင့် ရသမျှလေးများကို
ဆွဲ၍ ပြေးလွှားနေသူသက်ကြီးရွယ်အို
များ၊ ငိုယိုနေသည့်ကလေးကို ရင်ခွင်
ပိုက်၍ ပြေးလွှားနေရှာသည့် သား
သည်မိခင်များ၊ ချည်တိုင်မှာ ကြိုး
တန်းလန်းနှင့် အိမ်မီးလောင်ခံရသဖြင့်
တစာစာအော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသည့်
ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များ စသည့် ဒုက္ခ
ရောက်နေသူများကို မြင်ယောင်နေ
ကြ၏။

ထိုစဉ် ဗိုလ်စိုးစောနှင့်အတူ
ကံရေး ပြန်ပြေးလာ၏။

“ဆရာကြီးက တိုက်မိန့်ပေးလိုက်
ပြီဟေ့၊ ချက်ချင်း ထွက်မယ် အသင့်
ပြင်ကြ”

စာမျက်နှာ ၁၅၅ ကွတ်
ဆက်လက်လေ့ရှိပါရန်

မိုးသံအောင် (မနိဝဠ) ကြားဖြတ်မှဆိုး

www.burmeseclassic.com

လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာစ၊ ဖဆပ
 အစိုးရတက်လာပြီး ရောင်စုံသူပုန်
 များ ထကြွသောင်းကျန်းနေချိန်၊ ခိုးမှု၊
 သတ်မှု၊ ဓားပြမှု အစဉ်မပြတ်ကြားနေ
 ပြီး အစိုးရအသစ်ဝယ် ဖွဲ့စည်းပုံက
 နရာမကျသေးသဖြင့် ဒေသအာဏာ
 က်မှာ မခိုင်မြဲသေးဘဲ တောကြောင်
 များ အကြိုက်တွေ့နေ၏။ နယ်မြေခံ
 စစ်တပ်၏ အစီအမံဖြင့် ကိုယ့်ကျေးရွာ
 ကိုယ့်ဒေသ လုံခြုံရေးအတွက် ပြည်သူ့
 စစ်များဖွဲ့စည်းကာ လက်နက်တပ်ဆင်
 ပေးထား၏။

ကျေးရွာများတွင် သူ့ရွာနှင့်သူ့
 အုပ်စု၊ အုပ်စုခေါင်းဆောင်စုမှူးများ
 ခန့်ထားပေးပြီး ကျွန်တော်သည် ဆယ်
 အုပ်စုခေါင်းဆောင်ရသော ခွဲမှူးတာ
 နေယူခဲ့ရပေသည်။ ပြည်သူ့စစ်ဆို
 သော်လည်း တူကိုင်သောလက်၊ တံစဉ်
 ကိုင်သောလက်အား ချက်ချင်း သေ
 နတ်ပေး၍ ကိုင်ခိုင်းခြင်းမဟုတ်။ အ
 ဆက်အောက် အပြန်အလှန် ရိုသေ

လေးစားမှု၊ အမိန့်နာခံတတ်မှု၊ စစ်၏
 အခြေခံ သဘာဝတရား၊ လက်နက်
 များ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုမှု စသဖြင့် စစ်
 သားများနည်းတူ အခြေခံသင်တန်းများ
 တက်ရောက်ခဲ့ရပေ၏။

ဤသင်တန်းများတက်ရင်းပင်
 စလူဝိုင်းရွာသား ဖိုးချင်းနှင့် ကျွန်တော်
 ခင်မင်ခဲ့ရ၏။ ခင်မင်သည်ဆိုသော်
 လည်း ဖိုးချင်းနှင့်ကျွန်တော်သည်
 သက်တူရွယ်တူမဟုတ်။ ကျွန်တော့်
 ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော် ငယ်သူ
 ဖြစ်၏။ မိမိက သူ့အား ညီတစ်ယောက်
 လို တူတစ်ယောက်လို ခင်မင်ခြင်းဖြစ်
 ပြီး၊ သူက ကျွန်တော့်အား ဆရာသမား
 တစ်ယောက်လို ခင်မင်ခြင်းဖြစ်၏။ ခင်
 မင်ခြင်းအကြောင်းရင်းမှာလည်း ဝါ
 သနာတူ၍ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေမည်။ ဖိုး
 ချင်းသည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ
 တောလည်ခြင်း ဝါသနာထုံသည့် နယ်
 မြေခံမှဆိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ၏။
 လည်တိုးကွင်း၊ ခြေနှင်းကိုင်း

ရိုးမအတွင်း
 သားစားကျားကြီးများသည်
 အလွန်ပရိယာယ်များ၍
 သန်မာလှ၏။
 တစ်နည်းဆိုရသော်
 ထိုသတ္တဝါများသည်လည်း
 တောလိုက်မှဆိုးများပင်
 ဖြစ်လေ၏။
 တစ်ခါတစ်ရံ
 တောတွင်းမှဆိုးနှင့်
 လူသားမှဆိုး
 ရင်ဆိုင်တိုးသည်အခါ
 လင်အထက်ရောက်နေသူက
 အသားစီးရမြဲဖြစ်၏

...

www.burmeseclassic.com

ထောင်၍တစ်သွယ်၊ သွားလမ်း လာလမ်း ရှာ၍ ညောင့်ကွင်းချ၍တစ်မျိုး ရသည့်နည်းမျိုးဖြင့် ကျင့်လည်သည့် စားထမ်း၊ လှံထမ်း မုဆိုးဖြစ်လေ၏။ သားရဲကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်းအတွေ့အကြုံ မိမိလောက်မရှိသော်လည်း တောတွင်းဗဟုသုတ အတော်များပြီး ခေတ်ပညာအထိုက်အလျောက် သင်ကြားတတ်မြောက်ထားသည့် လူတော်ကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုခင်မင်မှုအား အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်သည် စလူဝိုင်းရွာသို့ နှစ်စဉ် အလည်ရောက်လေ့ရှိ၏။ ရောက်သည့်အခါတိုင်းလည်း တောလည်ဖြစ်တော့၏။

ဖိုးချင်းနှင့်ကျွန်တော် တောလည်စဉ်ကာလအတွင်း တစ်ခုသောနှစ်တွင် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ရင်တုန်စရာအဖြစ်အပျက်တချို့ကား . . . . .။

မုတ်သုန်လေစတင်ဝင်ရောက်၍ ဖိုးတစ်ပြိုင်နှစ်ပြိုင်ရွာပြီး၊ ရွက်သစ်များထွက်လာသော တောကင်ပွန်းရွက်နုအား ချေ၊ ဒရယ်၊ ဆတ်ပေါက်ကြီးများ အထူးနှစ်ခြိုက်၏။ ပဲခူးရိုးမတောင်စွယ် ဒရယ်လူးစမ်းများသည် တောကင်ပွန်းချိုများ အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ပေါက်တတ်သော စားကျက်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ လင့်စီး၍သော်လည်းကောင်း၊ ချုံခို၍သော်လည်းကောင်း သားကောင်များအား အနီးကပ်ပစ်ခတ်နိုင်သည့် အခင်းအကျင်းမို့ စစ်ရေးအမြင်အရဆိုရသော် ဗျူဟာမြောက်သတ်ကွင်းဟု ဆိုရပေမည်။

ဤအချိန် ဤရာသီရောက်လေတိုင်း ဖိုးချင်းနှင့်ကျွန်တော် ဤနေရာ

သို့ ရောက်မြဲဖြစ်၏။ လင့်စီး၍တစ်သွယ် ဝင်ကျင်းချ၍တစ်မျိုး ဆတ်ပေါက်ကြီး နှစ်စဉ်ရတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သင်းကွဲပြောင်ကြီးများပင် ရတတ်၏။

ဖိုးချင်းကား မုဆိုးဇွဲနပဲ ကြီးလှ၏။ တောကင်ပွန်းများ အရွက်ဟောင်းချသည့်အချိန် တစ်လအကြိုကပင် သားကောင်များ အလာစိပ်သည်။ စားကျင်းအနီး ဘန်းပွေးပင်ကြီးအထက်ဝယ် လင့်ကို အခိုင်အမာထိုးထား၏။ သူ၏တွက်ချက်မှုသည်လည်း မှန်ပေသည်။ ယခု ဝါးခုတ်၊ ယခု လင့်ထိုးမည်ဆိုလျှင် တော၏မြေပြင်အခင်းအကျင်းပျက်၍ စူးရှသော ဝါးစိမ်းနဲ့ ကြောင့် သတ္တဝါများ ရှောင်ကွင်းသွားတတ်၏။

လင့်ထိုး၍ သားကောင်ပစ်ခြင်းသည် ကရိကထ များလှသော်လည်း လုံခြုံရေးအရ စိတ်ချရသည့်အစီအမံတစ်ခုဖြစ်၏။ လင့်ထိုးရာဝယ် ဆင်အား မဖြူ၊ ကျားတစ်ခုနဲ့၊ လေစုန်တည်လတ်၊ လင့်ကောင်းမုတ် ဟူ၍ စာချိုးနှင့်အညီ တည်ရ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ဆင်ဦးကင်းဖြင့် တွန်းလှဲလျှင် မလဲနိုင်သည့်အပင်ဖြစ်ရမည်။ ရိုးမအတွင်း သားစားကျားကြီးများသည် အလွန်ပရိယာယ်များ၍ သန်မာလှ၏။ တစ်နည်းဆိုရသော် ထိုသတ္တဝါများသည်လည်း တောလိုက်မုဆိုးများပင် ဖြစ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တောတွင်းမုဆိုးနှင့် လူသားမုဆိုး ရင်ဆိုင်တိုးသည့်အခါ လင့်အထက်ရောက်နေသူက အသာစီးရမြဲဖြစ်၏။

ထိုးထားသောလင့်သည် အင်္ဂါရပ်နှင့်မညီသော် ဘေးတွေ့တတ်ပေ၏။

ကျားသတ္တဝါများသည် စိတ်နှင့်မာန်နှင့် အားထည့်၍ခုန်လေလျှင် ပေ ၂၀ အမြင့်ရှိသော လင့်ပေါ်သို့ ရောက်လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့် လင့်ထိုးလျှင် ၂၀ ပေအောက်မလျော့ဘဲ ကျားတစ်ခု အလွတ်ထိုးသင့်သည်။ လင့်စင်သည် တောတွင်းသတ္တဝါများလာမည့် စားကျင်း၏လေတင်ဘက်တွင် မဖြစ်စေ၊ လေစုန်ရာဘက်တွင် တည်ရ၏။ တောတွင်းသတ္တဝါအများစုသည် အနံ့အာရုံ စူးရှထက်မြက်ကြ၏။ ထူးခြားသော အန္တရာယ် အငွေ့အနံ့အသက်တစ်စုံတစ်ရာရသွားလျှင် မလာတော့ဘဲ ရှောင်ကွင်းသွားတော့၏။

လင့်ပေါ်ရောက်လျှင် ဆေးလိမ္မော်မသောက်ရ၊ ကွမ်းမစားရ။ ဆေးလိမ္မော်အငွေ့နှင့် ဆေးရွက်ကြီးအနံ့သည် ထဲဝယ် အငွေ့မပြယ်ဘဲ အတော်လေးသည့်နေရာအထိ စီးပျော့သွားတတ်လေလင့်ပေါ်ဝယ် တစ်ညလုံး အပေါ့မသွားဘဲနေနိုင်ရန် အထူးလေ့ကျင့်ထားရမည် ကျင့်ငယ်ရေနံ့သည်လည်း အထူးဆိုးဝါးလှ၏။

ပစ်ခတ်ရသော သေနတ်များမှာ BA-၆၃ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်ကြီးများဖြစ်သောကြောင့် သားကောင်ကြီးများအပစ်ကတား ပစ်ရ၏။ ဂျီ၊ ဒရယ်ကဲ့သို့ အကောင်ငယ်များဆိုပါက BA-၆၀ ကျည် မွှေးနောက်ခြင်းဒဏ် မခံနိုင်တစ်ခြမ်းသာသာ စားရပေ၏။ ဖိုးချင်းနှင့်ကျွန်တော် ညနေ(၃)နာရီက စထွက်လာသောခရီး ရိုးခြေရှိ တောင်ယားအား တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ကျော်ဖြတ်လာရခဲ့ရာ တောင်ကြောနှစ်ခု

ဖြတ်သန်းပြီးချိန်ဝယ် အသူရိန်နေမင်း သည်လည်း ရိုးမတောင်စွယ်အောက် ငဲ့လျှိုးသွားလေပြီ။

နေရောင်ပျောက်၍ လရောင် မရောက်ခင်စပ်ကြားဝယ် တောရိပ် တောင်ရိပ်က ကြီးစိုး၍ အမှောင်ထုက လွှမ်းသွားလေ၏။ နှစ်ဦးသား ခေတ္တနား အပေါ့အပါးရှင်းလိုက်ကြပြီး ခေါင်းစီးမီး တပ်၍ ခရီးဆက်လေ၏။ နှစ်ဦးသား အချိန်လု၍ ခပ်လောလောလှမ်းနေ သော ခြေသံခပ်ကြမ်းကြမ်းကြောင့် အိပ်တန်းဝင်စ ရစ်နှင့်မြေဝပ်ငှက်များ အလန်တကြားထပ်သွားကြ၏။ တောင် နှာမောင်းအတိုင်း ရစ်သီဆင်းလာပြီး လင့်ရီရာသို့အကူး စမ်းချောင်းလေးခံ နေသဖြင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသူ နီးချင်းက 'ခုန်ကူးလိုက်ရာ -

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ်၊ အာစရိရေ .. ကျွတ်ကို မကျီးပေါက်ဆူး ထိသွားပြီဗျို့ ...”

မကျီးပေါက် ဆူးဆိုသည်မှာ ဥသျှစ်ဆူးကဲ့သို့ ဆူးကြမ်းကြီးတစ်မျိုး

ဖြစ်၏။ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖင်ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ခြေထောက်အား မြှောက်ပြ ၏။ ထိုအခါမှ သူ့စီးထားသောဖိနပ် ကို ကျွန်တော်သတ်ထားကြည့်မိ၏။

“မင်းနှယ် .. မိုက်ပါကွာ .. ဒီ လောက်ကြမ်းတဲ့ တောလမ်းခရီးကို ကင်းဘတ်စီးလာရတယ်လို့”

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ အပြစ်ပြောနေရန်လည်း မသင့်သည်မို့ ခေါင်းစီးမီးဖြင့် အသေအချာကြည့်၍ ဆူးအား နှုတ်ပေးလိုက်၏။ ဆူးမှာ အောက်ခံပါးလွှာသော ကင်းဘတ်ဖိနပ် အား ဖောက်၍ ဖနှောင့်သားအတွင်း တစ်လက်မနီးနီး နှစ်ဝင်နေသည်မို့ မနည်းနှုတ်လိုက်ရ၏။ ဆူးထွက်သွား သည်နှင့် အနာပေါက်မှ သွေးများ ဒ လဟော ထိုးထွက်ကျလာသည်မို့ အတော်စိတ်ပူသွားမိ၏။ တစ်ညတာ ခရီးမို့ ဆေးဝါးပတ်တီး ဆောင်မလာခဲ့။ အောက်စွပ်ကျယ်ကိုချွတ်ခါ ပတ်တီး အဖြစ် ခပ်တင်းတင်းစည်းလိုက်ပြီး ဖိ နပ်ပြန်စီးခိုင်းလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ .. အခြေအနေ ကောင်းပါ့မလား?”

“ရတယ်အာစရိ .. ဒီလောက် ကတော့ အပျော့ပါ .. မပူနဲ့”

ဖိုးချင်းသည် မုဆိုးပီပီ လူပေ ထစ်ယောက်ပင်း၊ တော်ရုံတန်ရုံဒဏ်ရာ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။

လင့်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် နာရီ ကြည့်လိုက်ရာ အနုဖြူပါသောလက်တံ က (၇)နာရီသို့ ပြချေ၏။

နေဝင်သွားပြီးနောက် ညဉ့်ဦးယံ ပိုင်းဝယ် တောတွင်းသတ္တဝါငယ်များ အစာရှာ လှုပ်ရှားသံကြားလာရ၏။ ကြွက်၊ တောကြောင်၊ မြွေပါ စသည် သတ္တဝါငယ်များသည် ညဉ့်အမှောင် အားကိုးဖြင့် ကျင်လည်သော သတ္တဝါ များဖြစ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြော တစ်ခုပေါ်မှချေဖိုတစ်ကောင်၏ဟောက် သံက တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ညခင်း ဝယ် ကျယ်လောင်စွာ မင်းမှုနေ၏။ တစ်တီတူးနှင့် ဒီးဒုတ် ညငှက်များ တင် ဂဲဖြင့် လျှိုအနီးစမ်းချောင်းအတွင်း

ကျောက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ငါးကုတ်ရန် စုန်
ခြည်ဆန်ခြည် ယုံသန်းနေကြပြီ။

လဆိုင်သည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့်
တတ်လာ၏။ စားပင်များပေါက်နေရာ
စားကျက်လွင်ပြင်သည် လရောင်ဝင်
လာသည်နှင့် ထင်ထင်လင်းလင်းရှိလာ
၏။ ကြက်ခိုက်ဖြူများ ခုန်ပေါက်ဖြူတူး
၍ နွယ်တန်းတစ်လျှောက် တောင်
မြောက်ကူးနေ၏။ တော၏ ည အခင်း
အား လင့်စင်ပေါ်မှ စိတ်ဝင်စားခြင်း
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍နစ်နေစဉ် ဖိုးချင်း
က လက်ကုတ်လိုက်ပြီး -

“ဆရာတွေ့လား .. ချေပေါက်
တစ်ကောင် စားကျင်းဝင်လာပြီဗျ”

မှန်ပေသည်။ လင့်၏တစ်ဖက် တူ
ရှု ဩယာပင်ကြားမှ ပုထွားထွား ချိုကား
ကားဖြင့် ချေဖိုတစ်ကောင် ချွတ်နင်းဝင်
လာ၏။ စောစောက တောင်ကြောပေါ်
ဝယ် ဖိုသံပေး မခေါ်နေသည့် ချေဖိုပင်
ဖြစ်မည်။ သူတို့၏ ဘာသာဘာဝဖြင့်
စားကျင်းဝယ်ဆုံမည်ဟု အချိန်အချက်
ပြုလိုက်သည်လော။ မကြာမီ ချေဖိုမ
တစ်ကောင် စားကျင်းထပ်ဝင်လာ၏။
ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား သတိထား
၍ မရဲတရဲစားနေရာမှ ရဲတင်းလာပြီး
ခပ်ကြမ်းကြမ်းစားတော့၏။ ထိုစဉ်-

“ဖူးဖူး ... ဖူး .. ဖူး”

သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ နှာ
မူတ်သံ။ ထိုအသံကိုကြားလျှင် ချေဖို
နှစ်ကောင် တစ်ဖက်လျှိုအတွင်းသို့ ဝေါ
ခနဲ ထိုးဆင်းသွား၏။ ထိုအခြေအနေ
သည်ကား သတ္တလောက၏ အားပြိုင်
မှု ပြယုဂ်တစ်ခု။ တစ်နည်းဆိုသော်
ရန်မူစိန်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလာပြီ .. ယှဉ်နိုင်ရင်ယှဉ်၊
မယှဉ်နိုင်ရင်ရှောင် ဟူသည့်သဘော”

တုန်ပြန်သံ တစ်စုံတစ်ရာမကြား
ရလျှင် ဆတ်ပေါက်ကြီးသည် စားကျက်
အတွင်း ရဲရဲတင်းတင်းဝင်လာပြီး
ပတတ်ရပ်၍ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းဖြင့်
တောကင်ပွန်းချိုအား ဖိချလိုက်ပြီး စား
ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ခန္ဓာကိုယ်အား
အလျားလိုက်ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်တွင်

လင့်ပေါ်မှ ချိန်သားကိုက်ပစ်ကွင်
ကောင်းလှသည်မို့ ညာဘက်လက်ဖြင့်
အား အမိအရချိန်၍ မောင်းညှစ်ရ
ဆဲဆဲတွင် -

“ဘုန်း .. ဂီးဂီး .. ခွီးခွီး၊ ဖူး
ဝေါ .. ဝရော .. ဘောင်းဘောင်း”

“ဟိုက် .. ကျားသစ်”

ကြားဖြတ်မှဆို။ နည်းနည်းနေ
နော အကောင်ကြီးမဟုတ်။ ကျား

ပကတိဂူပသဘောနှင့်
အတွင်းအဇ္ဈတ္တစိတ်သည်
လားလားကြီးဆန့်ကျင်လျက်
ကျားထက်ပင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုပိုကာ
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသောသတ္တဝါဖြစ်၏

...

ပေါက်ကြီးနီးပါးဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်စဉ်ကား မြင်ရခဲ့သော အနေအထားဖြစ်၏။ ကျားသစ်သည် လျှပ်တစ်ပြက်ချိန်နေရာမှ ဟဲခနဲမာန်သွင်းပြီး ဆတ်ပေါက်ကြီးနောက်ပိုင်းအား လှမ်းပုတ်လိုက်၏။ ထိုသားရဲမျိုးသည် သားကောင်အား ဟန်ချက်ပျက်အောင် တွန်းလှဲပြီး လဲသွားမှ လည်မျိုအား ကိုက်ခဲခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ ထိုသတ္တဝါ၏တိုက်ကွက်သည် ထင်သလိုဖြစ်မလာ။ ဆတ်ပေါက်ကြီးသည် လန့်၍ နဂါးပျံပတ်ခါ ပန်းစုံချိုကြီးဖြင့် ပြန်ခတ်လိုက်ရာ အထိနာ၍ ကျန်ခဲ့၏။ ဆတ်ပေါက်ကြီးမှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် လျှိုအတွင်း ဆင်းပြေးရာ လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသော နဘူးနွယ်များ တဘောင်းဘောင်းပင် ပြတ်ထွက်ကုန်၍ တစ်တောလုံးပင် ညံထွက်သွား၏။

ကျားသစ်အမျိုးအစား လေးမျိုးရှိသည်တွင် ဥရောပဝယ် ကျက်စားသည့် ဂျက်ဂွါများသည် အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ဖီလာစေ ကျားသစ်မျိုးများသည် ကျားပေါက်နီးပါး ကြီး၏။ အိန္ဒိယ၊ မလေး၊ ဂျာဗား၊ ထိုင်း၊ မြန်မာ အာရှဒေသတွင် ကျက်စားသော အပူပိုင်းကျားသစ်များသည် ဂျက်ဂွါထက်စာလျှင် အကောင်ငယ်သော်လည်း ကြာခိုင်မှုပိုလေ၏။ အဝါရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အမွှေးများ အစုလိုက်ဆင့်၍ နှင်းဆီပွင့်ပမာ တစ်ကွက်နှင့်တစ်ကွက် ဆက်ထားသည်မို့ အတော်လှသည် သတ္တဝါပင်။ သို့သော် ပကတိရူပသဘောနှင့် အတွင်းအတ္တုစိတ်သည် လားလားကြီးဆန့်ကျင်လျက် ကျား

ထက်ပင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုပိုကာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါဖြစ်၏။

ဆတ်ပေါက်ကြီးက မထင်မှတ်ဘဲ ချိုကြီးဖြင့် ပြန်ပတ်လိုက်သည်တွင် နာနပိုင်းအမွှန်အား ဖြတ်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး တွေ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ယိုင်၍ကျန်ခဲ့လေ၏။ ဖိုးချင်းက လေသံဖြင့် -

“လက်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ပျံ ကိုင်းမိထားတဲ့ သစ်နာဖြစ်မယ်”

ထိုအခါမှ လရောင်မူန်ပြပြ အောက်ဝယ် ကြိုးစား၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ညာဘက်လက်ဝယ် တစ်တောင်ခန့် တွဲလောင်းပါနေသည့် နိုင်လွန်ကြိုးပြတ်အား တွေ့လိုက်ရ၏။ သစ်နာကျားနာဟူသည် တောတောင်အတွင်း လှည့်လည်ကျက်စားသည့် လူသားများအဖို့ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ နာကျဉ်းချက်ဖြင့် မဲမဲမြင်ရာတိုက်ခိုက်တတ်ပြီး အမြဲပင် သွေးဆာနေသော သတ္တဝါ။

တစ်ခဏအတွင်း တောတွင်းအခြေအနေသည် ငြိမ်သက်သွားပြီး ကာမှ -

“ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်”

လင့်စင်အောက်တည့်တည့်မှ ကြားနေရသော အသံဖြစ်၏။ သစ်နာသည် ထိုအသံအား စိတ်ဝင်စားသွားလျက် အပင်အောက်နား ချဉ်းကပ်ရန် ပြင်၏။ အသံမှာ သစ်ရွက်ခြောက်များ ပေါ်သို့ ဖိုးရေ(သို့) နှင်းရေကြည်ဥတို့ တွဲရွ၍ လျောကျသက်ရောက်သံဖြစ်၏။

မုဆိုး မုဆိုးချင်း သူ့လမ်းသူသွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ နုရီစည်းချက်ကတော့ ပျက်လေပြီ။ ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး က-၆၃ ပြောင်းဝအား အသေအချာ ချိန်သီးကိုက်ချိန်၍ -

“မီးထိုး”

ဖိုးချင်းက အလိုက်သိစွာ ဖျတ်ခနဲ မီးထိုးလိုက်သည်တွင် သတ္တဝါ၏ တုံ့ပြန်မှုသည်ကား ကျွန်တော်တွက်ထားသည်နှင့် ဆန့်ကျင်၍သွားလေ၏။ ပစ်ကွင်းမှာ ငြိမ်သက်နေသောအနေအထားမှ စတင်လှုပ်ရှားလာပြီမို့ မီးကြောင်၍ငြိမ်သွားစေရန် မီးထိုးလိုက်သည်တွင် သစ်နာက မီးလန့်သွားပြီး ဖတ်ခနဲရုတ်ကာ နောက်သို့ဆုတ်၍ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့၏။ ထိုတဒဏ်က ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားသည် နောက်ဆက်တွဲ ချောက်ချားစရာအဖြစ် သို့ မြောင်းလဲသွားတော့၏။ မိမိတို့နှစ်ဦး လင့်ပေါ်ဝယ် ရှိနေသည်ကို ထိုသတ္တဝါရိုက်စားမိသွားလေပြီ။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးသော အနေအထားပင် တည်။

လင့်အောက်က တဖြောက်ဖြောက်အသံ ကြားနေရဆဲ။ ပေ ၂၀ အထက် ထိုးထားသော လင့်ပေါ်ဝယ် ရောက်နေ၍သာ တော်သေး၏။ ဝိတ်ဆိတ်သောတော၏ ညအခင်းဝယ် လင့်အောက်က အသံကား တစ်စထက် တစ်စ ပိုကျယ်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ မယုံသကာရှိလှသည်မို့ ခပ်ကျကျခင်းထားသော ကြမ်းခင်းဝါးလုံးကြားမှ ခေါင်းစီးမီး ဖတ်ခနဲဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် -

“ဟိုက် .. ဘုရား .. ဘုရား၊ ဒုက္ခတော့ များပြီ”

ဖိုးချင်းမကြားအောင် စိတ်တွင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဘာတွေလဲဆရာ”

“နုံကောင်ပုရစ်တွေပါကွာ”

အမှန်မှာ ဖိုးချင်း၏ဖခင်ဆူး ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် တစ်စုံစီမံ ထွက်၍ လည်တိုကင်းဘတ်ကိုလျှံကာ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေခြင်းဖြစ်၏။ မုဆိုးဖွဲ့နပဲကြီးလှသော ဖိုးချင်းသည် မိမိဒဏ်ရာကိုပင်သတိထားမိပုံမပေါက်။ သားကောင်များဆီကိုသာ အာရုံရောက် နေပုံရ၏။ ဤအနေအထားတွင် သူ့ အား အသိပေးလိုက်ပါက လန့်သွား ပြီး အခြေအနေတစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ ကျိန်းသေပင် အပတစ်ခုခုဝင်သွားနိုင် ၏။

“ဒီသတ္တဝါကျိန်းသေပြန်လာမှာ ကွ၊ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားပေတော့” လက်မှနာခံကြည့်လိုက်ရာ လက် တံက (၂)နာရီသို့ပြု၏။ တကယ့်

အချိန်ကောင်းကြီး။ ဒဏ်ရာကြောင့် သားကောင်မရဘဲ အသားမစားရ၊ သွေးမသောက်ရဖြစ်နေသော သတ္တဝါ သည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဤအခွင့် အရေးကို လက်လွှတ်ပေးမည်မထင်။ လင့်စင်အောက်က သွေးညှိနဲ့သည်ကား သတ္တဝါအတွက် အာသာငန်းငန်း ဖြစ် စေမည့် ဆွဲဆောင်ချက်ပင် ဖြစ်နေ တော့၏။

မုဆိုး မုဆိုးချင်း
အပေါ်စီး
အနေအထားမှပင်
ဆုံးဖြတ်ချက်
အမှားကြောင့်
ချက်ချင်းအချောင်းခံ
အနေအထားသို့
မိမိတို့ရောက်သွားလေပြီ
...

ညဉ့် နက် လာသည် နှင့် အမျှ ကောင်းကင်ပြင်သည် ပို၍ကြည်လင် လာပြီး တောမြင်ကွင်းများ ပို၍ရှင်းလာ ၏။ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ကြားနေရသော ပုရစ်အော်သံ၊ နုံကောင်အော်သံများ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လေပြည်လေညင်း အစသည် မုန်တိုင်းလာတော့မည် သဘောပင်လော။

အမှောင်အတွင်း ကျင့်သားရနေ သော မျက်လုံးနှစ်စုံဖြင့် အရပ်ရှစ်မျက် နှာ သတိထားကြည့်နေစဉ်ဝယ် -
“ဖျတ် .. ဖျတ် .. ဖျတ်”
လင့်၏နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြားရသောအသံဖြစ်၏။ ကြောင်များ ကြွက်ချောင်းသည့်အခါ ခြေကိုဖွင့်၍ ရွှေ လေးချဉ်းကပ်လာသည်နည်းဖြင့် တ ရွေ့ရွေ့လာနေသည်ကို အကင်းပါးလှ သော မုဆိုးအသံဖြင့် ကြားလိုက်ရ၏။ အသံကြားရာသို့ သေနတ်ပြောင်းဝအား ချိန်ထားလိုက်သော်လည်း အပေါ်ပေါင်း ထူနေသည်မို့ မြင်ကွင်းက မရှင်း သတ္တဝါသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လင့်

BURMESE CLASSIC

BA-၆၃ ကျည်ပေါက်ကွဲသံသည် တိတ်ဆိတ်သောတောအတွင်း ဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ကျည်ဖူးသည် ဒဏ်ရာရထားသော လက်ပျဉ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ဖက်သောရှေ့လက်ရင်းသားအသားစိုင်ကို ဖြတ်ထွက်သွားပုံရ၏။ ရှေ့လက်တစ်ချောင်းတည်းသာ အားထည့်ထောက်ထားသော အနေအထားမှ ကျည်ဖူး၏ မွေနှောက်သွားသောဒဏ်ရာကြောင့် နှစ်ချောင်းစလုံး ဒဏ်ရာရသွားကာ ရှေ့သို့ ဖိုက်ခနဲကျသွား၏။

တစ်ဖန် ဒေါသကြီးကာ ဟဲခနဲ မာန်သွင်း၍ ထရန်လိုက်သည်တွင် လင့်ရှေ့ ကွပ်ပြစ်သို့ ရုတ်ခနဲကျသွားတော့၏။ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းစလုံး ဒဏ်ရာရထားသည်မို့ သတ္တဝါသည် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါတော့။ ပြန်အကျတွင် ကြောင်ကျမကျတော့ဘဲ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ကိုးယို့ကားယားကျသွား၏။ ကျွန်တော် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ။ ဟဲခနဲ မာန်သွင်း၍ ပြန်ထရန်ပြင်ပြီး လင့်ပေါ်မော့အကြည့်ဝယ် - “ဒိုင်း”

BA-၆၃ ကျည်ဖူးသည် ညာဘက်လည်တိုင်ရင်းမှ လည်မျိုကို ဖြတ်ကာ ဘယ်ဘက်နားသို့ ထွက်သွားပုံရ၏။ ဟဲခနဲတစ်ချက် မာန်ဖိပြီးလျှင် ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ ထိုအခါမှသာ နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ “ဟင်း” ချနိုင်တော့၏။ အရှေ့ဆီမှ အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်သည်လည်း ပျို့အန်၍လာချေပြီတည်း။

ဖိုသဲအောင်(ပန်းဖြူ)

အောက်ခြေသို့ပင် ရောက်လာလေပြီ။ မုဆိုး မုဆိုးချင်း အပေါ်စီးအနေအထားမှပင် ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားကြောင့် ချက်ချင်းအချောင်းခံ အနေအထားသို့ မိမိတို့ရောက်သွားလေပြီ။

“ပလပ် .. ပလပ် .. ပလပ်” လင့်အောက်ခြေ ဘန့်ပွေးရွက်ခြောက်များပေါ်မှ သွေးကွက်အား လျှာဖြင့်လျက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါ ပစ်မည်ဆိုလျှင် မီးမသုံးတော့ဘဲ လရောင်အားကိုးဖြင့်ပစ်ရန် ဖိုးချင်းအား မှာထားပြီးဖြစ်၏။

သစ်နာသည် မရဲတရဲလျက်နေသည့် အနေအထားမှ ရှေ့တစ်လှမ်း တက်လိုက်သည်တွင် နှင်းဆီပွင့်အနက်

ကြားကြီးများမှာ လရောင်အောက်လင်းခနဲထွက်လာ၏။ လက်ရှိအခြေအနေအရ လင့်၏ညာဘက်အဖျားပိုင်းဝယ် နေရာယူထားသော ဖိုးချင်းဘက်က ပစ်ကွင်းပို၍သာလေ၏။ ဖိုးချင်းသည် BA-၆၃ သေနတ်ပြောင်းဝအား ကြမ်းခင်းဝါးနှစ်လုံးကြားမှ အရှေ့အနောက် စုန်ချီဆန်ချီရွေး၍ချိန်ကာ နေလေ၏။

အပေါ်နှင့်အောက် ပစ်ကွင်းကား ကိုးရိုးကားယားနိုင်လှ၏။ အလျားလိုက်ပစ်ကွင်းမဟုတ် ဒေါင်လိုက်ပစ်ကွင်းမို့ မြင်ကွင်းကား ကျဉ်းလှ၏။ ထိုအခြေအနေမှပင် ဖိုးချင်းသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလိုက်ပုံရ၏။ သေချာပြီထင်လျှင် -

“ဒိုင်း .. ဂီး .. ဂီး .. ခွီး”

www.burmeseclassic.com

အားသွေးပူ (၂၀၁၃)

စုံစောက်ပြေးပွဲ

BURMESE CLASSIC

စုံစောကံဘာသာပြန်

Jones က ဘာမှမဝေဖန်၍

Andrew က ဆက်ပြီး ..

“Redbrooke ကတော့ Cambridge အပြာအသင်းကပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ Jones က ..

“အေး .. သူကတော့ လူတော်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ လေ့ကျင့်ထားမယ်တော့ မထင်ဘူး။ မင်းကော လေ့ကျင့်မှုရှိရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။

Andrew က ..

“ကျွန်တော်တော့ တစ်လလုံး ညနေတိုင်း မှန်မှန်လုပ်ထားပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ Jones က

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းသေချာမှတ်ထား။ Redbrooke ကို မင်း အသေကပ်ကစားပေတော့။ နောက်ဆုံး ၁၅ မိနစ် အလိုမှာ သူ ရှေ့ကို ကျော်တက်လာလိမ့်မယ်။ မင်း သူ့ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပါ။ တခြားလူကို လုံးဝကရမခိုက်နဲ့၊ ပြီးတော့ ပြေးလမ်းကိုလည်း အတွင်းစည်းမျဉ်းကိုသာယူပါ။ အပြင်စည်းမျဉ်းကို လုံးဝမရွေးပါနဲ့”

ဟု Andrew အား သေချာစွာ သတိပေးလိုက်သည်။

Andrew နှင့် Jones တို့ အစမ်းပြိုင်ပွဲတွင် Andrew က နှစ်မိနစ်ခြောက်စက္ကန့်ဖြင့် ကပ်နိုင်ခဲ့သည်။ Perry နှင့် Redbrooke ပြိုင်ရာတွင် နှစ်ဦးလုံးပင် နှစ်မိနစ်ငါးစက္ကန့်ဖြင့် ပန်းဝင်ကြသည်။ Andrew သည် ကလပ်အသင်းပြိုင်ပွဲမှလွဲ၍ ဤသို့သော အဆင့်အတန်းဖြင့် အပြေးသမားများနှင့် တစ်ခါမျှမပြိုင်ဖူးသောကြောင့် အထူးပင်ကြောက်ရွံ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပေသည်။

ထိုနေ့က စနေနေ့ဖြစ်သည်။

Andrew သည် စက်ရုံအလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စက်ရုံမှအထွက် Jones ဟုခေါ်သော အလုပ်သမားအတိုးကြီးက လှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း သူ့အား ..

“Andrew ရေ .. မိုင်ဝက်ပြေးပွဲကို တစ်ချိန်က ငါလည်း ဝင်ပြေးဖူးခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ စံချိန် ၁ မိနစ် ၅၅ စက္ကန့် ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း အဟုတ်သားကွ” ဟု ပြောပြလေသည်။ Andrew က ..

“ကျွန်တော်ကတော့ ၂ မိနစ်အတွင်းဝင်ရင် တော်ပါပြီဗျာ။ ခုတော့ ၂ မိနစ် ၄ စက္ကန့်ကို မဖြတ်နိုင်သေးဘူး” ဟု ပြောရာ ..

Jones က ..

“ဒါဟာ မင်းအခွင့်အရေးပဲ။ ပထမဆုံး လေကောင်းလေသန့်ကို ဝအောင်ရှုသွင်းလိုက်။ မင်း နိုင်ကို နိုင်ရမယ်ကွာ။ ဪ .. ဒါနဲ့ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

Andrew က ..

“မိုင်နယ်မှာတော့ခြောက်ယောက်ထဲပါ။ Joe က အပြင်က လာပြိုင်မယ့်သူပဲ။ တစ်မိုင်ပြေးပွဲမှာ လေးမိနစ်သုံးဆယ်စက္ကန့်နဲ့ နိုင်ထားတဲ့လူလေ”

Jones က ..

“ဒီလူ နှစ်မိနစ်တော့ လုံးဝမရနိုင်ဘူး စိတ်ချ”

Andrew က ဆက်၍ ..

“Perry က အရင်အပတ်က Derby မှာ နှစ်မိနစ် လေးစက္ကန့်နဲ့ နိုင်ခဲ့သူဘဲ”

အားကစားကွင်းသို့ Andrew ရောက်လာချိန်မှာ တစ်နာရီခွဲပေပြီ။ အဝတ်လဲခန်းသို့ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရောက်နှင့်သေးရကား အဝတ်များကို အေးဆေးစွာ လဲလိုက်သည်။ သံချွန်များပါသော ပြိုင်ပွဲစီးစိနပ်ကို သေချာစွာစီးလိုက်ပြီး ပြိုင်ကွင်းရှိရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ယခုပြေးရမည့်ကွင်းကို လေ့လာလိုက်သည်။ တစ်မိုင်လျှင် သုံးပတ်ပတ်ရမည့်ကွင်းမျိုးဖြစ်၍ ယခင်သူပြေးနေကျ တစ်မိုင်လျှင် ၄ ပတ်ပတ်ရသော ကွင်းမျိုးနှင့်မတူပေ။ ကွင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း လေးထောင့်ပုံမဟုတ်ဘဲ ဘောင်ရှည်ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်းသွားပြီး အဆုံးတစ်ဖက်စီတွင် စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံကဲ့သို့ ကွေ့ဝိုက်သွားသည်။ အားကစားသမားတိုင်းလိုပင် မိမိရင်းနှီးနေကျပုံစံနှင့် ကွဲပြားမှုများတွေ့ရလျှင် စိတ်တွင်း၌ တစ်မျိုးခံစားရပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတတ်ကြရကား Andrew ၏ စိတ်တွင်လည်း ထူးခြားမှုတစ်မျိုး ခံစားနေရသည်။

မိုက်ဝက်စပြေးရမည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ Andrew လည်း အပြေးလေ့ကျင့်ရန် နေရာယူလိုက်သည်။ ကွင်းတစ်ပတ် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပြေးလိုက်သည်။ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် တရှိန်ထိုးပြေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းတည့်တည့်လျှောက်လိုက်ပြီး အရှိန်ယူ ရှေ့သို့တက်ရမည့်နေရာကို မှတ်သားလိုက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တရှိန်ထိုးဆက်တိုက်ပြေးရမည်ဟုလည်း သေချာစွာမှတ်သားလိုက်သည်။ တရှိန်

ထိုးမပြေးမီ အတွင်းစည်းကို ရအောင် ယူရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်မိပြန်သည်။ ပထမပွဲစဉ်ကား နှစ်နာရီခွဲတွင် စမည်ဖြစ်သည်။

အဝတ်လဲခန်းသို့ သူပြန်ရောက်သောအခါ လူတွေပြည့်ကြပ်ပြီး ဆူညံနေလေပြီ။ သူ၏ စိတ်တွင်း၌ တစ်မျိုးချည်းခံစားရသည်။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင်မူ အားကစားသမားတစ်ဦး အနိပ်ခံနေသည်။ မကြာမီပင် သူ့အလှည့်ရောက်လာသဖြင့် သူ၏ ရှေ့ပိုင်း၊ နောက်ပိုင်း၊ တင်ပါး၊ ပေါင်၊ ဒူးခေါင်း စသည်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရိုင်းရိုင်းအနံ့ပြင်းပြင်း ဆီတစ်မျိုးဖြင့် ပူထူလာအောင် နှိပ်ပေးကြသည်။ သူ့အား စကားပြောမည့်သူပင် မရှိချေ။

မကြာမီပင် နိုင်ငံတကာ ပြိုင်ပွဲဝင်ဟောင်းကြီး Cliffe က မိုင် ၁၀၀ ပြေးပွဲဝင်မည့်သူများအား လာခေါ်သွားသည်။ မိုင် ၁၀၀ ပွဲပြီးသွားသည်နှင့် မိုင်ဝက်ပြေးပွဲဝင်များကို လာခေါ်ပြန်သည်။ Andrew လည်း ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ကျင်လည်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးတက်လိုက်သည်။ လေကောင်းလေသန့်များကို တစ်ဝချည်း ရှူလိုက်ရာ စိတ်များပေါ့ပါးသွားတော့သည်။ အမှတ်မထင် ပရိသတ်များရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အံ့မခန်းလောက် အောင်လူများပြည့်ကျပ်နေသည်ကို မြင်ရပြီး တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။ သူသည် ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဆင်းလျှောက်ရင်း စတင်တာထွက်ရမည့်နေရာသို့ လျှောက်ခဲ့လေတော့သည်။ မိုင်ဝက်ပြေးပွဲမှာ

ကွင်းတစ်ပတ်ခွဲဖြစ်သည်။ လူကြည့်စင်များနှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှ စတင်ပြေးရမည်ဖြစ်သည်။ ကွင်းတစ်ဝက်က ရောက်သောနေရာမှာ လူကြည့်စင်များအနီးရောက်နေသည်ဖြစ်ရကား ပြိုင်ပွဲဝင်သူများ အားတက်သရော့ စတင်ပြေးကြရမည်နေရာလည်းဖြစ်သည်။ ပန်းဝင်ရမည့်နေရာကား အဓိက ဝတ်စင်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်ပေသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်အပြေးသမားများသည် ပြေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း မှန်မှန်ပြေးကြည့်လိုက်၊ တရှိန်ထိုး ပြေးကြည့်လိုက်စသဖြင့် လေ့ကျင့်နေကြသည်။ တာထွက်ရမည့်နေရာသို့ Andrew က အရင်ဆုံး ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်ဟောင်းကြီး Cliffe က Andrew အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ..

“မင်းတို့တွေကို တွေ့ရတော့ မထဲမှာ တစ်မျိုးချည်း ခံစားရတယ်ကွာဟု ပြောရာမှ တစ်ဆက်တည်းပင် ..

“အေး မင်းနိုင်ချင်ရင်တော့ ငါပြောတာ သေချာမှတ်ထားပြီးလုပ်ပေတော့၊ Redbrooke ကိုသာ မိသေချာစွာကြည့်ထားပါ။ သူ Joe ထံ အစောကြီး ဖြတ်ချထားခဲ့လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား .. ဒီကောင်တရှိန်ထိုး မပြေးနိုင်ဘူးကွာ” ဟု ပြောသဖြင့် Andrew လည်း ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။

အေးဆေးစွာပင် သူတို့တစ်ဦးချင်းသည် ၎င်းတို့ဝတ်ထားသော အားကစားအင်္ကျီများကို ချွတ်နေကြသည်။ Joe က ၎င်း၏ ကလပ်အသင်း

လုံးတစ်ပြိုင်တည်း ပခုံးချင်းဝင်တိုက်မိ ကြပြီး အပြေးနှင့်ကြတော့သည်။ Andrew လည်း တရိုက်ထိုးပြေးထွက် လိုက်ရင်းက အတွင်းစည်းမျဉ်းကို ဦး စွာယူလိုက်သည်။ လောလောဆယ် အားဖြင့် အတွင်းစည်းမျဉ်းကို ရထား ရုံသာမက ရှေ့ဆုံးလည်း ရောက်နေပေ သည်။ မိမိကြိုတင်စဉ်းစား စီစဉ်ထား သည့် အတိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် Andrew ၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်ပင် ကျေနပ်နေမိလေသည်။

Andrew လည်း ယခုကဲ့သို့ပင် ဆက်ပြေးရလျှင် ကောင်းမည်လော။ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရလျှင်ကောင်းမည်နည်း စသဖြင့် တွေးရင်း ဇေဝဇဝါဖြစ်ပြီး ရင် များအရမ်းခနဲနေတော့သည်။ အသက် ကို မှန်မှန်ရှုရာက မြန်မြန်နှင့်မှန်မှန် ပြေးနေလိုက်သည်။ အခြားလူများ ထက် သူက အတော်ပင်မြန်နေသည် ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူသည် အရှိန်ကို အနည်းငယ်လျော့ချလိုက် ကာ မှန်မှန်ပင်ပြေးနေတော့သည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့်ကား သူ၏ မှန်းဆချက်များ ဖျော်လင့်သကဲ့သို့ ဖြစ် နေသောကြောင့် သတ္တိသွေးများ အလို လိုဝင်လာပြီး အားရှိလာလေသည်။ ဆု ပေးမထွက်အနီးသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် နီးကပ်လာသောအခါ Perry သည် သူ၏ ဘေးစည်းမျဉ်းမှ ကျော်တက်လာ နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိပြီး အံ့သြ သွားရုံမျှမက စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာ တော့သည်။ သို့သော် သူက တရိုက်တိုး မပြေးဘဲ မှန်မှန်သာပြေးနေလိုက် သည်။ Perry လည်း တရွေ့ရွေ့နှင့်

ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်သွားလေသည်။ Andrew သည် ပြေးနှုန်းမတိုးသေးဘဲ မှန်မှန်ဆက်ပြေးနေရာ Perry နှင့် တစ် ကိုက်နှစ်ကိုက်ခန့် ကွာဝေးသွားတော့ သည်။

ပြိုင်ကွင်း၏ ကွေ့သို့ရောက်သော အခါ မိမိဘေးမှ ခြေသံလိုလို ကြား လိုက်မိပြီး မကြာမီ Joe သည် မိမိ ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အခြား အပြေး သမားအားလုံးလိုလိုပင် ပိုမိုလျင်မြန် စွာပြေးနေကြပြီ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် Andrew လည်း အရှိန်ကိုမြှင့်လိုက်ပြီး Joe ကိုကျော်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက် သည်။ ထိုသို့ကျော်တက်ရန်ကြိုးစားနေ စဉ်ပင် ပြိုင်ကွင်း၏ရှေ့သို့ရောက်သွား သောကြောင့် ကျော်တက်ရန်မရဖြစ် သွားပေသည်။ ကျော်လိုပါလျှင်လည်း ဘေးမျဉ်းသို့ ဆင်းပြီးမှ ကျော်နိုင်မည် ဖြစ်ရာ အတွင်းမျဉ်းကိုပြန်ရရန်မလွယ် ကူတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အတွင်းမျဉ်းက ပင် သူသည် နောက်သို့အနည်းငယ် ဆင်းပေးလိုက်သည်။ ထိုသို့အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စဉ်းစားတွေးတောနေချိန် အတွင်း သူ၏နောက်မှလူသည် လျင် မြန်လွယ်ကူစွာပင် သူ့အားကျော်တက် ပြီး Joe အနီးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။ မိမိယူထားသော အတွင်းမျဉ်းကြောင်း ကိုလည်း Redbrooke က ယူသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာတွေ့ လိုက်ရ၍ မိမိဘ ဘေးမျဉ်းသို့ ဆင်းပေး လိုက်ရတော့သည်။ နံ့ချာလွန်းလှသော မိမိကိုယ်ကိုသာ ကြိမ်ဆဲလိုက်မိတော့ သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ ဝါရင့်

အပြေးသမားကြီးများလည်း Andrew ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကို သတိထားမိကြပြီး တစ် ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ကြရင်း စိတ်ဖျက် စွာ သက်ပြင်းများချနေကြတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် ကွေ့ကို ပတ်လိုက်ကြလေပြီ။ Perry က ရှေ့ဆုံး မှ ပိုမိုရှေ့သို့ရောက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။ Joe က Perry အား အင် လိုက်လျက်ရှိပြီး ဒုတိယနေရာသို့ရောက် နေသည်။ Redbrooke ကား ဉာဏ် ကောင်းသူပီပီ ထိုနှစ်ဦးနှင့် မနီးမဝေ မှ မှန်မှန်ပြေးနေသည်။ Andrew နှင့် အခြားနှစ်ဦးသာလျှင် Redbrooke ၏ အပြင်ဘက်မျဉ်းကြောင်းမှ စိတ်မသေ သာစွာနှင့် ပြေးနေကြသည်။ ၎င်းထံ အားလုံး ကွင်း၏ကွေ့ကိုကျော်သွား လျှင်ပင် ပြေးရမည့်အကွာအဝေး ဝင် တစ်ဝက်သို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်လေ သည်။ Andrew ၏ စိတ်ထဲ၌ ယခင် ပြေးပွဲတိုင်းတွင် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပူ လွန်းသည်ဟူ၍ မကြုံစဖူးခဲ့။ သူသည် အလိုလိုစိတ်တိုလာပြီး အသက်ပင်ရှ ချ်မရနိုင်လောက်အောင် ခံစားလာ တော့သည်။

သူ၏ ပေါင်အရှေ့ခြမ်းများလည်း ပျော့ခွေးနိုးချီလာပြီး ဆက်မပြေးနိုင် လောက်အောင် ခံစားလာမိလေပြီ။ ထိုစဉ် Redbooke ၏ နောက်နား တစ်လျက် အတွင်းမျဉ်းကြောင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲ၌လည်း ကျေနပ်သွားသလိုဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် ဖျော်ရွှင်ပေါ့ပါးသွားမိတော့သည်။ သူ တို့ပြေးခဲ့သည်မှာ တစ်မိနစ်ရှိသွားခဲ့ ဖြစ်သည်။ တစ်သက်တာလုံးပြေးနေ

ရသကဲ့သို့ အလွန်ပင်မောနေပြီး ပန်းဝင်သည်အထိ ပြေးနိုင်ပါမည်လောဟု စဉ်းစားနေရာမှ တရှိန်ထိုးပြေးရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ပြေးရန် သူ့တွင်အားမရှိတော့ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် တစ်လှမ်းချင်း မှန်မှန်ပြေးရင်း Redbrooke နောက်မှ ကပ်လိုက်နေမိတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း Redbrooke သည် သူနှင့်ပိုမိုဝေးသွားပေပြီ။ သူလည်း ကြိုးစားပြီးခပ်သုတ်သုတ်အမိလိုက်နေသည်။ သို့သော် လုံးဝမိအောင် လိုက်မရဖြစ်နေသည်။

Redbrooke သည် ရှေ့သို့ တက်သွားလေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် Joe နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေရာမှ Perry နှင့် တစ်ပြေးတည်းဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဟော ယခုဆိုလျှင် Redbrooke သည် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်သွားချေပြီ။ ထိုသို့ Redbrooke တဖြည်းဖြည်းကျော်တက်လာပုံတွေမှာ အလွန်ပင်ပညာသားပါလှသဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေဖြင့် အထူးပင်ကြည်ကောင်းလှပေသည်။ Redbrooke ကျော်တက်သွားသည့် ထိုနေရာသည်ပင် Andrew ကျော်တက်ရန် မှတ်ထားခဲ့သောနေရာဖြစ်သည်။ Andrew လည်း မှန်ထွန်ပြီး သူ၏ အဓိကအစီအစဉ်များကိုပင် လုံးဝမမှတ်မိတော့ချေ။ သူ၏နောက်မှ တစ်ဦးလည်း သူ့ကိုကျော်တက်သွားပြန်ရာ Redbrooke နှင့် သူ၏ အကွာအဝေးကြားသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဆဋ္ဌမမြောက်အပြေးသမားလည်း သူ၏ဘေးမှကပ်လျက် ကျော်တက်သွားပြန်ရာ သူတစ်ဦးတည်းသာ နောက်ဆုံးတွင် ကျန်ခဲ့တော့သည်ကို သတိထားလိုက်မိတော့သည်။

ယခု သူတို့အားလုံးသည် တည့်တည့် ပန်းဝင်ရမည် နေရာမတိုင်မီ အကွေ့သို့ ရောက်နေကြပေပြီ။ Andrew ၏ ခြေထောက်များလည်း ဘာမှတတ်နိုင်ပုံမပေါ်။ သူသည် လေကို တစ်ချက် အားပေးတရ ရှုသွင်းလိုက်သည်။ သူ၏ ပေါင်တံများသည် အားနည်းသည်ထက် နည်းလာရာမှ ကြွက်တက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး သူသည် Redbrooke ကို

မျက်ချည်မပြတ်ကြည့်ခဲ့ရာ ယခုအခါ Redbrooke သည် သူနှင့် ငါးကိုက်အကွာသို့ ရောက်နေချေပြီ။ Perry က Joe ၏နောက်သို့ ကျရောက်သွားပြီ။ Joe က Redbrooke ကို မှီအောင်လိုက်နေလေသည်။ Andrew လည်း ၎င်းတို့အသီးသီးကို လေ့လာအကဲခတ်နေရာမှ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး “သည်တစ်ခါ ငါ့အဖြစ်သည် ဆိုးရွားလေစွာ ငါရှုံးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့” ဟူသော အတွေးများ ဝင်လာသဖြင့် သူ၏ စိတ်တို့ကို သူထိန်းလိုက်ရင်း ဟန်မပျက်ဆက်ပြေးနေတော့သည်။ ကိုက်(၅၀)ခန့်သာလျှင် ကျန်တော့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း ကြိုးစားပြေးရန် အားပေးနေမိသည်။ Redbrooke မှာလည်း လေ့ကျင့်ထားမှုမရှိသောကြောင့် အမောမခံနိုင်ဘဲ လေးချိုးတစ်ချိုးခန့် ပြေးပြီးကတည်းကပင် အံသက်ရှူမမှန်ချင်တော့ချေ။ ပန်းတိုင်ရောက်အောင်မှ ပြေးနိုင်ပါမည်လောဟု တွေးပူမိပြီး တရှိန်ထိုးပြေးနိုင်စဉ်ကတည်းက Joe နှင့် Perry တို့ကို ငါးကိုက်၊ ရှစ်ကိုက်၊ ၁၀ ကိုက် စသဖြင့် ကွာဝေးအောင် ပြေးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အပြေးသမားများသည် ပန်းတိုင်ဆီသို့ရောက်ရန် တည့်တည့်လျှောက်ပြေးပြီး ပန်းဝင်ရုံသာရှိသော အကွာအဝေးသို့ ရောက်နေကြပြီ။ Redbrooke ချောသည် အသက်ရှူ၍ မရလောက်အောင်ပင် အမောဆိုနေလေပြီ။ Perry လည်း အမောဆိုပြီး မပြေးနိုင်လောက်ဖြစ်နေချေပြီ။ Joe ကမူ Redbrooke ကို စောစောပိုင်းက မှီအောင်လိုက်

www.burmeseclassic.com

ထားရ၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေလေပြီ။ ပြေးနိုင်စွမ်းရည်ကျန်ရှိနေသူမှာ မိမိတစ်ဦးတည်းသာဖြစ်ကြောင်းကို Andrew ခဏှာ မသိရှာချေ။ သူသည် အာရုံကြောများကို ကြိုးစားစုစည်းလိုက်ကာ နောက်ဆုံးကွေ့ကို လွန်အောင်ပြေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ် ကိုက် ၄၀ ခန့်သာလိုတော့သည်။ သူလည်း ကြိုးစားပြီး မှန်မှန်ပြေးနေလိုက်သည်။ ကိုက် ၃၀၊ ကိုက် ၂၀ ခန့်သာ ပြေးရတော့မည်။ သို့သော် သူ၏ အာရုံထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းအားများ အားလုံးမှာ ပျက်စီးလှဖြစ်နေလေပြီ။ သူသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကိုယ်တွင်းမှ အားများကို စုစည်းလျက်ရှိသည်။

၁၅ ကိုက်ခန့်သာ လိုတော့သည်။

ပြေးပွဲတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္မာပြောင်းလဲသွားသည်ကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့တွင် တရိန်ထိုးပြေးအားများ ရှိလာသည်ကို သူ့သိလိုက်လေပြီ။ သူ့ဘေးမှ အပြေးသမားများကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ သူသည် တာတိုတည့်တည့်ပြေးရန်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ရှေ့မှလူကို ဘေးမျှော်ကြောင်းမှ ဖြတ်ကျော်တက်လိုက်သည်။ ကိုက်အနည်းငယ် ပြေးလိုက်ပြီးနောက် ပြေးအားမရှိတော့ပြီဖြစ်သော Perry ကို မိလိုက်လေသည်။ ယခုအခါ သူသည် တတိယနေရာသို့ ရောက်နေပေပြီ။ မကြာမီ Joe ကို မိသွားပြီး ကျော်တက်ခဲ့ပြန်သည်။ ယခု သူ ဒုတိယနေရာသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ Redbrooke

ကို မိလှမီခင် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် အချိန်ကော မိပါမည်လောဟု တွေး၍ ပူပင်လိုက်သည်။ ပန်းတိုင်ကား သိပ်မဝေးတော့။ သို့သော် သူ၏ တရိန်ထိုးပြေးအားလည်း ကုန်သွားစေချိပြီ။ ခြေနေသော ခြေထောက်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော့လာလေပြီ။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်ဖြင့်သာ အတင်းတွန်းလှမ်းရင်း တိုက်ပွဲဝင်နေရသည်။ တစ်ချင်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ လက်သီးများ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားပြီး အားကုန်နေသော ကြွက်သားများကို မှန်မှန်လှမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။ နီးနီးလေးလိုပါလျက် အဝေးကြီးထဲနေရသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလေးလိုပါလျက်

www.burmeseclassic.com

အကြာကြီးထင်နေမိသည်။ Redbooke ၏ နောက် ပထမ ငါးကိုက်အကွာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ နောက် လေးကိုက်၊ ယခု ဆုံးကိုက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ Redbooke လည်း သူ့ခြေသံကို ကြား ဆိုက်ပြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ယခု သူနှင့် Andrew နှစ်ကိုက်သာ ကွာဝေးတော့ပြီ။ ပန်းချင်းယဉ်လှဖြစ် နေပေပြီ။ နှစ်ယောက်အတူ ကိုက် ၁၀၀ မှတ်တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ ပန်းဝင်ရန် ဖဲကြိုးတိတ်နှင့် ၁၀ လှမ်းခန့်သာ ဝေးတော့သည်။ Redbooke လည်း အကြံထုတ်လိုက် သေးသည်။ သို့သော် ပရိသတ်ကြီးထံ မှ အုံးအုံးကြွက်ကြွက် တစ်ခဲနက်လက် ခုတ်ထုတ်ပေးလိုက်သံများ ကြားလိုက် ရလျှင် မိမိရှုံးပြီဆိုသည်ကို Redbooke နားလည်လိုက်ပါပြီ။ သို့သော် အလျော့ မပေး။ သူသည် ပြေးနေဆဲ။ ယခုဆို လျှင် Andrew သည် ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်သွားချေပြီ။ သူ၏ အဖြူရောင် အားကစားဝတ်စုံက ဖဲကြိုးနှင့်သွား ထိုက်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာခြင်းပီတိအပြည့်ကို ခံစားလိုက် ရကာ 'ငါနိုင်ပြီ .. ငါနိုင်ပြီ' ဟု တွေး ဆိုက်မိပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ အပုံလိုက် ထဲကျသွားတော့သည်။ သူ၏ဘေးတွင် လူများဝိုင်းအုံနေကြပြီး ချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။ Redbooke လည်း ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့်ရောက်လာ ပြီး ..

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ်ဗျာ။ တွန့်တော့ကို စိပ်ရိရိလေး အနိုင်ယူ ဆိုက်တာဘဲ” ဟု ချီးကျူးစကားပြော

လိုက်ပါသည်။ Andrew က “အချိန် ဘယ်လောက်တဲ့လဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ သူက ၁ မိနစ် ၅၉ စက္ကန့်”တဲ့။

ကျွန်တော်က “နှစ်မိနစ်လေး ဝင်ရုံလေးပဲ”

Joe ကလည်း နှစ်မိနစ် နှစ်စက္ကန့် ကျော်ဖြစ်၍ Redbooke နှင့် သိပ်မကွာ လှသောကြောင့် အလွန်ပင်ကျေနပ်နေ ပုံရသည်။

Andrew လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ပစ်လိုက်သည်။ အားရပါးရ လူ ရောစိတ်ပါ အနားယူလျက်ရှိသည်။ စိတ်ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝကို ခံစား ရင်း အခြားပြိုင်ပွဲများကို လျှောက် ကြည့်နေတော့သည်။ မိတ်ဆွေသစ်များ စွာလည်း ရလိုက်သည်။ ရေခဲနှင့် ရေစိမ့်ချိုးနေကြရင်း သူနှင့် Joe တို့ ပြေးပွဲအကြောင်း စကားလက်ဆုံကျခဲ့ ကြသည်။ ပြေးပွဲမဝင်မီကမူ သူ့အား မည်သူကမျှ စကားဖက်ပြောမည်သူ မရှိခဲ့ပေ။ ယခုလိုဆို တော့လည်း လောကကြီးက ကြင်နာသားပါကလား။

အပြေးပြိုင်ခြင်းဆိုသည်မှာ လူ မျိုးတိုင်းပြုလုပ်လေ့ရှိသော အားကစား တစ်မျိုးပင်။ ဘောလုံးပွဲစသည်တို့ လည်း ထိုနည်းအနက်နှင့်ပင်။ မှန်မှန် အမြဲလေ့ကျင့်နေသောအားကစားသမား တစ်ဦး ဖြစ်လာမည်မှာ မလွဲမသွေပင် ဖြစ်ပါသည်။ Andrew သည်လည်း ၁ မိနစ် ၅၉ စက္ကန့်နှင့် စံချိန်သစ်တင်နိုင် ခဲ့သော လူတော်အားကစားသမားတစ် ဦးဖြစ်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် အားကစား လောကတွင် လူတော်အားကစား သမားတစ်ဦးတိုးလာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

စာရေးသူ

T.O Beachcroft ၏ The Half Mile ကို ပြန်ဆိုထားပါသည်။ ဤဝတ္ထု သည် တာဝေးအပြေးသမားများကို အဓိက ရည်ရွယ်၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ Andrew ကဲ့သို့ပင် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် သတ္တိတို့ကို ပေါင်းစပ် လိုက်သောအခါ အောင်မြင်မှုသည် ရလဒ်ဖြစ်လာကြောင်း တွေ့မြင်သိရှိနိုင် ပါသည်။

ဤဝတ္ထုတိုလေးကို ဖတ်ရှုသူ သည် ဖတ်စကားလတွင် ပျင်းကောင်း ပျင်းနေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထိုကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ဖူး သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတို လေးပါသော စာအုပ်အတွင်းရှိ အခြား အခြားသော ဝတ္ထုအားလုံးကိုဖတ်ပြီး ဖတ်ရန်မရှိတော့၍သာ ဤဝတ္ထုတိုလေး ကို ဖတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ဤဝတ္ထုတို ကိုဖတ်ပြီးမှ ထိုစာရေးဆရာသည် ဤ ဝတ္ထုကို မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ရေးသားခဲ့မှန်း သဘောပေါက်ပါ တော့သည်။ သို့ပါသောကြောင့် အား ကစားသမားတိုင်းပင် နမူနာယူနိုင်ကြ ပြီး ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် သတ္တိတို့ကို ပူးပေါင်းပြီး အောင်ပန်းများ အလီလီ ဆွတ်ခူးနိုင်ကြစေရန် စေတနာအပြည့် ဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသားလိုက်ရပါသည်။

သန်းသန်းပူ(သိမ်)

မှန်ထဲက ပျက်နာ

စိတ်ညစ်လို့သောက် ပျော်လို့သောက်
 သောက်လို့ရစ်မှူး အရှုံးပမာ
 အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စွာနဲ့
 အော်ဟစ်ရမ်းရင်း ယိုင်ခွေလဲပေါင်းများခဲ့ပြီ။
 မိဘဆရာ - ဆွေမျိုးများနဲ့
 စာအုပ်စာပေ ဖိတ်ဆွေတွေက
 ဆိုဆုံးမလည်း
 အရက်သမား အလင်းကွယ်ပျောက်
 အမှောင်နောက်ကို လိုက်နေပြီ။

ဪ... အရက်သမားတစ်ယောက်
 အရှက်တရားပျောက်
 ရင်အောင့်ခိုက်ပူ
 နံရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့
 မျက်လုံးကလည်း ပြူးနေပြီ။

မိဘမောင်နှမ
 မျက်ရည်စမ်းစမ်း တရားလမ်းပြ
 ဖျောင်းဖျက်လည်း အရက်သမား
 နောင်တများနဲ့ နေဝင်ချိန်ကို ရောက်နေပြီ။

ပင်းထက်တော်(ပုဒ်)

အမှတ်စဉ်(၁၄၀) ဝှန်လအတွက်

ရွေးကဏ္ဍစာရင်း

၁။	မောင်တည်အေး	-	ပုခန်းကြီး
၂။	ဋ္ဌေးကြည်(စလင်း)	-	မိုးပင့်
၃။	ကိုရွှေရင်အေး	-	ချစ်သူတို့လျှောက်သောလမ်းကလေး
၄။	ဆောင်းသစ်ခိုင်	-	ကြယ်ရောင်မဲ့ နေ့စွဲများ
၅။	ဗဟို မောင်မိုးဆွေ	-	သမုဒယဆည်းဆာ
၆။	လမင်းသစ္စာ	-	အနှစ်မဲ့ ဦးခေါင်းများ
၇။	ရည်မွန်သင်း	-	ချဉ်ခြင်းက ချစ်ကြည်ခြင်းလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့
၈။	ဝင်းယုမောင်	-	ပျံကျဇေး
၉။	ညိုမိုးဆွေ	-	ကျွန်တော်မှာ နံရံကြီးတွေရှိတယ်
၁၀။	မင်းယုံချို	-	ကျောင်းတော်ရာအလွမ်း

ဝတ္ထု

စုံထောက်အတိုဆုံး

မိသားစုဆိုလို့ မကြုံနှင့် သူ့မိခင် နှစ်ဦးတည်း ဝါးထရံ အိမ်ကလေးဖြင့် နေထိုင်ကြ တယ်။ ပေါ်ပင် ကြုံရာကျပ်နား လုပ်ကိုင်ရှာပြီး စားအိုးဖြည့် ဆည်းလေတယ်။

မကြုံနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝါဆိုဦး ဥပုသ်နေ့က ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကလေး

စကားနောက်တစ်ရား အောင်သွေးလက် (မြစ်ခြေ)

ရခဲလှစွာသော လူ့ဘဝအချိန် ညီလေးအတွင်းမှာ လူချင်းတူသော် ဆည်း စိတ်အမျိုးမျိုး ကိုယ်အထွေထွေ ကွဲပြားကြပြီး ချမ်းသာဆင်းရဲ ခြားနား ကြပြန်သည်။ ထိုအထဲမှ အများလက် နိုင်သည့် ပြောဆိုပြုမူနေထိုင်မှုမျိုးနဲ့ မပြည့်စုံသူကို 'အရှုံး'ဟု ဆိုတတ်ကြ သူများတကာထက် နှာတစ်ဖျားသာ ပြောဆိုပြုမူနေထိုင်တတ်သူဆိုလျှင် သူ့ကြောင်'စာရင်း သွင်းတတ်ကြလေ ဆည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံထားသ ဆိုရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် မကြုံ ဘာ စိတ်မူမမှန်သူလေးတစ်ဦးပေါ့။ အခြေအနေကအဆိုးရွားကြီးမဟုတ်။ အရွယ်သုံးပါးနှင့်မကြုံ မသင့်မြတ်ကြ သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုမထားကြပါ။

ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျမိ ခဲ့တယ်။

မနက်ပိုင်းသီလယူပြီး ဥပုသ် သည်များညနေပိုင်းတရားဆက်နာရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားဖို့ နီးစပ်ရာ ဟိုလူဝင်ခေါ် ဒီလူဝင်မေးနဲ့ လေးငါး ခြောက်ယောက်အစုအဝေးဟာ ကျွန် တော်တို့ထိုင်နေသော မန်ကျည်းပင် အရိပ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြရာ ထို လူစုထဲတွင် မကြုံရဲ့မိခင်လည်း ပါဝင် သည်ကို တွေ့ရပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ မကြုံ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လိုက်လာ ကာ ကျွန်တော်အနီးရောက်တော့ ရပ် လျက်နေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့အံ့တူ စကားထိုင် ပြောနေသူ မောင်ပိုဟာ ရပ်ကွက်ထဲ တွင် အစအနောက်သန်သူဖြစ်သည် နှင့်အညီ သူ့ဇီဝိတကို မချုပ်တည်းနိုင် စွာ ..

“မကြုံ တရားနာမလိုက်ဘူး လား”

“မလိုက်ပါဘူး။ သူတို့ကမှ မခေါ် တဲ့ဟာ”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ တရားနာသွားတာ လေးတောင်မှ၊ ထမ်းခေါ်ရတာမှတ်လို့”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်”

မကြုံလေသံက ဝမ်းပန်းတနည်း။ မောင်ပိုရဲ့ မီးလောင်ရာလေပင့် အဆင်း ဘီးတပ်ပြီးနောက် ..

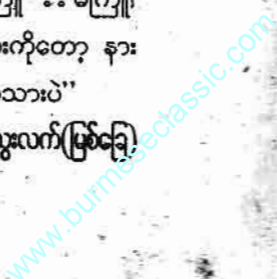
“သူတို့မခေါ်လည်း ကိစ္စမရှိပါ ဘူး။ ကျွန်တော်ခေါ်ပါ့မယ်”

“မကြုံရေ .. တရားနာရအောင် လာဗို့။ မကြုံရေ တရားနာရအောင် လာဗို့။” ဟု တရစပ်အသံကျယ်ကျယ် ဖြင့် အော်လေသောအခါ ..

“ဟဲ့ကောင် နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ။ အဲဒါ အသုဘတွေမှာ ခေါ်သလိုမျိုးဟ။ ဖတ် .. ဖွတ် .. ဖွတ် .. လွဲပါစေ .. ဖယ် ပါစေ” လို့ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး ပြန်သွားသော မကြုံကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ရယ်မောခဲ့ရလေသည်။

“ဪ .. မကြုံ .. မကြုံ။ စကားနောက်က တရားကိုတော့ နား လည်သဘောပေါက်ပေသားပဲ”

အောင်သွေးလက်(မြစ်ခြေ)

လက်ကိုင်ဖုန်းနီတိ ဘုန်းမြင့်ချို (သာယာဝတီ)

“ကလင် .. ကလင် .. ကလင်”
ဖုန်းမြည်သံက ရိုးရိုးလေး။ ကား
စောင့်နေရင်း ကားဂိတ်အတွင်း ထိုင်
နေစဉ် ရှေ့တည့်တည့်မှ လူရွယ်တစ်ဦး
၏ လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်သံ။

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ” တဲ့။

မဆိုးဘူး။ ဒီလူ ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်ပုံ
ရသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ဘေးနား
တစ်ဦးထံမှ ဖုန်းသံမြည်လာပြန်သည်။
ကြာနီကန်ဆရာတော်၏ တရားသံ
တစ်တံတစ်ဒေသ။ ဪ .. ဒီလူက
တော့ ဖုန်းလာတိုင်းတရားအမြဲအမှတ်
ရစေအောင် ဖုန်း Retone ကို လုပ်
ထားတာပဲ။ ဒါလည်း အကောင်းသား
ဟု ထင်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .. နားထောင်နေပါ
တယ်၊ ပြောပါ”

မြန်လည် နှုတ်ခွန်းဆက်သံက
ရိုးရှင်း၏။ လူနေမှုနယ်ပယ်တွင် နေ
ထိုင်တတ်သူတစ်ဦးပေါ့။ မကြာပါ
နောက်ဘေးတစ်ဖက်မှ ဖုန်းမြည်လာ၏။
ဖုန်းသံက သီချင်းသံ အပိုင်းအစလေး
မို့ အေးချမ်းမှုတော့ အရသာ။

“အေး .. ပြော”

ခပ်ပြတ်ပြတ် တုံးတံတံ နှုတ်ခွန်း
ဆက်စကား။ အပိုမပြောတတ်သူ၊
လောကွတ်မရှိ၊ တိုရှင်း လိုရင်းသမား
ဖြစ်လိမ့်မည်။ စီးရမည့်ကားလာသဖြင့်
ကားပေါ်သို့တက်ကာ မိမိထိုင်ရမည့်
ထိုင်ခုံနံပါတ်ကို ရှာမိ၏။ တွေ့ပါပြီ။
နံပါတ် ၉ ထိုင်ခုံ။ ဘေးတွင် ၁၀ ရှိ၏။
သို့သော် ၁၀ ခုံ မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ
ကျွန်တော့် နံပါတ် ၉ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်
နေ၍ ဖယ်မပေးခိုင်းလိုသော်လည်း
ကိုယ့်နေရာမှန်းသိအောင်တော့ ..

“ဒီက ထိုင်ခုံနံပါတ်ဘယ်လောက်
လဲ”

“နံပါတ် ၁၀ ပါ။ အဲဒီမှာ ထိုင်
လိုက်ပါ” ဟု ဆိုကာ ဘေးသို့ မေးငေါ့
ပြလိုက်ပါသည်။

ဪ .. အတူခရီးရှည်ထွက်ရ
မှာမို့ မပြောသာဘဲ နံပါတ် ၁၀ တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ မကြာပါ။
နံပါတ် ၉ ထိုင်သူ အမျိုးသမီးငယ်ထံ
မှ လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်လာသည်မို့ ဖုန်း
အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ကိုင်ကာ ..

“ဘာလဲပြော” ဟု စစခြင်း ဘု
တောသည့်အသံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ ထို
အမျိုးသမီးငယ် စိတ်ခက်ထန်ပုံရသည်။
ပြောသည့်စကားများမှာလည်း တန်ဖိုး
မဲ့၊ ခေတ်ပေါ်ဂေါ်စကားတွေ။ ကားစီး
စဉ် ဖုန်းဆက်သွယ်မှု သိပ်မကောင်း၍
ထင့်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေသည်။
ကားတစ်စီးလုံးတွင် သူ့ဖုန်းပြောသံ
က လွှမ်းမိုးသွား၏။ ဘေးမှလူများ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကို ဂရုမ
ထား။ ဖရုသုဝါစာ စကားများပင်ပါ
၏။ ဖုန်းချပြီး မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာ
ဖုန်းမြည်သံ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

“... စားလေး။ ဘာပြောဦးမလို့
လဲ”

မကြားဝံ့မနာသာ မိန်းမခန္ဓာ
ကိုယ်ပစ္စည်းဖြင့် နှိုင်းပြောသော စကား
မို့ ခေါင်းနပန်းကြီးမိ၏။ ဘေးပတ်
လည်မှ ခရီးသည်များကလည်း သူ့ကို
ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ သူ့ကိုစွဲကိုသာ ဆောင်
ရွက်နေသည်ဖြစ်၍ မည်သူမျှ မပြောလို

သော်လည်း ကျေနပ်ပုံမကြပါ။ မြေ
ဆိုသောစကားများမှာလည်း မောင်နှမ
နှမ၊ သားနှင့်အမိ မကြားဝံ့မနာသာ
များသာ။

ယခင်နေ့တစ်နေ့က ..
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူ့ထံ
ချင်းတစ်ဦးနှင့်ဆုံ၍ ထိုင်နေစဉ် သူ့ထံ
ချင်း၏ ဖုန်းလာမှုကြောင့် ကျွန်ထံ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ဆိုကာ ဆို
မြင်တစ်နေရာသို့ထွက်၍ ဖုန်းပြောသံ
ကို ကြိုရ၏။ ယဉ်ကျေးမှုသဘော
နော်။ ဖုန်းကိုင်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့်
လူမှုသွင်ပြင် မြင့်လာသည်နှင့်အ
တူ စိတ်ဓာတ်၊ စည်းကမ်း၊ နည်းလမ်း
တော့ ပြင်သင့်ဟု တွေးမိပါသည်။ မိ
သဘောဆန္ဒအရ ပြောဆို၊ ပြော
ဆက်ဆံခြင်းသည် သူတစ်ပါး၊ လူ
ဘာသာ၊ သာသနာ အနှောင့်အယှက်
ထိခိုက်မှု မရှိတို့လိုမည်။

ကားဂိတ်ဆုံးအရောက် ကား
၍ အတွေးစဖြတ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း
ရင်း နှုတ်မှ တိုးတိုးလေးဖြင့် ..

“ဖုန်းတွေ .. ဖုန်းတွေကြောင့်
ကျင့်သုံးရမည့် နီတိရလိုက်ပါသည်။
နာစေး၊ နားလေးထားဖူးပဲ
အေးမှာပါလေ။

ဘုန်းမြင့်ချို (သာယာဝတီ)

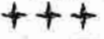

ကံကြမ္မာရယ် ဖန်လာတော့ ရွှေငြိမ်းချမ်း (အနန်းပင်ခြေ)

မျှော်ရတဲ့ဒုက္ခကို ဒေါ်ခင်ထွေး ညွှန်ခမျာ အတော်လေးခံစားနေရတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ လင်သားဖြစ်တဲ့ ဦး သူရကိုတော့ တအားချစ်သား။ ဦးသူရ တစ်အိမ်လုံးကို ကားမောင်းပြီး ရှာ ဆွေးလာခဲ့တာ အသက်ကြီးပြီး ရော ညီလို ဆံပင်တွေလည်းဖြူ။ သွားတွေ ညည်းကျိုးကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဦးသူရက ကားမောင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင် ဆင်ဆင်ရှိတယ်။ ကားမောင်းပြီး တစ် သိမ်းစားရလုံးကို ထိန်းလာခဲ့တာ နှစ် ခါးပေါင်း ၃၀ နီးပါးတောင်ရှိနေပြီ။ အငှား ကားမောင်းခင်ကဆိုရင် မထသလို ဆိုင်းကားမောင်းပြီး ငွေရှာတဲ့နေရာမှာ ညည်းကမ်းလည်းရှိ၊ စနစ်လည်းကျလွန်း ပြီး မထသ(ဗဟို)ကချီးမြှင့်တဲ့ ဂုဏ်ထူး ဆောင်ယာဥ်မောင်းလက်မှတ်ကိုတောင် ခံစားဆက်တိုက်ရထားတာ။

ဒေါ်ခင်ထွေးညွှန်ဆိုတာ မူလ ဆန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဘဝနဲ့ ဆက်ပြည်(အငြိမ်းစား)ပင်စင်ယူထား ဆာကြာရောပဲ။ ဒေါ်ခင်ထွေးညွှန်က ကျန်းမာရေးအလွန်ချူချာလွန်းတယ်။ မွေးထားတဲ့ သားအကြီးဆုံး ဇွဲသူရဆို ဆာကလည်း အအိပ်အစားကလွဲပြီး ဆာမှက်သုံးစားမရတဲ့သူ။ ပိုဆိုးတာက ဉာဏ်ရည်သိပ်မပီတော့ ဆုံးမရတာ

ခက်တယ်။ သမီးလတ် ခင်ပန်းသဇင် တစ်ယောက်ပဲ ကူဖော်လောင်ဖက်ရ တာ။ ဒါတောင်မှ သူ့အတွက် စိတ်ပူ ပန်ရသေးတယ်။ အငယ်ဆုံးသမီးလေး ထွေးထွေးသဇင်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို တပုန်းပုန်းကျရှုံးပြီး သုံး နှစ်ဆက်တိုက်ဖြေနေရတာဆိုတော့ လည်း အားမကု်ရပြန်ဘူး။

ဟော... အခုပဲကြည့် ပြောရင်း ဆိုရင်း ဇွဲသူရတစ်ယောက် လမ်းထိပ် နားက မစိန်ရဲ့သမီးလေးကို လက်ဆွဲ ပြီး ရည်းစားစကားပြောလို့ ကာယက ရင်ဘက်က မကျေနပ်လို့လာတိုင် သွားပြန်ပြီ။ မကြာပါဘူး။ နောက် တစ်ယောက် အငယ်မ သူ့ရည်းစား နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားပြန်ပြီ။ အလတ်မကတော့ ခပ်အေးအေးရယ်။ သူ့လေးတစ် ယောက်ပဲလိမ္မာရေးခြားရှိတာ။ ဦးသူရ ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ မိသားစု အတွက် ကားမောင်းပြီး ငွေရှာနေရ ရှာတယ်။ ဒီလိုအိမ်မှုကိစ္စတွေများလာ တော့ ဒေါ်ခင်ထွေးညွှန်တစ်ယောက် စိတ်တွေကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေ တာကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ မိသားစု ကိစ္စ ထွေပြားနေတဲ့ကြားကနေ သမီး

လတ်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာချိန်ကို စောင့်နေတာ ညဉ့်နက်ချိန်သာရောက် လာတယ်။ ပြန်ရောက်မလာဘူး။

မနက်မိုးသာလင်းသွားတယ်။ ဦး သူရလည်း ရောက်မလာဘူး။ သမီး လတ်လည်း ရောက်မလာဘူး။ သမီး ငယ်နဲ့အတူ သားကြီးလည်းရောက်မ လာဘူး။ ဒါနဲ့ နံဘေးကို မျက်လုံးဝှေ့ ကြည့်လိုက်တော့ အောက်စီဂျင်နဲ့ အသက်ကူပေးခံထားရတဲ့ အဘွားအို တစ်ဦး။ ဒါနဲ့ ဆရာတွေနဲ့ လူနာရှင် တွေ စုစုရုံးရုံးဖြစ်နေတာကို လှမ်းကြည့် ပြီး နံဘေးက လူနာစောင့်တစ်ယောက် ကို မေးလိုက်တော့ စောစောကပဲ ဆုံး သွားတဲ့ကလေးမလေးတစ်ယောက်ပါ လို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ဆက်ပြီး ဘာရောဂါ နဲ့ဆုံးတာလဲလို့မေးတော့ ညက ကား အတိုက်ခံရပြီး ဒီမနက်ဆေးရုံမှာ ဆုံး သွားရှာတယ်။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်ထွေး ညွှန်တစ်ယောက် မနေ့က အမောပြန် ဖောက်ပြီး မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကြီး သီတာဆောင် အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။

ဦးသူရတစ်ယောက်ကတော့ မနေ့ ညက ပဲခူးကနေ ခရီးသည်ပို့ပြီး အပြန်မှာ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေး ကားကြီးဝင်းနားမရောက်ခင် ကောင် မလေးတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ဝပ်တိုက် မိလို့ ရဲစခန်းမှာ အချုပ်ခံထားရတယ်။

သမီးလတ် ခင်ပန်းသဇင်က တော့ သူ့အမေထံကို လုံးဝပြန်မလာ နိုင်တော့တာ သေချာတယ်။

ရွှေငြိမ်းချမ်း (အနန်းပင်ခြေ)

www.burmeseclassic.com

ဂူစွင့် ဝူးမန်းရိုက်

“တောက် ..”

ကိုမြသန်းတစ်ယောက် ကြိတ်ပြီး တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

ခေါက်ရသည့်အကြောင်းရင်းက ချစ်ဖို့နီးစောဥမ္မာကြောင့်ပေါ့။

ဒီမိန်းမ အခုတလော ဘာတွေ တဝင်မြင့်နေသလဲမသိဘူး။ ဘာဖြစ် တယ် ဝူးမန်းရိုက်ဆိုလား ဘာဆိုလား။ အမျိုးသမီးများဟာ အမျိုးသားများနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးရသင့်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ .. စာစောင်တွေ .. သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြီး ကျုပ်ကို ခြေ ရာလာတိုင်းနေတယ်။

ယောက်ျားကို အရင်ဆုံး ဦးဦး ဖျားဖျားခူးခပ်ကျွေးပြီးမှစားတဲ့ မိန်းမ၊ ယောက်ျားမအိပ်ခင် ဘယ်တော့မှ အိပ်

ရာမဝင်တဲ့မိန်းမ။ အခုတော့ ယောက်ျား နဲ့မိန်းမ အတူတူပဲဆိုပြီး သူ့ဆာရင် ယောက်ျားကိုတောင် ဦးမချဘဲ ထမင်း စားလို့စား။ အရင်က ယောက်ျားကို အိပ်ရာဝင်တိုင်း ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ အိပ်တဲ့ မိန်းမက အခု ကျုပ်မအိပ် ခင် အရင်ဝင်အိပ်လို့အိပ်နဲ့။ အင်း .. ဒီမိန်းမကို ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘုန်း ကံခြင်းမတူဘူးဆိုတာကို ပြမှရတော့ မယ်။ ဟင်း .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ နာမည်ကျော်ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီး ပြောသလို ဒင်းတို့ပေါင်ကြားထဲကို ဟို ဟာအရင်ရောက်အောင်လုပ်လိုက်ဦးလို့ ပြောရမလို့။ ဒီမိန်းမကို ပညာပေးမှရ တော့မယ်။

+++

“မိန်းမရေ .. ငါတို့ ဒီနှစ်ကျိုက် ထီးရိုးဘုရား သွားဖူးရအောင်”

“သွားလေ ... ကိုမြသန်းကောင်းတာပေါ့ .. ကျုပ်တို့ ကျိုက်ထီး ရိုးဘုရားကြီးကို မဖူးရတာ ဘယ် လောက်ကြာနေပြီလဲ”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားနှစ် ယောက် ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ညပိုင်း ဘုရားပေါ်ကိုတက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုကြတယ်။ ဘုရား ဝတ်ပြုပြီးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ဖို့ဝယ်ပြီး သူ့ကို တစ်ဝက်ပေးလိုက် တယ်။ နောက် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကြီး ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရွှေသင်္ကန်းက ပါလားလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်ကို အကြောင်းသုံးပါးမရွေး နဂါးမျက်စောင်းမျိုးနဲ့ကြည့်ပြီး ..

“ကျုပ်က မိန်းမလေ .. မြန်း လူမျိုးဖြစ်ပြီး ရှင်နားမလည်ဘူးလား လို့ ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုနဲ့ အော်တယ်။

ကျုပ်လည်း ပြုံးလိုက်မိရင်း ..

“ဪ .. မင်းက မိန်းမလေ လား။ ဒါဆိုရင် မိန်းမနဲ့ယောက်ျားကြား မှာ ချွင်းချက်ကလေးတွေ ရှိနေတာ ဆိုတာ မင်းလက်ခံရမယ်ကွ။ ခဏခဏ ဝူးမန်းရိုက်အကြောင်းမပြောနဲ့”

လှူဒါန်းအောင်

ကြာတံစရာကြီး

စာတွေအမှန်းကျက်ထားလို့ ထင်ပါရဲ့။ နှစ်ယောက်သားရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ခိုဝေလို့။ ဖိလင်သီချင်းထင်ပါရဲ့ (Ear Phone) တစ်ခုဆီကို နားမှာတပ်ပြီး ဖိလ်တွေ ဆောင့်တက်နေကြတာ။

တံတားကိုကျော်လာတော့ ခရီးသည်တွေ များသထက်များလာတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေပါ ပါတယ်။ စာတွေအားကြီးသင်ထားတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သောက်ဂရုကို မစိုက်တာ။ ဖယ်မပေးကြပါဘူး။ ကဲလို့ကောင်းဆဲ။

ဒီမိုကရေစီခေတ်ကြီးလေ။ လူတိုင်းမှာ လွတ်လပ်စွာဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဘာလို့ဖယ်ပေးရမှာလဲ။ ထိုင်ခုံနဲ့စီးချင်ရင် သူများလို စောစောလာထိုင်ပေါ့။ သွားပြီး အပြစ်တင်လို့ မရပါဘူး။ ဒါသူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်စွာဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်လေ။ စွတ်ရွတ်အပြစ်တင်ရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲနော့။

လူငယ်လေးတွေရဲ့မျက်နှာဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ချစ်ဖို့ကောင်းပြီးသားပါ။ လူမြင်ကွင်း ကားပေါ်မှာ ပေါ်တင်ကြီး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်။ (Kiss) ချင်တိုင်း(Kiss)နေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်ဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး။ ကြာလေ ရွံဖို့ကောင်းလေပါပဲ။

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တွေကို သန်သန်မာမာလူငယ်လေးတွေဖြစ်တဲ့ သူတို့က နေရာဖယ်မပေးချင်တာ ဘာမှပြောလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ ရှက်ကြောပြတ် ကဲစခန်းထနေတဲ့ သူတို့လုပ်ရပ်ဟာ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ အင်မတန် ကျက်သရေယူတ်ပါတယ်။

ယိုသူမရက် မြင်သူရက်ဆိုတဲ့ စကားပုံက လက်ကညှော့ပြီး ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တစ်ယောက်ယောက်က လက်စွမ်းပြီး ဖွဲ့တုတ် (Face Book) တင်လိုက်ရင် မိဘတွေခုများအရှက်ကို အစိမ်းလိုက်ကွဲမှာ။

ကားပေါ်မှာ ကျောင်းနေချင်ပေမဲ့ မနေနိုင်တဲ့လူငယ်လေးတွေပါ ပါတယ်။ ကျောင်းနေနိုင်တဲ့ ဘဝတူလူငယ်တွေရဲ့ အပူအပင်ကင်းတဲ့ဘဝတွေကို ကြည့်ပြီး အားကျအထင်ကြီးနေကြပါတယ်။ ပညာတတ်တွေပေါ့။

သူတို့အထင်ကြီးတဲ့လူတွေဟာ နေ့ခင်းကြောင်တောင် လူမြင်ကွင်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်။ (Kiss) ချင်တိုင်း (Kiss) နေကြဆဲ။

ပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာ ကားရစ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ သာဓဇယိုင်စတိုင်လ်နဲ့။ အရှိန်ကမသေသေးဘူးလေ။ ရာသီဥတုကလည်း အလတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။

ဘိုဘိုက အေမိရဲ့ဖွာလံကြံနေတဲ့ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်လေးတွေကို မှုတ်ကာ -

“အချိန်တွေ နှမြောစရာကြီး”
အေမိက မိဘစကားနားမထောင်သော ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးဟန်ကို တုကာ ရယ်သည်။ ခိုဝေဝေမျက်လုံးလေးကို ပေကြောင်ပေကြောင်လုပ်ပြီး

“အဲတော့ ...”
“ရုပ်ရှင်ခိုးမယ်လေ”
အေမိက ဘိုဘိုရဲ့ ပိန်တာနိုးလက်မောင်းလေးကို အားမလို့အားမရ

ရေးထားတဲ့စာတွေကို စွတ်ဆက်အော်ပြီး အလွတ်ကျက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတန်းတွေကို မှန်မှန်လေးကျော်ခွလာခဲ့ကြတာပေါ့။ အဲလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ဘွဲ့ဆိုတာကြီးကို ရတော့မှာ။ ဒါကြောင့် ...

သူတို့ဟာ စာတွေဖတ်တတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေဟာ အကောင်းအဆိုးတွေကို ခွဲခြားတတ်တဲ့ အသိတရားတွေ၊ အရှက်အကြောက်တရားတွေ လုံးဝဥသယ မရှိခဲ့ပါဘူး။ တကယ်ပါဆို။

ကျောင်းလွတ်ချိန် မဟုတ်ရပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မြို့ထဲကို ပြန်ဝင်မယ့် လိုင်းကားပေါ်ရောက်နေပါပြီ။ ရိုးရာအတိုင်း အတန်းလစ်လာတာ။ နှစ်ယောက်သားရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကို ရှိုးလိုက်ကြဦး။ ကောက်ညှင်းထုပ်ကတောင် ဆလံသရတယ်။ ပူးကပ်ဖက်ထားလိုက်ကြတာ။ လက်တွေကလည်း မော်တာတပ်ထားတဲ့အလား။ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့။

ဖြစ်သည်။ ဖီးလ်တက်သံလေးဖြင့်

“ယူသဘော ... အဟဉ်”

ဘီယာဘူးထည့်ထားသော ကြွပ်
ကြွပ်အိတ်လေးကိုဆွဲကာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ
ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးအတန်း၊
အစွန်ဆုံးခုံပေါ့။ ပြောစရာလားလို့။ ရုပ်
ရှင်ပြနေပြီ။ လုံးဝကိုမကြည့်တာ။ ဘိုဘို
က ဘီယာကိုကပ်ရင်း သူ့ဟန်းဖုန်းကို
ခွင့်တယ်။ ပြီးတော့ အေမီကိုပြတယ်။
အေမီက ဘီယာစုပ်ရင်းကြည့်တယ်။
ဘာကားကြိုက်လဲပြော။ နိုင်ငံဂျားလား။
ဒီကကားလား။ လယ်ဒီပါဆို။

မီးကလည်း မှိန်လိုက်ဖျော့လိုက်
ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲနော့။
ဘာမှကို ပြောလို့မကောင်းတော့တာ။

+++

ရုပ်ရှင်ရုံထဲကထွက်လာတော့
ဘားရိုင်းသွင်းချိန်ရောက်လို့ မှောင်စ
နိုးနေပါပြီ။ ဘာဇာတ်လမ်းလည်း သွား
မေးမနေနဲ့။ ဇာတ်ကားနာမည်တောင်
မသိဘူး။ နှစ်ယောက်သားရဲ့စတိုင်လ်
တာ ရောင်းမကုန်တဲ့ စမူဆာလို ပျော့
ဖတ်လို့။ အိကြာကွေးလို ခွေခေါက်လို့။
ခါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ အထဲမှာ
ခွဲနာရီလောက် အညောင်းမိခဲ့ကြတာ
လေ။

ဒါပေမဲ့ အရှိန်က မသေကြသေး
ဘူး။ ဘိုဘိုက ငစမာန်သံလေးဖြင့် -

“XXXXXXXXXXXXX”

တိုးတိုးလေးကပ်ဖော့တယ်။ အေ
မီက ရှက်တဲ့အထာလေးဖြင့် -

“အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာပေါ့လို့”

“သင်တန်းလို့ ဖိန့်လိုက်ပေါ့”

ဘိုဘိုရဲ့ ချိုးရင်အုံကလေးကို ထု
တာထုကာ -

“လူဆိုး ... အဟဉ် ...”

“နော်လို့ ...”

ဇွတ်ကိုဇွတ်နေတာ။ အေမီက -
“ယူသဘော ... အဟဉ် ...”
ဘိုဘိုက တစ်နေရာသို့ -

“ရမလား ...”

ဖုန်းလှမ်းတောက်တယ်။

“အိုကေ ... အခုပဲလာခဲ့မယ်”

ပြီးတော့ ကကတစ်စီးကို ဖမ်း
တားလိုက်ကြတယ်။ ဂရောင်ဖတ်နေတဲ့
အပျိုဖော်ဝင်စညဟာ ကြောင်တောင်
တောင်နဲ့ မှောင်တော့မှာ။

+++

“ဘိုဘို”

“ဘာလဲဟာ”

ကြည့် ...။ ထူးပုံက စိတ်မပါ
လက်မပါကြီး။ အစာကောက်၍ ဝသွား
သောဘိုဘိုသည် ဟန်းဖုန်းကိုကလိကာ
ဂိမ်းကညော့နေ၏။ အေမီက သက်ပြင်း
ကိုအနေတော်ချကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဖမ်းရှိုးသည်။ လေသံပိစိလေးဖြင့် -

“ငါ ... ငါ့မှာလေ ...”

စွတ်ဆက်ကဲခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့
ပြောမထွက်ဘူး။ ရှက်တော်မူနေတာ။

“ငါ ... ငါ့မှာ ...”

ဂိမ်းဆော့ရတာ ဖီးလ်ပျက်လို့
ထင်ပါရဲ့။ ဘိုဘိုမြို့ငြင်လာတယ်။ နှာ
ကောက်သံကြီးဖြင့် -

“ဘာလဲဟာ”

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ... အဲဒါ”

ဘိုဘိုက ရင်မခန့်ပါဘူးဆို။ အေး
ရာအေးကြောင်းအထာနဲ့ ဂိမ်းဆော့ကို
မပျက်တာ။ အေမီ တော်တော်လေးကို
ဖုသွားတာ။

“ဟဲ့ ... ကောင်”

ဘိုဘိုအင်္ကျီစကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်
တယ်။ ဟန်းဖုန်းကိုလုကာ ရေကန်ထဲ
လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ဗိုက်ကို လက်
ညှိုးထိုးပြီး -

“နင်နဲ့ဆိုင်တယ်လေ”

ဘိုဘိုက ရုန်းထပြီး အေမီကို
ဆောင့်တွန်းပြီး -

“ရုပ်ရှင်ထဲကတော်ကီတွေ လာ
ပစ်နေတာလား ...။ ငါဆိုတဲ့ကောင်
က ဂျပိန်းကြီးမဟုတ်ဘူးနော်”

“နင် ... စားပြီးနားမလည်
မလုပ်နဲ့။ နင်နဲ့ပဲ ငါပတ်သက်ခဲ့တာ”

**အေမီက ယောက်ျားပဲခိုက်တာ။
ကိုယ်ဆတ်ဆော့လို့
လူပြည်ရောက်လာမယ့် ကလေးကြတော့နိုးပဲ။
ဒါကြောင့် အေမီပိုက်ထဲက သန္ဓေသားရဲ့ဘဝဟာ
ဆီးရီးယားပြည်တွင်းစစ်ထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲ ...**

www.burmeseclassic.com

အေမိရဲ့အသံဟာ ဒေါသကြောင့် တုန်ခါနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။ ပါးပြင်မှာ ပုလဲခနေပြီ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အဲလို ... ရယ်လိုက်မယ်၊ ယောက်ျားဆိုလို့ ငါပဲရှိတာလားဟင်” မချိုမချည်မျက်နှာပေးကြီးနဲ့ မေးတာ။

“ငါက နင်တို့အဖေရိုက်နေတဲ့ ဂေါက်သီးကြီးမဟုတ်ဘူးနော် ... ပေါက်လိုက်”

“ဘိုဘို ... နင် ... နင်”

“ကောင်မ”

အခေါ်အပြောတွေက ဘတ်ခနဲ ကို ချိန်းကုန်တာ။ ညက်နမနေတော့ ဘူး။ ကောင်မတဲ့။

“နင့်ဟာနင် စေတနာဗရပွနဲ့ မြင်မြင်သမျှကို ပေးကျွေးခဲ့တာလေ၊ ကိုယ့်ကိုစွကိုယ်ရှင်း”

ပြောထွက်တဲ့ပါးစပ်ကြီး။ ဘိုဘို စတိုင်လ်က အကြမ်းဖက်သမားစတိုင် ပေါက်လာပါတယ်။ လိုအပ်ရင် အင်အားသုံးတော့မှာ။ အေမိအသားနာမှာ တော့ ကြောက်တတ်ပါတယ်။ မျက်လုံးကလေး ပေးကြောင်ပေးကြောင်နဲ့။ ဘိုဘိုက မျက်နှာကို မဲ့သထက်မဲ့ကာ -

“ငါ့ကို ခေါင်းစဉ်လာမတပ်နဲ့”

အပြတ်ကောပြီး စောင်းစောင်းနဲ့ သုတ်သွားပါတော့တယ်။ အေမိ ပါးစပ်ကလေးဟစ်ဟစ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘာမှ ဆက်မပြောရဲဘူး။ ဘိုဘိုအကြောင်း အေမိအသိဆုံးလေ။ ပြောရင် ပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်ခဲ့တာကိုး။ ကျွတ်တာပေါ့။

+++

လောကကြီးမှာပေါ့ သူသူငါငါ

လူသားတွေ မချစ်သော်လည်း အောင်အက်ပြီးတော့ အာဘွားပေးနေရတဲ့ ဆင်းရဲခြင်း (၈)မျိုးရှိပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းဟာလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခပါ။ ဟိုသန္ဓေရဲ့ နေထိုင်မှုစတိုင်ကို လူမဖြစ်ခင် သိမြင်နားလည်ခဲ့ပါက နောက်ထပ် တစ်ဖန် လူဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ကာလနာတိုက်ကုန်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒီလိုပါ-

သန္ဓေသားဟာ မိခင်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို ကျောပေးကာ၊ အစာဟောင်းအိမ်ကို ဖင်ခုထိုင်ထားရပါတယ်။ အစာအိမ်သစ်က သန္ဓေသားရဲ့ခေါင်းကို ဖိထားပါတယ်။

မှောင်အတိပုတ်ဟောင် နံစော်နေသော တစ်ထွာပတ်လည်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ မလှုပ်မယှက်စတိုင်လ်နဲ့ ကိုးကျော် ဆယ်လန်းပါး နေခဲ့ရပါတယ်။ သန္ဓေသားရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တွေ့ကြည့်ပေရော့။

+++

အေမိက ယောက်ျားပဲခိုက်တာကိုယ်ဆတ်ဆော့လို့ လူပြည်ရောက်လာမယ့်ကလေးကြတော့ နိုးပဲ။ ဒါကြောင့် အေမိဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားရဲ့ဘဝဟာ ဆီးရီးယားပြည်တွင်းစစ်ထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲ။

အေမိဟာ သန္ဓေတားဆေးတွေ သောက်တယ်။ အဲဒီဆေးတွေဟာ သန္ဓေသားအတွက်တော့ လေယာဉ်ပေါက် ကြချလိုက်တဲ့ ဖျက်အားပြင်း ငုံ့တွေလိုပါပဲ။ နားကိုကားတာ။

အိုကေသွားပြီထင်တဲ့ အေမိဟာ ကိုရီးယားကင်၊ တုတ်ထိုးတွေ စားတယ်။ အချဉ်ရေနဲ့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကို တွယ်တာ။ အာပုလွန်ပူမှန်တီဆီ

အေမိက လွတ်ပြီးကြိုက်တာ။ ငရုပ်သီး စပ်စပ်နဲ့ ရှလူး ရှလူးပေါ့။ အသုပ်ဆို သည်း ချည်ငန်စပ်။ ထမင်းစားတော့ သည်း ငါးပိရည်စပ်စပ်လေးနဲ့မှ မြိန် တာ။

အနေအတိုင် အစားအသောက် အလောက်ပက်စက်နေမှတော့ အေမိ နိုက်ထဲက သန္ဓေသားဟာ သေမယ်ဆို နင် သေလို့ရပါပြီ။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့ စား အေမိဟာ အရာရာကို လျှော့တွက် ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်ဝန်ရင်လာသော်လည်း ဗိုက် ကသိပ်မထွက်သဖြင့် အေမိဘာသိဘာ သာ နေခဲ့၏။ ကိုယ်ဝန်အတော်ကြီးရင် သာမှ သတိထားမိတာ။ မိဘတွေပါ မှုတ်လုံးပြူးကုန်သည်။ အရှက်နဲ့လူလုပ် ကြတာဆိုတော့ မထူးဇာတ် ကလေးပြီ။ အရပ်လက်သည်လက်ထဲ အေမိကို ထိုးအပ်လိုက်တာ။

ဗိုက်ထဲကသန္ဓေသားရဲ့ဘဝဟာ ပြောစရာကို မလိုတော့တာ။ အရပ် လက်သည်လက်ချက်နဲ့ အေမိလျှာထွက် နေပြီ။ သွေးလွန်နေပြီ။ ဆေးရုံကို အရေးပေါ်တင်လိုက်ရတာ။ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပေါ့။ အချိန်က တော်တော် ကိုလွန်နေပြီ။

ဆရာဝန်ကြီးက -
“မိခင်အသက်နဲ့ ... ကလေး အသက် ...”

ဆရာဝန်ကြီး ပြောမထွက်တော့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ အေမိမိဘတွေက လူ နပ်တွေလေ။ ပေါက်တာပေါ့။ တိုင်ပင် စရာကိုမလိုတာ။ ပြိုင်တူကို ဖြေကြတာ ဟောသလို -

“သမီးရဲ့အသက်”

ဆိုပြီးပြိုင်တူအဖြေပေးကြသည်။ အေမိမိဘတွေက ဘောစိတွေလေ။ သူ တို့အတွက်က အပေါဆုံးကပိုက်ဆံ။ အေမိရဲ့အသက်ကို လုကြတာပေါ့။ သန္ဓေသားရဲ့အသက် အသေထားလိုက် ကြတာ။

တကယ်လည်း သေသွားပါတယ်။

“အောင်မလေး ... ဘောဘီလေး ရဲ့”

“မာမိတို့ကိုထားသွားတာလား၊ အီး ... ဝါး”

“ရက်စက်လိုက်တဲ့သေမင်းရဲ့၊ အီး ... ဝါး”

အေမိသေသွားတာပါ။ ကုသိုလ် ကံ ခုခံအားကောင်းလွန်းသည့် သန္ဓေ သားသည် လူပြည်မှာ လူလာဖြစ်ပါ ပြီ။ ခမျာလေး လူလာဖြစ်ရသော် လည်း လူဖြစ်ကျိုးမနပ်ပါ။

သန္ဓေတားဆေးများ၏ ဒဏ်၊ လက်သည်ရဲ့ဒဏ်ကြောင့် လက်နှစ်ဖက် မှာ ငုံးတိတိ။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် လေးမှာ တိုတိုလေးဖြစ်လို့ နေပါတော့ သည်။ ပိတ်ဆို့ကာစီးထားသည့်ကြားမှ လူပြည်ရောက်လာသော မြေးကလေး ကို အဘိုးအဘွားတွေက မချစ်ကြပါ။ အမုန်းဆင်ကာ အပြစ်တွေတင်ကြပါ တယ်။

အေမိသေရတာ ဒင်းကြောင့်ဆို ပဲ။

+++
နှင်းပင်မကွဲသေးပါ။

“ဂုတ် ... ဂုတ် ... ဂုတ်”

ခွေးတစ်အုပ်သည် အမှိုက်ပုံကြီး ကိုကြည့်ကာ ထိုးဟောင်နေ၏။

“ဂုတ် ... ဂုတ်”

ခွေးဟောင်သံတို့သည် ရပ်မသွား ပါ။ ပိုရွံ့ညံ့လာလေ၏။

“ခွေးတွေက ဟောင်ပတော် ... ကိုဘသာ”

ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်ရန် ပြင်နေ သော ဒေါ်ဘုမက လင်တော်မောင်ကို နှိုး၏။

“ဘာလဲဟ”

“ခွေးတွေ အရမ်းဟောင်တာပဲ” ကိုဘသာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်ထ ကာ အမှိုက်ပုံကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ကိုဘသာကို မြင်သဖြင့် ခွေး တွေ အဟောင်ရပ်သွား၏။

“ဟာ”

ကိုဘသာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အူဝဲ ... အူဝဲ”

ဟုတ်ပ။ မွေးကင်းစကလေး လေး။ နီတာရဲလေး။

လက်နှစ်ဖက်မှာ ငုံးတိတိ။

ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်က တို တိုလေး။

“အူဝဲ ... အူဝဲ”

+ + +

ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ...

လူသားတွေဟာ အသိညစ်အရှိ ဆုံးပါ။ အဲဒီ မဟာလူသားတွေ ဖောက် ပြန်လာပြီဆိုရင်တော့ ...

“ကြောက်စရာကြီး”

လှိုင်းအောင်

အမှတ်စဉ်
၅၀၆၆၆၆

Wah

“နှုတ်ကြောင့်သေ၊ လက်ကြောင့်ကြေ” ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ အဖြစ်အပျက်မှာ အကြားလွန်သူ၊ နှုတ်မစောင့်ဘဲ ကြားသောကြောင့် ထောင်ထဲရောက်သွားသူတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်၌ ကျွန်ုပ်မောင်စံပျော်သည် ရန်ကုန် အင်းစိန်စီအိုင်းဒီစီထောက်ဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် စုံထောက်မင်းကြီးက -

“မောင်စံပျော် ... ရန်ကုန်မြို့၊ လယ်က တိုက်ခန်းတွေမှာ ဖောက်ဖျက်မှုတွေဖြစ်နေတာ များနေပြီ။ ခုထိ လက်သည်ကို မမိသေးဘူး။ အဲဒါ ရန်ကုန်ခရိုင် ရဲမင်းကြီးက ငါ့ဆီ အကူအညီတောင်းတယ်။ အဲဒါ မင်း ... ရဲမင်းကြီးနဲ့သွားတွေ့ကွာ၊ ငါ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်”

ဟု ခေါ်ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဲမင်းကြီးနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ ရန်ကုန်ခရိုင် ရဲမင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စာရင်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးရင်း -

“အဲဒီစာရွက်ထဲမှာ ဖောက်ဖျက်မှုထွင်းခံရတဲ့ မြို့နယ်အလိုက် စာရင်းတွေပါ။ သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်တွေက မြို့နယ်ပုလိပ်အရာရှိတွေကို ငါအကြောင်း ကြားထားလိုက်မယ်။ မင်းကို ကူညီပါလို့ ဖောက်ဖျက်မှုများပြီး လက်သည်တွေကိုမမိရင် ငါတို့ သိက္ခာကျတယ်ကွာ”

ဟု ပြောသောကြောင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် မင်းကြီး”

ဟု ပြောကာ အလေးပြုပြီး ထွက်ခွာလာပါသည်။

မင်းကြီးပေးသော စာရွက်ထဲ၌ မြို့နယ်များမှာ ပုဇွန်တောင်၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်၊ ကျောက်တံတား၊ ပန်းဘဲတန်း၊

ရွှေဝင်း၏
မှတ်တမ်းကို
အသေးစိတ်
ထပ်မံစစ်ဆေးရာ
နခေါင်းချွန်ချွန်၊
ညာဘက်အောက်သွား၌
ရွှေသွားစိုက်ထား။
ဆံပင်အနက်ရောင်၊
အရပ် ငါးပေဆယ်လက်မ
ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။
သူသည်
သော့ဖွင့်ဝိဇ္ဇာလည်း
ဖြစ်၏ ...

လသာ၊ လမ်းမတော်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်များ ဖြစ်လေ၏။ တိုက်ခန်းများသာဖြစ်၍ အရေအတွက်အားဖြင့် ဖောက်ထွင်းခံရသော တိုက်ခန်းများ၏ အရေအတွက်မှာ သုံးဆယ်ဖြစ်ပြီး အများဆုံးမြို့နယ်မှာ ဗိုလ်တစ်ထောင် ဖြစ်ကာ အနည်းဆုံးမြို့နယ်မှာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် ဖြစ်၏။ ဖောက်ထွင်းခံရမှုတန်ဖိုး စုစုပေါင်းမှာ ထိုစဉ်က ကာလတန်ဖိုး တစ်ဆယ်သိန်းဖိုးခန့် ဖြစ်သည်။

သုံးလအတွင်း ဗိုလ်တစ်ထောင်တွင် ခုနှစ်မှု၊ ပုစွန်တောင်တွင် ငါးမှု၊ ကျောက်တံတား ငါးမှု၊ ပန်းဘဲတန်းလေးမှု၊ လသာ လေးမှု၊ လမ်းမတော် သုံးမှု၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် နှစ်မှု ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့နယ်စုံသို့သွား၍ ကျွန်ုပ်သိချင်သော အချက်များကို အသေးစိတ်စုံစမ်း၍ ရက်စွဲများနှင့် အချိန်များကိုလည်း စုံစမ်း၍ ပြက္ခဒိန်ပေါ်၌ စနစ်တကျ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ လုံးဝဖောက်ထွင်းမှုမရှိ၊ ဖောက်ထွင်းချိန်များမှာလည်း နံနက်ဆယ်နာရီနှင့် မွန်းလွဲနှစ်နာရီအကြားတွင်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖောက်ထွင်းခံရသော တိုက်ခန်းများ၌ နေသူအများစုနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာ၌ အများစုမှာ ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြပြီး၊ အချို့မှာ ဈေးရောင်းသူများ ဖြစ်ကြပြီး၊ တိုက်ခန်းများကို သော့ခတ်ထားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။

“တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဂိုဏ်း

အဖွဲ့နဲ့လား ဆိုတာတော့ ဖော်ထုတ်ရမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ စိတ်ထဲမှ စိတ်ကူးထားလိုက်သည်။

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီစာရင်းဝင် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာစာရင်းထဲမှ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများကို စိစစ်ရာ သုံးယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ထိုသုံးယောက်တွင် နှစ်ယောက်မှာ အပြစ်များကြောင့် ထောင်ထဲရောက်နေကြ၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အပြင်ဘက်တွင် ရှိ၏။ သူ့အမည်မှာ ရွှေလင်းဖြစ်သည်။ စာရင်းအရ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ ရုပ်ရည် သနားကမား၊ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ အခြားအမည်များမှာ စံဖွား၊ ကျော်မြင့် ဖြစ်၏။ သူ့တွင် အိမ်ထောင်မရှိဟု သိရသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်မှစ၍ ရန်ကုန်မှ ပျောက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကျော်များဖြစ်ကြသော တပ်ကြပ်ကြီးစံဝနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတင်ခတို့အား ရွှေလင်း၏ဓာတ်ပုံကို ပွား၍ ရန်ကုန်မြို့လယ်တွင် ခြေရာခံခိုင်း၏။

သို့နှင့် မင်းကြီးက တာဝန်ပေးပြီးနှစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မအားမလပ်အောင်ဘဲ အလုပ်လုပ်ရသောကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ရန်ပင် မေ့နေ၏။

သို့နှင့် သောကြာနေ့တွင် ကမာရွတ်ရှိ ကျွန်ုပ်ညှပ်နေကြ “ဝင်းဝင်း” ဆံသဆိုင်သို့ ဆံပင်ညှပ်ရန် တပည့်ကျော်စံဝနှင့်အတူ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေကြဆံပင်ညှပ်သမား ဦးရွှေအား -

“ထုံးစံအတိုင်း ညှပ်မယ်၊ ခေါင်းလျှော်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ကပ်လျက်နေရာတွင် လူတစ်ယောက် ဆံပင်ညှပ်နေသည်။ သူ့ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးသူမှာ မောင်နီဖြစ်သည်။ မောင်နီကို ကျွန်ုပ်သိ၏။ မောင်နီက ဆံပင်ညှပ်ရင်း -

“ဆရာ ... မြင်းပွဲရောက်သေးသလား”

ဟု မေးသံကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်သည်။ ဤတွင် အမေးခံရသူက -

“ငါက လေယာဉ်မောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့ဆိုတော့ မအားဘူး။ အားရက်ကြုံမှ ရောက်တယ်”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် လေယာဉ်မောင်းသမားဆိုသူကို ခပ်စွေစွေလမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်ချိန်နှင့် ငါ့ပါးစပ်ဟာလိုက်ချိန် တိုက်ဆိုင်သွားရာ သူ၏ညာဘက်အောက်သွားတစ်ချောင်း နေရာ၌ ရွှေသွားစိုက်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူ့မှာ နှာခေါင်းမှာလည်း သာမန်ထက်ပိုနူးသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် ခေါင်းလျှော်ပြီးချိန်တွင် လေယာဉ်မောင်းသမားဆိုသူကို မတွေ့လိုက်ရတော့။

“ခုနက လေယာဉ်မောင်းသမားလို့ပြောတဲ့လူ ဒီမှာ ဆံပင်လာညှပ်နေကျလား”

ကျွန်ုပ်က မောင်နီကိုမေးရာ -

“လာညွှပ်နေကျ မဟုတ်ပါဘူး”
ဟု မောင်နီကဖြေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယူဘီအေ(ထိုစဉ်က)
လေးကြောင်းလိုင်းရှိ ပိုင်းလော့ခေါ် လေ
ယာဉ်မောင်းသမားအားလုံးကို သိထား

သူဖြစ်ရာ ခုနကလူကို လုံးဝမသိ။ သူ
သည် လူအထင်ကြီးအောင် လေယာဉ်

မောင်း ပိုင်းလော့ဟု လိမ်ညာသူဖြစ်ရ
သည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီး စီအိုင်ဒီသို့

ချွေး၍ လူဆိုးမှတ်တမ်းဌာနရှိ ရွှေဝင်း
ဆံ့မှတ်တမ်းကို အသေးစိတ်ထပ်မံစစ်

ဆေးရာ နှခေါင်းချွန်ချွန်၊ ညာဘက်
အောက်သွား၍ ရွှေသွားစိုက်ထား။ ဆံ

မင်အနက်ရောင်၊ အရပ် ငါးပေဆယ်
ထက်မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူ

သည် သော့ဖွင့်ပိစွာလည်း ဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံပါသော သူ

ဆံ့မှတ်တမ်းကို ပြန်ပေးရင်း ကျေးဇူး
ဆင်ပါတယ်ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ

သည်။
ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် အမှတ်

ထင် တွေ့လိုက်ရသော လူလိမ်ရွှေ
ဝင်းကို ထိုဆံပင်ညှပ်များ၌ပင် ခြေရာခံ

ရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ဖောက်ထွင်းမှုများကို ဖော်ထုတ်

ရန် ကျွန်ုပ်လက်ခံထားစဉ်၌ ရန်ကုန်မြို့
ထဲတွင် နေ့ဘက်ဖောက်ထွင်းမှု မဖြစ်၍

ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာရ၏။
ထိုစဉ်ကရန်ကုန်မြို့၌ အကောင်း

စားဆံပင်ညှပ်ဆိုင် နှစ်ဆယ်ကျော်
အစိတ်ခန့်သာရှိရာ ကျွန်ုပ်သည်

တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုဆံပင်
ညှပ်များသို့သွား၍ မှတ်ဆိတ်မွှေးရိတ်၊

ခေါင်းလျှော်ခြင်းဖြင့် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်၏။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် လေယာဉ်မောင်း

ပိုင်းလော့ဟု ပရိယာယ်သုံးလိုက်၏။
သို့နှင့် နောက်ထပ်တစ်ဆယ့်ငါး

ရက်အကြာ၌ ရန်ကုန်မြို့ ကုန်သည်
လမ်းရှိ “စတိုလ်”ဆံသဆိုင်၌ ဆံပင်

ညှပ်နေစဉ် ဆံပင်ညှပ်သမားက ထို
အချိန်က ခေတ်စားနေသော ရန်ကုန်

မြို့က ဘောလုံးပွဲအကြောင်းမေးရာ
ကျွန်ုပ်က -

“ဘောလုံးပွဲမကြည့်အားဘူး၊ ငါ
က လေယာဉ်ပိုင်းလော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဤတွင် ဆံပင်ညှပ်ပေးသူက -

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဆံပင်လာ
ညှပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကလည်း သူဟာ

နှုတ်မစောင့်စည်းမှုကြောင့် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ကို သူသည် နောင်တရသွား၏ ...

ပိုင်းလော့လို့ပြောတယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က အံ့ဩစွာ
ဖြင့် -

“ဟုတ်လား... နှခေါင်းချွန်ချွန်
နဲ့ ရွှေသွားစိုက်ထားသူလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ မကြာခဏ
လာတတ်တယ်၊ ဆံပင်မညှပ်ရင်လည်း
ခေါင်းလျှော်၊ မုတ်ဆိတ်ဖွေးရိတ်တယ်”
ဟု ပြော၏။

“သူ လာရင် ဘယ်အချိန်လာ
တတ်သလဲ”

ဟု ဆံပင်ညှပ်သမားက ဖြေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကိုကြည့်လိုက်
သည်။ ဆယ်နာရီခွဲရန် ငါးမိနစ်ခန့် လို
သေး၏။

“အေးကွ... ငါ ဆံပင်ညှပ်ပြီး
ချိန်မှာ သူရောက်လာရင် သိပ်ကောင်း
မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ဆံပင်ညှပ်ပြီးသောအခါ
ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်ကျော်စံသည် သ
တင်းစာဖတ်ရင်း ဆံပင်ညှပ်သမားပြော
သူ လာလိုလာငြား စောင့်နေမိသည်။

ဆယ်နာရီမိနစ်လေးဆယ်ခန့်၌
လူလိမ်ရောက်လာသည်။ ဆံသခန်းပေါ်
တွင် သူထိုင်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည်
တပည့်စံအား အချက်ပြလိုက်ပြီး သူ
အနားကပ်သွားပြီး -

“ရွှေဝခေါ် စံပွားခေါ် ကျော်မြင့်၊
ငါဟာ စုံထောက်”

ဟု ပြော၍ သူ့ကို ကျွန်ုပ်က

ကပ်ထားလိုက်သည်။ သူ မျက်နှာဖျက်
သွားသည်။

“လာ... ငါတို့နဲ့ ဌာနကို ခဏ
လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်စံသည်
သူ့ကို နှစ်ဖက်ညှပ်၍ တက္ကစီငှားပြီး
ကျောက်တံတားစခန်းသို့ခေါ်လာသည်။
စခန်း၌ သူက သူသည်ရွှေဝင်
မဟုတ်ပါဟု ငြင်းသော်လည်း -

“ကဲ... မင်းဘယ်မှာနေသလဲ
မင်းနေတဲ့နေရာကိုသွားမယ်၊ မင်းအိမ်
ကို ငါတို့ရှာမယ်”

ဟု ပြောရာ သူငြိမ်သွားသည်။
မတတ်သာတော့၍ သူငှားမ
သော ပန်းဘဲတန်း(၃၂)လမ်းရှိ တိုက်
ခန်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်သွားသည်။
ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းဘဲတန်းဌာ
မှ နယ်ထိန်းနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီး အထူး
အညီဖြင့် သူ့အခန်းကို ရှာရာ သူ
အခန်းထဲမှ သော့တူများစွာ၊ ရန်ကုန်
မြို့လည်မြေပုံကြမ်း၊ အချို့တိုက်ခန်း
နံပါတ်များနှင့် သူဖောက်ထွင်းထား
သော လက်ဝတ်ရတနာအချို့နှင့် အ
ခြား လူသုံး အိမ်သုံးပစ္စည်းများကို ထွေ
၍ သိမ်းဆည်းပြီး သူ့ကို ပန်းဘဲတန်း
စခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို စစ်ဆေးရာ သူသည်
ဆက်မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ၊ သူ၏ တံ
ကိုယ်တော်ဖောက်ထွင်းမှု လုပ်ရပ်များ
ကို ဝန်ခံပါတော့သည်။

နှုတ်ကြောင့် နှုတ်မစောင့်စည်း
ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ရှာဖွေတွေ့
သည်ကို သူသည် နောင်တရသွား၏။
သူ့အမှုကို စစ်ဆေးသော တရား
သူကြီးသည် သူ့ကို ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်
ပြစ်ဒဏ်ချလိုက်၏။

ဓမ္မစရိယ-သန်းထွန်း ရင်ကိုလောင်သောမီး

လူသားတိုင်းသည် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ လူသားတိုင်းတွင် အလုပ်ရှိသည်။ အလုပ်တိုင်းသည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို တောက်ပြောင်နိုင်သည်တော့မဟုတ်ပေ။ ဘဝကို တောက်ပြောင်စေနိုင်သော အလုပ်ရှိသလို၊ တောင်ပြောင်နေသောဘဝကို ဖျက်ဆီးတတ်သော အလုပ်တို့လည်း ရှိသည်။ ဘဝကို ဖျက်ဆီးတတ်သော အလုပ်မှာ မကောင်းသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဘဝကို တောက်ပြောင်စေသော အလုပ်မှာ ကောင်းသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အလုပ်သည် ကောင်းသောအလုပ်၊ မကောင်းသော အလုပ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ အလုပ်နှစ်မျိုးရှိသလို လူနှစ်မျိုးရှိလာသည်။ မကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်သောသူသည် လူမိုက်၊ လူဆိုး၊ လူယုတ်မာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်သောသူသည် လူကောင်း၊ လူတော် မြတ်၊ လူသူတော်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁)

ဖြစ်တည်လာသော ဘဝတစ်ခုမှ အဆင့်တပြေ ရှင်သန်နိုင်ရန်အတွက် လူသားတိုင်းသည် နေ့ညမပြတ် အလုပ်များစွာကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အလုပ်သည် ဘဝ၏တန်ဖိုးဖြစ်ကြောင်းကို လူသားတိုင်းလက်ခံကြသည်။ လူတစ်ယောက်သည် အလုပ်မရှိဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်၍မရ။ စား၊ ဝတ်၊ နေမှုဟူသော ပြဿနာသည် လူသားတိုင်းဆီသို့ အချိန်ပြည့် ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်။ ထို စား၊ ဝတ်၊ နေမှုပြဿနာကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဖြေရှင်းဖို့ရာ ငွေလိုအပ်လှသည်။ ငွေသည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ဘဲ ဇိမ်ခံအိပ်ပျော်နေသူဆီသို့ ရောက်မလာတတ်ပေ။ အလုပ်လုပ်မှ ငွေရသည်။ ငွေရမှ စား၊ ဝတ်၊ နေမှုပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဘဝတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေသော အလောင်းတော်သည် လူမိုက်၊ လူဆိုး၊ လူယုတ်မာ မဖြစ်ချင်ပေ။ မကောင်းသောအလုပ်တို့ကိုလုပ်ပြီး ဘဝကို မရှင်သန်စေချင်ပေ။ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ အလောင်းတော်သည် ဘဝကို ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်လျက်သာ ရှင်သန်ချင်သူဖြစ်သည်။ လူကောင်းဟူသောအမည်ကို အလောင်းတော် လိုချင်သည်။ တောင့်တသည်၊ မြတ်နိုးသည်။ တောင့်တသည် အတွက်လည်း အလောင်းတော်သည် မကောင်းသောအလုပ်တို့ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပေ။ ကောင်းသောအလုပ်တို့

ကိုသာ လုပ်သည်။ အလောင်းတော်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်မှာ ကုန်သည်အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်အလုပ်သည်လည်း ကြီးကျယ်သော ကုန်သည်တော့မဟုတ်ပေ။ ဈေးရောင်းသည် ကုန်သည်အလုပ်ဖြစ်သည်။ အလောင်းတော်သည် ကလေးကစားစရာက၊ အတန်းဖိုးရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို ရောင်းသည်။ အလောင်းတော်သည် ဈေးသည်များကဲ့သို့ တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်၍ ဈေးမရောင်း။ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတို့ကို သေချာထည့်ပြီး ထမ်းပို့ဖြင့်ထမ်းကာ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ဈေးလိုက်ရောင်းသည်။ လူတွေက အလောင်းတော်တို့လို ကုန်သည်တို့ကို ရွဲကုန်သည်ဟု ခေါ်ကြ၏။

အခန်း(၂)

ရွဲကုန်သည်အလုပ်သည် ပင်ပန်း၏။ လေးလံသောပစ္စည်းများကိုထမ်းလျက် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်၊ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားလာရသည်။ ခေါ်သူရှိမှ ရပ်ကြရသည်။ ဝယ်သူရှိမှ နားကြရသည်။ ရွဲကုန်သည်အလုပ်သည် သာမန်ဝိရိယနှင့်လုပ်၍ မရ။ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင်၊ ခြေထောက်တို့အောင် လျှောက်နိုင်သော ဝိရိယရှိမှရသည်။ ဈေးဆစ်တတ်သော ဝယ်သူများနှင့်တွေ့လျှင်လည်း စိတ်ရှည်ရသည်။ ချိုမြိန်သောစကားကိုလည်း ပြောတတ်ရသည်။ ထိုသည်တို့မှာ ရောင်းသူတစ်ယောက်တွင် ရှိမည် အရည်အချင်းဖြစ်သည်။ အလောင်းတော်သည် အရည်ချင်းမြည့်ဝ

သော ရောင်းသူဖြစ်သည်။

ရွဲကုန်သည်လောကသည် လွယ်လျက်နှင့်ခက်သည်။ ရှင်းလျက်နှင့်ရှုပ်သည်။ တချို့ရွဲကုန်သည်တို့သည် ယူဆနှင့် ယူထိုက်သော အကျိုးအမြတ်ထက်များစွာတင်ကာ ကုန်ပစ္စည်းကို ရောင်းချကြသည်။ တချို့ရွဲကုန်သည်တို့သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်ကြသည်။ ယူဆနှင့် ယူထိုက်သော အကျိုးအမြတ်ကိုယူကာ ရောင်းချသောကုန်သည်က ရှားသည်။ ရှားသောကုန်သည်များထဲတွင် အလောင်းတော် ရွဲကုန်သည်သည် နံပါတ်တစ်ဖြစ်၏။ အလောင်းတော်သည် ဝယ်သူတို့၏အကျိုးကို ကြည့်သည်။ မိမိ၏အကျိုးကို ကြည့်သည်။ ဝယ်သူတို့ ဝယ်ရကျိုးနပ်သောဈေး။ ထမ်းယူလာခဲ့ရသော မိမိ၏ ပင်ဖန်းရကျိုးနပ်လောက်သော လုပ်အားခကို ကြည့်ကာ အမြတ်စွန်းတင်သင့်သလောက်တင်၍ ရောင်းသည်။

ကောက်ကျစ်သောရွဲကုန်သည်တို့သည် ရိုးသားသောရွဲကုန်သည်တို့ကို မနှစ်သက်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရိုးသားသောရွဲကုန်သည်တို့သည် ပုံမှန်ဈေးနှုန်းဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကိုရောင်းချနေ၍ သူတို့လိုချင်သလောက် အမြတ်ကိုယူ၍ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းမရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရိုးသားသောရွဲကုန်သည်တို့ကို အခွင့်သာ သာသလို အနိုင်ယူတတ်ကြသည်။ အလောင်းတော်သည် ကောက်ကျစ်သောရွဲကုန်သည်တို့၏ရန်ကို မကြောက်ပေ။ စီးပွားရေးလုပ်ရာ၌ အခက်အခဲသည် ရှိတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုသည် ရှိတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကို ကြောက်တတ်

**အားငယ်သူတို့သည် အားပေးဖော်ကို အလိုရှိကြသည်။
မာထန်သောသူ၊ ရက်စက်ယုတ်မာသောသူတို့ကို
အလိုမရှိပေ။ အားငယ်သောသူတို့၏
နှလုံးသားသည် နူးညံ့လျက်ရှိသည်။
စိတ်သည် ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိသည်။
ထိလွယ် ရှလွယ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည်...**

လျှင် စီးပွားရေးလုပ်၍မဖြစ်။ အန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်သော စွမ်းရည်သတ္တိရှိမှ စီးပွားရေးလုပ်၍ ဖြစ်မြောက်သည်။ အလောင်းတော်သည် ထိုသဘောထားကို နားလည်သည်။

အလောင်းတော်ကြောက်သည်မှာ ဝယ်သူကို ရက်စက်သလိုဖြစ်သွားမည်ကို ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ပါးစပ်ဖျား၌ ဈေးကြီးသောကုန်သည်၊ မကောင်းသောကုန်သည်ဟူသောစကား စွဲသွားမည်ကို ကြောက်သည်။ အလောင်းတော်သည် သမိုင်းကောင်းဖြင့် ဘဝကို ရှင်သန်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ ကုန်ရောင်းသည့်လောက၌ အလောင်းတော်သည် နာမည်ကောင်းရ၏။ စိတ်စေတနာကောင်းသူဟူသော စကားက ဝယ်သူတိုင်း၏ပါးစပ်ဖျား၌ စွဲနေကြသည်။

အခန်း(၃)

အလောင်းတော်သည် ရိုးသားစွာ ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချလျက် သွားလာခဲ့သည်မှာ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရွာငယ်ကလေးသည် သဘာဝအားဖြင့် သာယာသည်။ ရွာပြင်ပ

တွင် မြစ်ငယ်တစ်ခုရှိသည်။ အလောင်းတော်သည် မြစ်ငယ်ကိုကူးပြီးမှ ရွာငယ်သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာတဲသို့ ကုန်ရောင်းဝင်ဖို့ရာတွင် အလောင်းတော်အတွက် မဆိုစလောက်သော အခက်အခဲ ရှိနေသည်။ ထိုမှာ အခြားရွဲကုန်သည်သည်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာထဲသို့ နှစ်ယောက်အတူ တစ်လမ်းတည်းဝင်ဖို့ရာမဖြစ်နိုင်ပေ။ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းချင်း တူနေတော့ စီးပွားရေးဈေးကွက် လှယူနေသလို ဖြစ်နိုင်သည်။ ကုန်သည်နှစ်ယောက် ဈေးရောင်းဖို့အတွက်ကို သဘောတူ ရွေးချယ်ကြသည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရောင်းကုန်ချင်းတူနေတဲ့ အတွက် ရွာထဲကို နှစ်ယောက်အတူဝင်ပြီး ရောင်းလို့တော့ မသင့်တော်ဘူး ထင်ရဲ့ဗျာ”

“မှန်ပါတယ်မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်က တောင်ဘက်လမ်းကဝင်ရောင်းမယ် မိတ်ဆွေက မြောက်ဘက်လမ်းကဝင်ပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ကောင်းပါ့မိတ်ဆွေ”

ကုန်သည်နှစ်ယောက်၏ သဘောတူရွေးချယ်ခြင်းမှာ ရွာထဲသို့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီဝင်ဖို့ ဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ တစ်ယောက်ဝင်တဲ့လမ်းကို တစ်ယောက်ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဝင်သွားတဲ့သူ ထွက်လာမှ ဝင်ရမယ်”

ဤသို့ စည်းကမ်းတစ်ခုကို နှစ်ဦးသဘောတူ ထုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းချက်အတိုင်းပင် အလောင်းတော်နှင့် အခြားကုန်သည်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ဝင်သွားကြသည်။

“အရုပ်တွေပါတယ်၊ ရွဲလုံးတွေပါတယ်၊ ဝယ်ကြမလားချို့”

အခြားရွဲကုန်သည်သည် ရောင်းကုန်များထွက်သွားအောင်အတွက် ချိုသာသောအသံဖြင့် အော်လာခဲ့သည်။

“ဘွားဘွား .. သမီးကို အရုပ်ဝယ်ပေး”

ရွဲကုန်သည်၏အော်သံကို ကြားရသောသမီးလေးတစ်ယောက်သည် သူ့အဘွားကို ပူဆာသောအသံဖြစ်သည်။ သမီးလေးတွင် မိဘများ မရှိတော့ပါပေ။ အဘွားနှင့်သာ နေသူလေးဖြစ်သည်။ သမီးလေးတို့ ဘဝက သနားစရာကောင်းသည်။ ရွာတွင် သူတို့မိသားစုသည် အတော်ကို ချမ်းသာခဲ့ကြသည်။ ကံတရား၏ အနိမ့်အမြင့်တွင် သူတို့မိသားစုဘဝ ပျက်စီးခဲ့လေသည်။ အချမ်းသာဆုံးဘဝမှ စားစရာမရှိသောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးသည် ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွားသည်။

အဘွားသည်
တုန်ရီသော
လက်များဖြင့်
လွင့်စင်သွားသော
ရွှေခွက်ကို
ကောက်ယူသည်။
အမိပွယ်မဲ့စွာ
ဖုန်သုတ်နေမိသည်။
ဆင်းရဲသည်ဘဝက
အကျည်းတန်လွန်းသည်

တိတ်ဆိတ်မှုတို့က ဆွေးမြည်စရာလွမ်းမောစရာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့နှစ်နှစ် ထမင်းအတွက် အဘွားသည် မနည်းကြိုးပမ်းနေရသည်။ မြေးအဘွားတို့တွင် ငွေပို၊ ငွေလျှံဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာသာ ရှိတော့သည်။ သမီးလေးသည် လောကအကြောင်းကို ဘာဆိုတာမျှ နားမလည်သေး။ လိုချင်သည်ကို မျိုးသိပ်ထားရမည့်အသိဉာဏ်လည်း မရှိသေး။ လိုချင်သည်ကို အရှိတိုင်း ပူဆာခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးလေး ... အဘွားတို့က အရင်လို မချမ်းသာတော့ဘူး၊ စားစရာမရှိအောင် ဆင်းရဲသွားပြီ၊ သမီးကို အဘွားဝယ်ပေးချင်တာပေါ့၊ အဘွားမှာ ဝယ်ပေးစရာငွေမှ မရှိဘဲ၊ မလိုချင်ပါနဲ့ မြေးလေးရယ် ...”

အဘွားသည် သူ၏မြေးမလေးအား ဝယ်ပေးချင်သည်။ မြေးမလေး၏

သည် နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အားငယ်သူတို့သည် အားပေး ဖော်ကို အလိုရှိကြသည်။ မာထန်သော သူ၊ ရက်စက်ယုတ်မာသောသူတို့ကို အ လိုမရှိပေ။ အားငယ်သောသူတို့၏ နှလုံး သားသည် နူးညံ့လျက်ရှိသည်။ စိတ် သည် ပျော့ပျောင်းလျက်ရှိသည်။ ထိ လွယ် ရှုလွယ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် များ ဖြစ်သည်။ ရွဲကုန်သည်၏လုပ်ရပ် သည် သာမန်လူတွေအတွက် ရိုင်းစိုင်း သည်။ အားငယ်နေသော မြေးအဘွား နှစ်ယောက်အတွက်မူ ရက်စက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ယဉ်ကျေးသောလူဝန်း ကျင်၌ မပြုကောင်းသောလုပ်ရပ် ဖြစ် နေသည်မဟုတ်ပါလော။

အဘွားသည် တုန်ရီသောလက် များဖြင့် လွင့်စဉ်သွားသောရွှေခွက်ကို ကောက်ယူသည်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဖုန် သုတ်နေမိသည်။ ဆင်းရဲသည့်ဘဝက အကျည်းတန်လွန်းသည်။ လူတို့သည် ဆင်းရဲသောသူတို့အား နှိမ်ချင်ကြ သည်။ လူ့ဝန်းကျင်က ပထုတ်ချင်ကြ သည်။ ဆင်းရဲသောသူတို့ကို လူဟုပင် မသတ်မှတ်ချင်ကြ။ မြေးလေးသည် လူ တို့၏စိတ်နေသဘောထားကို သိသူ မဟုတ်သော်လည်း ပူဆာခြင်းကိုတော့ ရပ်ထားလိုက်သည်။ လူမဆန်စွာ ပြု လုပ်ခဲ့သော ရွဲကုန်သည်၏လုပ်ရပ် ကြောင့်လည်း မြေးလေး မှင်သက်နေ သည်။ မြေးလေးဆီက မည်သို့သော အသံမှ ထွက်မလာတော့ပေ။ အဘွား သည် ပြောချင်သောစကားများကို ရင် ထဲမျှီသိပ်ထားရသည်။ နာကျင်သော ဝေဒနာတို့ကို ရင်ထဲထိုးထည့်ထားရ သည်။ မာကြောသောရင်သည် ဝမ်း

နည်းပူလောင်မှုတို့ကြောင့် အရည်ပျော် ကျသကဲ့သို့ အဘွား၏မျက်နှာပြင်၌ မျက်ရည်စက်တို့သည် ရေတံခွန်ဖြစ်နေ တော့၏။

အခန်း(၅)

“အရုပ်တွေပါတယ်၊ ရွဲလုံးတွေပါ တယ်၊ ဝယ်ကြမလားဗျီ။”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ဆီသို့ ရွဲကုန် သည်တစ်ယောက်၏အသံသည် ဝင် ရောက်လာပြန်သည်။ ငြိမ်သက်နေ သော မြေးကလေးသည် လှုပ်ရှားလာ ၏။ အရုပ်လိုချင်ကြောင်း ပူဆာသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် အားအင်ကုန် ခမ်းနေသောအဘွားသည် မြေးမလေး အား ချော့မော့ရပါသည်။

“မြေးလေးရေ... အဘွားတို့မှာ အရုပ်ဝယ်စရာ ငွေမရှိတူးလေ။ အဘွား တို့မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ ဒီခွက်လေး တစ်ခွက်ပဲရှိတာ၊ ဒီခွက်ကလည်း မြေး လေးသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဘာမှ အဖိုးမတန် ဘူးလေ၊ စောစောကရွဲကုန်သည် လွှင့် ပစ်လိုက်တာလည်း မြေးလေးအသိပဲ မဟုတ်လား...၊ မလိုချင်ပါနဲ့ မြေး လေးရယ်...”

ငိုသံပါသော အဘွား၏စကား သည် ရင်နှာစရာဖြစ်သည်။ အဘွား၏ ခံစားချက်ကို မြေးလေးသည် မသိ။ ကလေးသဘာဝအတိုင်းပင် လိုချင် သည်ကိုသာ သိသည်။ အဘွားချော့ မော့သော်လည်း မြေးမလေးသည် မရ။ ပူဆာလျက် ပူဆာမြဲဖြစ်သည်။ မြေးမ လေးပူဆာလျှင် အဘွားမှာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ ရွဲကုန်သည်

သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ် နားသို့ရောက်လာသည်။ အဘွားသည် ရွဲကုန်သည်ကို ခေါ်ချင်သည်။ ခွက်နှင့် တန်ကြေးညီမျှသော အရုပ်တစ်ရုပ်ကို တောင်းချင်သည်။ သို့သော် မဝံ့ရဲပါ။ ပထမရွဲကုန်သည်သည် သူတို့အား မောက်မာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ခဲလုံး ထိမှန်ဖူးသော ငှက်ငယ်သည် နာကျင် မှုဝေဒနာကို မှတ်ထားတတ်သည်။ နောက်တစ်ခါ ခဲလုံးမထိမှန်ရအောင် ရှောင်ဖယ်တတ်သည်။ အဘွားသည် ခဲလုံးထိမှန်ထားသူ၊ နောက်တစ်ခါ ခဲ လုံးမထိမှန်ရအောင် ရှောင်ဖယ်ချင်သူ သို့သော် မြေးမလေးအပေါ်ထားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားက ပြင်းပြနေ သည်။ ယခုရောက်လာသောကုန်သည် သည် စောစောက ကုန်သည်လိုမဟုတ် ဘဲ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်တစ်လေပေ လျှင်ဖြင့် ကောင်းရဲ့ဟူသော မျှော်လင့် ခြင်းကြီးစွာဖြင့် -

“ရွဲကုန်သည် လာပါဦး”

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ တွန်းကန် အားကြောင့် အဘွားဆီက စကားထွက် သွားသည်။ အဘွားစကားကို ရွဲကုန် သည် ကြားသည်။ ကြားသည်နှင့် ရွဲ ကုန်သည် အိမ်သို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“အမောင် ... ဒီခွက်နဲ့တန်ဖိုး

အရုပ်ကလေးများပါရင် အဘွားမြေး လေးကို ပေးလိုက်ပါလားကွယ်...”

အဘွားသည် ကိုင်းထားသောခွက် ကို အလောင်းတော်အား ပေးလိုက် သည်။ အလောင်းတော်သည် အဘွား ပေးသောခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ အဘွား၏လက်တို့သည် တုန်ရီနေသည် ကုန်သည်က အဖိုးမတန်သောခွက်

၍ ဘယ်အချိန် လွှင့်ပစ်လိုက်လေ
တော့သော စိုးရိမ်စိတ်တို့ လွန်ကဲနေ
အဘွားရင်ထိတ်နေမှန်း အလောင်း
တော်ကောင်းစွာ သိနေသည်။ မြေးမ
သည် အလောင်းတော်တွင်ပါ
အရုပ်တို့ကို လိုချင်သောမျက်လုံး
နှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

အလောင်းတော်သည် ခွက်ကို
တော်သည်ဘက် လှန်ကြည့်သည်။
အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်ဖြစ်၍
တော်အခြေအနေမှန်ကို အလောင်း
တော်မသိ။ ကပ်နေသောချေးကို
နည်းငယ်ခွာကြည့်မှ ရွှေခွက်ဖြစ်
မှန်း အလောင်းတော်သိသည်။
အလောင်းတော်သည် ရွှေခွက်၏တန်ဖိုး
သိပ်မှန်းကြည့်သည်။ ရွှေခွက်၏
တန်ဖိုးမှာ အသပြာတစ်ထောင်မျှ
တန်ဖိုးရှိနိုင်မှန်း သိသောအခါ၌
အလောင်းတော်သည် တွန့်ဆုတ်သွား
အလောင်းတော်မှာ ရောင်းပြီး၍ရ
သားငွေနှင့် ကျန်နေသော ကုန်ပစ္စည်း
တန်ဖိုးကို ရေတွက်လျှင်ပင် အသပြာ
ရာကျော်လောက်သာ ရှိသည်။

ကြောင့် -

“အဘွား... ဒီခွက်က သာမန်
ကံမဟုတ်ဘူး။ ရွှေခွက်ဖြစ်တယ်။ ရွှေ
ခွက်က အသပြာတစ်ထောင်ထိ တန်
ကြေးရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဒီရွှေခွက်ကို
သယ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်းထား
ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပါလာတဲ့ငွေတွေကို
ထိုက်တာတောင် အသပြာငါးရာ
တန်မျှသာ ရှိပါတယ်”

အလောင်းတော်သည် ရိုးသားသူ
ဖြစ်၍ အမှန်အတိုင်းပြောသည်။ အ
လောင်းတော်၏စကားကို ကြားရသော

မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သည် အတိုင်း
မသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်းသာမှု၏
နောက်တွင် သတိကပ်လိုက်သောအခါ
၌ အဘွားသည် အလောင်းတော်အား
အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်မိသည်။
အလောင်းတော်သာ မပြောလျှင်
အဘွားသည် ခွက်ကို တန်ဖိုးရှိသော
ရွှေခွက်ဖြစ်မှန်း မသိနိုင်။ အလောင်း
တော်ပြော၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွား
သည် အလောင်းတော်၏ ရိုးသားသော
စိတ်ကို လေးစားသွားသည်။

“သားရဲ့စိတ်ကို အဘွားလေးစား
တယ်။ ပထမရွှေကုန်သည်ဟာ ကောက်
ကျစ်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ရွှေခွက်မှန်းသိပေ
မဲ့ အဘွားတို့ကို လှည့်စားပြီး ထွက်
သွားတယ်။ အဘွားတို့ဟာ အသပြာ
တစ်ထောင်ကို အလိုမရှိဘူး။ အရုပ်ကို
ပဲ အလိုရှိတာ။ ရွှေခွက်ဟာ သားနဲ့ထိုက်
လို့ သားရတာ။ သားယူသွား။ အဘွား
တို့ကို အရုပ်တစ်ရုပ်ပဲ ပေးခဲ့”

အဘွား၏စကားသည်
ပြတ်သား ၏။ ရွှေခွက်ကို
အလောင်းတော်အား
ကြည်ဖြူစွာပေးသည်။
အလောင်းတော်
သည်လည်းကြည်
ဖြူစွာပေးသော
ရွှေခွက်ကို ယူ
သည်။ အလ
ကားပေးသော
ရွှေခွက်ကို အလ
ကားယူသည်တော့
မဟုတ်။ ပါလာသမျှသော ငွေတွေကို
လည်းပေးခဲ့သည်။ ရင်းထားသမျှသော
ကုန်ပစ္စည်းတို့ကိုလည်း ပေးခဲ့သည်။

ပေးခဲ့သောပစ္စည်းနှင့် ငွေ၏တန်ဖိုးမှာ
အသပြာငါးရာကျော်သည်။ ဆင်းရဲ
သော မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သည်
စားနိုင်သောက်နိုင်သောအဆင့်သို့
ရောက်သွား၍ အကျိုးရှိသည်။ ရွှေ
ခွက်ကိုယူသွားသော အလောင်းတော်
အတွက်လည်း အကျိုးရှိသည်။
အလောင်းတော်သည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အကျိုးရှိသောအလုပ်ကို သမ္မာအာဇီဝ
နည်းဖြင့်လုပ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

အခန်း(၆)

ကောက်ကျစ်သောရွဲကုန်သည်သည် အလောင်းတော်ထွက်သွား၍ မကြာခင် အဘွားတို့အိမ်သို့ ထပ်မံရောက်လာသည်။ ရောက်လာခြင်းသည် ရွှေခွက်ကိုယူဖို့ဖြစ်သည်။ သူသည် ရွှေခွက်ကို အလကားတောင်းယူမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့သည်။ အလကားတောင်း၍မရလျှင် တန်ဖိုးမရှိသော၊ ရောင်းမစွဲသောအရပ်တစ်ရပ်နှင့် လဲယူမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးဖြင့် သူသည် အရမ်းပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်မှာ အိမ်ကိုရောက်သည်ချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့၌ ဟန်ပါပါရပ်လိုက်သည်။ အမိန့်သံပါပါဖြင့် ရွှေခွက်ကိုတောင်းသည်။

“ဗျို အဘွားကြီး... ဟိုခွက်ကို ယူခဲ့”

“မင်းက တန်ဖိုးမရှိဆိုပြီးလွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ခွက်ကို အခြားရွဲကုန်သည်တစ်ယောက်က အသပြာငါးရာကျော်ပေးပြီး ယူသွားပြီ၊ ငါတို့ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး”
“ဟင်”

နှုတ်မှ အာရုံစိုက်သံမျှသာထွက်သွား၏။ အဘွား၏စကားက သူ၏ ပျော်ရွှင်မှုတို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါပကော။ သူသည် လောဘကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လိုချင်သည်ကို ရသောအခါ၌ လောဘသည် ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးတတ်သည်။ လိုချင်သည်ကို မရသောအခါ၌ လောဘသည် ပူလောင်မှုကို ပေးတတ်သည်။ သူ၏ လောဘသည် သူ၏ရင်ထဲသို့ ဆောင့်ဝင်လာသည်။ အစကတည်းက မယူလိုက်မိခြင်းဟူသော နောင်တကလည်း

သူ့ရင်ထဲသို့ ဆောင့်ဝင်လာသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံးသည် ငရဲမီးလောင်ခံရသည်အလား ပူပြင်းလာသည်။ ပူပြင်းသောဝေဒနာတို့သည် အသိတရားကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ သူ့အသိစိတ်ထဲ၌ ရွှေခွက်သည်သာ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည်။ သူ့၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိတ်သည် လွှင့်ထွက်သွားသည်ကို မသိတော့ပေ။ သူသည် ပခုံးပေါ်ပစ္စည်းများကို ပစ်ချလျက် ထမ်းပိုးက ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ရွှေခွက်ကိုယူသွားသော အလောင်းတော်နောက်သို့ တဟုန်ထိုးလိုက်လေတေသည်။ ရွာပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အလောင်းတော်သည် လှေကြီးတစ်စင်းနှင့် မြစ်လယ်သို့ရောက်နေပြီ။

“ဟေ့ ... ကူးတို့လှေ ... ငါ့လှည့်လာခဲ့”

သူသည် ငယ်သံပါအောင် ခေါ်၏။ လှေသည် နောက်သို့ပြန်မလာတော့ပေ။ သူ၏လောဘသည် သူ့နှလုံးအိမ်ဆီသို့ ကြွေကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆောက်တည်ရာမှ ဖယ်တင်ပစ်ပစ်နေသဖြင့် သူ၏ပါးစပ်မှ သွေးအလိပ်လိပ်ထွက်ကျလာသည်။ သူသည် ရပ်နေရာမှ ခုခွေညွတ်ကွေးသွားသည်။ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ထမ်းပိုးကိုလည်း မြဲမြံတင်းတော့ ဆုပ်ကိုင်မထားနိုင်တော့။ ဤသို့မှာ သူ့ဘဝနိဂုံး ဖြစ်ပါသတည်း။

ပျော့စိန်ယု-သန်း
ကျမ်းကိုး
ဇာတကဗျာ
အပထက
သေပုံဝါလီလော

နိဂုံး
ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

Wanda
2014

“ကိုကမ်းနော်ရေ ... ညတုန်းက ကောက်ညှင်းအရက်ကလည်းကောင်း၊ မျောက်ချေးခါးဟင်းကလည်းမစားရတာကြာလို့ ကောင်း၊ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျား လန့်ဖျား ဖျားသွားရတဲ့ ကြောင်ကလေးကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းဆိုတော့ မိုးလင်းတာတောင် ကောက်ညှင်းအရက်တန်ခိုးကြောင့် ထတောင် မထချင်တော့ပါဘူး ဗျာ ...”

မိုးလင်းတော့ စောကျိမ်းက ကိုကမ်းနော်ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကိုကမ်းနော်က အိမ်ရှေ့တွင် စောင်ခြံကလေးနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ -

“ဟား ... ဟား ... ဟား အိပ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားစမ်းပါ”

စောကျိမ်း အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်ချိန်တွင် ကိုယ်လုံးတီး လုံ့ချည်တိုတိုနှင့်လူတစ်ယောက် အပြေးရောက်လာသည်။ စကားသံကဝဲဝဲဖြင့် -

“ကိုကမ်းနော် ... ကိုကမ်းနော်”

“ဟေ ... ဘာလဲကွ”

“ညက ပါသွားပြန်ပြီ”

“ဟေ ဘာတွေပါသွားတာတုန်း”

“ကျွန်အိမ်က ဆိတ်တစ်ကောင် ပါသွားပြန်ပြီ”

“ညက ဘာသိမှတောင် မကြားလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ...၊ မီးထွန်းပြီး မသင်္ကာလို့ထကြည့်လိုက်တော့မှ အဝါနဲ့အနက်စင်း အကောင်ကြီး ဆွဲသွားတာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါ”

“ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဝင်လာတာပေါ့”

“အေး”

“အေး ... အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်ကြီးကို တို့ရှင်းပေးပါမယ်၊ ဒီမှလည်း မုဆိုးတွေရောက်နေပါတယ်”

“အားကိုးပါတယ်ဆရာကြီးထံရယ် ...၊ ကျွန်တော့်ခြံထဲက ဆိတ်လေးကောင်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ရွာသားတွေလည်း အတော်ကြောက်နေကြတယ်၊ ညမှောင်ရင် အောက်ကိုတော့မဆင်းဝံ့ကြတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ နုညနည်းတော့ သည်းခံကြပါကွာ၊ ဝမ်းလည်း သိပ်နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီက ငိုမိတ်ဆွေတွေက ကူညီကြပါမယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ပြန်ကြတော့”

ကိုကမ်းနော်က စောကျိမ်းတို့ကြည့်လိုက်သည်။ စောကျိမ်းတို့ အကြည့်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကိုကမ်းနော်၊ ခင်ဗျားအေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ၊ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ရှင်းပေးမယ်၊ မလောလောဆယ် မောစောကလာတဲ့ ရဲ့ ဆိတ်ခြံအခြေအနေကို သွားကြည့်ချင်တယ်”

“သွားကြည့်လေ ...၊ ရွာအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်သွားဆုံးရင် တွေ့တဲ့အိမ်ပဲ၊ ဆိတ်တွေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျော်စိုးရော တင်ရော လိုတာတွေပြင်ဆင်ထား၊ ဆိတ်အခြေအနေကြည့်ပြီး ခြေရာခံမိနေောက်ကလိုက်ကြရအောင်”

သိပ်မရှာလိုက်ရ၊ ရွာလမ်းဆုံးသည်နှင့် ဆိတ်အော်သံများ ဆူညံနေသောအိမ်ကို ရောက်သည်။

နောက်အိမ်ကို လာသွားသောလူ ထွက်လာသည်။

“ညက ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တာ နားမှာပါ”

ဆိတ်ခြံထောင့် တစ်နေရာကို ဆာရှမ်းတို့အား ပြသည်။ မြက်ခြောက် များအကြား သဲမြေပွပွပေါ်တွင် ဆင်ဆင်ရှားရှားခြေရာများ အခွက်ကြီး ဆင်ခွက်ပါသော ဟင်းမျိုးကြီး ခြေရာများ။ စောရှမ်းက ခြေရာများကို တုန်းပြီးကြည့်နေရင်း ကျောင်စိုးနှင့် ဆင်ဝင်းကို တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး ခြံလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီခြေရာကို ကြည့်စမ်း၊ နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်”

ကျော်စိုးက -

“ဟုတ်တယ်စောရှမ်း၊ အဲဒီတစ် နေရာတည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီခြေရာတွေ တလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကျွန်တော့်အထင် တော့ ခြေထောက်တစ်ချောင်း ဒဏ်ရာ ရထားတယ်၊ ခြေချောင်းလေးတစ် ချောင်းလည်း ပြတ်နေပုံရတယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ တော့ ...”

“မြန်မြန်မပြေးနိုင်ဘူး စောရှမ်း၊ ခြေရာခံလိုက်ရင် မိနိုင်သေးတယ်”

“အေး ... ဒါဆို လိုက်ကြရ အောင်၊ လမ်းကြောင်းကတော့ ဒီ အောက်ဘက်ကို ပြနေတယ်”

တဲ့ပေါ်ကဆိတ်ပိုင်ရှင်က အပြေး ကလေးဆင်းလာကာ -

“ရော ... ရော ဆရာတို့ လမ်း မှာ ရိက္ခာအတွက်ယူသွားပါ၊ အန္တရာယ် ကောင်ကြီးအတွက် ကိစ္စတုံးပြီးရင်

နောက်ထပ် ပြုစုပါဦးမယ်”

ဆိတ်သားများကို အပြောင်း လိုက်ခွဲကာလှမ်းထားသော ဆိတ်သား ခြောက်များဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ ...၊ ရိက္ခာ တော့ရပြီ၊ ကျုပ်တို့လည်း ကမန်းက တန်းထွက်လာရတော့ ရိက္ခာမပြည့်စုံ ဘူး၊ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ကဲ ကဲ ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“

စကားပုံ တစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ ချေ(ဂျီ)စွယ်နဲ့ ကျားပေါင်ပဲ့ ဆိုတာ ကြားဖူးဟား

”

ခြေရာများနှင့် ဆိတ်ကိုဒရူတ် တိုက်ဆွဲသွားသော စွတ်ကြောင်းကြီးက ရွာ၏မြောက်ဘက်ကို ပြနေသည်။ ရွာ မြောက်ဘက် ကိုက်(၁၀၀)လောက် ဆင်းသွားသည်နှင့် မြေကြောက တ ဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ဆတ် ချိုနွယ်၊ ကြေးနွယ်၊ ပါတ်နွယ်ချိုများ

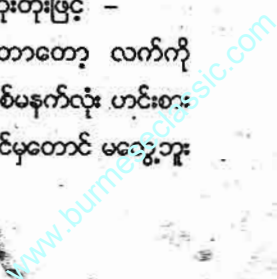
အကြားမှ ဆိတ်ကိုဆွဲသွားသောကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက် ဆိတ်မွှေးများ၊ အ သားစများက ချိုများတွင်ကပ်ကာကျန် နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ည ကတည်းက ဆိတ်ကိုဆွဲသွားသော ကြောင့် သွေးစ၊ အသားစများက ခြောက်နေသည်။ စောရှမ်းက -

“ဒီကောင်ကြီးက ခြေတစ်ဖက် သာ မကောင်းတာ၊ ခြေကတော့ ရှည် တုန်းကွ၊ ဘယ်အထိတောင် လိုက်ရဦး မယ်မသိဘူး၊ နေတောင် တော်တော် မြင့်နေပြီ”

ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကိုက် (၂၀၀)လောက် ဆင်းသွားပြီး မြေကြော က ပြန်ညီသွားကာ ကြိမ်တောကြီးတစ် ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စောရှမ်းက ခြေရာကောက်ကာ လမ်းရှာနေချိန်တွင် ကျော်စိုးနှင့်တင်ဝင်းက တောလိုက်ဓား မြှောင်များဖြင့် ကြိမ်ဖူးများကို ခုတ်ကာ နွယ်ကြိုးများဖြင့်စည်း၍ ဆွဲလာကြ သည်။ ကြိမ်တောအလယ်လောက် အရောက်တွင် ရှေ့ကသွားနေသော စောရှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။ နောက်ကလိုက်လာသော ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းပါ စောရှမ်းနောက်တွင် ရပ် လိုက်ကြသည်။

ရှေ့ကိုက်(၃၀)အကွာလောက်ရှိ ကြိမ်ပင်များအောက်တွင် အနားယူနေ သော ဒရယ်ဖိုမနစ်ကောင်။ စောရှမ်း တို့ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ အေး အေးဆေးဆေး လှဲနေကြသည်။ စော ရှမ်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

“ဆော်ချင်တာတော့ လက်ကို ယားနေတာပဲ၊ တစ်မနက်လုံး ဟင်းစား ကောင် တစ်ကောင်မှတောင် မတွေ့ဘူး

တွေ့တော့လည်း ... ဟင်း ...”

“အေးဗျာ ... နှစ်ကောင်စလုံး ဝမ်းနေတာပဲ၊ ဟင်းမျိုးကြီးကိစ္စက အဓိကဆိုတော့ လက်လျှော့လိုက်ပါစော့ဂိုဏ်းရာ ...”

ဟင်းမျိုးကြီးနောက်ကိုလိုက်ရန် သဲလွန်စများက ဒရယ်ဖိုနှစ်ကောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ စော့ဂိုဏ်းတို့အဖွဲ့အေးဆေးစွာဖြင့် ချီတက်လာကြသည်။ ကြိမ်တောက်ကို ဖြတ်ထွက်လာကြပြီး ရေမရှိသော သဲချောင်းကလေးတစ်ခုဆီ ရောက်လာကြသည်။ သဲချောင်းကို ဖြတ်ထွက်သွားသော ဟင်းမျိုးကြီး၏ ခြေရာနှင့် စွတ်ကြောင်းကြီးက ထင်ထင်ရှားရှားကြီး။ တင်ဝင်းက -

“စော့ဂိုဏ်း ... နေကတော့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ရောက်နေပြီ၊ တစ်မနက်လုံးလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ခဏနားပြီး ဝိုက်ဖြည့်ရအောင်ဗျာ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဆာနေပြီ၊ ဒီသဲချောင်းမှာပဲ ခဏနားလိုက်ကြရအောင်ကွာ ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သုံးပြီးသား မီးဖိုဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့ကြ၍ ကျော်စိုးနှင့်တင်ဝင်းက စစ်သုံးထမင်းချိုင့်တွင် ဆန်ထည့်ကာ ရေဘူးများမှရေကို ထည့်၍ ထမင်းချက်သည်။ ထမင်းချက်နေရင်း ဆိတ်သားခြောက်များကို မီးဖုတ်သည်။

စော့ဂိုဏ်းက သဲချောင်းနံ့ဘေးတွင် ပေါက်နေသော မြူရွက်များကိုခူးကာ သုပ်သည်။ နာရီဝက်အတွင်း ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ မြူရွက်သုပ်နှင့် ထမင်းပိုင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်စိုးက စစ်သုံးရေဘူးကလေးနှင့် ထည့်

လာသော ရစ်အရက်များကို ငွဲ့လိုက်သည်။ ထမင်းပိုင်းက ပိုမြိုင်သွားသည်။

ကျော်စိုးက အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ်ကိုဝါးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ ထသွား၍ မီးဖိုးနားတွင် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် မီးဖုတ်ထားသော ငပိဖုတ်နဲ့ သင်းနေသည့်စားစရာ။ စော့ဂိုဏ်းက နားခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ရင်း-

“ဘာလဲကွ ... မွှေးလှချည်လား”

“ထမင်းပူပူကလေးနဲ့ စားကြည့်စမ်းပါ”

စော့ဂိုဏ်းရော တင်ဝင်းပါ ကျော်စိုးဆီကယူ၍ ထမင်းပူပူနှင့်နယ်ကာ စားကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် ဆိတ်သားခြောက်ဖုတ်ကိုဝါးကာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်။

“စော့ဂိုဏ်း ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဟာ ... ကောင်းကွာ၊ အသားဟင်းတွေထက်တောင် ခံတွင်းတွေနေသေးတယ်၊ ငပိနဲ့ရော ... နောက်အနံ့တစ်မျိုးရော”

“မနက်က ရွာထဲကဖြတ်လာရင်း ငရုတ်သီးစိမ်းတွေတွေ့လို့ ခူးလာတာ စော့ဂိုဏ်းရဲ့ ငပိကတော့ အရက်တည်းက တောလိုက်သွားရင် အမဲထွက်အောင် ဖန်ပုလင်းနဲ့ အလုပ်ထဲပြီး ယူနေကြလေ၊ အခု ဒီနားမှာ မြွှားပင်တွေတာနဲ့ အတော်ပဲ ဟစ်တစ်ခွက်တော့ ရပြီဆိုပြီးလုပ်လိုက်တာ ဒီလိုဗျာ ... ငရုတ်သီးစိမ်းကို ထထောင်းပြီး မျှင်ငပိနဲ့ရောနယ်၊ ပြီးမှ ငပိလုံးကလေးတွေကို မြွှားရွက်ထုပ်ပြီး မီးဖုတ်လိုက်ရင် မွှေးကြိုင်တော့ ဟင်းတစ်မယ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ထမင်းပူပူလေးနဲ့ဆိုတော့ ပိုလိုက်တာပေါ့”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ စားပြီးရင်တော့ ခရီးဆက်ကြရအောင် ဟိုကော့ကြီးကို အမိလိုက်ရမယ်”

စားသောက်ပြီးနောက် စော့ဂိုဏ်းက ခရီးဆက်လာကြသည်။ ဟင်းမျိုးကြီးကတော့ ရှည်တုန်းထဲ ဖြစ်သည်။ သွေးစေ့နှင့် ဆိတ်သားခြောက်များကို ဝါးကြော

နေသလို၊ စောကျိမ်းတို့က ထပ်
ကွာ လိုက်လာကြသည်။ နိမ့်ဆင်း
သော တောင်ကြောအတိုင်း
(၂၀၀)လောက် လျှောက်လာကြ
ဆွင် ရေစီးသံသဲ့သဲ့ကို ကြား
ကြရသည်။

“အောက်ဘက်မှာ စမ်းချောင်းရှိ
ဟင်းမျိုးကြီးရဲ့ လမ်းကြောင်း
သည် အောက်ဘက်ကိုပြနေတယ်၊
ဘေးမဝေးဘူး၊ သတိရှိပစေနော်”

“စိတ်ချ၊ စောကျိမ်း”

စိမ်းစိုသော ငှက်ပျောပင်များကို
မြင်နေရပြီ။ ဆယ်နှစ်ရာသီ ရေ
တစ်စီးနေသော စမ်းချောင်းကလေး
နှင့် ငှက်ပျောပင်များက သန်မာ
ကြွင်းလှသည်။ ကြွခတ်ဝါးရုံတော
စမ်းချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ခေါက်နေကြသည်။ ဝါးရုံတောက လေ
ထွက်တွင် ယိမ်းကသလို ရှိနေသကဲ့
ငှက်ပျောတောကလည်း စည်းချက်
ညီ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

စောကျိမ်းတို့အဖွဲ့ လက်နက်များ
အသင့်ကိုင်ကာ လျှောက်လာကြ
တစ်နေရာအရောက်တွင် -

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဂရား”

ဟင်းမျိုးကြီး၏ ဒေါသမာန်သွင်း
အော်သံနှင့်အတူ မပီမသ
အော်သံနှင့် သတ္တဝါတစ်
ကောင်၏ နောက်ဆက်
အော်သံကိုပါ ကြား
လိုက်ကြရသည်။

စောကျိမ်းက
သေ ၅၀၀ နှစ်လုံးပြုး
ရိုင်ဖယ်ကြီးကို အသင့်အနေ
အထားနှင့် ကိုင်၍ ကြွခတ်ဝါးရုံ၏

ကိုကမ်းနော်တို့ ရွာထဲမှာ ဒုက္ခပေးတာ ဒီကောင်ကြီးဆိုတာတော့ သေချာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ရာတွေလည်းတွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ကကွဲနေရတာလဲ...

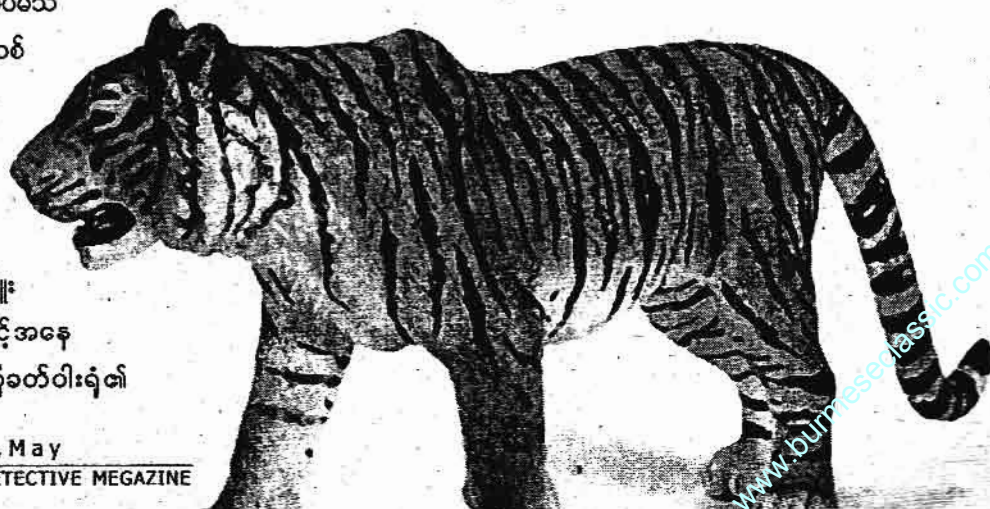
ဝဲဘက်မှ ထွက်လိုက်သလို ကျော်စိုးက
၃၀ဒသမ ၀၆ ရိုင်ဖယ်ကြီးကိုကိုင်၍
ယာဘက်မှ ပတ်၍ ထွက်လိုက်သည်။
ကျော်စိုး နောက်တွင် တင်ဝင်းက
ကပ်ပါသွား သည်။

ရှေ့(၁၅)ကိုက်အကွာလောက်ရှိ
ကျိုးတိုးကျဲတဲပေါက်နေသော ဝါးရုံတစ်
ဖက်မှ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခု၊
ဟင်းမျိုးကြီးက ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ကို
လက်နှင့် ဟန်ဆောင်ပြု၍ ပုတ်ခတ်နေ
သလို သေဘေးမှလွတ်အောင် ကြိုးစား
နေသော ချေ(ဂျီ)ကလည်း ဝါးပင် သုံး
လေးပင်ကို ဖင်ပေးကာ အော်ဟစ်၍

ထွက်ပေါက်ကိုရှာနေသည်။ မလှမ်းမ
ကမ်းရှိ ဝါးရုံအောက်တွင် ဆိတ်သေ
တစ်ကောင်။

ကျော်စိုးနှင့် စောကျိမ်းက ဝါးပင်
များအကြားမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်
ယောက်အကြည့်ကို တစ်ယောက်သိနေ
သည်အလား ပစ်ကွင်းကောင်းရာသို့
ဝါးပင်များအကြားမှ တစ်ယောက်တစ်
နေရာစီ ရှေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချေ(ဂျီ)က ဝဲဘက်
သို့ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးယောင်ပြုကာ
ယာဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် မျက်ခြေမပြတ်ချောင်းနေသော ဟင်းမျိုးကြီးက ယာလက်နှင့်လှမ်း အပုတ်တွင် ချေ(ဂျီ)က သွက်လက်စွာ ရှောင်ထွက်သွားသောကြောင့် ဝဲဘက် လက်နှင့် ထပ်အပုတ်တွင် ချေ(ဂျီ)၏ ခေါင်းကို မိမိရရထိသွားကာ ခွေကျ သွားသော ချေ(ဂျီ)၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကိုယ်လုံးနှင့်ဖိလိုက်သည်။

အသက်လုနေရသော ချေ(ဂျီ)က အသံကုန်အော်ကာ ကုန်းရုန်း၍ထနေ သည်။ ဟင်းမျိုးကြီးနှင့်ချေ(ဂျီ) လုံး ထွေးနေချိန်တွင် မတူညီသောသေနတ် သံနှစ်ခုက စတုရန်းပိုင်းလောက်ခြားကာ ထွက်သွားသည်။

“ဖောင်း”

“ဒွိုင်း”

နှစ်ကောင်ထပ်ကာ လဲကျနေချိန် တွင် အောက်ကိုရောက်နေသောချေ(ဂျီ) က ကုန်းရုန်းထနေသလောက် အပေါ် က ဟင်းမျိုးကြီးက ချက်ကောင်းမှန် ကာ အကြောဆွဲနေသည်။ ချေ(ဂျီ)က ဟင်းမျိုးကြီး၏ခိုက်အောက်မှ ခေါင်း ထောင်ကာ ထလာပြီး ခွေခနဲ ပြန်လဲ ကျသွားသည်။ နှစ်မိနစ်လောက် အကဲ ခတ်နေပြီးမှ စောဂျိမ်းနှင့်ကျော်စိုးက အနားကို ရောက်လာသည်။

ဧကင်းတွင် တစ်ချက်၊ လက်ပြင် တွင်တစ်ချက်နှင့် ကိစ္စချောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျည်ဝင်ပေါက် ကျဉ်းသ လောက် ကျည်ထွက်ပေါက်မှ သွေးများ ဒလဟောကျနေသည်။ ချေ(ဂျီ)က မသေသေး။ ဟင်းမျိုးကြီး၏ ကုတ်ဖွဲ့ ကိုက်ခဲထားသော ဒဏ်ရာကြောင့် သွေး အလူးလူးနှင့် မသေမရှင်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စောဂျိမ်းက ဟင်းမျိုးကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး -

“ကျော်စိုး... ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ဟင်းမျိုးကြီး၏ခိုက်တွင် တစ်ထွာ လောက် ကွဲထွက်နေသောနေရာမှ အူ များ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်နေခြင်းဖြစ် သည်။

“ဝဲဘက်လက်ချောင်းကလေး တစ်ခုလည်း ပြတ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မို့ ခြေရာမှ တစ်ခုထူးခြားနေတယ်လို့ တွက်ထားတာ”

“စောဂျိမ်း... ကိုကမ်းနေတို့ ရွာထဲမှာ ဒုက္ခပေးတာ ဒီကောင်ကြီးဆို တာတော့ သေချာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပစ် လိုက်တဲ့ ကျည်ရာတွေလည်းတွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်ကွဲနေရတာ လဲ”

“မင်း... ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲဗျာ”

“စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်ကွာ၊ ချေ (ဂျီ)စွယ်နဲ့နဲ့၊ ကျားပေါင်ပဲ့ဆိုတာ ကြား ဖူးလား”

“ဟာ... စောဂျိမ်း၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ စောစောက ချေ(ဂျီ) နဲ့ ဟင်းမျိုးကြီး လုံးထွေးနေတုန်းက ချေ(ဂျီ)က ကြောက်ကန်ကန်ပြီး အ စွယ်နဲ့ခုတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ ကျား ပေါင်ပဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျို၊ ဒီတစ်ခါ ကျား ခိုက်ဖွင့်တာဗျ”

“ကျော်စိုး... တို့ ကျည်နှစ် တောင့်လုံးက ဟင်းမျိုးကြီးဆီမှာပဲတွေ့ တယ်၊ ချေ(ဂျီ)ကိုတော့ မင်းဘာလို့ မပစ်တာလဲ”

“စောဂျိမ်းရယ်... သူ့မှာ အန္တ ရယ်တွေ့နေလို့ မနည်းထွက်ပေါက်ရာ

နေရတာ၊ မလုပ်ရက်ပါဘူး၊ ဒါဆို စော ဂျိမ်းကရော”

“မင်းအဖြေနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါ ပေမဲ့ ဟင်းမျိုးဆိုတဲ့ကောင်က ကိုကမ်း နော်တို့ရွာကို ဒုက္ခပေးနေတော့ ဒီ ကောင်ကြီးကို ရှင်းပစ်ချင်နေတာ”

တင်ဝင်းက ရေဘူးများကို အောက်ဘက်စမ်းချောင်းတွင် ရေဖြည့် ကာ တက်လာသည်။ ပြီးမှ -

“ထမင်းချက်လိုက်တာ ရေကုန် သွားလို့ ရေသွားခပ်တာ၊ အခု... ငါ လည်းရပြီ ဇာတ်လမ်းလည်းဆုံးပြီ၊ ငါ လက်ကျန်လေး ရှင်းလိုက်ကြရအောင်”

“ဟေ... လက်ကျန်ရှင်းထေ ဘာမြည်းစရာရှိလို့လဲ”

“စောဂျိမ်းကလည်း ကျားပေါ် မပဲ့ပေမဲ့ ချေ(ဂျီ)ပေါင်တစ်ချောင်း ဖဲ့လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ချေလည်း အသက်ပဲ တော့ပါဘူး”

“ကောင်းကွာ”

“စောဂျိမ်းက စိတ်မပါလို့လာ”

“ပါချင်နေတာ ကြာပြီကွာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

စောဂျိမ်းစကားကြောင့် ကျော်စိုး နှင့်တင်ဝင်းရယ်သံက ကျေးဇူးကုန် သာ ကာများပင် လန့်ဖျတ်၍သွားပါသေး သည်။

မောင်မြင့်မား(ပိုလ်ကထာ)

အင်္ဂုကြည်၏

နတ်လုံးသားတစ်နေရာမှ
ပဲခူးကြွလွင်စဉ်သွားရခြင်း

မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန် ကလေးတွေ ဆော့ကစားနေတာကို ပြုတင်းပေါက်က ငေးကြည့်ရင်း တို့ရဲ့ငယ်ဘဝလေးကို သွားသတိရမိတယ်။

သင်းသင်းဆိုတဲ့တို့ရယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရယ်၊ ဇော်ဇော်ရယ်က သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနော်။ တို့မှတ်မိနေသေးတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက တို့တစ်တွေ ကျောင်းသွားတိုင်း လမ်းမှာရှိတဲ့ ခရေပင်ကြီးက ခရေပန်းလေးတွေ ကောက်ကောက်နေလို့ ကျောင်းနောက်ကျတာကိုလေ။ တစ်နေ့ မိုးတွေရွာနေလို့ တို့နဲ့ဇော်ဇော် ကျောင်းကို စောစောလာတာနဲ့ ခရေပန်းမကောက်ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းကို မိုးရေစိုရွှေ့ရွှေ့နဲ့ နောက်မှရောက်လာတဲ့ ငြိမ်းချမ်းက တို့အတွက် ခရေပွင့်လေးတွေ ကောက်လာခဲ့တယ်လေ။ ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကို ဆရာမကဆူတော့ ဒို့စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးတယ် ငြိမ်းချမ်းရယ် ...။ ငြိမ်းချမ်းပေးတဲ့ အဲဒီခရေပွင့်လေးတွေကိုလည်း တို့ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားဆဲပါပဲ။

ဆင်းရဲလို့ မုန့်ဖိုးမပေးနိုင်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရဲ့မေမေက ငြိမ်းချမ်းကို အမြဲထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးတယ်လေ။ ငြိမ်းချမ်းရဲ့ထမင်းကို တို့သုံးယောက်အတူစားကြသလို တို့နဲ့ဇော်ဇော်တို့ အိမ်ကပါလာတဲ့ မုန့်တွေကိုလည်း သုံးယောက်အမြဲ စဝေးစမြဲနော်။ အဲဒီအချိန်လေးတွေတုန်းက တို့သိပ်ပျော်ခဲ့ရပါတယ် ငြိမ်းချမ်းရယ် ...။ ဒို့သုံးယောက်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းက အချို့တဲ့ဆုံးဆိုတဲ့အသိနဲ့ ငြိမ်းချမ်းအမြဲအားငယ်နေတတ်တယ်လေ။ တကယ်တော့ ငြိမ်းချမ်းရယ် ...။ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ရှေးဘဝကသိုလ်ကံတွေပါ။ ဆင်းရဲ ချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ထားကောင်းဖို့ပဲ လိုတယ်လို့ တို့တော့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲပေမဲ့ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကို တို့ချစ်ခင်နေမိတာပေါ့။

နာမည်ကသာ ငြိမ်းချမ်းလို့ပေးထားပေမဲ့ ငြိမ်းချမ်းဘဝက မငြိမ်းချမ်းဘူးနော် ...။ ပထွေးအရက်သမားရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံနေကြရ

တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တို့နဲ့ဇော်ဇော် ငြိမ်းချမ်းအပေါ်မှာ ကြင်နာစိတ်နဲ့ ခင်မင်တွယ်တာနေရတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငြိမ်းချမ်းဘဝ မငြိမ်းချမ်းပေမယ့် အမူအရာနဲ့စိတ်သဘောထားကတော့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းလှတယ်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ကူညီတတ်တယ်လေ။ ဇော်ဇော်ကတော့ ငြိမ်းချမ်းလိုမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်မခံ ဇော်ဇော်ကြံသမား၊ တို့လိုပဲ ရန်ထောင်ကောင်းတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းက အခြားကျောင်းသားတွေက ငြိမ်းချမ်းကို မာမရိုန်း-မိန်းမလျှာလို့ နောက်ပြောင်တိုင်း တို့နဲ့ဇော်ဇော် ငြိမ်းချမ်းကိုယ်စား ရန်စွာဖေရတယ်လေ။ ငြိမ်းချမ်းကတော့ လူတိုင်းကို အားငယ်စိတ်နဲ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်တယ်နော် ...။ ဒို့လေ အဲဒီကတည်းက ငြိမ်းချမ်းကို သနားစိတ်နဲ့ သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရတယ်ကွယ် ...။

တို့သိပ်ချစ်ခင်ခဲ့ရတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အမြဲသတိမိပါတယ်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တစ်နေ့မှာ တို့သုံးယောက် တို့ခြံဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပိတောက်မင်ကြီးအောက်မှာထိုင်ပြီး ပြောခဲ့ကြတဲ့စကားတွေ မှတ်မိနေသေးတယ် ...။

“ဟေ့ ... သင်းသင်း၊ နင်ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါကတော့ ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မယ်၊ နင်တို့ဖေဖေလိုပေါ့ ...။ ဒေါက်တာဇော်ဇော်လေ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

လက်မတထောင်ထောင်နဲ့ စပ်ပြီး ဖြေပြောနေတဲ့ ဇော်ဇော်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းချမ်းက အားကျမခံ - “ငါကတော့ စစ်ဗိုလ်ကြီးလုပ်

မယ်က... သင်းသင်း နင်ရောပြောလေ”

“ငါက ကျောင်းဆရာမလုပ်မှာ၊ ငါတို့သုံးယောက် ကြီးအထိ အတူတူ ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာနော် ...”

သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းပြီး ပြောလိုက်တဲ့ တို့စကားကို ငြိမ်းချမ်းက ထောက်ခံတယ်လေ။

“အေးနော် ... ငါတို့တွေ ကြီးအထိ အတူတူဆို ပျော်စရာကြီး”

တို့နှစ်ဦးချမ်းကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ဇော်ဇော် မျက်နှာညှိုးသွားတယ်။ ငြီးတော့ -

“အေးကွာ ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဖေဖေ ပြောင်းရမယ်လို့ မေမေ့ကိုပြောနေသံကြားတယ်။ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိသေးဘူး။ ငါကတော့ မင်းတို့နှစ်ဦး ကြီးအထိ အတူတူနေချင်တာပေါ့”

ဝမ်းနည်းသံပါနေတဲ့ ဇော်ဇော်ရဲ့ အသံကြောင့် တို့နှစ်ဦးချမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ပြန်တွေးတိုင်း လွမ်းစရာတွေပါပဲကွယ် ...။

ဒီလိုနဲ့ တို့တစ်တွေ (၉)တန်းစာမေးပွဲကြီးဖြေပြီး ကွဲသွားကြတယ်နော်။ ဇော်ဇော်ကတော့ သူ့အဖေ တပ်ရင်းပြောင်းတဲ့ တောင်ကြီးကို ရောက်သွားတယ်။ တို့နှစ်ဦးချမ်း နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ပေမဲ့ (၁၀)တန်းနှစ်ရောက်တော့ ငြိမ်းချမ်းအတွက် မြေပူရာကင်းမှောင့်ဆိုသလို မိခင်ကြီး ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မြောင်းမြက အဒေါ်တွေဆီ သွားနေရတယ်လေ။ ရန်ကုန်မှာ သင်းသင်းဆိုတဲ့ တို့တစ်ယောက်တည်းလေ။ မကြာပါဘူး တို့လည်း ဖေဖေအလုပ်

ပြောင်းတဲ့ ပြည်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတယ်လေ။ အဲဒီက၊ စလို့ အဆက်အသွယ် လုံးလုံးပြတ်နေကြတဲ့ တို့တွေ ခုဆိုရင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အသီးသီး တာဝန်ယူပြီး နိုင်ငံတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြ ရောပေါ့နော်။

တို့လည်း ဝါသနာပါတဲ့ ကျောင်းဆရာမအလုပ်နဲ့ နောင်အနာဂတ်မှာ ထွန်းတောက်လာမယ့် လူငယ် ‘ချင်း’ တိုင်းရင်းသားလေးတွေကို ပညာရေးတိုးတက်ဖို့အတွက် ဆောင်ရွက်နေတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။ တို့အခု တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ ‘ချင်းပြည်နယ်’က တောင်တန်းတွေပေါများပြီး အေးချမ်းသာယာတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ ရောက်စ၊ ကတော့ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲတွေနဲ့မို့ အတော်ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပေမဲ့ တိုင်းရင်းသား ချင်းလူမျိုးတွေရဲ့ ဖော်ရွေကြင်နာမှု၊ ဆရာမတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ လေးစားခင်မင်မှုတွေကြောင့် အခုတော့ အရမ်းကို အဆင်ပြေနေပါပြီ။

တို့စာသင်တဲ့ အခန်းပြတင်ပေါက်က ကြည့်လိုက်ရင်လေ မှိုင်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးတွေက ကာဆီးလို့ ဒီတောင်ကြီးတွေကို မှီတွယ်ပြီး ကပ်ပေါက်နေတဲ့ တောင်လေဝပ်ပန်း ရောင်စုံတွေက ပန်ရလှတဲ့ ရှုခင်းတွေပဲပေါ့ကွယ်။ နေရာဒေသလေးက အေးချမ်းသာယာသလို သူတို့တွေရဲ့ စိတ်ထားတွေကလည်း ငြိမ်းအေးလှပါတယ်။ လောဘကင်းပြီး တောင်ခြေမှာ ပန်းသီး၊ လက်ဖက်၊ လိမ္မော် စတဲ့စိုက်ခင်းတွေကို လှေခါးထစ် စိုက်ပျိုးနည်းနဲ့

တိုအနစ်သက်ဆုံးက ပန်းနုရောင်သွေးဖြာနေတဲ့ ပန်းချယ်ရီတွေပါပဲ။ တိုနေခဲ့တဲ့ မြေပြန့်မှာမရှိတဲ့ ပန်းတစ်မျိုးပေါ့။ တိုနေတဲ့ အဆောင်ကနေ ကျောင်းကိုလာတဲ့လမ်းမှာ ချယ်ရီပင်တွေက တောက်လျှောက်ပဲမို့ တလောကလုံး ပန်းနုရောင် လွှမ်းခြုံနေကြလို့ လှပဝေဆာနေတယ်လေ ...

အများဆုံးစိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြတယ်။ တချို့ကတော့ အမဲလိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြတယ်။ သူ့လေ့နဲ့သူ တော့ အံ့ဩစရာ ချစ်စရာကောင်းတာ တွေ ရှိပါတယ်။ တို့ကိုလည်း တလေး တစားနဲ့ ရိုသေကြတယ်။

တို့အနှစ်သက်ဆုံးက ပန်းနု ရောင်သွေးဖြာနေတဲ့ ပန်းချယ်ရီတွေ ပါပဲ။ တို့နေခဲ့တဲ့ မြေပြန့်မှာမရှိတဲ့ ပန်း တစ်မျိုးပေါ့။ တို့နေတဲ့ အဆောင်ကနေ ကျောင်းကိုလာတဲ့လမ်းမှာ ချယ်ရီပင် တွေက တောက်လျှောက်ပဲမို့ တလော ကလုံး ပန်းနုရောင် လွှမ်းခြုံနေကြလို့ လှပဝေဆာနေတယ်လေ။ ချယ်ရီပွင့် ကြွေတွေကို လမ်းသွားရင်းကောက်မိ တတ်တယ်။ အဲလိုအခါမျိုးမှာ တို့ငယ် ဘဝက ခရေပန်းတွေကောက်ခဲ့တာ ပြန်သတိရနေမိတယ်။ ခရေပင်အောက် မှာ ခရေပွင့်တွေကောက်ခဲ့သလို ဒီချင်း တောင်ဒေသက ချယ်ရီပင်အောက်မှာ ချယ်ရီပွင့်ကြွေတွေ အတူကောက်ချင် လိုက်တာ သူငယ်ချင်းတို့ရယ် ...။

အတွေးလေးတွေနဲ့ ငေးနေတဲ့တို့ စာသင်ခန်းပေါက်ဝက ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်တော့ ပြူးတူးပြာတာနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် အလန့်တကြားနဲ့

“ဆရာမ ... ဆရာမ၊ လျှန် ကျင်ပေါင် ကစားရင်း ငှက်စူးသွားလို့ သွေးတွေအများကြီးထွက်နေတယ်။ ဟို သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ငိုနေတယ် ဆရာမ ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း”

တို့လည်း စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကျောင်း သားလေးရှိရာ အပြေးသွားပြီးကြည့်

လိုက်တဲ့အခါ ဒဏ်ရာက အတော်ကြီး တာမို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုအကြောင်းကြားခိုင်း ပြီး တို့ကတော့ အခြားဆရာမတစ် ယောက်နဲ့အတူ ငှက်စူးတဲ့ကျောင်းသား ကိုခေါ်ပြီး တိုက်နယ်ဆေးရုံကို ထွက်ခဲ့ ကြတယ်။

ဆေးရုံရောက်တော့ အခြားလူနာ တစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်နေလို့ ခဏ စောင့်နေကြရတယ်။ ကိုယ့်တပည့် အတွက် စိတ်ပူလွန်းစွာနဲ့ အခြား အရေးကြီးလူနာကို စမ်းသပ်နေတဲ့ အခန်းထဲ ခန်းဆီးစကိုလှစ်ပြီး မြန်မြန် ပြီးစေချင်တဲ့စောနဲ့ လမ်းကြည့်လိုက်မိ တယ်။ လူနာကို စမ်းသပ်နေတဲ့ ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း ဥပတ်ရုပ်ကောင်း ကောင်းနဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ဆရာဝန် ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုလိုပါပဲ။ သူက

တော့ သူ့ရဲ့လူနာကို ဂရုတစိုက် သေ သေချာချာ စမ်းသပ်နေတယ်။ သွက် လက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ဟန်ပန်အမူအရာတွေ ကလည်း တို့သူ့ကို သိနေသလိုပါပဲ။ ဘယ်မှာ မြင်တွေ့ဖူးပါလိမ့် ... လို့ တွေးနေစဉ်မှာပဲ လူနာကိုစမ်းသပ်ပြီးလို့ အပေါက်ဝကိုလှမ်းအကြည့် ခန်းဆီးစ လှစ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ တို့နဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဆိုင်မိကြတယ်။ သူက ပြူးရယ်ပြီး

“နောက်တစ်ယောက် ဝင်လာလို့ ရပြီ”

လို့ ပြောလိုက်တော့ တို့ ငေး ကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ တို့မှတ်မိ လိုက်တယ်။ သူ့အသံ သူ့အမူအရာ ဒါနဲ့ အားရဝမ်းသာ ခေါ်လိုက်မိတယ်။ သူ .. သူ .. တို့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း ဖော်ဖော်လေ။ တို့ခေါ်လိုက်တော့ သူ လည်း တော်တော်အံ့ဩသွားတယ် ပြီးတော့ ..

“သင်းသင်းမော်ပေါ့ ဟုတ်လား လို့ ပြူးပြီးမေးတယ်လေ။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အလေး (၁)ခုံက သင်းသင်းလေ၊ ဝမ်းသ လိုက်တာဟယ် ...”

“ငါလည်း ဝမ်းသာတာပါပဲဟာ၊ ခါရောက်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေး ဘယ်၊ နင်က ငယ်ရုပ်တော့မပျောက် ဘူး၊ လူကြီးဖြစ်လာတာ တစ်ခုပဲ...”

“အံ့မယ်... နင်ကတော့ ဆရာ နေကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမှတ်မိတယ် သိ လား”

အားရဝမ်းသာပြောနေကြတဲ့ တို့ နှစ်ယောက်ကို အနားကလူတွေက ငေးကြည့်နေကြတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း အတိုင်းမသိ၊ ဝမ်းသာနေကြတာပေါ့။ ချင်းတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆရာဝန်တိုးလာတာဟာ လည်း ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းသားလေးရဲ့ ဝတ်စုံရောက် သေ ချာဆေးထည့် ကုသပေးပြီး ပြန်လာ တော့ တို့ရင်ထဲမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်တွေ့လိုက်ရလို့ အတိုင်းမသိ ကြည့် နူးနေမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကြည့်နူးမှုနဲ့အတူ သတိရမှုက ပိုလာပြန်တယ်။ သတိရ တယ် ငြိမ်းချမ်းရယ် .. ငြိမ်းချမ်းတစ် ယောက် ဘယ်ရောက်နေလဲဟင် ... တို့ သိပ်သိချင်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းသတင်း ဖော်စော်ကိုမေးကြည့်တော့ သူလဲမသိ ဘူးတဲ့။ ဖော်စော်လည်း တို့နဲ့အတူ ငြိမ်း ချမ်းကို သတိရနေလေရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရယ် ငယ်ဘဝလေးမှာ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့တဲ့ တို့သုံးယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်က ထာဝရ မြဲနေမှာပါနော် ...။

ငြိမ်းချမ်းကရာ တို့တွေကိုသတိ ရရဲ့လားဟင်။ ငယ်စဉ်ကာလကတည်း က ငြိတွယ်ခဲ့ရတဲ့ တို့ရဲ့သံယောဇဉ် ကြိုးလေးကတော့ ထာဝရရှင်သန် လျက်ပါပဲ ငြိမ်းချမ်းရယ်။ ငြိမ်းချမ်းရဲ့

ဘဝအခြေအနေကို တို့ သိပ်သိချင်နေ တယ်ကွယ်။ ငြိမ်းချမ်းရဲ့ဘဝ ငြိမ်းချမ်း နေပြီလား။ ငယ်ငယ်က မငြိမ်းချမ်းခဲ့ ရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရဲ့ ဘဝလေးကို တို့ သနားခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လေ တို့တွေကို ငြိမ်းချမ်းသတိရနေ ရင်ဖြင့် တို့ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်။

ငြိမ်းချမ်းမပါဘဲ တို့နဲ့ဖော်စော် နှစ် ယောက်တည်း ချယ်ရီပွင့်လေးတွေ ကောက်ရတော့ ပျင်းစရာကြီးပေါ့ကွယ်။ ဒို့နေတဲ့နေရာနဲ့ ဖော်စော်နေတဲ့နေရာက သိပ်မဝေးလှဘူး။ ဒါကြောင့် အားတဲ့ ညနေခင်းတွေမှာ ဒို့နှစ်ယောက် လမ်း လျှောက်ဖြစ်ကြတယ်။ လမ်းလျှောက် ရင်း ဒို့နှစ်ယောက်အမြဲထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ချယ်ရီပင်အောက်ကနေ ကြည့်လိုက်ရင် လေ မြင့်မားလှတဲ့ တောင်တန်းကြီးတွေ က ညှို့ပိုင်းပြီး မြူနင်းတွေဆိုင်းနေတာ တွေ့ရတော့ လွမ်းစရာပေါ့ဟယ် ...။ ဒီလိုအချိန်မှာ ငြိမ်းချမ်းကို ပိုလို့သတိရ မိတယ် သိလား ...။

“ဟေ့သင်းသင်း ... ငါခေါ်နေ တယ်လေဟာ ... ဘာတွေငေးပြီး ဘာ တွေဆွေးနေတာလဲ”

“ငေးပြီး ဆွေးနေတာမဟုတ်ပါ ဘူးဟာ ... ငြိမ်းချမ်းကို သတိရမိလို့ ပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ဒီကောင် လဲ ဘယ်ရောက်နေလဲမသိဘူး။ ခုဆို သူလဲ သူငယ်ငယ်ကပြောခဲ့သလို စစ် ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်နေရောပေါ့ ...”

“ငါတော့ မထင်ဘူးဟ ...။ သူ

က ခပ်ပျော့ပျော့ရယ်”

“နင်ကလဲ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲဟာ၊ ခု ကြီးလာတော့ ပုံစံပြောင်းသွားမှာ ပေါ့”

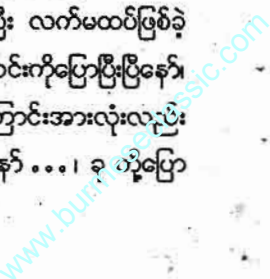
ဖော်စော်ပြောသလို ငြိမ်းချမ်းတစ် ယောက် တစ်မတော်သားကြီးဖြစ်နေပြီ လားဟင် ...။ တို့နဲ့ဖော်စော်ကတော့ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း အသီး သီး ဖြစ်လာကြသလို ငြိမ်းချမ်းလည်း ငြိမ်းချမ်းဖြစ်ချင်တဲ့ တစ်မတော် သားကြီးဖြစ်နေပြီလားဟင်။ သေနတ် ကြီး ကိုင်ဆွဲပြီး ပြည်တွင်းပြည်ပရန် တွေကို တော်လှန်ကာကွယ်နေမယ့် ငြိမ်းချမ်းရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုတွေးပြီး မြင် ယောင်နေမိတယ်။ တို့သူငယ်ချင်း ငြိမ်းချမ်းလည်း တို့လိုပဲ နိုင်ငံတာဝန်ကို ကျရာနေရာက တာဝန်ယူထမ်းဆောင် နေမှာပဲလို့ တို့ယုံကြည်မိတယ် ငြိမ်းချမ်း ရယ် ...။

“သင်းသင်း ဘာလို့ ဝိုင်သွားရ ပြန်တာလဲ၊ ငါပြောမယ့်စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“ပြောလေ ... နင်က ဘာပြော မလို့လဲ”

တို့စကားပြောရင်း ဖော်စော်တက် လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတဲ့ ဖော်စော်မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပနေတယ်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း တို့သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်မခုန်မိဘူး။ ဖော်စော်က နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံ ပြုံးပြီး -

“တို့စေ့စပ်ပြီး လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ တာလည်း သင်းသင်းကိုပြောပြီးပြီနော်၊ နောက် တို့အကြောင်းအားလုံးလည်း ပြောပြထားပြီးပြီနော် ...။ ခု တို့ပြော

ချင်တာက သင်းသင်းကို လက်ထပ်ချင် တယ်။ တို့ သင်းသင်းကို ချစ်မိနေပြီ”

ဇော်ဇော်စကား ကြားနေရပေ မယ့် တို့စိတ်က ဟိုး ... အဝေးမှာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ တို့အနားမှာ ငြိမ်းချမ်း ရှိနေစေချင်တယ်ကွယ်။ ဇော်ဇော် အတွက် ပြန်ပြောရမယ့်စကား နှလုံး သားက ထွက်လာတာကတော့ -

“ဇော်ဇော်ရယ် ... တို့တွေ သူ ငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်ချစ်ကြပါစို့ဟယ်။ နော် ...”

အားနာတိုးလျှိုးမှုနဲ့အတူ လေသံ တိုးလျှော့ ပြောလိုက်တဲ့တို့စကားကို ကြားလိုက်ရလို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား တဲ့ ဇော်ဇော်ကိုကြည့်ပြီး တို့ စိတ် မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ဒို့ရင်ထဲမှာ သူ

ကို လက်မခံနိုင်တာ ... တို့က အစ် ယောက်ကို မျှော်လင့်နေမိတာ ...။

ကျောင်းသားလေးတွေကို စာ သင်လို့အပြီး မုန့်စားကျောင်းဆင်း အချိန် နားမယ်လုပ်မှာ လူတစ်ယောက် တို့ စာသင်ခန်းအပေါက်ဝ ရောက်လာ တယ်။ ပြီးတော့ -

“ဆရာမ ဒေါ်သင်းသင်းမော်ဆို တာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဪ ... ဆေးရုံက ဒေါက် တာဦးဇော်ဇော် ဒေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ အရေးကြီးလို့ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ...။ ခဏနော် ...”

ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အကျိုးအ ကြောင်းပြောပြီး လာခေါ်တဲ့လူရွယ်နဲ့ ဇော်ဇော်ရှိရာ ဆေးရုံကိုလိုက်ခဲ့တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် အပြည့်နဲ့ ဘာအကြောင်းအရာရယ်လို့ မသိရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေသ လို့ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံရောက်ခဲ့တယ်။ အရေးပေါ်လူနာခန်းလို့ စာကပ်ထားတဲ့ အခန်းရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဇော်ဇော်ကို တွေ့လိုက်ရ တယ်။

ငြိမ်းချမ်းရဲ့
ဘဝအကြောင်းစုံကို
သိလိုက်ရတော့
တို့ တကယ်ပဲ
ရင်နာမိပါတယ်။
တပ်မတော်သားကြီး
လုပ်မယ်ဆိုတဲ့
ငြိမ်းချမ်း
ခုတော့
ပြည်သူ့ရန်ဘက်သမား
ဖြစ်နေပါပေါ့လား

...

“ဘာကိစ္စ အရေးကြီးလို့လဲ ဇော်ဇော်”

တို့အမေးကို ဇော်ဇော်က နှုတ်ကပတ်တို အခန်းထဲကို မေးခေါ်ပြလိုက်တယ်။ တို့ ခန်းဆီကို အသာဖယ်ပြီး ဘုန်းရိက္ခာနဲ့ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသောခုတင်နား လျှောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ညည်းညူရင်း အသက်ကို မနည်းအား သူချွန်နေတယ်။ အဲဒီလူကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ တို့ ဘယ်တော့မှ မေ့လျော့နိုင်ခဲ့တဲ့ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်မှာ နန်းမဆန်ဆန် မွဲနက်လေး -

“အို ... ငြိမ်းချမ်းပါလား”
အံ့ဩမှု၊ ဝမ်းသာမှုတွေ ရောပြွန်းစွာနဲ့ တို့နှုတ်က အသံထွက်သွားတယ်။ ငြိမ်းတော့ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ရင်း -

“ငြိမ်းချမ်း ... သင်းသင်းလေး နှင့်သူငယ်ချင်း သင်းသင်းလေး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”
အသံကြားတော့ မျက်ခွံကို တခြည်းဖြည်းပင့်တင်လို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။

“သင်းသင်းလေး ... သင်းသင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ...”

တုန်ခါနေတဲ့အသံနဲ့ ပြောနေတဲ့ ဒီ့ကို ငြိမ်းချမ်းက ရီဝေနေတဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ကြည့်ပြီး -

“သင်း ... ငါ နင့်ကို အမြဲသတိရ ...”

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရဘဲ ငြိမ်ကျသွားတယ်။

အို ... တို့ရင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ မွန်းကြပ်နေတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရဲ့

လက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အခန်းထဲမှာ အားရအောင် ရှိုက်ငိုနေမိတယ်။ ဒို့ရဲ့ ငိုရှိုက်သံကြောင့် ဇော်ဇော် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ပခုံးကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး -

“နင် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် သင်းရယ် ... ဒါပေမဲ့ မငိုပါနဲ့တော့၊ ငါလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင့်အတွက်တော့ ကောင်းပါတယ် သူ့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းသွားတာပေါ့လေ ...”

တို့ကိုစကားပြောရင်း အခန်းအပြင်ဘက်ကို ခေါ်ခဲ့တယ်။ တို့လည်း ငိုနေရင်းကြားက ငြိမ်းချမ်းအကြောင်း သိချင်တာနဲ့ -

“ငြိမ်းချမ်းက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာတာလဲဟင် ...”

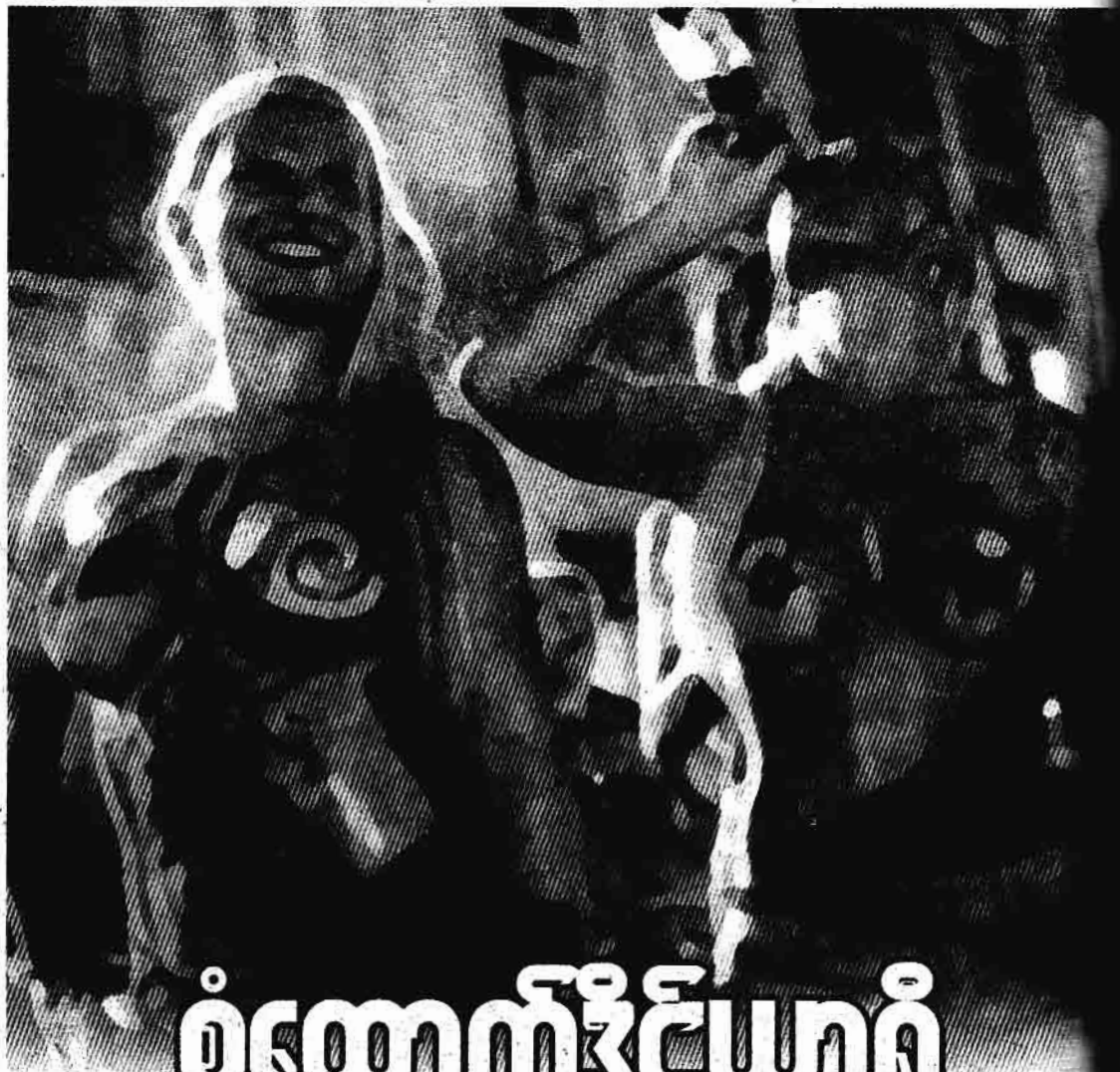
“သင်းသင်းရယ် သူ့အကြောင်း ကြားရတာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ၊ သူ ဘိန်းဖြူစွဲနေတယ်လေ၊ စွဲရုံတင် မကဘူး ဘိန်းကုန်လည်း ကူးတယ်၊ လားရှိုးဘက်မှာ သူ့လူတွေ မိကုန်တယ်လေ၊ သူကတော့ ဒီချင်း တောင်ဘက် ရှောင်ပြေးလာတာနေမှာ ပေါ့၊ ခုတော့ သူ့သတင်းရလို့ ရဲတွေလည်း လိုက်လာနေပြီ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ စိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူးဟာ၊ ခုလည်း သူဆေးထိုးအပ်နဲ့ မေ့နေတာတွေလို့ ဒီကလူတွေခေါ်လာကြတာ ... ဘိန်းဖြူကို ဆေးထိုးအပ်နဲ့ အသားထဲ သူဟာသူထိုးတာလေ၊ ဆေးလွန်သွားတာပေါ့ဟာ ... ငါတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ လွန်မှရောက်လာတာကိုး၊ သူ့အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်ဟာ၊ ငါလည်း နှင့်လိုပဲ ခံစားရပါတယ် ...”

လွင်ကြွေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနဲ့ ပြောနေတဲ့ ဇော်ဇော်အသံတွေ တုန်ခါနေတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရဲ့ဘဝ အကြောင်းစုံကိုသိလိုက်ရတော့ တို့ တကယ်ပဲ ရင်နာမိပါတယ်။ တစ်မတော်သားကြီး လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ငြိမ်းချမ်း၊ ခုတော့ ပြည်သူ့ရန်ဘက်သမား ဖြစ်နေပါပေါ့လားကွယ်၊ ဘိန်းဖြူကို ကိုယ်တိုင်သုံးစွဲရုံမက အနာဂတ်လူငယ်တွေရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား။ တို့သူငယ်ချင်း ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ယိမ်းယိုင်နိမ့်ကျလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုံးကမှ မထင်မိခဲ့ဘူး။ တို့ပါးပြင်မှာ ကျန်ရှိနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပုခါနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းအတွက် မျက်ရည်မကျချင်တော့ဘူး။ အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်း ... ပြီးတော့ နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တဲ့သူ ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပေမဲ့ ... ဘိန်းဖြူရဲ့သားကောင်၊ မျိုးဖျက်သားကောင်တစ်ယောက် အသေဆုံးနဲ့ သေသွားတဲ့အတွက်တော့ တို့ရင်မှာ ...။

တို့လေ ငြိမ်းချမ်းကို အမြဲအမှိုက်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ တို့ရဲ့ နှလုံးသားတစ်နေရာမှာ ငြိမ်းချမ်း ထာဝရရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ တို့ရဲ့ အဲဒီနှလုံးသားနေရာလေး ပဲ့ကြွေလို့ ... ဟိုး အဝေးကို လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပါပြီကွယ်။

အိုကြည်ဇော်

စုံထောက် နိုင် ယာ ခို ဖောင် ဘွဲ့ ကျော်

လုံခြုံရေး နဲ့ ပတ်သက်လာရင်
မောက်ကျား လေးထက်
မိန်းကလေးတွေက ပိုပိုတိရောက်တယ်ဆိုတာ
ရွှေဆေးနတ်ပိုင်ရှင်က အဖီ
သတင်းတစ်ပိုင်တစ်စနဲ့
ကျွန်ုပ်တို့ ခြားသတင်းများ

ကဒါဖီသည်
မိန်းကလေးများကို
အထင်ကြီးသလို
ရွှေကိုလည်းမက်မောသူ
ဖြစ်သဖြင့်
သူသေသည်အခါ
ရွှေအစစ်နှင့်
ပြုလုပ်ထားတဲ့
ရွှေသေနတ်ကို
ကိုင်ဆောင်ရင်း
သေသွားရရှာ၏

အရည်အချင်းဖော်ထုတ်တဲ့နှစ်လို့ ပြော
ရင်လည်း ရမှာပါ။

ကဒါဖီဟာ နှစ်ပေါင်း ၄၂ နှစ်
ကြာ လစ်ဗျားနိုင်ငံကို ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့
သူဖြစ်ပြီး အင်မတန် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ
အရှောင် အတိမ်းအပြေးတော်သူဖြစ်
ပြီး အောက်တိုဘာ ၂၀-၁၀-၁၁ နေ့မှ
၎င်း၏ ဇာတိဖြစ်တဲ့ ဆာတီမြို့တွင်
ခိုအောင်းနေတုန်း စုံထောက်တွေက
သတင်းအစရပြီး အသေဖမ်းမိခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်တယ်။

ကဒါဖီရဲ့ ထူးခြားချက်မှာ သူ့
လူယုံတော် အနီးကပ်တပ်မှာ အမျိုး
သားများမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးများသာ
ဖြစ်ပြီး သူ့လုံခြုံရေးအတွက် အမျိုး
သားများထက် အမျိုးသမီးတွေကို အား
ကိုးသူဖြစ်၏။

ကဒါဖီသည် ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သလောက် အလှအပပြတ်နိုးသူ
ဖြစ်ကာ သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ကိုယ်ရံ
တော်အဖြစ် မိန်းမချောများသာ ရွေး
ခန့်လေ့ရှိပြီး သူခန့်သော ကိုယ်ရံတော်
တစ်ဖွဲ့တွင် အရွေးခံရသော အမျိုးသမီး
များသည် လှရမည်၊ ချောရမည်အပြင်
သူနာပြုလည်း တတ်ရမှာဖြစ်၏။

လုံခြုံရေးတွေခေါ်ရင် အား
ကောင်းသူကို ဦးစားပေးထားလေ့ရှိပြီး
သူ့နားတွင်အမြဲနေရသော အမျိုးသမီး
မှာ ယူကရိန်းသူနာပြုမယ် ဂယ်လီနာ
ကိုလောနက်စကာဖြစ်ကြောင်းလည်း
ဓာတ်ပုံနှင့်ဖော်ရေးကြပြီး အကြမ်းဖက်
တိုက်ခိုက်ရေးဆိုသည်မှာ အမျိုးသား
များနှင့်သာ ကမ္ဘာဦးကတည်းက အစဉ်
အလာဖြစ်ခဲ့ရာ ထိုသို့ အမျိုးသားများ
တာဝန်ယူရမည့်ကိစ္စမျိုးကို အမျိုးသမီး
များအား တာဝန်ပေးမိခြင်းကြောင့်
ကဒါဖီကျဆုံးရကြောင်းကို မီးမောင်း
ထိုးပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကဒါဖီသည် မိန်းကလေးများကို
အထင်ကြီးသလို ရွှေကိုလည်းမက်မော
သူဖြစ်သဖြင့် သူသေသည့်အခါ ရွှေ
အစစ်နှင့်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ရွှေသေနတ်ကို
ကိုင်ဆောင်ရင်း သေသွားရရှာ၏။

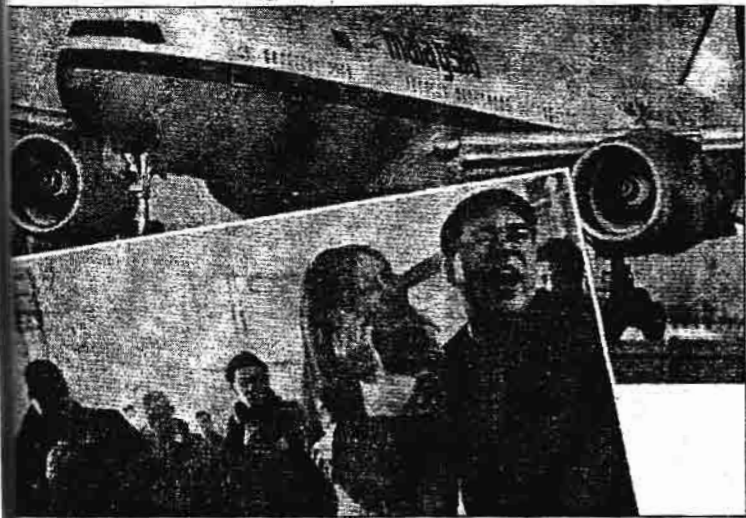
ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များတွင်
အမျိုးသမီးများကိုသာ ယုံကြည်အား
ထားပြီး ရွှေကိုတပ်မက်ခြင်းသည် နိုင်
ရေးအရ ဆုံးရှုံးမှုများနှင့်သာ နိဂုံးချုပ်
တတ်ကြောင်း အသိပေးသတိပေးနေ
သားကြ၏။

ကဒါဖီသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင်
အာဖဂန်ကမြောက်ပိုင်း ဆာတီမြို့အနီး
ရှိ သဲကန္တာရထဲတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး
၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ သူ့အသက် ၂၇ နှစ်
တွင် လစ်ဗျားဘုရင် အိုင်းရစ်ကို သေ
ထွက်သံယိုမရှိဘဲ နန်းချခေါင်းဆောင်
အဖြစ် နေရာလုရင်း လူဦးရေ ခြောက်
သန်းခွဲရှိပြီး ရေနံကြွယ်ဝသောလစ်ဗျား
နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သူဖြစ်၏။

(၃)

နောက် ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေ
သတင်းက လေယာဉ် ၃၅ စင်း
ရေယာဉ် ၃၀ နဲ့ နိုင်ငံပေါင်း ၉ နိုင်ငံ
ပူးပေါင်းရှာတာမတွေ့ဘဲ ပဟေဠိဆ
ရွာပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ခရီးသည် ၂၂
ဦးပါတဲ့ မလေးရှားလေကြောင်းလိုင်း
လေယာဉ်ကြီး ထူးဆန်းစွာ အဆ
အသွယ်ပြတ်သွားပြီး ပျောက်ဆုံးသွ
တဲ့သတင်းပါ။

၈-၃-၂၀၁၄ ရက်နေ့က ပျောက်
သွားတာဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမှာ လေယာ
ခရီးသည်များထဲတွင် ခိုးယူသွားသော
ပတ်စပို့နှင့် လိုက်ပါသွားသော ခ

သည် ၂ ဦးကို ခုမှစစ်ဆေးတွေ့ရတာ
ကြောင့် အမျိုးမျိုးတွေ့စရာဖြစ်နေပုံ
ရေးသားကြ၏။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်
နိမိတ်ခရီးသည်တစ်ယောက်မှမပါဘဲ
စရုတ် ၁၅၃ ဦး၊ မလေးရှား ၃၈ ဦး၊
အိန္ဒိယ ၅ ဦး၊ ဩစတြေးလျ ၆
အိန္ဒိယ ၅ ဦး၊ အမေရိကန်
အိန္ဒိယ ၅ ဦး၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံသား
၂ ဦး၊ နယူးဇီလန်၊ ယူကရိန်း၊
အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့မှ ၂ ဦးစီ၊ ရုရှား၊
အိန္ဒိယ၊ အိတလီ၊ နယ်သာလန်နှင့်
အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတို့ တစ်ဦးစီ ပါ
ကြောင်း ကြေညာပေး၏။

(၄)
နောက်သတင်းတစ်ခုကတော့
ယောက်ျားတွေမပါရတဲ့ မိန်းမတွေ
ချည်းပဲ ကဲရတဲ့ပွဲ။
ဘရာဇီးနိုင်ငံမှာ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်
တဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံးပွဲတွေထဲမှာ အမျိုး
သားတွေအကြိုက်ဆုံး ပွဲကြီးပဲတဲ့။
ပွဲတော်အမည်က ဘရာဇီး ကာ
နီဗယ်ပွဲတော်တဲ့။
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၇
ရက်နေ့ရောက်တိုင်း
ဘရာဇီးနိုင်ငံ ရိယို
ဒီဂျနိုနိုရီး ဗြိုဟ်မှာ

ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ပွဲတော်ပေါ့။ ဒီပွဲ
တော်ကြီးမှာ ဆမ်ဘာအကမယ်လေး
တွေက ကိုယ်တစ်ပိုင်း ဝတ်လစ်စလစ်
ဆေးရောင်စုံချယ်ပြီး ကရတဲ့ပွဲပဲ။

အဲဒီဗြိုဟ်မှာ လမ်းပေါင်း ၄၇၀ ရှိ
ကာ အဲဒီလမ်းအားလုံးက စုပြီးလုပ်တဲ့ပွဲ
ပဲ။ ဒီပွဲကို တချို့နိုင်ငံတွေ အချိန်ကိုက်
လာရောက်ကြပြီး ပါဝင်ကပြကြတာ
တွေတောင် ရှိသတဲ့။

ဒီလမ်းပေါ်မှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း
ဆေးရောင်စုံချယ်ထားတဲ့ ဝတ်လစ်စ
လစ်မိန်းမပျိုလေးတွေက တောသီချင်း
တွေနဲ့ ကရင်း လမ်းသွားလမ်းလာတွေ
ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အိမ်ထဲမှာ
အိမ်တွင်းအောင်းနေကြတဲ့လူတွေ၊
သူတို့နဲ့လာကစို့ အမျိုးမျိုးဆွယ်ကြ၊
ကကြတာ။ သီချင်းတွေ တွဲဆိုကြ၊
မိုးလင်းပေါက်ပဲ ပျော်ကြအော်ကြတာ။

ဒီနှစ် မိုးလင်းကကြတယ်။ လူ
တွေက နိုင်ငံတကာက
ညော်သည်အမျိုးသမီး
တွေအပါအဝင် လူ
ပေါင်း ၅ သောင်း
ကျော်တဲ့အထိ တစ်
ဗြိုဟ်ဆူညံနေတာပဲ။
ဒေသခံတွေက

ဒီနှစ် ခါတိုင်းနှစ်တွေ
နဲ့မတူ ပိုလူများလာလို့ ဒီအကမျိုး
အခြားနိုင်ငံတွေမှာပါ ကျယ်ပြန့်သွား
အောင် စွမ်းဆောင်ကြမယ်လို့လည်း
ပြောနေကြကြောင်း MIRROR 1-3-
2014 မှာပါလာတဲ့ ပွဲတော်တစ်ခုပါ။

ကဲ...ဒီလော့ ဒီပျန့် နားပါဦးမယ်။
စုံထောက်စာတိုများ
စာတိုများပြန်ကြပါ။
မောင်လှေ့ကံ

မောင်လွင်ဖြိုင်

မိစ္ဆာအင်္ဂါဝဆိုသော်လည်း သစ္စာရှိရမည်

Handwritten signature or artist's mark.

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် သည်ဆိုင်မရောက်ခင် အခြားသောအရက်ဆိုင်တွင် အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းမောင်ဟုခေါ်သည်။ အသက်က (၁၇)နှစ်၊ အညာတွင် ကိုင်းအလုပ်လုပ် ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်း၍ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အခေါ်ကောင်းသဖြင့် ရန် ကုန်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသူငယ်ချင်း ကပင် စီစဉ်ပေးသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့လယ် ကောင်က အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စရိတ်ငြိမ်း ကျပ်(၁၅၀၀)ဖြင့် အလုပ်စ လုပ်ခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်(၃၀)ကျော်က ရန် ကုန်မြို့တော်၏ အရက်ဆိုင်စီးပွားရေး ဆိုင် အရက်ဆိုင်များလုပ်ငန်း လည်ပတ် အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဆရာက မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ မှတ်တမ်း တင်ပုံမှာ သူသွားသွားသောက်နေကျ အရက်ဆိုင်များ၏ အခြေအနေမှန်ကို တစ်စုံတစ်ခုအရက်သောက်ရင်း မှတ်သား ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မှတ်တမ်း တင်ထားပုံမှာ ဝတ္ထုဖတ်လမ်းတစ်ပုဒ် မှာ ရေးဖွဲ့ထားသည့်အတွက် ဖတ်၍ အလွန်ကောင်းပါသည်။ သူမှတ်တမ်း တင်တွင် အရက်ဆိုင်စားပွဲထိုးလေးတစ် ယောက်ကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ်တည် ထားပြီး ရေးဖွဲ့သွားသည်မို့ အရက်ဆိုင် စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းလည်ပတ်ပုံနှင့် စားပွဲထိုးလေးများ၏ ရပ်တည်ခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်က ဘဝ အခြေအနေကိုလည်း လေ့လာခွင့်ရခဲ့ သည်။ ကျွန်တော့်ဆရာ၏မှတ်တမ်း ကို ကျွန်တော်က အနည်းငယ်မွမ်းမံ နှင့် ပြန်လည်တင်ဆက်ရလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် သည်ဆိုင်ရောက် တော့ အတန်အသင့် စားပွဲထိုးကျွမ်း ကျင်နေပြီ။ သည်ဆိုင်က အဖြူရော၊ အနီပါရောင်းသည်။ အဖြူအတွက် သီး သန့်နေရာ၊ အနီနှင့်ဘီယာသမားတွေ အတွက် သီးသန့်နေရာ ခွဲထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲထိုးတွေကတော့ သီးသန့်ခွဲထားခြင်းမရှိ ခေါ်သမျှဝိုင်းဆီ သို့ အပြေးသွားသည်။ သည်ဆိုင်သည် လူတော်တော်ရှုပ်သည်။ အဖြူသမား တွေအတွက် မနက်စောစောဖွင့်ပြီး ည (၁၁)နာရီကျော်မှ ဆိုင်သိမ်းသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အိပ်ရေးပျက်ရသည်။ ည ဘက်ဆိုလျှင် မြေကြွက်ကြီးများ တရုန်း

ရုန်းဖြင့် လွန်စွာသောင်းကျန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပင်ပန်းလွန်းသော ကြောင့် ကုလားသေကုလားမျှော အိပ် ပျော်သွားကြသော်လည်း မြေကြွက်ကြီး များကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို လန့် နိုးကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်ရာကား စားပွဲများကိုဆက်ပြီး အိပ်ရသော အိပ်ရာများဖြစ်သည်။ ဆိုင်သိမ်းပြီးပါ သော်လည်း ဝိုင်းမသိမ်းသေးသူရှိပါက ချောမော့ပြီး ဝိုင်းသိမ်းခိုင်းရသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လုပ်နေ သည်ဆိုင်သည် အရက်ဆိုင်ကောင်း ဖြစ်၏။ ဝင်စတွင် လစာကျပ်(၂၀၀၀) ပေးသည်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုး ပေးသည်။ ဆိုင်ရှင်သဘောကျအောင် လုပ်ပြုလျှင် လစာထိုးတက်သွားသည်။ အချို့စားပွဲထိုးများ စားပြီးသောက်ပြီး (၃၀၀၀)ထိရကြသည်။ ယင်းဆိုင်တွင် အပေါ်ထပ်အခန်းကို အဲယားကွန်းတပ် ထားသည်။ အောက်ထပ်နှင့်အပေါ်ထပ် ဘယ်မှာသောက်သောက် ဈေးပိုမယူ။

ကျွန်တော်လုပ်သော ဆိုင်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်မပြေသည် က ညဆိုင်သိမ်းပြီးဆိုလျှင် လက်ကျန် စာရင်း အကုန်စစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်က စာသိပ်မတတ်သောကြောင့်

“ ဒီဆိုင်မှာ ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆရာမခေါ်ရဘူး။ ဘောက်ဆူးရရင် ဟိုအိတ်ထဲမှာ စုထည့်။ ဆိုင်သိမ်းတာနဲ့ အားလုံးခွဲယူရမယ် ”

စာရင်းအတွက်အချက် နားမလည်။
 ဝိုင်းမှားချစ်လျှင် စာရင်းမကိုက်တာရှိ
 လျှင် လျော်ရသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်
 ပြောင်းချင်သည်။ ထိုကြောင့် အဆက်
 အသွယ်ရှာသည်။ ကံကောင်းချင်တော့
 ဆိုင်တစ်ဆိုင်က စားပွဲထိုးခေါ်နေသည်
 ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်သွားလျှောက်
 သည်။ အဖြူကောင်တာ၊ အနီကောင်
 တာ အတွေ့အကြုံရှိ၍ ကျွန်တော့်ကို
 ခန့်သည်။ လစာက စရိတ်ငြိမ်း(၁၈၀၀)
 ကျပ်။ အရင်လုပ်ခဲ့သည့်ဆိုင်ထက်
 တော့ ပိုကောင်းသည်ထင်သည်။ သို့
 သော် အရင်ဆိုင်လောက်တော့မကျယ်။

ရောက်ခြင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်မှာ
 “မင်း... ဒီဆိုင်မှာ ငါကလွဲပြီး
 ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆရာမခေါ်ရဘူး...။
 ဘောက်ဆူးရရင် ဟိုအိတ်ထဲမှာ စု
 ထည့်။ ဆိုင်သိမ်းတာနဲ့ အားလုံးခွဲယူရ
 မယ်...။ ငါ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်။ ရေ
 ခဲအဆစ်တောင်းတာတို့၊ သံပုရာသီး။
 ရှောက်သီးစိတ်နည်းနည်းပါးပါးတောင်း
 ရင် မသိသလိုလုပ်နေ၊ မရမကတောင်း
 လာရင် ငါခေါင်းငြိတ်ပြမှပေး။ ခေါင်း
 မညိတ်ရင် ကုန်သွားပြီလို့ အပြတ်ပြော
 လိုက်...”

ကျွန်တော့်ကို သည်ဆိုင်၏သ

သည်။ အရက် စစ်မစစ်တော့ ကျွန်
 တော်မခွဲခြားတတ်၍ မသိ။ ပက်ချစ်
 ခွက်ကတော့ သေးသည်ကို ကျွန်တော်
 သိသည်။ ထိုချစ်ခွက်ကလေးနှင့် ပထ
 ချင်လျှင် ရစ်တစ်လုံးကို ပက်(၂၀)တော့
 ထွက်သည်။ တစ်ပတ်ရောင်းရေးကာ
 အခြားဆိုင်များနှင့် အတူတူပင်။ ဆို
 ရှင်သည် လူသစ်အသောက်သမားမျှ
 ကိုသာ ဘောက်ချာပေးသည်။ ပုံမှ
 သောက်နေကျဆိုလျှင် ဗလာစာရွက်
 အပိုင်းကလေးဖြင့် ရေးပေးသည်
 ဘောက်ချာက၊ အစ ခြိုးခြံသည်။

ဆိုင်သို့ အချိန်မှန်လာသော

အနီသက်သက်ပဲ ရောင်းသည်။ အ
 မြည်းစုံသည်။ ဟင်းလျာပါ ထည့်ရောင်း
 သည်။ အိမ်မှာ ဟင်းမချက်သူများ လာ
 ဝယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သော
 ဆိုင်ကိုတော့ အညာခဏပြန်ဦးမည်ဟု
 ပြောပြီး တချိုးတည်း လစ်လာခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဆိုင်သစ်ကပိုင်ရှင်က ရောက်

ဘောသဘာဝတွေ ရှင်းပြသည်။ ဆိုင်
 က သမံတလင်းကို ဘာမှထပ်ပြီးခင်း
 မထား။ စားပွဲများက ဖော်မိကာစားပွဲ
 များဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်း
 စားလျှင် တစ်နေ့ဘယ်လောက်ဖိုးသာ
 စားရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ပို
 စားခွင့်မရှိ။ အစားအသောက်များသည်
 ယခင်ဆိုင်ထက် ညံ့သည်။ ယင်းဆိုင်
 သည် ရေခဲဆိုလျှင် ရေသန့်၊ ရေခဲမ
 ဝယ်၊ ရိုးရိုးရေခဲကိုသာ ထုခွဲရောင်းချ

ကြသော ဖောက်သည်များသည် ဆို
 ရှင်နှင့် နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသ
 လူများဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ပုံမှ
 သုံးစွဲသူ ဖြစ်သည်။ ည(၇)နာရီကျော်
 လျှင် ကောင်တာအောက်မှာ အစ
 ခွက်ထားပြီး တစ်ကျိုက်မော့၊ နှစ်ကျိုက်
 မော့ သောက်တတ်သည်။ လူရှင်းစို
 တော့မှ သူ့ဘော်ဒါဖျူးနှင့် စားပွဲပို

သို့ ဆင်းပြီးသောက်တော့၏။ သည် ဆိုင်တွင် ဘောက်ဆူးအရနည်းသည်။ ဇာသောက်သည့်သူများကလည်း အရက်သာအဓိကထား သောက်သော အသောက်သမား သက်သက်ချည်းက မှားသည်။ အသောက်အစားတွင် ဖြုန်း နို့လာခြင်းမဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်တွင် ပင်တိုင် အသောက်သမားသက်သက် တစ်ဦးရှိ သည်။ ဆိုင်၏ဖောက်သည်များထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းလင်းဟုခေါ် သည်။ မိန်းမပွေသည်။ ရည်းစားပွေသူ မဟုတ်။ ဆိုင်သို့ ကြေးစားမိန်းမများ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ခေါ်ခေါ်လာသည်။ ဆိုင်၏ထောင့်ခန်း စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး နောက်တီးနောက် တောက်စကားတွေပြောသည်။ ရက် အောက်ပိုင်းစကားလုံးများနှင့် ရယ်ပွဲ ခွဲသည်။ ပြီးလျှင် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ မှာပြီး ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ကိုင်သည်။ ပြီး လျှင် ငွေရှင်းပြီး နှစ်ယောက်သားထွက် သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အရက် ဆိုင်ရှိသော လမ်းထဲတွင် အခန်းကို နာရီနှင့်ငှားစားသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း နှိပ်သည်။ ယင်းတိုက်ခန်းရှိသော အ ဆောက်အအုံသည် ကိုလိုနီခေတ်လက် ရာဖြစ်၍ ဟောင်းအိုနေပြီ။ ဟောင်းပေ သည့် တော်တော်တောင့်သေးသည်။ ငှားစားသောအခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ် တွင် ရှိသည်။ ခဲလ်ကို အထာနှင့်တီး ရသည်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး စနစ်ဖြစ် သည်။ တီ၊ တီတီ၊ တီတီတီ ဟု နှိပ်မှ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကိုထွန်းလင်းသည် သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ ဘယ်သင်္ဘော လိုင်းကလည်း ကျွန်တော်မသိ။

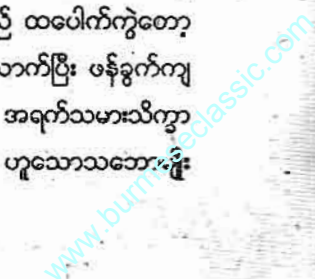
သင်္ဘောပြန်တက်ဖို့စောင့်ရင်း အရက်၊ မိန်းမတို့နှင့်အတူ နေ့ရက်များကို ဖြတ် သန်းနေသည်။

သူသည် ဆိုင်ပိတ်ပါပြီဆိုမှ ပြန် တတ်သူဖြစ်သည်။ အရက်တစ်ပက်ထဲ တွင် ရေများများရောထားကာ အကြာ ကြီး ဇိမ်ဆွဲသောက်ကတ်သည်။ အ မြည်းတော့ သိပ်မစား။ အရက်သမား စစ်စစ်ဖြစ်၏။ အသက်က(၃၈)(၄၀) လောက်ရှိမည်ထင်သည်။ ညဆိုလျှင် ဆိုင်တွင် နောက်ဆုံးကျန်သူမှာ ကိုထွန်း လင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ဆိုင်ရှင်နှင့် ကိုထွန်းလင်း နှစ်ယောက်တည်းထိုင် သောက်ကာ စကားပြောကြ၊ ငြင်းကြ ခုံကြနှင့် ပြောရင်းပြောရင်း စကားများ ကြသည်။ စကားပြောလျှင် စကားနိုင် လုကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထဖြစ် တတ်သည်။ ထိုးသည်ကြိတ်သည် အ ဆင့်တော့ မရောက်။ ဆိုင်ရှင်က စကား များလျှင် ညာဉ်ဆိုး၏။ စိတ်ဆိုးလွယ် ၏။ ဒေါသထွက် ပေါက်ကွဲတတ်ကာ ဟိုဖန်ခွက်ခွဲ၊ သည်ပုလင်းခွဲ လုပ်တတ် သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့စကား များလျှင် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။

နောက်ဆုံးပိတ် သူတို့၏ပွဲသိမ်း စကားမှာ 'ခင်ဗျား မနက်ဖန်ကျုပ်ဆိုင် မလာနဲ့' ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။ ထိုအခါ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကို ထွန်းလင်းသည် ထထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုထွန်းလင်းတစ် ယောက် ဆိုင်ရှင်မောင်းထုတ်သည်ကို စိတ်နာပြီး မလာတော့ဟု ထင်ထား သည်။ ဆိုင်က မနက်(၉)နာရီလျှင် ဖွင့် သည်။ သို့သော် ကိုထွန်းလင်းသည် (၁၀)နာရီထိုးသည်နှင့် ဆိုင်သို့ရောက်

ချလာသည်။ အရက်မှာသောက်သည်။ ဆိုင်ရှင်သည်လည်း ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် နှင့် မနေ့ညက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သည့် အတိုင်း စကားပြောနေသည်။ ဤသို့ လျှင် တစ်ပတ်သုံးခါလောက် ဖြစ်နေ ကြသော သူတို့၏ရန်ပွဲသည် ကြာလာ သောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရိုးသွားကြ သည်။ အရက်သမားများသည် ဤသို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ အရသာတစ်မျိုးခံစား နေခြင်းလား၊ တမင်စတန့်ထွင်နေတာ ပဲလား၊ ကျွန်တော်မခွဲခြားတတ်။

ဆိုင်ရှင်နှင့်ကိုထွန်းလင်း မကြာ ခဏ ရန်ဖြစ်ကြပေသည့် အခင်မပျက် ကြသည်ကို အံ့ဩသည်။ ကိုထွန်းလင်း သည် ဆိုင်ရှင်က ခဏခဏနှင့်ချသော် လည်း အရက်မရှိမနာတတ်။ ဆိုင်ရှင် အား မူးနေလို့ပဲဟု သဘောထားကာ ခွင့်လွှင့်လေသည်လားတော့ မသိ။ ကို ထွန်းလင်း အမှတ်မရှိပေသည့် အခြား အရက်သမားများကတော့ အမှတ်ရှိ သည်။ ဆိုင်ရှင်နည်းနည်းမူးလာလျှင် ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ပြဿနာတုတ်တော့သည်။ ဥပမာ- အရက်သမားတစ်ယောက် မတော်တ ဆ ဖန်ခွက်ကျကွဲသည် ဆိုပါစို့၊ အရက် သမားစစ်စစ်ဟူသည် မူးလျှင်လက်မ မြဲ၍ ဖန်ခွက်ကျကွဲနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောလျှင် ဖန်ခွက်ကျကွဲနိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဖန် ခွက်ကို စားပွဲစွန်းပေါ်တင်ထားမိ၍ တိုက်မိလျှင်လည်း ကျကွဲနိုင်သည်။ ထို အခါ ဆိုင်ရှင်သည် ထပေါက်ကွဲတော့ သည်။ အရက်သောက်ပြီး ဖန်ခွက်ကျ ကွဲရကောင်းလား၊ အရက်သမားသိက္ခာ ကျရကောင်းလား ဟူသောသဘောအရိုး

ဖြင့် ဗျစ်တီးဗျစ်တောက် လုပ်တော့ သည်။

“ဟေ့လူ ...ခင်ဗျား အရက် သောက်လာတာ သေသေတော့မယ် ဒီ ခွက်လေးတောင် မနိုင်တော့ဘူးလား။ ကိုယ့်သိက္ခာလည်း ကိုယ်ထိန်းဦး...၊ အေး...ဖန်ခွက်ဖိုးတော့ ခင်ဗျားလျော် ရမယ် ...”

ဟု ဆိုပြီး ရစ်တော့သည်။

မတော်တဆဖြစ်သွားသူက ပျာ ပျာသလဲတောင်းပန်သည်။ လျော်ပေး ပါ့မယ်ဟု ပြောသည်။ ဆိုင်ရှင်က စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောပြီး ရစ် နေတာ မပြီးတော့။ ကြာတော့ ထိုပိုင်း ငွေရှင်းပြီး ထပြန်သွားသည်။ နောက် ပိုင်း ထိုလူများသည် ဆိုင်သို့မလာကြ တော့။

ဆိုင်ရှင်သည် အရက်သိပ်မ သောက် အစားချည်းစားသော၊ တစ်ခါ တစ်ရံမှပဲ လာတတ်သော ဧည့်သည် များကို ပိုဂရုစိုက်တတ်သည်။ ကျွန် တော်တို့ကိုလည်း ထိုထူပုဂ္ဂိုလ်များလာ လျှင် ဂရုစိုက်ရန် မှာထား၏။ ကျွန် တော်ထင်သည်မှာ အစားအသောက်က အရက်ထက်ပိုမြတ်လေမလားမသိ။

အရက်ချည်း
သောက်တဲ့သူဆို
ခပ်ပြတ်ပြတ်
ဆက်ဆံကြ။
အမြည်းရောအရက်ပါ
သောက်သူကိုသာ
ဂရုစိုက်၊
ညှော်သည်အသစ်
စာခါမုမလာဖူးတဲ့
လူတွေကို ပိုဂရုစိုက်၊
နေတိုင်းလာနေကျ
လူတွေက
သိပ်အရေးမကြီးဘူး
...

အရက်ချည်းသောက်သူကို ဆိုင်ရှင်က သိပ်မကြည်။ အမြည်းကို အပြင်ကဝယ် လာမိလျှင်လည်း သူကမကြိုက်။ သူ ဆိုင်တွင်မရနိုင်သော အမြည်းဖြစ်နေ လျှင်လည်း မကျေနပ်။ သူသည် အပြင် က သူ့ဆိုင်တွင်မရသော အမြည်းကို ဝယ်လာသူများအား မှတ်ထားသည်။ သူမူးလာလျှင် ပြောတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့အမြည်းကို အပြင်က ဝယ်လာတာ နည်းလမ်းမကျဘူးဗျာ”

“ရတယ်လေ ...၊ ခင်ဗျားဒီအ မြည်းကို ဘီလိထဲမှာ ထည့်ပေါင်းထား လိုက်”

“ဒီလိုလည်း ကျွန်တော်မလုပ် ချင်ဘူး။ အရက်ချည်းသောက်ချင်ရင် ဒီဆိုင်မှာ မသောက်ပါနဲ့”

“ဪ... ရတယ်၊ ရတယ် ငွေရှင်းမယ် ...၊ ဘယ်လောက်တ လဲပြော”

ထိုလူများသည် စားရင်းသောက် ရင်း ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ အရက်ပုလင်း သိမ်းကာ ငွေရှင်းပြီး ထွက်သွားကြ သည်။ နောက် ထိုလူများ ဤဆိုင် လုံးဝပေါ်မလာကြတော့။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင် ဘေးတွင် နတ်ကသည်။ ထိုနတ်ပွင့် ကိုထွန်းလင်းတို့ နတ်ဝင်ကကြ၏။ ထွန်းလင်းက -

“ဟေ့ ... ဒီမိန်းမလျာတွေထဲ မိန်းမလျာအစစ်မဟုတ်ဘူးဗျာ...၊ ဤ ကျရင် ကျွန်တော် နောက်ပြမယ်”

ဟု ဆိုသည်။ ထိုနေ့က ကိုထွန်းလင်းနှင့် ဘော်ဒါဝုံးယောက် နတ်ကရင်း ရွှေမိုးငွေမိုးကြကြသည်။

ယောက်က မိန်းမလျာနတ်ကတော် ဘာရာစီယာထဲသို့ နှိုက်ပြီး ငွေမိုးထည့်သည်။ နတ်ကတော်က ထိုလူပုဆိုးကို ဆွဲချွတ်ပြီး ပေါင်ကြားထဲသို့ အတင်းလိုက်နှိုက်၏။ တော်သေးသည်။ ထိုလူအောက်ခံဘောင်းဘီဝတ်ထား၍ ထိုနောက် နတ်ကတော်ကလိုက် ထိုလူက လှည့်ပတ်ပြေးနှင့် နတ်ပွဲသည် စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြသည်။ နတ်ဒိုးကလည်း မိန်းမခေါင်းတိုက်ပေးသံ ပြောင်းတီးပေးသည်။ နတ်ပွဲတစ်ပွဲလုံး တဝါးဝါး တဟားဟား ပွဲကျကုန်သည်။ နတ်ကတော်ရော နတ်ဝင်ကသူများပါ မူးနေကြသည်ကိုး။ လမ်းဘေးရပ်ကြည့်သူများပါ အုန်းတိုက်သွားကြသည်။

ညနေစောင်းသောအခါ နတ်ပွဲပြီးသွားသည်။ ကိုထွန်းလင်းသည် မိန်းမလျာများကို သွားခေါ်သည်။ နတ်ပွဲမှ မိန်းမလျာများ အရက်ဆိုင်သို့ရောက်လာ၏။ ညီမလေးတို့ကို အစ်ကို ထမင်းကျွေးမယ်၊ ဘာနဲ့စားကြမလဲ ဆိုပြီး ချိုချစ်ကြော်၊ အစိမ်းကြော်များမှာပြီး ကျွေးသည်။ ကျွေးရင်းနှင့် အရက်ပါ ချောတိုက်သည်။ မိန်းမလျာများ စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် ပျော်ပါးနေကြသည်။ ထိုအခါ အရက်ကုန်သွားပြီဟူသော ဆိုင်ရှင်၏အသံ ထွက်လာ၏။ အရက်ကုန်၍ဖြစ်ပါမလားဟူ၍ ဆိုင်ရှင်ကို ဝိုင်းရစ်ကြ၏။ နောက်သော် မိန်းမလျာများထဲမှ တစ်ယောက်က သူတို့တွင်ရှိသော ဂျော်နီဝါးကားတစ်လုံး သွားယူချလော၏။ ဂျော်နီဝါးကားပုလင်းဆက်ဖွင့်ပြီး သောက်ကြလေသော် သူတို့အတော်ကြီးကိုးပြီး ပြကုန်ကြသည်။ ကိုထွန်းလင်းသည်လည်း မူးမူးနှင့်မိန်းမ

လျာများကို ဖက်နမ်းလိုက်၊ ကိုင်လိုက်နှိုက်လိုက်နှင့် အတော်သောင်းကျန်းလေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိုထွန်းလင်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ် အိမ်မှာမေ့ကျန်ခဲ့ပြီဆိုပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ထပြောသည်။ ထိုအခါ မိန်းမလျာသုံးဦးက -

“ဟဲ့ ... အေရယ်၊ အလန့်တကြား သိပ်လုပ်တာပဲ ...၊ ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့တာများ သောက်သည်းယားစရာကျနေတာပဲ၊ အမလေး သူ့အစေ့ ကင်းကိုက်တာလိုက်လို့ ...၊ လူဖြင့် ဖိုးသိုးဖတ်သပ်နဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့ ...၊ ဒီမှာ ဒီလင်ပျက်ရတဲ့အထဲ”

ဟု ပြောသောအခါ ဝိုင်းဟားကြပြီး ကိုထွန်းလင်းကို ဝိုင်းပြီးလှောင်ကြတော့၏။ နောက်သော် တစ်ဝိုင်းလုံး ကျသမျှကို မိန်းမလျာများက ‘ရှင်းမယ်ဟေ့’ဟု အသံကုန်ဟစ်ကာ ရှင်းသွားကြလေသည်။ သည်အခါတွင် ကိုထွန်းလင်းသည် ဆိုင်ရှင်အား မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်လှစ်ခနဲမြင်တွေ့လိုက်သည်။

ထိုညက ကိုထွန်းလင်းသည် မိန်းမလျာသုံးယောက်နှင့် သွားအိပ်ဖြစ်သည် ဆို၏။ နောက်တစ်နေ့သော် ကိုထွန်းလင်း မောနင်းပက်လာချရင်း ပြန်ပြောပြ၏။ သူတို့ မည်သို့အိပ်စက်ကာ စခန်းသွားလေသနည်းကို ခန့်မှန်း၍မရသော်လည်း ကိုထွန်းလင်းဟူသည်မှာ သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ သူ့ဇာတ်လမ်း သူ့ကြည့်ကတတ်ပါသည်ဟု ဆိုင်ရှင်ကပြောသည်။ မိန်းမလျာသုံးဦး

ထဲမှ နှစ်ဦးကတော့ ဇနားကံတစ်နေ့နတ်က၊ စရာရှိသည်ကို မကနိုင်တော့ဘဲ ဆေးခန်းပြေးပြုပြီး ဆေးထိုးခဲ့ရသည်ဆို၏။ အရက်နာကျ၍ ဆေးတောင်ထိုးရသည်လား၊ ဘာဆေးများ သွားထိုးလေသည်လဲ မစဉ်းစားတတ်ပါ။

ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော်တို့အား မကြာခဏရှင်းပြပါသည်။

“မင်းတို့ ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုပ်မလုပ်တတ်လို့ အရက်ဆိုင်တွေ ပြုတ်ကုန်တာများပြီ၊ အရက်ချည်းသောက်တဲ့သူဆို ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံကြ။ အမြည်းရောအရက်ပါ သောက်သူကိုသာ ဂရုစိုက်၊ ဧည့်သည်အသစ် တစ်ခါမှမလာဖူးတဲ့လူတွေကို ပိုဂရုစိုက်၊ နေ့တိုင်းလာနေကျ လူတွေက သိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ နောက်လည်း လာမှာပဲ”

ဟူ၍ ဆို၏။ သူပြောတာတွေ ကျွန်တော်နားသိပ်မရှင်းပါ။ ကျွန်တော် သိသည်ကတော့ ကျွန်တော်ဆိုင်ရှင်သည် အရက်သမား၊ အရက်ရောင်းစားပြီး အရက်သမားအချင်းချင်းကို စော်ကားနေသည်။ သူသည် သစ္စာမဲ့သော အရက်သမားဖြစ်သည်။ သစ္စာမဲ့သူတို့၏ သွားရာလမ်းအတိုင်း သူ့ဆိုင်သည်လည်း မကြာသောတစ်နေ့တွင် ပြုတ်ရဦးတော့မည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေပါသည်။

မောင်လွင်ပြင်

သရုပ်ဆောင်မိုးယုစံကတော့
 မြန်မာ့အကကို
 မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်လိုဆိုတယ်။
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ၊
 ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများ၊ တီဗွီကြော်ငြာများ
 ရိုက်ကူးနေပေမယ့်လည်း အကကို
 မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့
 ဒါရိုက်တာမောင်မျိုးမင်းစိစဉ်တဲ့
 “နှင်းဆီ” အဖွဲ့မှာလည်း
 အငြိမ်ကနေတာတွေ့ရတယ်။
 ပြည်ပဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ်တွေ
 သွားရမယ့် မိုးယုစံနဲ့ တွေ့ဆုံခဏမှာ
 မေးဖြစ်တာကတော့

...

နမာ့အကတွေကို
 မြတ်နိုးသူ
မိုးယုစံ

၂၀၁၄ မှာ အနုပညာရှင်အတော်များများ မင်္ဂလာ ဆောင်တာများတော့လေ မိုးယုကကော ထူးခြားမှုရှိနိုင် ထား။

ထူးခြားမှုတွေကတော့ မိုးယုအတွက် ဒီနှစ်မှာမရှိပါဘူး။ ငိုဖုန်ပါပဲ။ ဒီနှစ်မှာ ထူးခြားတာက မိုးယု ဒီနှစ်အစမှာ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ချိန်မှာမိုးရိုက်ကူးတဲ့ "ကျွန်တော့်ရည်းစား ဘုရားမှာနေသည်" ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ရိုက်ထားတယ်။ ငါ့သားကတော့ စိုးရန်အောင်၊ မိုးယုနဲ့ ခင်ဝင်းဝါတို့ အတူ သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားထွက်လာရင်လည်း ချီသတ်တွေ အားပေးစေချင်ပါတယ်။

အခုကော ဘာတွေဆောင်ရွက်ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ လည်း ပြောပြပါ။

အနုပညာလှုပ်ရှားမှုတွေအနေနဲ့ကတော့ မိုးယု ဒီရက် ပိုင်းတွေမှာ တီဗွီကြော်ငြာတွေ၊ ဟောဘုတ်ကြော်ငြာတွေ ရိုက် ကူးတာများနေပါတယ်။ ဒီနှစ်ထဲမှာလည်း မိုးယု နင်းဆီအဖွဲ့ သားများနဲ့အတူ အမေရိကားကို တစ်လ ဒါမှမဟုတ် တစ်လ ခွဲလောက်ကြာ ဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ်သွားဖို့ရှိပါတယ်။ ဟိုမှာ အပြိုင်ကရမယ်၊ သီချင်းလည်း ဆိုရမှာဆိုတော့ လေ့ကျင့် ဖြစ်နေပါတယ်။

ပြည်ပမှာ အငြိမ့် ဘယ် နှုတ်ကြိမ်လောက် ကပြီးသွား ပြီလဲ။ ဘယ်နိုင်ငံတွေရောက် ရှိခဲ့ပြီလဲ။

အငြိမ့်အနေနဲ့ ပြည်ပ နိုင်ငံတွေမှာ သွားရောက်ဖျော် ဖြေရတာကတော့ များပြီ။ စင်ကာပူကတော့ နှစ်တိုင်းလို သွားဖြစ်ပါတယ်။ ဥရောပ ဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ်ကတော့ မိုးယု အခုတစ်ကြိမ်နဲ့ဆို သုံး ကြိမ်လောက်ရှိသွားပြီ။

သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့အငြိမ့်ကရာမှာကော အခက်အခဲတွေရှိသလား။

မိုးယုကတော့ မြန်မာ့ အကတွေကို အရင်ကတည်း က မြတ်နိုးတယ်။ ကရတာ လည်း ဝါသနာပါတယ်။ ပြည်ပ နိုင်ငံတွေမှာ သွားရောက်ဖျော် ဖြေတဲ့အခါမှာ ဟိုက ပရိသတ် တွေကလည်း မြန်မာ့ယဉ် ကျေးမှုကို မြတ်နိုးကြတယ် ဆိုတာ သိရတယ်။ ဘယ်

အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် အခက်အခဲဆိုတာ ရှိ
တာပဲလေ။ အငြိမ့်ကတာရော၊ သရုပ်
ဆောင်သက်ကော နှစ်ခုစလုံးကတော့
ခက်ခဲပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို
စိုးယု အမြဲလုပ်နေတဲ့အတွက် အတွေ့
အကြုံတွေကတော့ ရှိတယ်။ အက၊က
တော့ သိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မဟုတ်တဲ့
အတွက် အကကို သေသေချာချာလေ့ကျင့်
ရတယ်။

ပြည်ပမှာ သွားရောက်ဖျော်ဖြေရ
မှာဆိုတော့ အကပိုင်းတွေကိုကော
ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားပြီလဲ။

သွားရမှာကလည်း နင်းဆီလို့
ထားတွေနဲ့ပဲဆိုတာလေ ပြင်ဆင်မှုအပိုင်း

တွေကတော့ ကိုယ်က အငြိမ်သိချင်းဆိုရမှာပဲလေ။ အဲဒါကြောင့် သိချင်းကတော့ မိုးယု ဟိုမှာဆိုမယ့် သိချင်းတွေကို ဒီမှာကတည်းက လေ့ကျင့်သွားတယ်။ အကကတော့ ဒီမှာကတည်းက ကပြီးသားဆိုတော့ ပြန်နွေးရုံပါပဲ။ အငြိမ်ကတာက ပရိသတ်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ရတာဆိုတော့ မှားလို့တော့မရဘူး။ ကိုယ်သင်ထားတဲ့အကတွေ မေ့သွားရင် တစ်ခြား ကကွက်တွေလည်း ပြန်မကတတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မိုးယုအကကို သေသေချာချာ မှတ်ရတယ်။ သေသေချာချာလေ့ကျင့်ရတယ်။

သကြန်ရောက်တော့မှာဆိုတော့ ဒီနစ်ကော သကြန်မှာ ဘာတွေဆောင်ရွက်ဖို့ရှိသလဲ။

မိုးယုကတော့ ဒီနစ်မှာလည်း ပရိသတ်တွေကို ဖျော်ဖြေဖို့အတွက် သိချင်းဆိုဖို့ပဲရှိတယ်။ မနစ်ကတော့ မန္တလေး Alpine မဏ္ဍပ်မှာ သိချင်းဆိုတယ်။ အနုပညာအလုပ်တွေ စလုပ်ကတည်းက သကြန်မှာ ရေပက်ခံမထွက်ရတာကြာပြီ။

သကြန်မှာမိကာ ဘယ်လို Fashion တွေ ဝတ်ရတာကြိုက်လဲ။

သကြန်မှာကတော့ မိုးယု အင်္ကျီလက်ရှည် ဘောင်းဘီရှည်တွေပဲ ဝတ်ရတာကြိုက်တယ်။ ဒါမှလည်း အသားအရေတွေက နေလောင်ဒဏ်မခံရဘူး။ သကြန်မှာက နေဒဏ်ရေဒဏ်တွေကြောင့် အသားအရေပိုပြီး ပျက်စီးစေတယ်လေ။ Lotion တွေကတော့ လိမ်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မိုးယုကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး Free Style တွေဝတ်တယ်။ အနက်ရောင်တွေကတော့ မိုးယုသိပ်မဝတ်ဖြစ်ဘူး။

ဒီနစ်မှာ ပရိသတ်တွေအတွက်ဆုတောင်းစကား လေးပြောပေးပါဦး

မင်္ဂလာနှစ်သစ်မှာ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ စီးပွားရေးတွေလည်း အဆင်ပြေကြပါစေ။ မိုးယုကို အားပေးကြတဲ့ ပရိသတ်များကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မိုးယုကို ဆက်ပြီး အားပေးကြပါ။ ဝေဖန်အကြံပေးကြပါလို့။

ငြိမ်းချမ်းအောင်

www.burmeseclassic.com

ဝုဇေနှင်း စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် အလှူမပျက်ရလေအောင်

သင်သည် မနက်ဖြန် အလုပ်အစည်းအဝေးတွင် အရေးကြီးသည့်တင်ပြချက် ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်၍ ယနေ့ညတွင် ယင်းအတွက် လိုအပ်သည်များကို စုစည်းပြင်ဆင်ရမည်။ အိမ်တွင်လည်း သိမ်းဆည်းဆေးကြောရန် အလုပ်များ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိနေသေးသည်။ အလုပ်ခွင်ဝင်နေသောသူ၊ ပညာသင်နေသောသူ၊ အိမ်မှကိစ္စဆောင်ရွက်နေသူ စသည့် သူတို့တွင် ကိုယ်စိအားများရှိနေကြသည်။ ထိုဖိအားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မျက်နှာသွင်ပြင်တို့ကို ထိခိုက်စေပါသည်။ သို့သော် ဖိအားဆိုသည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်မြင်ရေးအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လိုအပ်သည့်အရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှိသင့်သော ပမာဏထက်လွန်သွားပါမှ လူကိုထိခိုက်စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးပညာအရဆိုလျှင် လွန်ကဲသော စိတ်ဖိစီးမှုကို ခံစားရပါက အက်ဒရီနယ်လင်း (Adrenaline) နှင့် အခြားသော ဟော်မုန်းများကို ထုတ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် သင်၏သွေးကြောများ ကျုံ့သွားခြင်း၊ ကျယ်လာခြင်းအပေါ် မူတည်၍ မျက်နှာပြင်ကို ပြောင်းလဲစေပါသည်။ အရေးအကြောင်းများကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဝက်ခြံပေါက်ခြင်း၊ နှင်းချဖြစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေသည့် အပြင် ဆံပင်ကိုလည်း ကျွတ်စေနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ စိတ်ဖိစီးမှုသည် အလှူအပံ့ကိုလည်း ထိခိုက်စေပါသည်။ ထိုဖိစီးမှုများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါက ကျန်းမာသွက်လက်စေသည့်အပြင် ပိုမိုလှပကြည့်ကောင်းစေပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ဖိစီးမှုကို ခံနိုင်ရည်စွမ်းသည် မတူညီကြဟုလည်း သိရှိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စိတ်ဖိစီးမှုများနေလျှင် ဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေများနှင့် ဖြေရှင်းနည်းများကို စုစည်းဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့်ဖြစ်စေ၊ မိသားစုရေးရာနှင့်ဖြစ်စေ ပူပန်စရာများနေပါက မျက်နှာကို သေချာစွာဆေးကြော၍ သခွားသီးစိပ်လေးများကို မျက်နှာပြင်အနှံ့တင်၍ ငြိမ်

သက်အေးဆေးသောနေရာတွင် လဲလျောင်းနေပါ။ လျောင်းနေချိန်တွင် အသက်ကိုရှူသွင်းပါ။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပြန်ရှူမထုတ်ဘဲ အသက်ကို အောင့်ထားလိုက်ပါ။ ပြီးအသက်ကို ပြန်ရှူထုတ်ပါ။ မိနစ် ၂၀ ပြည့်ပါက သခွားများကို ခွာပြီး ရေအေးအေးဖြင့် မျက်နှာသစ်ပေးပါ။ ထိုလဲလျောင်းနေချိန်တွင် အသက်ရှူသည့် အရာမှလွဲ၍ အခြားအရာများကို မတွေးမိစေနှင့်။ သင်၏ လက်ရှိအခြေအနေပြဿနာများကိုလည်း ခေတ္တခဏ မမှတ်မိလိုက်ပါ။ ပြီးလျှင် နောက်မှပါသောခုံတွင် ပြေလျော့စွာထိုင်ပါ။ ပြီးလျှင် နှုတ်စ၍ မေးစေအထိ တစ်ပိုင်းချင်းစီရှိ ကြွက်သားများကို ထိလိုက်၊ တစ်စက္ကန့်ခန့်ကြာလျှင် ပြန်လျှော့လိုက်ဖြင့် ပြေပေးပါ။ ပြီးလျှင် လက်ဝယ်နှင့်လက်ညှိုးကြွယ်ကို အသုံးပြု မျက်နှာပြင်အနှံ့ကို နှိပ်နယ်ပေးပါ။ ထိုနေ့ညဘက်တွင် ခါတိုင်းထက်ပို၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သည်။ လက်တွေ့ခံစားရပါလိမ့်မည်။

စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် ညဘက်တွင် ကောင်းစွာ မပျော်ခြင်း၊ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်တတ်ပါသည်။ ထိုညဘက်အိပ်မပျော်ပါက မျက်နှာအသားအရေ မကြည်သန့်ခြင်း၊ ဝက်ခြံပေါက်ခြင်းအပြင် အစာစားချင်စိတ် ပိုမိုထန်လာ၍ အဆီပိုများကို လောင်ကျွမ်းနိုင်စွမ်း ကျလာပါလိမ့်မည်။ အကျိုးဆက်အနေဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မျက်စေနိုင်ပါသည်။

ညဘက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်စေရန် -
(၁) ညအိပ်ရာဝင်မီ ဝိုက်ဝအောင်စားခြင်းကို ရှောင်ရှားရပါမည်။

- (၂) ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ရေခဲခန်းဖြင့် ရေချိုးပေးပါ။
- (၃) ပြီးလျှင် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် သောက်သုံးပေးနိုင်ပါသည်။
- (၄) အိပ်ခန်းအတွင်းတွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို ပိတ်ထားရပါမည်။ တတ်နိုင်သမျှ မီးလုံးဝပိတ်ထားသင့်ပါသည်။ အလင်းရောင်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်မှုကို နှောင့်ယှက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် မွှေးရနံ့ကုထုံးကိုလည်း စိတ်ပြေလျော့ပြီး အနားရစေရန် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ မိမိ၏အခန်းထဲတွင် သူကလစ်ဆီဖြစ်စေ၊ လက်ဖက်စိမ်းဆီဖြစ်စေ၊ လာဗင်ဒါ ဆီ ဖြစ်စေ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ပင်ပန်းမှု ပြေလျော့စေမည့် အဆီတစ်မျိုးမျိုးကို အနံ့ထုတ်ပေးသည့် ပေါင်းအိုး (သို့မဟုတ်) စက်ထဲထွင်းထည့်၍ အခန်းထဲတွင် မွှေးပျံ့အောင် ဖြလုပ်ပေးရပါမည်။ ပြီးလျှင် ထိုအခန်းထဲတွင် အသက်ကို ဆီမှန်မှန် ၅၅သွင်း၊ ၅၅ထုတ်လုပ်ပြီး အနားယူပေးရပါမည်။ ဆီဆီရနံ့တို့ကြောင့် အသက်၅၅အင်္ဂါစနစ်ကို ပြေလျော့နိုင်ပါသည်။ Peppermint ဆီကမူ အစာခြေစနစ်ကို အနားရစေပါသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် အဆီဓာတ်များသော အစားအစာ အချို့ဓာတ်များသော အစားအစာတို့ကို ပိုမိုစားချင်စိတ် ဖြစ်ပြနေတတ်ပါသည်။ သင်စားသော အစားအစာတို့သည် အညံ့ဆောက်လုပ်ဆောင်ချက်တို့ကို သက်ရောက်မှုရှိစေပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ထိုအိပ်သောစွမ်းအင်များကို စားသုံးလိုက်သော အာဟာရတို့မှ အဓိကရရှိပါသည်။ ထို့ပြင် အလုပ်များ၍ စိတ်ဖိစီးမှုများကြောင့် ထပ်မံပင်ပန်းခြင်း၊ အလွန်အကျွံစားခြင်းတို့သို့သော အစားအစာ ဓာတ်မူပုံမမှန်ဖြစ်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအခါ အဆီပည့်မှုဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိခိုက်ကာ အဆီအင်အားမဟုတ်ပဲ လွယ်စေပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက လူတို့မှာ အိုင်နိုင်းတော့မည် မဟုတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်၏ လုပ်ငန်းများကို ကျန်းမာခြင်းသည် အခြေခံပင် ဖြစ်ပါသည်။ အစားအစာခြင်းအတွက် ကိုယ်ခန္ဓာစွမ်းအားပြည့်ပြီးမှပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ စိတ်ဖိစီးမှုကိုနှိမ်နင်းနိုင်သည့် အစားအစာစားသောက်မှုပုံစံကို လိုက်နာလျှင် သုံးသင့်ပါသည်။

အလုပ်များလွန်း၍ အိပ်မှစောစောထွက်နိုင်ရန် စိတ်ပေးခြင်းသည် မဟာအများကြီးဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပေးခြင်းကြောင့် တစ်နေ့တာလုံးတွင် အစားအစာ

ဆာလွန်းခြင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့ကုန် အစားအစာစွပ်စွပ် စားမိတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ နံနက် ၇း၅၅ မိနစ်တွင် နံနက်စာကို စားသုံးပေးရပါမည်။ နံနက်စာတွင် နွားနို့ သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုးတို့အပြင် ပရိုတင်းဓာတ် တစ်မျိုးမျိုးပါအောင် စားသုံးပေးရပါမည်။ ပြီးလျှင် နေ့လယ် စာမစားခင် ကြားချိန်ဖြစ်သော ၁၀ နာရီဝန်းကျင်ခန့်တွင် အဆာပြေအသီးတစ်မျိုးမျိုး (သို့မဟုတ်) အမြန်စာ မဟုတ်သည့် မုန့်တစ်မျိုးမျိုးကို စားသုံးပေးသင့်ပါသည်။ နေ့လယ်စာကိုမှ အသား (သို့မဟုတ်) ငါးတစ်မျိုးမျိုးနှင့် အရွက်တစ်မျိုးမျိုးပါအောင် စားသုံးပေးပါ။ ဟင်းရည် တစ်ခွက်ပါနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

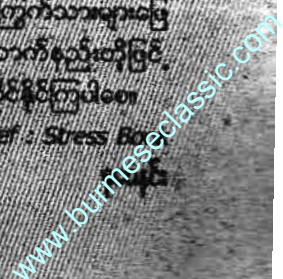
ပြီးလျှင် နှစ်နာရီခွဲချိန်တွင် ဒိန်ချဉ်ကို သောက်သုံးပေးပါ။ သို့မဟုတ် လတ်ဆတ်သော အသီးအနှံတစ်မျိုးမျိုးကို စားသုံးပေးသင့်ပါသည်။ ညစာကို ည ငါးနာရီခန့်ထက် နောက်မကျစေဘဲ အရွက်သစ်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ဟင်းရည် တစ်မျိုးမျိုး (သို့မဟုတ်) ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကဲ့သို့သော အစာပြေလွယ်သော ခိုက်မဆာစေသောအစားအစာများကို ရွေးချယ်စားသုံးပေးရပါမည်။ ပြီးလျှင် ထိုနေ့အတွက် နောက်သုံးအနေဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် နွားနို့တစ်ခွက် (သို့မဟုတ်) ငှက်ပျော သီးတစ်လုံးကို စားသုံးပေးသင့်ပါသည်။ အဆိုပါစားသုံးမှု မျိုးဖြင့် တစ်နေ့တာလုံး စွမ်းအင်ညီမျှစေသည့်အပြင် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်သည့် အသီးအရွက်နှင့် အဆီ နည်းနိနိနှင့် ဒိန်ချဉ်တို့ကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုကိုလည်း လျော့ချနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

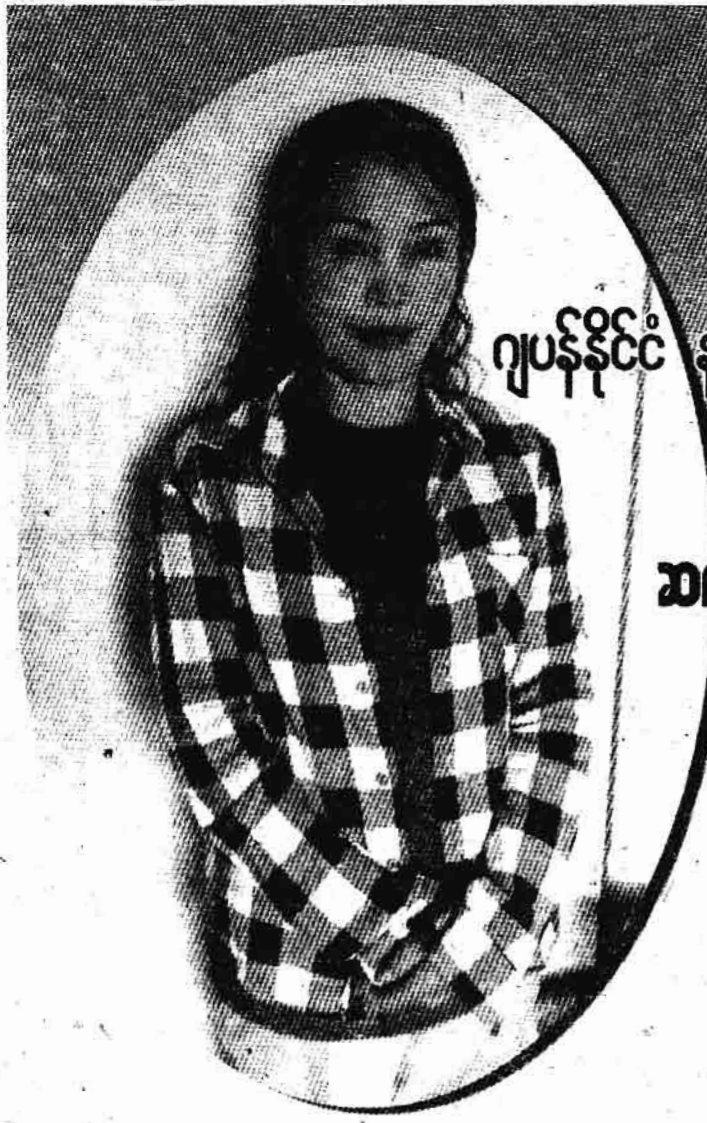
အဆိုပါအစားအစာသည် ပင်လယ်ငါး ပင်လယ်စာ ကမာနှင့် ဒိန်ချဉ် ထောပတ်၊ ချိစ်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ဝရိတ်ဖရူတိုသည်လည်း စိတ်ဖိစီးမှုကို လျော့ကျစေသည့်အပြင် ခုခံအားစနစ်တို့ပါ သန်စွမ်းစေနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အဆိုပါအစာနှင့် အသီးအနှံတို့ကို ဦးစားပေး ရွေးချယ်သင့်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း နွားနို့ မရောဘဲ ရုံဖန်ရုံခါ နံနက်ခင်းတွင် သောက်သုံးပေးသင့်ပါသည်။

အဆိုပါ အစားအစာတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန် တည်းတွင် များများစားခြင်းထက် လေးနာရီခြားလျှင် တစ်ကြိမ်ခန့်စားသုံးပေးသင့်ပါသည်။

အထက်ပါ စိတ်ပြေလျော့နည်း ကြွက်သားများပြေ လျော့နည်းနှင့် မှန်ကန်သော စားသောက်နည်းတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကျန်းမာလှပအောင် နေထိုင်နိုင်ကြပါစေ။

Ref : Stress

ဂျပန်နိုင်ငံ နန်းတွင်းအချစ်ဝတ္ထုအား
မြန်မာဘာသာသို့
ပြန်ဆိုရေးသားနေသူ
ဆရာမ ဒိုင်ခင်အင်ကြင်း
စကားစိုင်း

မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက် ဂျပန်နိုင်ငံသား ဗမာ့ယုဘဲ
မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အရောက်လာလေ့ရှိသော စာရေးဆရာမ ဒိုင်ခင်အင်ကြင်းနဲ့
တွေ့ဆုံပေးပြန်ပြန်ခဲ့သည်များမှာ . . .

ဆရာမ ဒိုင်ခင်အင်ကြင်းအနေနဲ့ ဂျပန်ကနေ မြန်မာပြည်ကို ခဏပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်ဖြစ်နေပါသလဲ။
မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာတဲ့အခါ တိုင်း လာဘ်မိုးစွေစာပေတိုက်ကိုအများ

ဆုံးရောက်ပါတယ်။ လာဘ်မိုးစွေစာပေတိုက်ကနေ နိုင်ငံကို ချီးမြှင့်ပါတယ်။ အခြားစာပေတိုက်တွေကလည်း ချီးမြှင့်ပါတယ်။ ပို့တဲ့စာပေတိုက်တိုင်းကလည်း နိုင်ငံကို အားပေးကြ ကူညီကြပါတယ်။ စာမူတွေကိုလည်း သုံးပေးကြပါတယ်။

များသောအားဖြင့်ကတော့ စွေစာပေတိုက်ပေါ့။ သူတို့ပထမဆုံးစာအုပ်ထုတ်ဖြစ်တာက ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပေါ့။ နာမည်တက်လာတဲ့ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ဂျပန်နယ်တိုက်

နဲ့လည်း ဆက်သွယ်ဖြစ်လာပါတယ်။
မုခင်းမဂ္ဂဇင်း၊ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းက
အယ်ဒီတာများဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာဘ
ဆက်တွေ၊ ဆရာဦးသစ်နွယ်တို့ပေါ့
နော်။ ခိုခွဲစာမူတွေကို ဖော်ပြပေးကြပါ
တယ်။ ဒီ မြန်မာပြည်ရောက်လို့ရှိရင်
ထမဆုံး ခိုင်က စာပေလောကမှာ
လည်လာတာပေါ့နော်။ ဒုတိယအနေနဲ့
တော့ ဘုရားဖူးသွားပါတယ်။ ဘုရား
လျှောက်ဖူးတာပေါ့နော်။

**ဆရာမအနေနဲ့ ဘာစာတွေရေးဖြစ်ပါ
သေး များသောအားဖြင့်ပေါ့။**

ခိုင်က အများဆုံးရေးတာက
ဘာသာ၊ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်
ဆောင်းပါးတွေပါပဲ။ ပြီးတော့
လှုပ်ရှားတွေလည်း ရေးပါတယ်။
သာအားဖြင့်တော့ ခိုင်က အချစ်
မှာတွေ ရေးဖြစ်ပါတယ်။

**ဆို ဆရာမအနေနဲ့ ဂျပန်မှာ နေ
တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။**

ခိုင်က အခုအချိန်ထိဆိုရင် ၂၅
သွားပါပြီ။ ဂျပန်နိုင်ငံသားတော့
ထားပါဘူး။ မြန်မာပြည်ကို
သွားဖို့ဆိုတာကို ခိုင် မလုပ်
သေး။ မြန်မာပြည်ကို မခွဲနိုင်လို့ပါ။

**မြန်မာပြည်ကို တစ်နှစ်တစ်
လောက် ပြန်လာတတ်တယ်
လား။**

တတ်ပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်
နိုင်အိအတွက် ဟိုမှာ တစ်နှစ်

လုံးအလုပ်တွေ အသေအလဲလုပ်ပြီး
ပိုက်ဆံကို အသေအလဲစုထားပါတယ်။

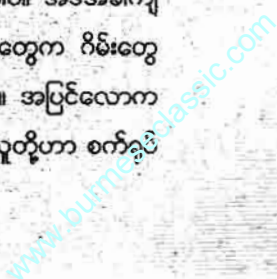
**စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့
စာပေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ မြန်မာ
နိုင်ငံရဲ့စာပေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု။
အဲဒီနှစ်ခုကိုယှဉ်ပြီး ဆရာမရဲ့ အမြင်
လေးကို ပြောပြပါဦး။ စာပေလေ့လာ
လိုက်စားမှုတွေပေါ့နော်။ ဂျပန်နိုင်ငံ
က ကျွန်မတို့နိုင်ငံထက် အစစ
အရာရာ တိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံဆို
တော့ပေါ့။ စာပေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဂျပန်ပြည်ရဲ့ လူထုနဲ့စာပေအပေါ်
စိတ်ဝင်စားမှုတွေကိုပေါ့။**

ခိုင်အနေနဲ့ ဒီမြန်မာနိုင်ငံကို
ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အမြဲတစေ
လေ့လာကြည့်တဲ့အခါမှာ မြန်မာလူမျိုး
တွေဟာ အရင်ကတော့ စာဖတ်အား
တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု
နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူငယ်တွေဟာ
စာမဖတ်ကြတော့တာကို စိတ်မကောင်း
စွာနဲ့ တွေ့မြင်နေရပါတယ်။ အင်တာ
နက်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံးကြည့်ကြ။ ဂိမ်း
တွေ ကစားနေကြတယ်။ ဒီလို ဖြစ်
ပြီးတော့ စာအုပ်တွေလည်း အရောင်း
ရထိုင်းပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း တော်
တော်ပျက်ကုန်တာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ
အတွက် ဒီစာပေလောကအတွက်
စိတ်ပူမိပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ ဂျပန်နိုင်ငံ
ရဲ့ အနေအထားကိုပြောရမယ်ဆိုရင်
လည်း ဂျပန်ပြည်နဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတွေ
ဟာ အရင်ကဆိုရင် စာအဖတ်ဆုံးနိုင်ငံ
လို့တောင် ပြောလို့ရပါလိမ့်မယ်။ သူ

တို့ဟာ အရင်တုန်းကဆိုရင် စာဖတ်
တာကိုပဲ အလေးထားပြီး စာကိုပဲ ဖတ်
နေကြတာပါပဲ။ အခုတော့ ဂျပန်နိုင်ငံ
မှာလည်း အင်တာနက်ကြည့်မယ်၊ ဂိမ်း
တွေကစားမယ်။ စာဖတ်တဲ့သူတွေ
တော်တော်နည်းလာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မြန်မာပြည်လောက်တော့ အခြေအနေ
မဆိုးသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့
ဆီမှာ နောက်ပိုင်းတော့ အခြေအနေ
ဆိုးလာမယ့် သဘောမျိုး ရှိပါတယ်။
ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကလေးလေးတွေ
သေးသေးလေးလေးတွေကအစ ဒီဂိမ်းတွေ
ပဲ ကစားနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

**အဲဒီလို ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေ၊
စာပေမှာ အားနည်းပြီး ဂိမ်းတွေကို
စိတ်ဝင်စားကြတဲ့အပေါ်မှာ ဆရာမ
ရဲ့ သုံးသပ်ချက်လေးတွေကို သိပါရ
စေ။**

စာပေလောကနဲ့ပတ်သက်လို့ရော
လူလောကနဲ့ပတ်သက်ပြီးပါ လေ့လာ
သုံးသပ်မိတာလေးကို ခိုင်ပြောပြချင်ပါ
တယ်။ ဒီလို ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ ကစား
နေကြတဲ့အပေါ်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံက လူ
ကြီးပိုင်းတွေက သူတို့ရဲ့ သားမြေးတွေ
အပေါ်မှာ ဝေဖန်ကြတာကို ပြောချင်
ပါတယ်။ ဒီ ဂိမ်းတွေကို ကစားတဲ့အခါ
မှာ ချမယ်၊ နက်မယ်၊ ထိုးမယ်၊ ပစ်
မယ်၊ အနိုင်ယူမယ်၊ အနိုင်တိုက်မယ်။
ဒီသဘောတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီအခါကျ
တော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်တွေက ဂိမ်းတွေ
ထဲက သရုပ်တွေကူး။ အပြင်လောက
ထဲ ကူးစက်လာပြီး သူတို့ဟာ စက်ခွဲ

တွေ့လို ဖြစ်လာတယ်။ ခံစားချက်မရှိဘူး။ နှလုံးသားခံစားချက်တွေနည်းလာတယ်။ ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ အနိုင်ယူမယ်။ နိုင်ဖို့ဆိုရင် ဘာကို ဘယ်လိုပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ဖြစ်ဖို့တောင် ဝန်မလေးကြသလို ဖြစ်လာကြတယ်ပေါ့။

နောင်လာနောက်သားတွေအတွက် ရင်လေးစရာပါပဲ။ ခု ပြန်မာမာပြည်မှာလည်း ဒီလိုမျိုး၊ ဒီစိတ်တွေ ဝင်နေကြပြီ။ ဒီမှာလည်း ဂိမ်းတွေကို ကလေးတိုင်းလိုလို ကစားနေကြပြီမဟုတ်လား။ ခုဆို မှုခင်းသတင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖတ်ရ၊ ကြားရတာတွေကလည်း

တော်တော်လေးကို ကြောက်စရာကောင်းနေပါပြီ။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိပါတယ်။ ဒီတော့ နောက်လာမယ့် လူ့ဘောင်လောကကြီးအတွက် တော်တော်လေးကို စိုးရိမ်မိပါတယ်။

ဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေတာတွေကို ဆရာမအနေနဲ့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်လာဖို့ ဘယ်လိုများ အကြံပြုချင်ပါသလဲ။

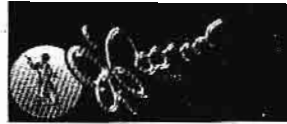
ခိုင်တို့အနေနဲ့ စာပေလောကသမားတွေပေါ့။ အားလုံးဟာ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်

ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခိုင်ထင်မိပါတယ်။ ခိုင် စဉ်းစားမိသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီစာပေလောကကြီးထဲမှာ စည်းလုံးညီညွတ်မှုတွေ၊ စည်းလုံးတဲ့ စိတ်လေးတွေကို သေသေချာချာမွေးမြူကြပြီနောင် အနာဂတ်ကောင်းမွန်ဖို့အတွက် ဝိုင်းဝန်းအကျိုးပြုကြမယ် စာပေအနာဂတ်သားကောင်းတွေရဲ့ဘဝတွေကို ထိန်းကြောင်းတည့်မတ် ပဲ့ပြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခိုင်တို့အနေနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိမှာပါ။

စာဖတ်ပရိသတ်အပေါ်မှာ ကောင်းသောအကြံလေးပေးပါဦး။

ဟုတ်ကဲ့။ ခိုင်အနေနဲ့ကလေးပုဒ္ဒဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှုကွယ်သူဖို့လို့ အရာရာကို မေတ္တာမပြု၊ မေတ္တာစိတ်ကို မွေးမြူဖို့ပဲ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုမျိုးမဆို မေတ္တာတရားကို ရှေ့မပြု၊ ခရီးဆက်ကြမယ်ဆိုရင် ဘာသာထွန်းကားတဲ့ ခိုင်တို့မြန်မာ့ကြီးနဲ့ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေ တို့ဆီကောင်းမွန်သင့်မြတ်လာမှာ မသေလို့ ခိုင်ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ်အားလုံးကို မေတ္တာတရားတွေပြု၊ ကောင်းကျိုးကိုရှာကြပါလို့ ချင်ပါတယ်။

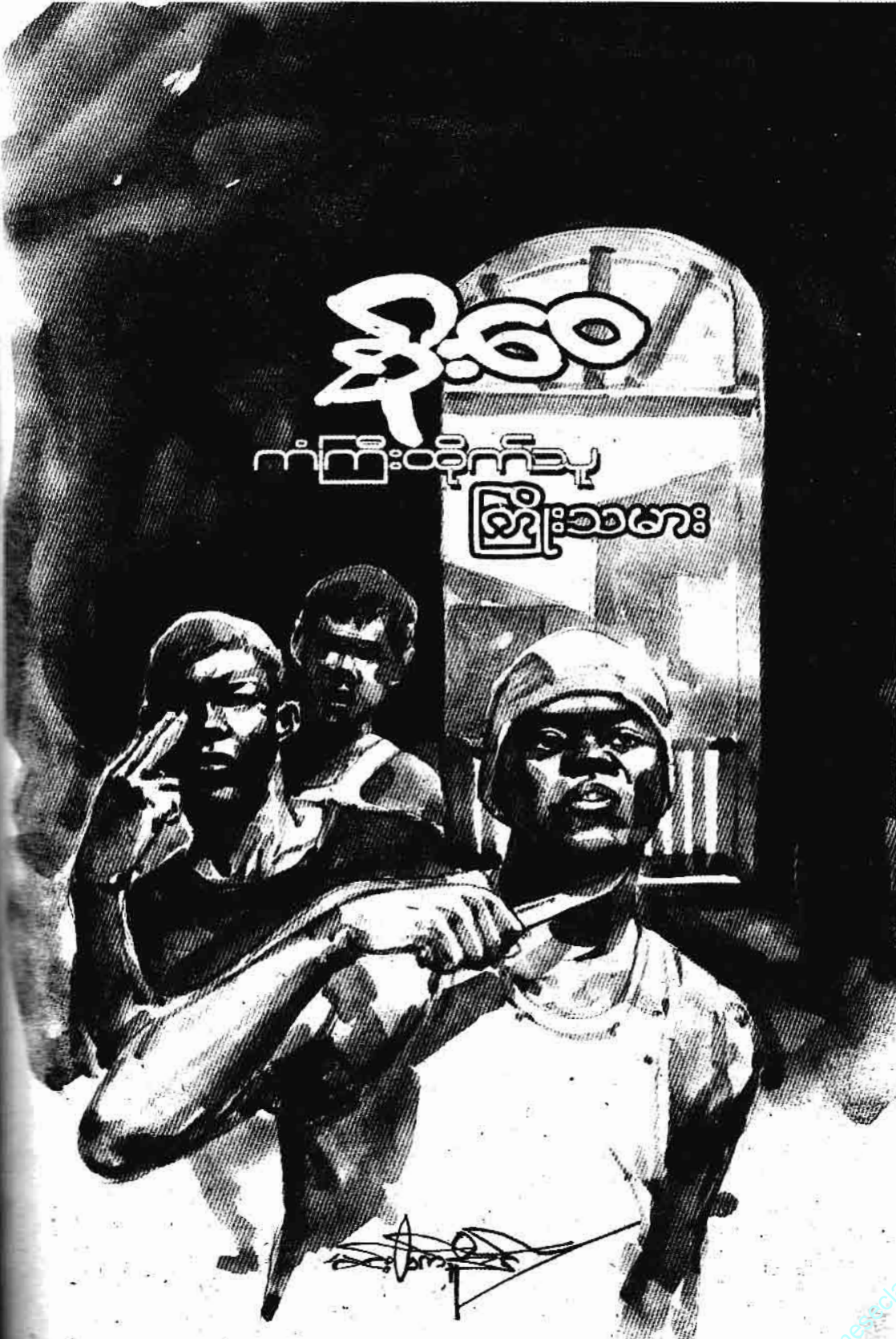

နိဂုံး

ကံကြီးထိုက်ရန်

ခြိုးခဲမား

[Handwritten signature]

ကြီးသမားဘဝအစ

ရွာထိပ်ထန်းတောလေးတွင် ထန်းရည်သောက်နေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ထန်းရည်ဝိုင်းမှာ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် သောက်စားနေ ကြလေသည်။ ထိုထန်းရည်သောက်နေ ကြသူများထဲတွင် မောင်ကြီး၊ မောင် လတ်၊ မောင်ငယ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးဦး လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော်တို့မှာ မိဘတွေအမွေအဖြစ် ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ လယ်ကေနှစ်ဆယ်ကို အဒေါ်ဆီက ပြန်တောင်းကြရင် ကောင်းမယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး... မောင်ငယ်ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ မှာ ကိုယ့်လယ်ကိုယ့်ယာတွေ ရှိနေပါ လျက် အဒေါ်က မတရားလက်ဝါးကြီး အုပ် အပိုင်သိမ်းထားခဲ့တော့ ကျွန် တော် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ ထို့ ...”

မောင်ငယ်အပြောကို ထောက်ခံ သည့်သဘောနှင့် မောင်လတ်ကလည်း ထန်းရည်ခွက်ကို တရှိန်ထိုး မော့ သောက်ချလိုက်ရင်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ မောင်ကြီးအား ရင်ထဲမကျေနပ်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေသည်။ အစ်ကိုအ ကြီးဆုံး မောင်ကြီးကတော့ ညီငယ်များ ဖော်စကားကို ချင့်ချင်ချိန်ချိန်တွေးတော စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ညီလေးတို့ရာ၊ အဒေါ်ကလည်း တို့မိဘနှစ်ပါးမရှိ က တည်းက တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အ ပေါ် သားသမီးတွေနဲ့မခြား ရင်အုပ် မကွာ ပြုစုစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးလာ ခဲ့တာဆိုတော့ ... အဒေါ်အပေါ်မှာ ငဲ့ ညှာထောက်ထားရဦးမယ်ကွ ...”

“ဒါတော့ဗျာ ... ကျုပ်တို့က လူ မမယ်အရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွား ခဲ့တော့ ... ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင် တတ်အရွယ်မှာ အမေညီမဖြစ်တဲ့ အဒေါ်ကပဲ စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူပေး ရမှာပေါ့ဗျာ ...။ ခုဟာက ကျုပ်တို့ တွေလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီလေ၊ ကျုပ်တို့အတွက် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူ ထောင်နိုင်အောင် လုပ်စားကိုင်စားခွင့် တော့ ပေးသင့်တာပေါ့”

“မှန်တယ် ...။ အစ်ကိုလတ် ပြောသလို ကျုပ်တို့အားလုံး အရွယ် ရောက်နေပြီ ဒါကို အဒေါ်တစ်ယောက် တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ် အပိုင်စီးထား နေတော့ အမွေခွဲမပေးချင်တာပဲ ဖြစ် မယ်”

“ဒီလိုမပြောရဘူး မောင်ငယ်ရ၊ အဒေါ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်သွေးသား

ရင်းတွေအပေါ်မှာ အချိန်မကျသေးလို့ ဖြစ်မှာပါ ...။ တစ်နည်းနည်းခွဲတော့ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ခက်တယ် ...။ အစ်ကိုကြီးက အဒေါ်ဘက်ကနေ ကာဆီးကာဆီးလုပ် နေ ... တော်ကြာ ကျုပ်တို့ကို အမွေ တစ်ပြားမှခွဲမပေးဘူးဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ...”

မောင်လတ်က မကျေနပ်သဖြင့် ထပ်ကွန့်ပြောဆိုနေသည်။ ဤကဲ့သို့ ညီ အစ်ကိုသုံးယောက်သည် ထန်းရည် သောက်နေကြရင်း မိမိတို့မိဘလက် ထက် ချန်ထားရစ်ခဲ့သော အိမ်နှင့်မြို့ကို လည်းကောင်း၊ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေသော လယ်မြေကေ(၂၀)ကို လည်း ကောင်း မိမိတို့ညီအစ်ကိုတွေ တစ်အိုး တစ်အိမ် သီးခြားစီခွဲလုပ်စားနိုင်ရန် အဒေါ်ထံမှ မိဘအမွေကို ခွဲဝေပေးပေး လိုသောဆန္ဒကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

အမှန်တော့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ် မြင့်သွယ်သည် မိမိအစ်မရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်မြသွယ်၏ ညီမဖြစ်သည်။ အစ်မ ဒေါ်မြသွယ်သည် လယ်သူရင်းငှားဖြစ် သူ ဦးဖိုးထယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကူး နှင့် ကတည်းက အတူတူနေထိုင်လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီအိမ်နှင့်မြဲမြေတွေ ဆိုတာက လည်း မိမိတို့မိဘနှစ်ပါးလက်ထက်က ကတည်းက ဝိုင်ဆိုင်ထားသောပစ္စည်း များ ဖြစ်သည်။ သူရင်းငှားဦးဖိုးထယ် နှင့် အစ်မဒေါ်မြသွယ်တို့နှစ်ဦး အ ကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြစဉ်မှ မိဘလက်ထက်ပွား ပစ္စည်းများသာ

သည်။ စောစောပိုင်းက လက်ဝါးကြီး

လောက်သာ ပိုင်ဆိုင်နေရာမှ ဦးစိုးထယ်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ဖြင့် ဦးစိုးဦးဆောင် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သဖြင့် လယ်ဧက(၂၀)ထိ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ဦးစိုးထယ်မှာ ရိုးသားသူ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူဖြစ်သည်။ မိမိဇနီးသည်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းပြီးမှ လယ်မြေများကို အားကျိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာသဖြင့် လယ်ဧက(၂၀)ခန့်ထိ ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ပုံမှန်ကျင့်စဉ် တိုးတက်အောင်မြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်အခါက မောင်ကြီး၊ မောင်လတ်၊ မောင်ငယ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးဦးမှာ အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းနှင့် နှစ်နှစ်ကြီးနှစ်နှစ်ငယ်စီ ရှိနေသည်။ မောင်ကြီးအသက်ပင်လျှင် (၁၂)နှစ်ခန့်ပဲ ရှိသေးသည်။ မိဘများဆုံးပါးသွားပြီးနောက် လူမမယ်ကလေးသုံးဦးအား အဒေါ်မှပင် ဆက်လက်ထိမ်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလာခဲ့ရသည်။

“နေစမ်းပါဦးကွ...၊ မင်းတို့က အဖြစ်လို့များ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မြင်းဒေါသ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာလဲ...”

ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးအဖေ ဝမ်းဝေက ကြိုးတိုက်အတွင်းဝယ် အဖေကျခံလာခဲ့ကြသော ကြိုးသညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနက် အစ်ကိုကြီးဆုံးမောင်ကြီးကို မေးမြန်းစပ်စုပြောနေသည်။

ထိုအချိန်က ကြိုးတိုက်ခန်းထဲ ကြိုးသမားနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိနေသည်။ ကြိုးသမားအားလုံးလိုလိုမှာ ဗဟို

တရားရုံး၏ အယူခံပလပ်ခြင်းကို ခံနေကြရသည်။ ကြိုးသမားများအတွက် ပထမအဆင့် အယူခံရုံးနိမ့်သွားကြသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားယိမ်းယိုင်နေကြသည်။

အမှန်တော့ ကြိုးသမားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ကြိုးတိုက်လေးထဲဝယ် လုံခြုံရေးအခြေအနေအရ တစ်နေ့တာကာလပတ်လုံး အခန်းသံတိုင်တံခါးသော့ခတ်ပိတ်ထားခြင်း ခံနေရသည်။

ထိုအခါ တိုက်ခန်းလေးထဲဝယ် တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်နှင့် အချိန်များကုန်းဆုံးလွန်မြောက်နေရသည်။ ယင်းသို့ တိုက်ခန်းလေးထဲဝယ် တစ်နေ့လုံးပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်မဟုတ် ပြင်ပသို့ တစ်ကြိမ်သာ ထွက်ခွင့်ရလေသည်။

ယင်းမှာ ကြိုးသမားရေချိုးထုတ်ပေးချိန် ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခွင့်ကို ရသည်နှင့် ကြိုးသမားများမှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကြိုးတိုက်ခန်းမှာချည်း တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး သော့ခတ်ပိတ်လှောင်ထားခံရသဖြင့် ယခုလိုအချိန်အတန် လွတ်လပ်မှုကို အခွင့်အရေးရသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်းမှ တစ်ခန်းလျှင် တစ်ယောက်ကျစီသာ အပြင်ဘက်ရေချိုးရန်ရေကန်ဆီ ခေါ်ဆောင်လာစဉ် ပြင်ပမှလေကို တစ်ဝကြီးရှုသွင်းကာ လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားကြရသည်။

အပြင်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကျန်းမာရေးလုပ်ရင်း လမ်းလျှောက်ခွင့်ပေး

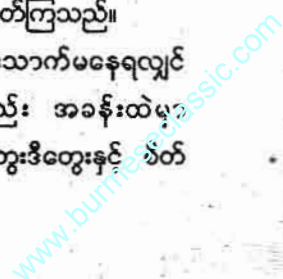
သည့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်လုပ်ပြီးမှ ရေချိုးရသည်။ ပြီးမှ အုတ်ကန်ကြီးထဲက ရေကို တစ်ဝခပ်ချိုးခွင့်ပြုသည်။ မည်သို့ပင် အချိန်ကြန့်ကြာအောင် ဆွဲနေလည်း နာရီဝက်သာခွင့်ပြုပေးထားသည်။

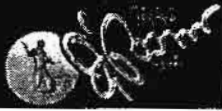
ထို့နောက် တိုက်ခန်းထဲပြန်လည်သော့ခတ်ပြီးနောက် အခန်းများကို တစ်ခန်းချင်းစီဆက်ဖွင့်ပြီး ရေချိုးထုတ်ပေးသည်။ ရေချိုးပြီးသွားသော ကြိုးသမားများကတော့ ထမင်းစားချင်လျှင်စား၊ မစားချင်သေးလျှင် မိမိအိပ်ရာကွပ်ပုစွန်လေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းအိပ်စက်လျက် ဆေးလိပ်ဖွာရင်း စဉ်းစားနေသလို၊ အပမ်းဖြေရင်း အနားယူနေတတ်သည်။

ကြိုးသမားများအတွက် အနီးဆုံးအဖော်မှာ ဆေးပေါ့လိပ်ပင်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အချိန်များ မြန်မြန်ကုန်သွားစေရန် ဆေးလိပ်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာရှိုက်လျက် အချိန်ဖြုန်းကြသည်က များသည်။

တနည်းအားဖြင့် မိမိတို့၏ ပုံလွင့်နေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်မှုရစေရန် ထိမ်းသိမ်းသည့်သဘောဖြင့် ဆေးလိပ်ကိုသာ အဖော်သဟဲပြုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း တစ်လိပ်ကုန်သွားသည်နှင့် နောက်ထပ်တစ်လိပ် မီးကူးကာ အဆက်မပြတ်သောက်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့တာလုံးဆိုလျှင် ဆေးပေါ့လိပ်အလိပ်(၂၀)ခန့်ထိ ကုန်အောင်သောက်တတ်ကြသည်။

ထိုသို့မှ သောက်မနေရလျှင် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ အောင်းပြီး ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် ခဲတံ

ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကာ အတွေးသံ သရာလည်နေတတ်လေသည်။ မိမိတို့ ဘဝတွေက သေလူပါလားဆိုသော စိတ်အသိက ပိုမိုချောက်ခြားစရာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောဖော် အနီးမှာမရှိသောအခါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်ရဘဲ အသံပြုနှုတ် ဆက်ခေါ်ငင် စကားပြောဆိုနေတတ်သည်။ ယခုလည်း ကြိုးတိုက်ထောင် များက ကြိုးသမားများ ရေချိုးထုတ်နေချိန် လုံခြုံရေးအရ လာရောက်စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေရင်း ကြိုးသမားများနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုကာ လက်ဆုံကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြိုးသမား အယောက်(၂၀)ထဲမှ အဒေါ်အရင်းကို သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ကျခံလာကြသော ညီအစ်ကိုသုံးဦးအနက် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ကြိုးသမားမောင်ကြီးနှင့် အမှုဖြစ်စဉ်ကို အထက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းဖြေဆိုနေချိန် ဖြစ်သည်။

“အမှန်တော့... ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အမွေကိစ္စဆွေးနွေးကြရင်း ကျွန်တော့်ညီငယ်နှစ်ယောက်က လူငယ်ပီပီစိတ်တိုစိတ်ဆတ်ကြတော့ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်ပါပဲ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကို မိဘအမွေလိုချင်လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ သတ်ပစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

“နောက်... ဘယ်လို သတ်ဖြတ်သွားတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နေခဲ့ ကြားကစေ့စပ်ပြောဆိုပေမဲ့ သူတို့က နားမဝင်ကြဘူး

လေ ...၊ အဒေါ်ရဲ့ မတရားခေါင်းပုံ ဖြတ်ထားမှုအပေါ် အခဲမကြေနိုင်ဘဲ ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်မှ အေးမယ်လို့ချည်း ဇွတ်ပြောနေကြတယ်။ ပိုဆိုးတာက အလတ်ကောင်မောင်လတ်က သူ့ကောင်မလေးဘက်က လက်ထပ်ဖို့ တင့်တောင်းတင့်တယ် တောင်းယူနိုင်ဖို့ ငွေကြေးက လိုအပ်နေတယ်။ ဒီတော့... ဒီကိစ္စ အဒေါ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောညှိနှိုင်းမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုသွားခဲ့ကြတယ် ...”

ကြိုးမားမောင်ကြီးက ၎င်းတို့ လူသတ်မှုကျူးလွန်လာခဲ့ရသည့် အမှုဖြစ်စဉ်ကို လေးလေးကနဲကနဲ အသေးစိတ် ဆက်လက်ပြောပြနေလေသည်။

ကြိုးစင်ပေါ်သို့ လျှောက်သောလမ်း

“နင်တို့သုံးယောက်စလုံး ငါက ဒီအရွယ်ထိ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးတရားကို နားမလည်ဘူး။ ခုမှ လူရာဝင်လို့ ... လူလားမြောက်လာမှ ခြေရာတိုင်းလာလို့ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့မိဘလက်ထက် ရှာဖွေထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးထားတာကို ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုက လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ...”

“အောင်မလေး... ခွေးကောင် နင်ကများ ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို ခင်ဗျားကြီးလေး ဆက်ဆံပြောဘူးသလဲ ...၊ ကံကြီးထိုက်မယ့်ကောင်တွေ ...၊ နင့်လုပ်စာ တစ်ပြားသားရှိသလား။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည် ...၊ အရက်

သောက် ဖဲရိုက်နေတဲ့ကောင်က”

“ဟေ့ကောင် မောင်လတ် ...၊ မင်းကလည်း ကိုယ့်အဒေါ်အရင်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမလေးမစား မခေါ်မပြောရဘူးလေကွာ ...”

“အို ... အလကားမိန်းမကြီးပဲဗျာ ...၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ငယ်ငယ်လေးထဲက ကျွဲကျောင်း၊ နွားကျောင်း၊ မြက်ရိတ်ခိုင်းစားလာပြီး ထူကြားကောင်းအောင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာသလိုလို ဂုဏ်ဖော်ပြောတာပါ”

“အေးအေး ... ဖော်ကားကြပါ ဖော်ကားကြပါ ...၊ ငါ့မှာတော့ ဒင်တို့လေးတွေ မိမဲ့ဖမဲ့လေးတွေမို့ သနားပြီး တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ ...၊ ခုတော့ ခွာရင်တိုင်းလာပြီပေါ့လေ ...၊ နင်တို့အလုံးမှတ်ထားကြ ... ဟောဒီအိမ်ထဲက ငါ့မိဘအိမ်နဲ့ခြံ ...၊ နင်တို့အဖေ ငါ့အစ်မနဲ့ညားပြီးမှ အိမ်ပေါ်ရောက်တာ ...၊ ငါ့မိဘလယ်မြေတွေကို မယားတွေ ခိုးတူပေါင်ဖက် လှည့်လာခဲ့ကြတာ ... နင့်မိဘပစ္စည်းတွေတာဆိုလို့ တစ်ပြားမှမရှိဘူး။ ငါ့အမွေမို့ ခွဲမပေးနိုင်ဘူး”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုအပေါ် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလွှတ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်လည်း ညီငယ်တွေနဲ့အတူ အကျယ် ကျယ် မငြိမ်းပွယ်ဖြစ်မှာနဲ့ အိမ်ပေါ်ကနေ ညီငယ်တွေကို မော့ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီအစ်ကိုတွေ မကျေနပ်ဖြစ်နေကြတဲ့ အိမ်ခြံမြေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာနာ

တမ်း၊ ဂရန်တွေအားလုံး အဒေါ်က သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကဘာမှ လုံလောက်တဲ့အထောက်အထား မရှိဘူးလေ။

ကျွန်တော်ညီနှစ်ယောက်ကတော့ လွယ်လွယ်မရနိုင်ရင် အဒေါ်ကိုသတ်ပြီး လုယူမယ်ချည်း ဖွတ်ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျှမျှ ဆတဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်စေချင်တယ်။ ဒီအိမ်နဲ့ခြံမှာ မွေးကတည်းက ဆတူတူနေထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက် ဆာကြပြီး ဘာတစ်ခုမှ ခံစားခွင့်မရှိဘူး ဆိုတော့ ဘယ်ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလဲ။

နောက်ဆုံး အဒေါ်ဘက်က ခပ် ဖြတ်ပြတ်လုပ်လာတယ်။ အမွေကိစ္စနဲ့ ဆက်သက်ရှုပ်ယှက်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုသုံးယောက်စလုံးကို အိမ်ပေါ်ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း မိဘတွေရှိစဉ်ကတည်းက ဒီအိမ်ဒီခြံမှာပဲ နေထိုင်ပြီး ခြံပြင်းလာခဲ့ကြတော့ မိဘအမွေဆိုင် ဆုံး မှတ်ထင်ခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်း ကျေးရွာမှာရှိတဲ့ ရပ် ခပ်ခပ် အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့အခက်အခဲကို တင်ပြအကူအညီ တောင်းခဲ့တယ်။ ရပ်ခပ်ရပ်ဖတွေနဲ့ ကျေးရွာလူကြီးကိုယ်တိုင် အဒေါ်ဆီ မှာပြီး ညှိနှိုင်းပြောဆိုကြပေမဲ့ လုံး ဆက်သင့်မခံခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှညှိနှိုင်းမရ နဲ့ လက်လျှော့ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အ နီးကလည်း တစ်ဦးတည်းအပျိုကြီးပီပီ ဆာထမ္မကံတွေတက်ပြီး ခွဲပေးချင် တာပါ။ သူ့မိဘလက်ထက်ကတည်း က နိုင်ဆိုင်လာခဲ့တာမို့ သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာ

ချည်းပဲလို့ ဖွတ်ငြင်းတယ်။

“တိုက်... ထမင်းဆွဲမယ်ဟေ့” ဆိုတဲ့ ကြိုးတိုက်ခန်းဝကနေ တိုက်တန်းစီးတိုက်ရင်ဆိုသူရဲ့ အော် သံကြောင့် စကားစပြတ်သွားသည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းလေးထဲက ကြိုးသမား အားလုံး ထမင်းထည့်ဖို့ ဒန်ပန်းကန် ပြားနှင့် ဒန်လှေလေးတွေ အဆင်သင့် ကိုင်စောင့်နေကြသည်။ တိုက်တန်းစီး တိုက်ရင်က ဦးဆောင်၍ တိုင်ကီပြတ် ထမင်းပုံးကို အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် ထမ်းလာသည်။

“မသေထမင်း မသေဟင်းစား ပြီး အားမွေးထားကြဟေ့ ...”

ကြိုးတိုက်ခန်းအမှတ်(၅)ထဲက ကြိုးသမားကျောက်တိုင်ဆိုသူရဲ့ အော် ဟစ်ပြောလိုက်သံကြောင့် ကြိုးသမား အားလုံး တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျသွားသည်။ တန်းစီးတိုက်ရင်က သံစည်ပြတ်ထဲက ထမင်းများကို ဂေါ်နှင့်ဖွနေပြီး ပန်းကန် ပြားတွေပေါ် ပုံပေးနေသည်။ သံတိုင်ကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် သံတိုင်တံခါး ခံအောက်က ပြန်သွင်းပေးနေသည်။

ကြိုးသမားများကို ကျွေးသည့် ထမင်းပုံစံမှာ ထိုခေတ်ထိုအခါက (B. Class) အစားအစာများဖြစ်သည်။ ကြိုးသမားများ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေး ချိန် လျော့နည်းမသွားစေရန် ထမင်းကို ဆန်ဖြူဖြင့် ချက်ကျွေးသည်။ အသား အတွက် အမဲသား၊ ငါး၊ ဘဲဥ စသည် ကျွေးပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်သားလည်း ကျွေးသည်။ တစ်ယောက် လေးအောင် စနွန်း။

ထို့ပြင် ကြိုးသမားများအတွက် အာဟာရဖြစ်စေရန် နို့ ကြက်ဥ၊ ပေါင်

မုန့်လည်း ကျွေးမွေးသေးသည်။ ယင်း အစားအစာများမှာ ကြိုးသမားအား လုံးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွေးမွေးသော အစားအစာများ ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ အကျဉ်းထောင်မှ ကျွေးမွေးသည့် အစားအစာများကို ကြိုးသမားအများစုက ကြိုးပေးအ သတ်မခံရမီ မသေထမင်း၊ မသေဟင်း၊ ကျွေးပြီး အားမွေးခိုင်းထားသည်ဟု မှတ်ယူနေကြသည်။

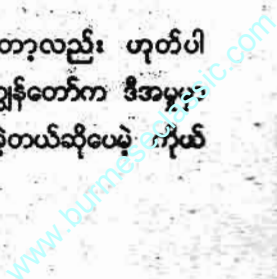
ကြိုးသမားအများစုမှာ ကြိုးတိုက် ထဲကို ရောက်လာစဉ်အချိန်မှစ၍ အယူ ခံဝင်ထားပြီးသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ တင်သွင်းထားသော အယူခံလွှာ ဘယ် နေ့မှာရှုံးသွားပြီး ဘယ်အချိန်ကြိုးတိုက် ထဲမှထုတ်ကာ ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရမည့် အရေးကို ရင်ဖိုမော့စွာ စောင့်စားနေ ကြရသူများ ဖြစ်သည်။

“မောင်ကြီး ... မင်း ထမင်း စားတော့မလား ...”

“မစားချင်သေးဘူးဆရာရယ်၊ စားချင်စိတ်လည်း မရှိသေးဘူး”

“အားရှိနေအောင် ထမင်းတော့ စားရမှာပေါ့ကွာ ...။ မင်းတို့တွေ အတွက် သေခြင်းတရားဆိုတာ ချက် ချင်းလက်ငင်း ရောက်လာဦးမှာမှ မဟုတ်တာ ...။ မင်းတို့အတွက် အ ယူခံအဆင့်ဆင့် ဝင်ထားပြီးပြီပဲ ...။ ဒီကြားထဲမှာ ကံကောင်းထောက်မလို့ နိုင်ငံတော်လွတ်ငြိမ်းခွင့်ဝင်လာရင် သေ ကံမရောက် သက်မပျောက်နိုင်သေးပါ ဘူးကွာ ...”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါ တယ် ...။ ကျွန်တော်က ဒီအမှုနဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်

ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး... ညီတွေကို မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် ဝင်ထိန်းရင်း ခုလိုဖြစ်မှုကြီး ဖြစ်ပွားလာတော့ ကျွန်တော်က ကြံရာပါအမှုတွဲဆိုပြီး ရောသေဒဏ်ကျခံလာခဲ့ရတာပါ..."

"မင်းညီတွေကလည်း အမွေခွဲမပေးဘူးဆိုတော့ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး သတ်ချင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်ကြမှာပေါ့..."

"ဒါပေါ့ဆရာရယ်... သူတို့ဘက်ကြည့်တော့လည်း မှန်တာပေါ့... ကိုယ့်မိဘတွေ ကျွဲလိုနွားလို ရုန်းကန်လုပ်ကိုင် ကြိုးစားလာလို့ ကြီးပွားချမ်းသာလာချိန်မှာ အဒေါ်က အားလုံးအခန့်သင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်ယူထားတယ် မြင်နေကြမှာပေါ့..."

"ဒါနဲ့... မင်းတို့တွေ အဒေါ်ကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သတ်လိုက်ကြတာလဲ"

"ဒါက ဒီလိုပါဆရာ..."

ဟု အစချီလျက် ကြီးသမားမောင်ကြီးက အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ လူသတ်မှုကျူးလွန်လာခဲ့ပုံကို ဆက်လက်ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ မောင်ကြီးက လက်ထဲမှာ ဖွာနေသောဆေးပေါ့လိပ်ကို သံတိုင်တံခါးပေါ် လှမ်းတင်လျက်...။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သား ထုံးစံအတိုင်း ရွာထိပ်ကထန်းရည်ဆိုင်မှာ ထန်းရည်သောက်နေကြတယ်။ အဒေါ်ဆီက အမွေကို ပြန်မရနိုင်မှန်းသိနေကြတော့ မကျေနပ်နဲ့ တောက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတယ်။

"အစ်ကိုကြီး... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ

သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒီအဘွားကြီးကို သတ်ပစ်မှ ကိစ္စပြတ်မယ်..."

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း လုံးဝမကျေနပ်ဘူးဗျာ။ ကိုလတ်ပြောသလို အဘွားကြီးကို သတ်ပစ်ပြီး မိဘအမွေကို ပြန်ယူရမယ်ဗျာ..."

မောင်လတ်နှင့်မောင်ငယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အရှိန်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ရှင်ထဲမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသပေါက်ကွဲနေကြတယ်။

"နေစမ်းပါဦး... နေ့လယ်တုန်းက အဒေါ် ဝါးခမောက်ဆောင်းပြီး ဘယ်သွားတာလဲ ကိုလတ်"

"ဟိုဘက်ရွာမှာ ကြွေးသွားတောင်းတာနေမှာပေါ့... ခုလောက်ဆို ပြန်လာလောက်ပြီ..."

"ကဲ... ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းတို့ငါတို့ မိဘအမွေကို အသာတကြည် တောင်းခံပေမဲ့ လုံးဝခွဲမပေးနိုင်ဘူး ဖွတ်ငြင်းနေမှတော့ ကြောက်အောင်လန့်အောင်လို့ ဓားထုတ်ပြပြီး ခြိမ်းခြောက်တောင်းကြည့်မယ်... ခြေလွန်လက်လွန် မဖြစ်စေနဲ့ ကြားလား"

"ကောင်းတယ်... အစ်ကိုကြီးပြောသလို ကြိမ်းမောင်းခြောက်လှန့်ပြီး တောင်းကြည့်ကြတာ ကောင်းမယ်"

"ကဲ... လာကွာ၊ ဝိုင်းကို လက်စသတ်ပြီး အဒေါ်ပြန်လာမယ့် ရွာလမ်းရိုးပြတ်နားက သွားစောင့်ကြမယ်"

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတစ်စု အဒေါ်ပြန်လာမယ့် လမ်းနေရာကနေ သွားစောင့်နေကြတယ်။ ညနေစောင်းအချိန်မှာ အဒေါ် ဒေါ်မြင့်သွယ်ဟာ တစ်ဖက်ရွာကနေ ကြွေးတောင်းပြီးပြန်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည် လူသွားလူလာပြတ်လပ်နေခဲ့တာကို ခွင့်ကောင်းယူပြီး နောက်ကနေ ကျွန်တော်က ပါးစပ်ပိတ် ချုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ မောင်လတ်ဟာ ထင်မှတ်ထားသလို ခြောက်လှန့်ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းဗိုက်ဆီ ခါးကြားကစားမြှောင်ထုတ်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

မောင်ငယ်ကလည်း ကိုလတ်လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကိုယူပြီး ထိုးထိုးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ညီမယောက်ရဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်အထိ အဆုံးစီရင်မှုကို မြင်ပြီးထပ်ဖျတ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့လတ်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်တော့ အဆီဟာ ပုံလဲကျသွားတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ဆီသွေးတွေချင်းချင်းနီအောင် ထွက်လာနေလို့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခင်းဖြစ်နေရာက ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပိုင်း ရွာဆီပြန်လာနေကြတဲ့ ခရီးသွားတွေက အဒေါ်လဲကူတာကို တွေ့မြင်သွားကြလို့ ဆေးရုံဆေးခန်းအမြန်တင်ပို့ ကုသခဲ့ကြတယ်။ အဆီကလည်းအသက်ပြင်းတယ်။ ဒီလောက်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရနေလျက် ဆေးလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်လို့ထင်တယ်။ အသက်မသေသေးဘဲ သေလစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံဆေးဝါးကုသပေးနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည် အဒေါ် အသက်မသေသေးဘူးဆိုတာကို သိရတော့ စိုးရိမ်ချောက်ချားသွားကြတယ်။ အဒေါ်သတ်ရလာရင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ပေါင်

ဦး သတ်ကြတာလို ဖွင့်ဟပြောဆိုမှာကို တွေးကြောက်နေကြတယ်။

“ဒါဆို ... မင်းတို့အဒေါ်က အသက်မသေသေးဘဲ ဆေးရုံပေါ်မှာ အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... သေသွားတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေ သွားရတာလဲ ...”

“ဒီလိုပါ ဆရာ ...”

ဟု အစချီလျက် မောင်ကြီးက ဖြစ်စဉ်ကို ဆက်ပြောနေပြန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုလည်း နားမရဖြစ်ပြီး စိတ်အိုက်နေခဲ့ကြ

တယ်။ ဒီကိစ္စ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်သွား

အတော့ မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်ပြီး

အောင်ကျမှာကို စိုးရိမ်ပူပန်နေကြ

တယ်။

“အစ်ကိုကြီး ... ထောင်ကျမယ့်

အမှုတွေ တစ်ခါတည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်

အောင် ...”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ဆေးရုံပေါ်

မှာ လုပ်ကြလို့ဖြစ်မလဲ ...။ ဆေးရုံ

မှာတော့ လူနာတွေနဲ့၊ လူနာစောင့်

ရသူ အများကြီးကွ ...”

ကြတယ်။ ညကြီးမိုးချုပ်မှ ဆေးရုံပေါ်

က လူနာနဲ့လူနာစောင့်တွေ အိပ်ချိန်

လောက်ရောက်မှ မောင်လတ်က ခါး

ကြားမှာ ဓားမြှောင်ဝှက်ပြီး ဆေးရုံပေါ်

တိတ်တဆိတ်တက်သွားခဲ့တယ်။

မကြာမီမှာ ဆေးရုံပေါ်ကနေ က

မူးရှူးထိုးပြေးဆင်းလာနေတဲ့ မောင်

လတ်ကို မြင်ရပြီး ကိစ္စတုန်းစီစဉ်ခဲ့ပြီဖြစ်

ကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့

သုံးယောက် ဆေးရုံနားကနေ ခြေရာ

ဖျောက် လစ်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက

အဒေါ်သေဆုံးသွားရခြင်းဟာ အမွေ

ကိစ္စနှင့် သက်ဆိုင်မယ်လို့ ပတ်ဝန်း

ကျင်ကလူတွေ ပြောပြချက်အရ ကျွန်

တော်တို့ကို လိုက်လံစုံစမ်း ရှာဖွေရင်း

အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့တယ်။ နောက်

အမှုကို တရားရုံးမှာစွဲတင်ပြီး သေဒဏ်

ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။

ကံကြမ္မာလမ်းခွဲ

ကြီးတိုက်ကြီးထဲမှာ ကြီးသမား

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေတယ်။

တစ်နေ့က ကြီးသမား‘ရဲမောင်’ဆိုသူ

ကို သူ့ပိန်းမ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့စဉ်

မှာ ကြားလာခဲ့ရတဲ့သတင်းဖြစ်တယ်။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ထောင်ထဲ

က ကောလာဟလက မှန်တတ်တယ်။

အဲဒါကတော့ နိုင်ငံတော်က ထောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အကျဉ်းသားအား

နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ ကြီး

တိုက်ထဲမှာ သေဒဏ်ကျခံနေရတဲ့ ကြီး

သမားညီအစ်ကိုသုံးဦးအတွက် ကံဆိုး

မိုးမှောင်ကျမယ့် သတင်းဆိုးကြီးကို

ရုတ်တရက် ကြားခဲ့ကြရတယ်။

သို့သော်လည်း တကယ်သတင်း

အစစ်အမှန်က ကြီးတိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့

ကြီးသမားသုံးဦးထဲက တစ်ဦး ကွင်း

လုံးကျွတ်လွတ်သွားတဲ့သတင်း ဖြစ်နေ

တယ်။ အဲဒီကြီးသမားသုံးဦးကလည်း

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကောင်မလေး

ညီအစ်မကို မုဒိန်းကျင့် သတ်ဖြတ်မှုနဲ့

သေဒဏ်ကျခံနေရတယ်။

ဒီလို သုံးယောက်ထဲက ကြီးသ

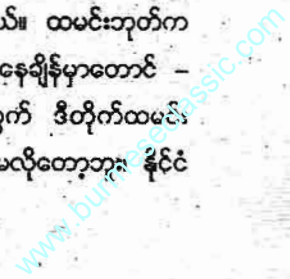
မား‘တင်ထွန်း’ဆိုသူဟာ အခင်းဖြစ်

ပွားချိန်မှာ သူ့လှေကို ငှားစီးသွားပြီး

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြပေမဲ့ ဒီအမှု

အခင်းထဲမှာ သူမပါဘဲ ကျန်နှစ်ဦးက

သာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြလို့ အယူခံ

တော်လာတော့မှာကွာ ... ဟား ..
ဟား ...”

နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်ပြောင်
ကိုစယ်နေခဲ့ကြတာများ ကြိုးတိုက်ခန်း
ထဲမှာ အသံပလံတွေ အုန်းအုန်းထနေ
တာပဲ။ ဘဝတူကြိုးသမားတစ်ယောက်
ကြိုးတိုက်ခန်းထဲက လွတ်မြောက်သွား
ခြင်းဟာ ကျန်ကြိုးသမားတွေအတွက်
တော့ နိမိတ်ကောင်းတစ်ခုလို့ မှတ်ယူ
နေကြတယ်။

ညဘက်အိပ်ချိန်ပေးပြီးချိန်ထိ
တိုင်အောင် ကြိုးတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ
နိုင်ငံတော်လာမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထူးကို
ပဲ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဖြစ်
နေကြတယ်။ ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်း
တွေဆိုတာလည်း ကြိုးသမားအများစု
လို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေခြင်းကြောင့်
အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ချမ်း
မြေ့နေကြတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်စည်းကမ်း
ဥပဒေအရ အိပ်ချိန်ပေးထားပြီးချိန်မှာ
ဆူဆူညံညံ စကားပြောဆိုနေခြင်းကို
ပိတ်ပင်ထားမြစ်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်
ဆိတ်နှင့် နေထိုင်ကြရန် လိုက်လံထား
မြစ်နေရတယ်။

ကြိုးသမားအားလုံးရဲ့ မျှော်လင့်
ချက်ရောင်ခြည်ကတော့ နိုင်ငံတော်

လာမှ သေဒဏ်ကနေ ချက်ချင်းလွတ်
မြောက်ကြမည်ဆိုတာကို နားလည်
သဘောပေါက်နေကြတယ်။ ညဘက်
ဘုရားရှိခိုးနေကြသူတွေ၊ ပုတီးစိပ်
နေကြသူများမှာ နိုင်ငံတော်လာဖို့အရေး
ဆုတောင်း မေတ္တာတို့သံသံတွေနှင့်
ဝေဝစေ့စေ့ ဤနေရတယ်။

များသောအားဖြင့် ကြိုးသမား
တော်တော်များများက သတင်းထူးကို
စောင့်မျှော်နေကြရင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
မှုနှင့် အိပ်မပျော်စားမဝင်နိုင်ဘဲ ကြိုး
သမားအားလုံး အပျော်ကူးဆက်ကာ
ပျော်မြူးနေကြတယ်။

တချို့ကလည်း နံနက်ထောင်
ဖွင့်ပြီးသွားသည်နှင့် မည်သည့်သတင်း
ထူးများ ကြားလာရမလဲဆိုသည်ကို
မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတယ်။ ဆေး
လိပ်သောက်တတ်သူတွေက ကြိုးတိုက်
ခန်းထဲမှာ မီးခိုးတွေမိုးမွန်အောင်
သောက်လျက် နိုင်ငံတော်လာမည်
သတင်းကိုပဲ မြိန်ရည်ယုက်ရည် ပြော
ဆိုနေခဲ့ကြတယ်။

ကံဆိုးသူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာ

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဧပြီလထဲကိုသာ
ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံတော်ဆိုသည်
က ဘယ်ဆီမှန်းမသိနိုင်၊ မကြား
သေးဘဲ ကြိုးသမားအများစုရဲ့ မျှော်
လင့်ချက်ရောင်ခြည် မှေးမှိန်စပြုလာ
နေတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ယိမ်းယို
ချောက်ချားလာနေကြတယ်။

တကယ့်တကယ် လာမယ့်
တော့လည်း နိုင်ငံတော်လွတ်ငြိမ်းရေး
သာခွင့်က ရောက်ရှိမလာဘဲ အထူး
ရှုံးနိမ့်သွားကြသော ကြိုးသမားတွေ
အတွက် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးရဲ့
အထူးအသနားခံစာ ပယ်ချလွှာက
ဦးစွာရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

သူတို့ကတော့ ကိုယ့်အ
အရင်းကို မသေမချင်းလုပ်ကြသ
ဖြတ်ခဲ့ကြတဲ့ မောင်ကြီး၊ မောင်ထွန်း
မောင်ငယ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
ဖြစ်တယ်။ ကြိုးဒဏ်ကနေလွတ်မြောက်
ပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်
ပြောင်းလဲပေးမလားဆိုသည့် မျှော်
ချက်နှင့် စောင့်စားနေစဉ်မှာ ကြိုး
တင်၍ ကြိုးကွင်းစွပ် သတ်စေဆိုသ
အမိန့်က ဦးစွာရောက်လာတယ်။

ဒီလို သေမင်းတမန်စာအိမ်
ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်မှာ ကြိုးတိုက်
ခံ ထောင်မှူးလေးရင်ထဲ စိတ်မကောင်း
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် နွမ်းခွေယိုင်သွား
ဒီအမင်္ဂလာသတင်းဆိုးကို ကား
ရှင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ခွင့်
မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်သွားတော့တယ်။

“မောင်ကြီး ... မင်းတို့
ကိုသုံးယောက်စလုံး နိုင်ငံတော်
ထံ အထူးအသနားခံစာ ပယ်ချ

မှာ ပယ်ချခံလိုက်ရပြီကွ ...”

“ဗျာ ...၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ဆရာရယ် ...၊ ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံတော်လာမယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားပြီး ပျော်ရမယ်မကြဲသေးဘူး၊ ခုတော့ ... အယူခံခွဲသွားပြီတဲ့လားဗျာ”

“ကုသိုလ်ကြံ့မာမိခဲ့လို့ပဲ ဆိုရတာမှာပေါ့ တပည့်ရယ် ...၊ တကယ်တော့ မင်းတို့တွေဟာ ကိုယ့်အပေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်လုံးကို ဘာယက်မြောက် ကျူးလွန်မိခဲ့ကြလို့လည်း ကျေးဇူးရှင်အပေါ် ကျေးဇူးစွပ်ခဲ့ကြလို့ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခဲ့ကြလို့ ကံကြီးထိုက်ခဲ့လို့ပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ...၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံးက အမွေကို လိုချင်တပ်မက်ပြီး မိုက်ဖျက်နက်ခဲ့ကြလို့ ကိုယ့်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကျေးမေမတို့ ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးဆိုက်ခဲ့တာလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ် ...”

“အဲဒီတော့ နက်ဖြန်နံနက် နေထဲမတက်ခင် အချိန်လောက်မှာ ခင်လတ်နဲ့မောင်ငယ်ကို အရင်ဆုံး ခြံပေးကွပ်မျက်ရမယ်၊ နောက်တစ်နေ့ မောင်ကြီးကို ကြိုးပေးမယ်”

ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးက ကြိုးပေးစီရင်မည့် အစီအစဉ် ကြိုးသမားမောင်ကြီးနှင့် မောင်ငယ်တို့ အသိပေးပြောကြားတယ်။ မိမိတို့အတွက် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ ရက်စွဲများ ဆက်ဆံလာခဲ့ရသော မောင်ကြီးအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်တွယ်

တပည့်တော်တို့
ညီအစ်ကိုဟာ
ကိုယ်ကို
ငယ်စဉ်ကတည်းက
ကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့
အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကို
ကာယကံ၊
ဝစီကံအမှု
ကျူးလွန်ပြီး
သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြလို့
ကံကြီးထိုက်သောကြောင့်

...

တာစိတ်ဖြင့် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားနေရသည်။

“မင်းတို့အနေနဲ့ အပြင်ဘက်က တွေ့လိုသူ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရှိနေရင်လည်း တွေ့ဆုံခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ် ...”

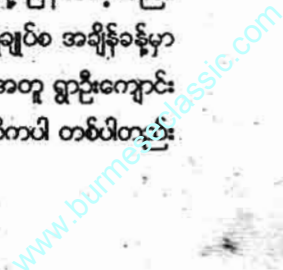
“ကျွန်တော်တို့မှာ အဖေအမေက လွဲလို့ တွေ့ဆုံရမယ့်လူ မရှိပါဘူး ...၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို လိမ္မာရေးခြားရှိလာအောင် သွန်သင်ဆုံးမပေးခဲ့တဲ့ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော် ဦးဇောတိကကိုတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကန်တော့သွားချင်ပါတယ် ...”

“ဒါအတွက် မပူပါနဲ့ ...၊ ဆရာတတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါ့မယ်ကွာ”

ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးလေးသည် ကြိုးသမားမောင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် ထောင်ပိုင်ကြီးထံ သွားရောက် သတင်းပို့လေသည်။ အကျဉ်းထောင်မှ ရုံးအော်ဒလီဝန်ထမ်း တပ်ကြပ်မြအေးကို အမြန်ဆုံးစေလွှတ်လိုက်သည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာလည်း ကြိုးသမားသုံးဦးကို အနီးကပ်စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုထားရန် လုံခြုံရေးအင်အားကို တိုးမြှင့်ချထားရန် စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ ပြီးမှ နောက်တစ်နေ့နံနက် ကြိုးပေးစီရင်ရမည့် ကြိုးသမားသုံးဦးအတွက် ကြိုးကျပ်ဘုတ်မှ မနီလာကြိုး ကျပ်လုံးခန့် သုံးချောင်းကို အလျင်အမြန်ကျစ်ထားရန် စီစဉ်ရလေသည်။

နောက် လက်သမားဘုတ်မှာ ခေါင်းတလားသုံးလုံးကို အဆောတလျှင် စပ်ခိုင်းထားရသည်။ ယင်းသို့ ကြိုးသမားများနှင့်သက်ဆိုင်သော ကိစ္စရပ်များကို ရေပက်မဝင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ပြီး ကြိုးတိုက်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ညနေမှောင်မိုက်စ အချိန်ခန့်မှာ တပ်ကြပ်မြအေးနှင့်အတူ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဦးဇောတိကပါ တစ်ပါတည်း

ပါလာသဖြင့် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲတွင် တွေ့ဆုံခွင့် ပြုပေးခဲ့သည်။

ဆရာတော်မှာ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲ တွင် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရှာသော တပည့်ကျောင်းသားများကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထောင်မှူးလေးက ဆရာတော်ကို မိမိ တပည့်များအတွက် သရဏဂုံဆောက် တည်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်ကို ကြည်ဖြူစွာဖြင့် သရဏဂုံဆောက်တည် ပေးနေသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် တို့ ညီအစ်ကိုဟာ ကိုယ့်ကိုငယ်စဉ်က တည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ တဲ့ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကာ ယကံ၊ ဝစီကံအမှု ကျူးလွန်ပြီး သတ် ဖြတ်ခဲ့ကြလို့ ကံကြီးထိုက်သောကြောင့် ကြိုးစင်ပေါ်ကို ရှောင်လွှဲမရနိုင်ဘဲ တက် ရောက်ကြရတော့မှာပါ ဘုရား”

“အိမ်း... ဒကာလေးတို့ လူဆို တာ သေမျိုးချည်းပါပဲ။ သို့သော်လည်း မိမိတို့သေသင့်သေထိုက်ချိန် သက်တမ်း စေ့၍ သေသွားရခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ မ သေသင့် မသေထိုက်သေးတဲ့ အရွယ် ကောင်းအချိန်အခါမှာ ရှေးဘဝက ဝဋ် ကြွေးမလွတ်ကင်းလို့ ဥပစ္စေဒကံနဲ့ သေကြရခြင်းဖြစ်တယ်...။ ဘယ်လို ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိတို့ကို ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကျေး ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားတာဟာ မိဘ ဂိုဏ်းသင့်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် အဒေါ် အပေါ်မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံနဲ့ ပြစ်မှား ကျူးလွန်မိခဲ့ကြတာကို အပြစ်ပြေရာ ပြေကြောင်း ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက်ကြ

ပြီး ဒီဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝဒီမျှနဲ့ပဲ ကြေ ပါစေလို့ ဆုတောင်းကြပေါ့ ကွယ်...”

“တင်ပါ့ဘုရား...”

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဇော တိကမှ မိမိလက်အောက်တပည့် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို တရားရေအေး တိုက်ကျွေးဆုံးမကာ ပြောဆိုနေစဉ် ညီအစ်ကိုသုံးဦးစလုံး မျက်ရည်လည်၍ဖြင့် နာယူမှတ်သားနေ ကြသည်။

ယခုလို မျက်ရည်ရှိ၍နေခဲ့ခြင်းမှာ မိမိတို့အဒေါ်အပေါ်မှာ ကာယကံ မြောက် ကျူးလွန်မိခဲ့ခြင်းအပေါ် ယူ ကြိုးမရ နောင်တအခါခါရနေ၍လား။ မိဘအမွေအပေါ် လိုချင်တပ်မက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသော တဒဂ်လောဘတရား ကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရသည် လား ဆိုသည်မှာ ကာယကံရှင်များမှ လွဲ၍ မသိနိုင်ပေ။

နောက်ဆုံး ကြိုးတိုက်ထောင်မှူး ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ဆရာ တော်ဦးဇောတိကသည် ညီအစ်ကိုများ ကို အရှင်လတ်လတ် သရဏဂုံတည် ပေးနေသည်ကို ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိ နေကြသော ကြိုးသမားများ ကြား လိုက်ရသောအခါ မိမိတို့အလှည့် ဘယ် တော့ရောက်လာလေမလဲ ဆိုသည်ကို တွေးမူကာ သံဝေဂတရား ရနေကြလေ သည်။

မရဏကြိုးစင်ပေါ်ဝယ်

နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန် အခါသမယဝယ် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှာ ကြိုးသမားများ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မိမိတို့ ဘဝတူကြိုးသမားညီအစ်ကို

များအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြ လေသည်။

ကြိုးတိုက်တာဝန်ခံ ထောင်မှူး လေးကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲလျက် ကြိုးသမားသုံးဦးကို အစောင့်ဝန်ထမ်း များခြံရံကာ ကြိုးတိုက်ထဲမှ ခေါ်ဆောင် လာသည်။

ကြိုးစင်ကြိုးသို့သွားရာ မြေနှိလမ်း ကလေးတစ်လျှောက်မှာ နီယွန်မီး ချောင်းအလင်းရောင်အောက်ဝယ် မှ မှဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကြိုးစည်ဆေး သေးလေးကို ခပ်အုပ်အုပ်ထုနက်လျှာ သွားနေပြီး နောက်မှ ဥပသကာဝတ် ဆင်ထားသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ကြိုးဆင်းတုတော်လေးကို ခေါ် ဝေါ်ရွက်မိုးထားလေသည်။

အနောက်ဘက်နေရာဆီမှာထေ ဝန်ထမ်းအစောင့်အရှောက်များ ခြံ လျက် ကြိုးသမားနှစ်ဦးဖြစ်သော မောင် လတ်နှင့် မောင်ငယ်တို့နှစ်ဦးအား ခြံ သမားများ ကြိုးပေးမခံရမီ ဝတ်ဆင် ထားသော ဝတ်စုံဖြူရှည်ကို နောင် ပြန်ဝတ်ဆင်လျက် လက်ထိပ်ခတ်ထဲ ခေါ်ဆောင်လာသည်။

မြေနှိလမ်းကလေးပေါ် လျှောက် လှမ်းလာကြရာလမ်းတစ်လျှောက်မှ မောင်လတ်တစ်ယောက် ကြောက် ရုန်းကန်ကာ ဝန်ထမ်းများကြားမှ ခု ကိုင်ခေါ်လာရသည်။ ကြိုးတိုက်ထဲ လျှောက်လာနေသော မြေနှိလမ်း အလွန်မှာတော့ ကြိုးစင်ကြိုးမှာ မှ မှောင်ထုအောက်ဝယ် ထီးထီးကြီး ထု မြင်နေရသည်။

ကြိုးစင်ကြိုးရှေ့ ကိုက်ပြုတ် အရောက်မှာ ကြိုးစင်ကြိုးပေါ်မှ ထေ

တန်းများဝယ် ချိတ်ဆွဲထားသော မနီ
လာကြိုးနှစ်ချောင်းမှာ လေအဝင်ဝယ်
ချော့နောက်ယိမ်းထိုးနေသော အသွင်
သဏ္ဍာန်မှာ မြင်ရသူအဖို့ စိတ်ချောက်
ချားစရာ ကောင်းလှသည်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစင်နားနီးကပ်လာ
သော ကြိုးသမားနှစ်ယောက်စလုံး မည်
သို့ပင် သတ္တိကောင်းသူဖြစ်ပါစေ ထိတ်
တန်တုန်လှုပ်စမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကြိုးစင်
ကြိုးမှာ ကြိုးပေးစီရင်မှု မပြုလုပ်ချိန်
တွင် ဘေးမှယက်မတန်းများကို ဖြုတ်
မိမ်းထားရသည်။

ယခုလို ကြိုးသမားအယူခံ ရုံးခိုခို
များပြီး ကြိုးပေးစီရင်ရတော့မည်ဆိုမှ
ထိတ်ချင်း ယက်မတန်းများတပ်ဆင်
ပြီး ကြိုးပေးနေစဉ် ချွတ်ချော်မှုမဖြစ်
စေရန် အံ့ဖုံးတံခါးများကို ပြုပြင်ခြင်း၊
ခေါက်မောင်းတံဆွဲမည့်နေရာအား ဆီ
ညှစ်ပေးခြင်း စသည်တို့ ပြင်ဆင်ထား
ရသည်။

ကြိုးစင်ကြိုး၏အမြင့်ပေမှာ ခုနှစ်
ပေခန့်လောက်မြင့်ပြီး ကြိုးစင်ပေါ်သို့
တက်ရောက်ရမည့် လှေကားထစ်မှာ
ညှစ်ထစ်ခန့် ရှိနေခြင်းမှာ ယခင်ကဲ့လို
အစိုးရ အုပ်ချုပ်စဉ်က နိမိတ်မ
ကောင်းသော (၁၃)ဂဏန်းကို ရွေးခဲ့
ရသူလေသည်။

ကြိုးစင်ကြိုးပေါ်ဝယ် ကြိုးသမား
ကြီးအား တစ်ပြိုင်တည်းကြိုးပေးနိုင်
စေဖို့တွေးသည်။ ကြိုးစင်ကြိုးဘေး
တွင်လှမ်းနေရာမှ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်
ဆင်ဆရာဝန်ကြီး၊ တရားသူကြီးမင်း
အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ အရာရှိများ
ရှိနေသည်။

ကြိုးပေးစီရင်ရမည့် ညီအစ်ကို

နှစ်ဦးအနက် အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သူ
မောင်လတ်ကို ဦးစွာ ကြိုးစင်ပေါ်ခေါ်
ဆောင်လာသည်။ ကြိုးစင်ပေါ်ရှိ ယက်
မတန်းအောက်ဝယ် ရပ်စေပြီး မနီလာ
ကြိုးကို လေထဲဝဲနေရာမှ လှမ်းဖမ်းယူ
ကာ ထောင်မှူးလေးက လည်ပင်းတွင်
စွပ်ပေးလိုက်ပြီး ကြိုးထုံးဘုနေရာမှ မေး
ရိုးဆီထောက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ
ခေါင်းစွပ်အမည်းကို စွပ်ချပေးလိုက်
သည်။

နောက်အငယ်ဆုံးမောင်ငယ်ကို
ကြိုးစင်ကြိုးပေါ် ခေါ်ဆောင်လာစဉ်
တွန်းထိုးရုန်းကန်လျက် ငိုယိုအော်ဟစ်
ကာ ကြောက်လန့်နေရှာသည်။ ဝန်ထမ်း
များမှ အတင်းချုပ်ကိုင် ဖမ်းဆီးကာ
မောင်လတ်ဘေးတစ်ဖက် အံ့ဖုံးပေါ်
တည့်မတ်အောင် ရပ်စေပြီးမှ ထောင်
မှူးလေးက မနီလာကြိုးကို စွပ်ပေးနေ
သည်။ ထိုစဉ် -

“ညီလေးလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုလတ်
ရယ် ... အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“မင်း ... ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး
လား။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ ...”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ကြောက်
တယ်ဗျာ”

“ဘာကြောက်စရာရှိရမှာလဲ၊
တမလွန်ခရီးကို တို့ညီအစ်ကိုသုံး
ယောက် လုပ်တုန်းကလည်း ရဲရဲလုပ်
ခဲ့ပြီးပဲ ... သေတော့လည်း မခွဲမခွာ
အတူတူ မရဏခရီးသွားရမှာ မင်းဘာ
ကြောက်နေလဲ ... သတ္တိမွေးစမ်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို
လတ်”

ကြိုးသမားမောင်ငယ်မှာ ခေါင်း

စွပ်မစွပ်မီ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖူးတွေ
နေရသော ထုံးဖြူဖြူစေတီလေးဆီ
စိတ်ရည်မှန်းကာ အာရုံပြုနေလိုက်ပြီး
စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရှာ
သည်။

ကြိုးသမားညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအား
အံ့ဖုံးတံခါးချပ်များပေါ်တွင် ကိုယ်စီရပ်
နေပြီးသောအခါဝယ် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခွင်လုံး အပ်ကျသံမကြားရအောင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထောင်
ပိုင်ကြီးမှ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို မေးမြန်း
နေစဉ် မောင်လတ်က -

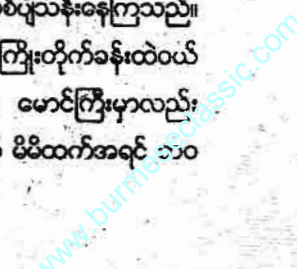
“ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံး
ယောက်စလုံး ယခုကိစ္စကို စိတ်တူကိုယ်
တူ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်၊ မိဘ
အမွေကို မတရားအနိုင်ကျင့် လှယူခံရ
သည့်ဒုက္ခဆိုးမှ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း
ကင်းဝေး ...”

“ဂျိုး”

ဆိုသော အံ့ဖုံးတံခါးချပ်ကြီးနှစ်
ချပ်မှာ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အလင်း
ရောင်မပိတ်ပိတ်၊ ရှိနေသောအချိန် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကာလဝယ်
အံ့ဖုံးတံခါးပွင့်ကျသံကြီးက ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားစေ
သည်။

ကြိုးစင်ကြိုးဘေးနားဝယ် ရှိနေ
သော ညောင်ပင်အိုကြီးပေါ်မှ အိပ်
တန်းတက်နေသော ကျီးတစ်အုပ်ပင်
လျှင် လန့်ဖျတ်သွားကာ တအားအား
အော်မြည်လျက် ကောင်းကင်ယံဆီသို့
ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပုံသန်းနေကြသည်။

ထိုအချိန် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲဝယ်
ကျန်ရစ်နေသော မောင်ကြီးမှာလည်း
မိမိညီနှစ်ယောက် မိမိထက်အရင် ဘဝ

ကျေးကောင်းစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့
နေသည်။ မိမိတို့ညီအစ်ကို ငယ်စဉ်
တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ရွာဦးဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှာ ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစား
ခဲ့ကြသည်များကို တရော့ရော့ပြန်မြင်
လာကာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေရာ
သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်
ကျင်းစအချိန်မှာပဲ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှ
မောင်ကြီးကို ထောင်မှူးလေးဦးဆောင်
သော ဝန်ထမ်းများ လာရောက်ခေါ်
ထုတ်သွားလေသည်။ မောင်ကြီးက
တော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တည်တည်ကြည်ကြည်
ဖြင့် ခေါ်ဆောင်ရာနောက် အေးအေး
ဆေးဆေးလိုက်ပါလာရှာသည်။

ကြိုးစင်ကြီးပေါ် ခြေနင်းတက်
စဉ် မိမိလုပ်ခဲ့မိသည့် လုပ်ရပ်အပေါ်
နောင်တရဟန်မရှိဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တစ်ထစ်
ချင်းနင်းတက်သွားနေသည်။ အံ့ဖုံးတံ
ခါးနေရာရောက်မှ မနီလာကြိုးခေါင်း
စွပ်ပြီး ဘုရားကိုတစ်ချက်လှမ်းအာရုံ
ပြုနေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းစွပ်ခံလေ
သည်။ ထိုစဉ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ချိန်ဝယ် အောင်မြင်ခန့်ငြားသော အသံ
ဩဇာအပြည့်ဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးထံမှ
လှမ်းမေးသံကို ကြားနေရသည်။

“တပည့်မောင်ကြီး ... မောင်
မင်းကို ယခုလို မင်းမိန့် မင်းအာဏာ
အရ ငါတို့ဝန်ထမ်းတွေဘက်က ဆောင်
ရွက်ရတယ်ဆိုတာကို မင်း သဘော
ပေါက်စေချင်တယ် ... တို့ဟာ မင်း
နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စမရှိတဲ့ စနစ်ထမ်းတွေဖြစ်
တယ် ... မင်းမူထမ်း ကမ်းနားသစ်
ပင်ဆိုသလို တာဝန်ကျရောက်လာတော့
လည်း တာဝန်သိသိ သစ္စာရှိရှိနဲ့ နိုင်ငံ

တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြတယ်လို့
မှတ်ပါ ... မင်းဘက်က ပြုလုပ်ခဲ့
တဲ့ ကံတရားအတိုင်း မင်းတို့ပေးဆပ်
ခဲ့ရတာဖြစ်တယ် ... မင်းအနေနဲ့
အခုအမှုနဲ့ မကျေနပ်ခဲ့ရင်လည်း ခုငါ
ဘေးမှာ မင်းကိုစီရင်ချက်ချမှတ်ပေးခဲ့
တဲ့ တရားသူကြီးကိုယ်တိုင် ရှိနေတယ်။
မင်း ဘာများပြောစရာရှိသေးလဲ ...”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ ... ကျွန်
တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေဟာ ကိုယ့်မိခင်
ဖြစ်နဲ့ကိုယ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာဖြစ်လို့
အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီး လုပ်ရင် ခံရ
ရမယ်ဆိုတဲ့ ‘ထုံး’ကို နှလုံးမူခဲ့ပါတယ်။
ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆရာ
ကြီးတိုက်မှူးကို အမှာစကားနည်း
နည်းပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပါရစေ ...”

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးစင်ကြီးပေါ်ဝယ်
ဒေါက်ဖြုတ်ချနိုင်ရန်အတွက် ဒေါက်
မောင်းတံကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်
ထားနေရာမှ မောင်ကြီး၏ခွင့်ပန်ချက်
စကားကို ကြားသောအခါ ထောင်ပိုင်
ကြီးထံလှမ်းအကြည့် ထောင်ပိုင်ကြီးမှ
ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် -

“ငါ .. မင်းအနားမှာရှိနေတယ်
မောင်ကြီး ... မင်း ဘာမှာချင်လို့လဲ”

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ရှိသေစွာ
ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့လို ကြိုး
တိုက်ထဲက ကြိုးသမားအားလုံးအပေါ်
ရင်ဝယ်သားလို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့
ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ အရာရှိကို တစ်သက်မမေ့
ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို ကံဆိုးလို့ နိုင်ငံ
တော်မလာဘဲ ကြိုးပေးခံရချိန်မှာ
အကယ်၍များ နိုင်ငံတော်လာခဲ့လို့ ကြိုး
သမားအားလုံး လွတ်မြောက်ပါစေလို့
ဆုတောင်း ...”

“ရှိုင်း”

ကြိုးသမားမောင်ကြီးပြောနေ
သော စကားသံအချို့ လမ်းတစ်ဝက်
မှာပဲ ပြတ်တောက်သွားကာ အံ့ဖုံးတံခါး
ပွင့်ကျသံကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေ
သည်။ ယခုလို ကြိုးသမားတစ်ယောက်
ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဒေါက်ဖြုတ်စီရင်
လိုက်ရသော ထောင်မှူးလေး၏ရင်ထဲ
မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ခံစား
လိုက်ရပြီး နှလုံးထိခိုက် ကြေကွဲသွား
သည်။

မိမိပယောဂဖြင့် လူတစ်ယောက်
၏အသက်ဖိစီးမှုကို ခြေပစ်ခဲ့ရသူမှာ
လည်း တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှု
ရှိနေမည်မှာ မလွဲကောက်ဖြစ်ပေမည်။
တစ်ပါးသူ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်
သောသူသည် ပါဏာတိပါတာကံ
ကျူးလွန်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် သံသ
ရာမှာ ဒီဝင်္ဂကြွေးကို မခံစားရသေး
လည်း နောင်တမလွန်ဘဝမှာ ဒီလို
သောအကျိုးပေးကို ခံရမည်မှာ အသေ
အချာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်ပြုသောကံ ပဲ့တင်သံသည် ထာ
နေမဟုတ်တစ်နေ့ မုချမသွေ ကိုယ်
ပြန်ရောက်လာဦးမည်မှာ မြေကြီးထဲ
ခတ်မလွဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်
လွန်းလှပါပေသည်။ သေဒဏ်ကျခံ
သော ကြိုးသမားအားလုံးအတွက်
လင့်ချက်ရောင်ခြည် ကင်းမဲ့နေ
(၁၉၈၀)ခုနှစ် ဧပြီလထဲတွင် ညီးဘဲ
သုံးဦးမှာ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်များ

ဘာဝမလှမပနှင့် ကြီးပေးကွပ်မျက်
ရကာ ဇာတ်သိမ်းသွားရသည်။ ၎င်း
ညီအစ်ကိုသုံးဦးကို ကြီးပေးကွပ်မျက်
သည်က (၂၉-၄-၁၉၈၀)ရက်နေ့ ဖြစ်
သည်။

ဤသို့ ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေး
ကောင်းရှာသော ညီအစ်ကိုသုံးဦးကို
ကြီးပေးကွပ်မျက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်လ
ကြော့ (၂၉-၅-၁၉၈၀)ရက်နေ့မှာ
အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလုံး အုန်း
နန်းကျက်ကျက် ဆူဆူညံညံဖြစ်သွား
သည်။

အကျဉ်းထောင်နံရံတိုင်းမှာ နား
ညည်ဆိုသောစကား မှန်သွားသည်။
ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်တာလုပ်သည်ဖြစ်
မဟုတ်တာလုပ်သည်ဖြစ်စေ တစ်
နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမှန်တရား
မည် ပေါ်လာစမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်
ထဲမှာ အကျဉ်းသားအားလုံး မျှော်လင့်
စားနေသော ကောလာဟလဟု
ထင်ခဲ့သည့် အုတ်ရိုးစကားသည်
အချိန်မှာတော့ အမှန်အကန်ဖြစ်
သည်။

အဲဒါကတော့ (၂၈-၅-၁၉၈၀)
လွှတ်ပထမအကြိမ် သာသနာထော်
ရင်းတည်တံ့ပြန့်ပွားရေး ဂိုဏ်း
သံဃံအစည်းအဝေးကြီး ပြီး
အောင်မြင်သည့်အတွက် နိုင်ငံ
အထွေထွေလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
အိန္ဒိယအမှတ် (၂/၈၀) ကို ထုတ်
ပြောခဲ့လေတော့သည်။

ယင်းကြေညာချက်တွင် အကျဉ်း
ထောင်အသီးသီးမှ
တစ်နှစ်စေရန် စီရင်ခြင်းခံထားရ
သော အားလုံးအနက် လူသတ်မှုဖြင့်

သေဒဏ်ကျခံနေရပါက ထောင်ဒဏ်
(၁၀)နှစ်ကိုသာ ကျခံစေရမည်။

ထောင်ဒဏ်အသီးသီးကျခံနေရ
သူအားလုံးသည် ပြစ်ဒဏ်ထက်ဝက်ကို
သာလျှင် လျှော့ရက်အဖြစ် သတ်မှတ်
ပေးပြီး ကျခံစေသည်ဆိုသော အမိန့်
ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအထဲမှာမှ ကံဆိုးရှာသူ ညီ
အစ်ကိုသုံးယောက်ခမျာ လွတ်ငြိမ်းချမ်း
သာခွင့်မရောက်လာမီ တစ်လအလိုမှာ
မရဏခရီးကို စောစီးစွာ ထွက်ခွာသွား
ကြရသည်။ အကယ်၍များ လွတ်ငြိမ်း
ချမ်းသာခွင့်သာ တစ်လလောက်စော
ရောက်လာခဲ့လျှင် သူတို့ညီအစ်ကို
မည်မျှပျော်လိုက်ကြမည်နည်း။

တိုက်ခန်းအသီးသီးထဲမှာရှိနေ
သော ကြီးသမားအားလုံးကို ကြီးတိုက်
ခန်းတံခါးများ ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝမ်း
သာခုန်ပေါက် ပြေးလွှားကာ ပျော်မြူး
နေကြလေသည်။

ယခုလို အချုပ်အနှောင်ခံနေရ
သော မွန်းကြပ်နေကြသည့် ကြီးသမား
အားလုံးသည် ပြစ်ဒဏ်(၁၀)နှစ်ကိုသာ
အတည်ပြုပေးလိုက်သောကြောင့် သေ
ခြင်းတရားမှ လွတ်မြောက်လာပြီး
လွတ်ရက်များ ပေါ်ပေါက်သွားလေ
သည်။

အမှန်တော့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်
ဖြစ်သွားသော ညီအစ်ကိုသုံးဦးမှာ
ဝိပိတ်ကြမ္မာဝဋ်ကြွေးကို မလွတ်ကင်း
နိုင်သောကြောင့် ဘဝမခြားဘဲ ချက်
ချင်းပေးဆပ်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ
သည်။

မိမိတို့ကို လူလားမြောက်ချိန်ထိ

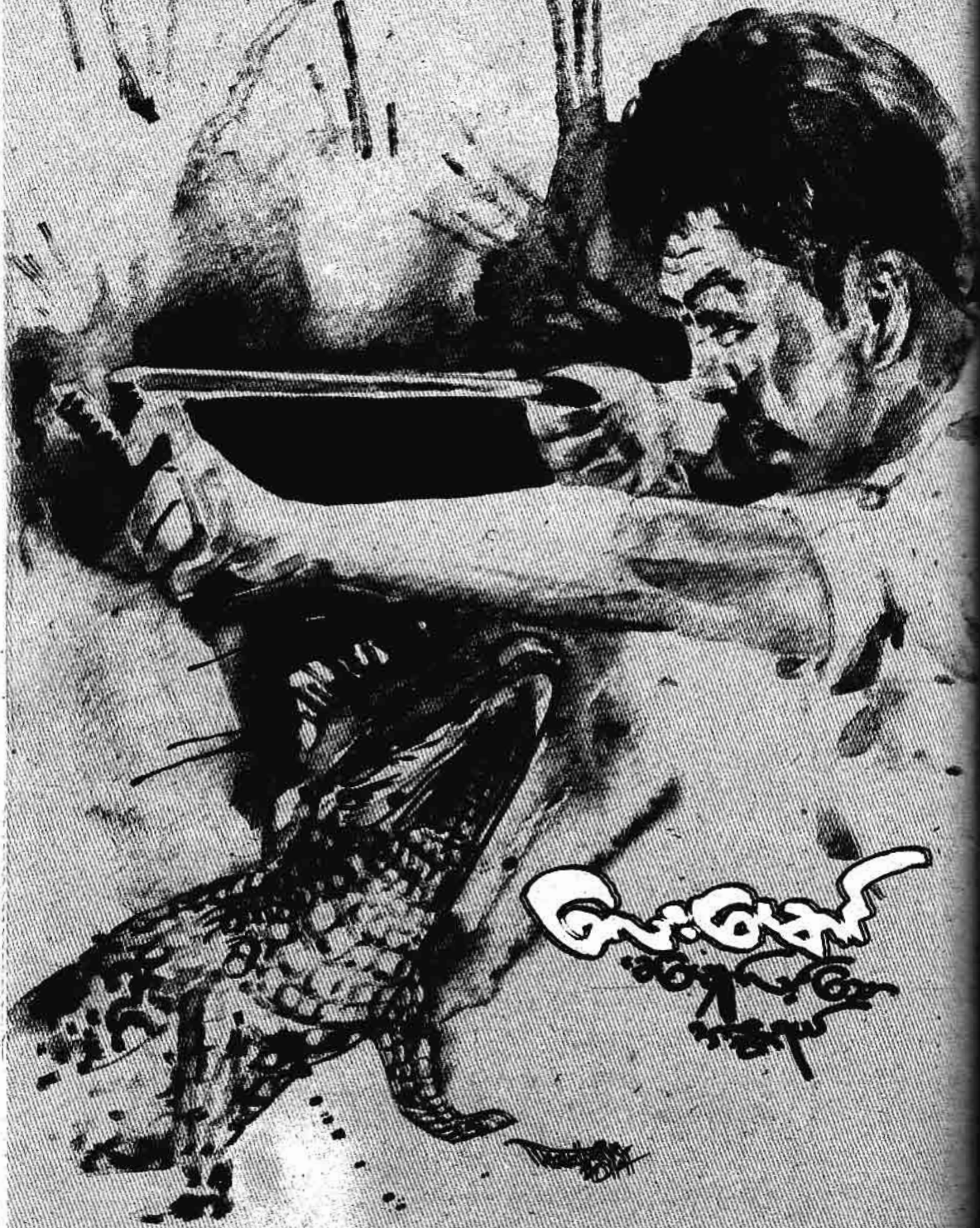

လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစု
စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလာသည့် ကျေး
ဇူးရှင်တစ်ယောက်လုံးအပေါ် လောဘ
အမွေတက်ကာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့
ကြသဖြင့် ကံကြီးထိုက်ခဲ့ကြသူများသာ
ဖြစ်ပါသည်။ လောကပါလတရားအလို
အရ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ကာယကံ
မြောက် ကျူးလွန်ပစ်မှားခဲ့ကြသူများ
ဖြစ်သောကြောင့် ဝဋ်ကြွေးကြမ္မာကို
ပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုဆို လောကတွင်
မိမိအပေါ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့
သည့် တိရစ္ဆာန်ပင်လျှင် ကျေးဇူးတရား
ကို နားလည်ကြသည်။ ယခုလို လူသား
စင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် အသိဉာဏ်ရှိသူများ
ဝိပိ မိမိတို့၏မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့ပြီးနောက် ရင်ဝယ်သားနှင့်မခြား
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့်
ကျေးဇူးတရားကို မထောက်ထားမညာ
တာဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်
လုပ်ကြံခဲ့ကြသော လူများ၏ နောက်
ဆုံးသွားရာလမ်းသည် ကြီးစင်လမ်း
ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

စုံစော

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းလှချည်လား ကျော်ဝင်း
ရဲ့၊ မင်းလိုလက်မျိုးနဲ့ စားပင်အောက်
စောင့်ပစ်လိုက်ရရင် တထောကြီးပဲရမှာ
ပဲ...”

“ဟုတ်လား၊ စားပင်က ဘယ်
နေရာမှာလဲ၊ ဘာစားပင်လဲ ဆိုးပုံ”

“အုန်းနဲ့ပင်ကွ၊ အသီးတွေမှည့်
တော့ ငှက်တွေ တအားစားကြတယ်၊
ခု မင်းပစ်တာက (ခြေနီ)၊ ဟိုမှာလာ
စားကြတဲ့ကောင်တွေက (ခြေစိမ်း)များ
တယ်၊ အကောင်လည်းပိုကြီးတယ်၊
နောက်ပြီး ငှက်ငနွားတွေ၊ ရစ်နဲ့တော
ကြက်တွေလဲလာတယ်၊ စောင့်ပစ်မှရ
မယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မျောက်တွေတောင်
လာတယ်ကွ”

သူပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့်
ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားသွားသည်မို့
ပြန်မေးလိုက်မိသည်က -

“အေးပါဆိုးပုံရဲ့... ဘယ်နားမှာ
လဲ”

“စက်ပစ်ကွင်းနောက်ကျော ဝါး
ကောက်တောဟိုဘက် ဥတိုရွာနောက်
ကျော”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် တင်စိုးကလည်း
စိတ်ဝင်စားလာဟန်ထင်၊ ဝင်ပြောလိုက်
သည်က -

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ စား
ပင်နဲ့ညာဘက်မှာ ဂုံမင်းတောနဲ့ကြက်
ခြမ်းတောလည်း ရှိတော့ ရစ်၊ ကြက်နဲ့
ဖြူလည်းတွေ့တယ်ကွ၊ ဟိုနေကလည်း
ချေနဲ့တောကြက်ဖ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်၊
တောကြက်ဖလိုက်ခွပ်လို့ ချေထွက်ပြေး
တာ တန်းနေတာပဲကွ”

“ဒါဆို သွားကြမလား၊ မင်းတို့
ပါလိုက်ခဲ့ကြ”

ကျော်ဝင်းပြောလိုက်သည့်စကား
ကြောင့် အားလုံးက သွားဖို့ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကြကာ၊ လောက်
လေးခွ၊ လေးသီးနှင့် အခြားလိုအပ်
သည့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို ယူခဲ့
ကြကာ (၃)ဦးသား စားပင်ဆီသို့ ထွက်
ခဲ့ကြပေတော့သည်။

၆ ၆ ၆

ပန်းတောကုန်းကျေးရွာဆိုသည်
က ဖောင်ကြီးကျောင်း(ဗဟိုဝန်ထမ်း
တက္ကသိုလ်)နောက်ကျော “ကြခတ်ဝါး
ရုံတော”ဘေး စက်ပစ်ကွင်းနှင့် တံပိုး
ထမ်းတွင်ရှိသည့် ရွာကလေးဖြစ်သည်။
ယခုအခါ လှည်းကူးရေလှောင်တံမကြီး
ကို ကျောပေးကာရှိနေသည့်အပြင် ပဲခူး
ရိုးမကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်လို့ရသော
ရွာတန်းရှည်ကလေးဖြစ်သည်။ ရွာသူ
ရွာသားတို့၏လုပ်ငန်းမှာ တောထွက်
ပစ္စည်းများကို လက်ခံဝယ်ယူပြီး ပြန်
လည်ရောင်းချခြင်းလုပ်ငန်း၊ မီးသွေး
ဖုတ်၊ ထင်းခုတ်၊ ကြိမ်ခုတ်၊ တောင်
ထန်း၊ ကိုင်းတော(ထမခိုင်း)ခုတ်ခြင်း
အပြင် ဝါးခုတ်သူ၊ သစ်ခုတ်သူ၊ တော
လိုက်ခြင်းလုပ်ငန်းတို့ဖြင့် မိသားစုဘဝ
ရပ်တည်ကြသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

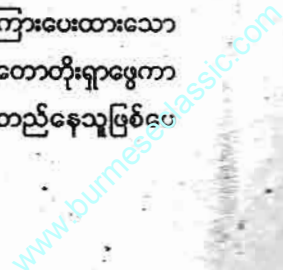
ထိုရွာတွင်နေထိုင်ကြသည့် ရွာသူ
ရွာသားတို့မှာ တောနှင့်ဖက်ကာ ရုန်း
ကန်လှုပ်ရှားနေကြသူများ ဖြစ်သလို
ကျွန်တော်ဘခင်ကြီးကလည်း မုဆိုး
တစ်ဦးပင်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ
အဖေက အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီး
တောပစ်လုပ်ငန်းကို မလုပ်နိုင်သည့်
အတွက် ဖခင်သင်ကြားပေးထားသော
မုဆိုးပညာရပ်ဖြင့် တောတိုးရှာဖွေကာ
မိသားစုဘဝ ရပ်တည်နေသူဖြစ်ပေ

တောကုန်းကျေးရွာ

ရွာများရှိ ညောင်ပင်ရိပ်မြေပြောင်
ပြောင်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စုဝေး
ကာ ဂေါ်လီရိုက်တန်းကစားနေစဉ်၊
အပင်ထက်မှ ညောင်သီးတွေကိုစား
သောက်နေကြသည့် ငှက်ငှက်(ဘုမ္မတီး)
တို့၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
ညောင်အတွင်းမှ လောက်လေးခွကို
ခေါ်ကာ လေးသီးဖြင့် လှမ်းပစ်ချ
ခဲ့သည်။

- “ခေါက်”
- “ဘုံး”
- “ဝေါ”

ခေါင်းကို လေးသီးထိမှန်သံ၊
အောက်ကိုပြုတ်ပြီး ထွေးခနဲကျကာ
ပြင်းနှင့် ဆောင့်သည့်အသံ၊ အပင်
ထဲမှ အစားစားနေကြသည့် ငှက်ငှက်
အထိတ်တလန့် ပျံသန်းပြေးထွက်
သွားတစ်ပြိုင်ထဲလိုလို ကြားလိုက်ကြရ
သည့် တွန့်တော်က မြေပြင်သို့ကျလာ
သည့်ငှက်ကို ပြေးကောက်လိုက်ပြီး
ပြန်လိုက်တော့ ခေါင်းကိုထိထားသည်
မို့ အေးရနဲ့ ငှက်ကို ဘေးလွယ်
အတွင်းထည့်လိုက်စဉ် ဆိုးပုံက-

သည်။ ယခုလည်း ဘဝတူသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်နှင့် လောက်လေးခွကိုကိုင် ကာ စားပင်ဆီ ငှက်ပစ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ပင်။

သူတို့ပြောသည့် စားပင်ဖြစ်သော ဥနွဲပင်တွင် လာရောက်စားသောက် ကြသည့်ငှက်များက မက်လောက်စရာ၊ အများအားဖြင့် အုန်းနွဲသီးဆိုသည်က အလွန်ရှိမှ ရွေးစေခန့်၊ မမှည့်ခင်အစိမ်း ရောင်၊ မှည့်သောအခါ ပန်းရောင်နှင့် အဝါရောင်၊ အခိုင်တစ်ခိုင်တွင် အပြွတ် လိုက်သီးပြီး အရသာကချိုသဖြင့် ငှက် ငယ်များဖြစ်သော “ဗွတ်ကလုံ၊ ဘွတ် ခွဲ၊ စာကလေး၊ နံပြည်စုတ်၊” ငှက် ငြီးရှည်၊ ငှက်ဝါ၊ ငှက်ပြာနှင့် အခြား ငှက်ငယ်များ”အလွန်ကြိုက်သလို သူတို့ ပြောသည့် ငှက်(ဘုမ္မတီးငှက်) ခြေနီ၊ ခြေစိမ်းတို့အပြင် ရစ်၊ တောကြက်၊ အောက်ချင်း၊ ယောင်ရင်း၊ ချိုးနှင့် မျောက်တို့ ကြိုက်သောအသီးပင်။

ငှက်ငွေအသီးသည်ငှက်က အချို့ အရပ်တွင် ‘ပိန်းထူးမ’ဟုခေါ်ပြီး၊ အချို့ ဒေသတွေက ‘ရုန်းပတီ’ဟုခေါ်ကြ သည်။ မည်သို့ပင်ခေါ်စေကာမူ အ ရောင်အသွေး၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊ အရ သာမှာ တူညီပြီး (စနိုက်)ခေါ် ဘိုစား ငှက်လို ပေါင်း၍စားလျှင် လွန်စွာ ကောင်းမွန်ပြီး ဈေးကောင်းရသည့်ငှက် မျိုး၊ အလေးချိန်ကလည်း တစ်ကောင် လျှင် (၃၅)ကျပ်သား (၃)ကောင်ပေါင်း တစ်ပိဿာ(ပိုနည်းနည်းလိုနည်းနည်း)။

မှတ်ချက် -

ယခုအချိန်ထိတိုင် ရိုးမအတွင်း ဌာဋ္ဌလုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသူတို့မှာ လိုငှက်ငွေ(၃)ကောင်ပေါင်း အလေး

ချိန်တစ်ပိဿာအဖြစ် သတ်မှတ်ချိန် တွယ်နေကြတုန်းပင်။

နောက်တစ်မျိုးက ငှက်ပင်၊ အ ချို့သောဒေသများတွင် ထိုငှက်ကို (ဘုမ္မတီးငှက်)ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ထိုငှက်က နှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးက (ခြေနီ)မျိုးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်မျိုးက (ခြေစိမ်း)မျိုးဖြစ်သည်။

ပထမ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပုံလိုပုံ ကစားနေကြရင်း ညောင်ပင်ထက်မှ ပစ်ချလိုက်သောအကောက်က (ခြေနီ) မျိုးဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်အကောင် သေးပြီး (၂၅)ကျပ်သားခန့်လောက်သာ ရှိသည်။ သူတို့အော်မည်ဟစ်ကြွေး သည့်အသံက လူမမာများညည်းတွား သလိုအသံမျိုး၊ တေးဆိုသည့်အသံက ကုလားစကားပြောသလို ဘူးလုံးနား မထွင်း လျှာလိပ်သံ။

နောက်တစ်မျိုးက (ခြေစိမ်း)ပင်၊ တစ်ကောင်လျှင်(၃၀)ကျပ်သားကျော် ပြီး အချို့မှာ ငှက်ငွေအသီးတစ်ကောင်၏ အလေးချိန်လောက်ရှိသည်။ သူတို့ အော်ဟစ်တေးဆိုသံက -

“မယ်ဇက်ကယ်ဆို၊ ဈေးရောင်း လိုက်ပါဦး တစ်ခွက်ဖိုး”

ဟူသောအသံမျိုးဖြင့် လူတွေ စကားပြောသလိုမျိုး အော်ဟစ်တေးဆို တတ်ကြသည်။

ထိုငှက်နှစ်မျိုးစလုံးပင် ငှက်ငွေအ သီးကဲ့သို့ အသားပျော့ပျောင်းပြီး စား၍ ကောင်းသည်။ ပေါင်း၍စားလျှင် ကောင်းသည့်အတွက် တန်ဖိုးကြီးသလို လူကြိုက်များသည်။

နောက်တစ်မျိုး ပစ်ခတ်လိုရသည့် ငှက်က ချိုးဆိုသည့်ငှက်မျိုးပင်။ ထို

အကောင်မျိုးကလည်း ပစ်ခတ်ရရှိပါက စား၍အလွန်ကောင်းသည့်ငှက်မျိုးပင် ချိုးမှာလည်း (၅)မျိုးရှိနေပြန်သည် ထို(၅)မျိုးကား ချိုးစိမ်း၊ ချိုးပိန်းထူး၊ ချိုးလင်းပြာ၊ ချိုးလည်ပြောက်နှင့် ချိုး ပုဆိုသည့်အမျိုးတို့ပင်။ ထို(၅)မျိုးတွ် အထက်က(၄)မျိုးက တစ်ကောင်လျှင် (၃၀ ကျပ်သားမှ ၃၅ ကျပ်သား)အထိ ရှိကြပြီး၊ အသေးဆုံးအကောင်က ‘ခနီပု’ပင်ဖြစ်သည်။ အလွန်ဆုံးရှုံး အလေးချိန်က (၁၀)ကျပ်သားခန့် အမျိုးအစားကိုတော့ ချိုးရိုက်သမ မုဆိုးများက အသံဖြင့်ခွဲကြသည့် ပြောပြထားသည့်အတွက် မှတ်သား ထားဖူးသည်။

- သူတို့အသံမှာ -
- ချိုးစိမ်း - တကုကုကု
- ချိုးပိန်းထူးမ - လေးလေးနုနုနက် အသံ
- ချိုးလည်ပြောက် - ပျင်းတွဲတွဲအသံ မျိုး။
- ချိုးလင်းပြာ - အသံအေးအေး နုည့်ပျော့ပျော့ သည်။
- ချိုးနီပု - တကုကု ကုကု။

ထိုချိုးငှက်(၅)မျိုးလုံးပင် အသံ က နုည့်ပျော့ပျောင်းပြီး ကြော်၊ ချွတ် ကင်၍စားလို့ကောင်းပြီး ဈေးကောင်း သည့်ငှက်မျိုးပင်။

နောက်တစ်မျိုးက ရစ်ဆိုသော အကောင်မျိုးကတော့ မက်မောစွာ တစ်ကောင်လျှင် (၃)ပိဿာလောက် အမျိုးအစားအလိုက် ကြီးတတ် သည်။ ရစ်ထောင်သူများတို့အသံ

ရစ်သည် (၄)မျိုးရှိသည်။

နိုင်အမျိုးအစား - ဦးစွန်းမြင့်သည် အမျိုးအကောင်လည်းကြီးသည်။

စွန်အမျိုးအစား - ဦးစွန်းကောက်အမျိုးအစား၊ နှစ်ယာကော့။

ဘေအမျိုးအစား - ဦးစွန်းနီဖ်အမျိုးအစား၊ နှစ်ပိဿာခန့်။

ထယ်အမျိုးအစား - ဦးစွန်းတန်း၊ တစ်ပိဿာခန့်။

စသည်(၄)မျိုး ရှိပေသည်။

နောက်တစ်မျိုးက တောကြက်သည်အမျိုးအစားပင်။ တောကြက်ထောင်သည် သူများ အပြောအရ

တိုက်ကြက်)ကို သတ်မှတ်ထားကြသည် ကြက်တိုက်သမားများ ခွဲသကဲ့

ခွဲကြသည်ဟု ပြောသည်။ ခွဲနည်းပိန်းရိုး၊ ပဲခြမ်းကပ်၊ ဘုတတ်၊

ဘာကျ၊ လက်ပန်ချွန်၊ အဆကွဲ၊ နန်းတက်၊ သေတက် စသည်ဖြင့် ခွဲ

သည်ဟု ဆိုသည်။ ပိန်းရိုးဆိုသည်က တောကြက်

ထက်မထွက်သေး ပြောင်နေသော

ဘုတတ်ဆိုသည်က အတက်

ဘေး အမာတက်ကြောသည့်အချိန်။

လက်ပန်ချွန်ဆိုသည်ကထိုထက် ပိုရှည်ပြီး လက်ပန်ဆူးနှင့်တူသည့် အတွက် ခေါ်ခြင်းပင်။

အဆကွဲဆိုသည်က အတက်အနည်းငယ်ပိုရှည်ခြင်း။ ကုန်းတက်ဆိုသည်က အတက်

အနည်းငယ်ပိုရှည်ခြင်း။ သေတက်ဆိုသည်က အတက်အနည်းငယ်ပိုရှည်ခြင်း။

တစ်ဖက်ကြက်ကို ခွပ်ရာတွင် သေလောက်သည် အတက်ရှိသော

တောကြက်ကို ယခုကဲ့သို့ တိုက်ကြက်သမားများ ခွဲခြားသလို ခွဲသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စားပင်ရှိရာဆီသို့ လောက်

လေးခွနှင့် လောက်စာလုံး(လေးသီး)နှင့် အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ထည့်ကာ ကြခတ်ဝါးရံတောကြီး

အတွင်းမှ တစ်နာရီသာသာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြရင်း တင်စိုးက -

“ကျော်ဝင်း... ဖြူရရင်ကောင်းမယ်ကွ ... နော်” အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်

သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကွ- “ဟုတ်လား... ဘာပြုလို့လဲကွ၊ ဖြူလိုချင်ရအောင်”

“ငါ့ကို တိုင်းရင်းမြန်မာ ဆေးဆရာကြီးဦးမဲထူးက ဆေးဖော်ဖို့မှာထားတာကွ၊ ရတဲ့အချိန် သူ့ဆီပို့ပေးပါတဲ့၊ ဘယ်နှကောင်ရရ ယူမယ်တဲ့၊ ဈေးကောင်းလည်း ပေးမယ်တဲ့လေ”

“ဟုတ်လား... သူက ဘာဆေး

ဖော်မှာမို့ ရသလောက်လည်းယူမယ်၊ ဈေးကောင်းလည်းပေးမယ် ပြောရတာလဲ တင်းစိုး”

“အေး... ငါလည်းသိချင်လို့ အဖေကိုမေးကြည့်တော့ ပြောပြတာက ဖြူတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်လို့ ပြောတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ” “ငါလည်းမင်းလိုပဲ မသိလို့မေး

ကြည့်တော့ ဖြူရဲ့အူ(အစာအိမ်)ကို ထုတ်၊ နေလှမ်းပြီး ခြောက်တဲ့အခါ အမုန့်ကြိတ်ပြီး နွားစာနဲ့ရောကြွေးရ

တယ်ဆိုပဲကွ” “အေးပါ... အဲဒီလို အစာနဲ့ ရောပြီး နွားကိုကြွေးတော့ ဘာကောင်းလဲ”

“လျာနာခွာနာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကျန်တာ ဘယ်လိုဆေးဖက်ဝင်တယ်ဆိုတာတော့ သူလည်း

မသိဘူးလို့ ပြောတယ်ကွ” ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြော

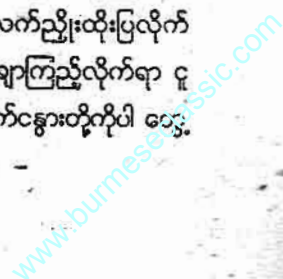
နှင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြရင်း ‘ဥနဲပင်’ကြီးအနီး ရောက်တော့မည်ဖြစ်

သည့်အတွက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ငှက်ငယ်များ တပျော်တပါးစားလိုက်

ထပျံလိုက်၊ ပြန်လည်နားလိုက်၊ စားလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ

သည်။ “ဟိုမှာတွေ့လား၊ ကိုင်းဆုံဟို ဘက်အကိုင်မှာ ငှက်တွေစားနေကြတာ”

ဆိုပုံက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ ငှက်အုပ်အပြင် ငှက်ငန္ဓားတို့ကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် -

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ အပင်အောက်ကို အရောက်သွားပစ်မှ ရမှာ၊ မင်းတို့ဒီမှာ ချုံကွယ်စောင့်နေ၊ ငါ အပင်အောက်ကို ဟိုဘက်ကသပွတ် သိမ်ချုံတောကို တိုးသွားပြီး ပစ်မယ်”

သူတို့နှစ်ဦးကို ထိုနေရာတွင်ထားခဲ့ပြီး လောက်လေးခွနှင့် လောက်စာလုံးကို အသင့်ပစ်ခတ်ရန်ကိုင်ရင်း သပွတ် သိမ်ချုံနွယ်ပင်အောက်မှ အသာတိုးကပ်၍ အပင်အောက်ဆီသို့ရောက်တော့ ဥဒဲသီးမှည့်များကို စားနေသည့် ငှက်ငန္ဒားတို့ကို ပစ်ချလိုက်ပေသည်။

“ရှိုး”

“ခေါက်”

“ဘုန်း”

တစ်ချက်ပစ်တစ်ကောင်နှင့် သုံးချက်ဆက် ပစ်သည့်တိုင် ဤငှက်ငန္ဒားအုပ်က နေရာမှထမပျံကြသေး။ သူတို့အနီးမှ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လေးသီးထိမှန်ကာ မြေပြင်သို့ တဘုန်းဘုန်းပြုတ်ကျနေသည်ကို မြင်တွေ့နေရပါလျက် သူတို့နှင့်မဆိုင်သလိုမျိုး အသီးတွေကိုအစားမပျက်၊ နောက်ထပ်ဆက်ပစ်ရင်း နှစ်ကောင်ပြုတ်ကျတော့မှ အသိတရားဝင်လာဟန်ထင် ဝုန်းခနဲ ပျံသန်းပြေးထွက်သွားကြသည့် ငှက်အုပ်ကြီး၏ အတောင်ပံခတ်သံကြောင့် အခြားသောအသီးတို့ကို စားသောက်နေကြသည့် ငှက်ငယ်များဖြစ်ကြသော ဗွတ်ကလုံး၊ ဘွတ်ခွဲ၊ ငှက်ဝါ၊ ငှက်ပြာ၊ ငှက်မြီးရှည်၊ ငှက်တော်၊ နို့ပြည်စုပ်၊ ငှက်ဆိုင်းဝိုင်းအုပ်တို့ ထပျံလိုက်သံက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သောသောညသွားပေသည်။ အပင်အောက်သို့ ပြုတ်ကျသော ငှက်ငန္ဒား(၆)ကောင်ကို တင်

စိုးက ကောက်ယူကာ လွယ်အိတ်အတွင်း ထည့်ထားပြီးဖြစ်ပေသည်။

ငှက်ငန္ဒား(၆)ကောင် အလေးချိန်က နှစ်ပိဿာပင်၊ ခဏလေးအတွင်း ယခုလိုအကောင်များကို ရလိုက်သည်မို့ အားလုံးဝမ်းသာနေကြသည်က အမှန်၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်၊ ဆိုးပုံနှင့် တင်စိုးတို့မှာ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော်လည်း လုပ်ငန်းခြင်းတော့မတူကြ။ ကျွန်တော်ဖခင်က မုဆိုးဖြစ်သလို ဖခင်တတ်မြောက်သည့် မုဆိုးပညာရပ်ကို သင်ယူရင်း ဖခင်သွားရှာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကာ သားကောင်များအကြောင်း၊ ခြေရာကောက်ပုံအကြောင်း၊ ဘယ်လိုသားကောင်ကို ဘယ်လိုရာသီတွင် ဘယ်လိုရှာဖွေ ပစ်ခတ်ရကြောင်းနှင့် သားကောင်အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုထောင်ခြောက်ဆင် ဖမ်းယူကာ စခန်းသိမ်းရကြောင်းကို လက်တွေ့ တောထဲတွင် လိုက်လံကာ လက်တွေ့သင်ကြားရသည်မို့ သူတို့နှစ်ဦးဖြင့် ဆုံဆည်းမှု သိပ်မရှိကြ။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ‘ဆိုးပုံ’၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဝင်းနိုင်က တောထဲတွင် မီးသွေးဖုတ်ကာ မိသားစုတောထွက်ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရောင်းချကာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားသောက်ရပ်တည်နေသလို၊ ‘တင်စိုး’၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသိန်းဝင်းကလည်း ဝါးခုတ်၊ သစ်လုံး၊ လွှတိုက်နေစဉ် သူတို့က လိုက်ပါသွားရင်း လောက်လေးခွတစ်ချောင်းကိုင် ကြက်၊ ငှက်ကို ပစ်ခတ်နေကြသူများ ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်လမ်းကြောင်းနှင့် ကိုယ် လျှောက်လှမ်းနေကြသူများ ဖြစ်

သည်အတွက် ယခုလို တွေ့ဆုံကြသည်အချိန်က သိပ်မရှိ။ ယနေ့ဖြင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး အာကြသည့်အတွက် ရွာထိပ်ခေါင်ပုံက ယခုကဲ့သို့ဆုံစည်းကာ စားပင်ရှိသည့် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ငါတို့ ပုံးအုံလုပ်ပြီး ပစ်မလား၊ အပင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး မလား၊ (ပုံးအုံဆိုသည်က ဥဒဲကြီးအနီး ပစ်တန်းကောင်းနေရာ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များ ပြီး အထဲသို့ လူဝင်လို့ရအောင် ရောက်အစားစားသည့်ငှက်ကို ပစ်လို့ရအောင်လုပ်၍ ဝင်ရောက်ပစ်ရသည့်နေရာကို ပုံးအုံဟုခေါ်ခြင်းသည်။ ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်ကြောင့် တင်စိုးက -

“အပင်ပေါ်တက်ပြီးထိုင်ရင် ကြာရင် ကောင်းမယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်ဆို ရိုးမကြီးနဲ့ဆက်နေတဲ့ တောကြီးတော့ အချိန်မရွေး သားကောင်တွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်တတ်တယ်၊ ငါတို့ကိုင်ထားတာ ထေလေးခွဆိုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်တိုးလိုက်ရင် ဟုတ်ပေဖြစ်မယ်”

သူပြောသည် စကားကတော့ ဟုတ်ပေသည်။ ယခု ကျွန်တော် ယောက်သည် စားပင်ဆီကို သူသည်ကို မိဘများမသိကြ၊ သူသည်က ရွာထိပ်ထွက် ခေါင်ပုံက စားကြမည်ကိုသာ သိကြသေးစဉ် ဆိုးပုံက -

“ငါတို့ စားပင်ပေါ်တက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငှက်တစ်

တွေ့ရင်ဘယ်သူပစ်ကြမလဲ၊ သူပစ်မယ် ငါပစ်မယ်ငြင်းခုံနေတာနဲ့ ပစ်လိုက်ရ မှာမဟုတ်တော့ဘူး ...”

ဆိုးပုံပြောလိုက်သည့်စကားက လည်းဟုတ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်က -

“အရပ်လေးမျက်နှာကို မှူးပြီး ငါ တို့ နေရာယူလိုက်ကြမယ်ကွာ၊ ကိုယ့် ဘက်လာနားတဲ့အကောင် ကိုယ့်တာ ဝန်ယူ ဟုတ်ပြီလား ...”

“အပင်ပေါ်ပဲလား ...၊ အပင် အောက်ကိုရော ပါလား ...”

ရောက်နေကြသည့် ကျွန်တော်တို့အား တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည့်အပြင် ကြောက်ရွံ့နေကြဟန်ထင်၊ ကျွန်တော် တို့ကလည်း သူတို့ကို အန္တရာယ်ပေး ဘဲ ငြိမ်နေကြသည်ကို သိရှိသွားကြ သဖြင့် အတန်ကြာတော့ ငှက်ငယ်အား လုံး စုဝေးရောက်ရှိလာပြီး တပျော် တပါး ပြန်လည်ကာတေးဆိုရင်း စား သောက်နေကြသည်။ ဝန်းကျင်မှကြည့်

(၇)ကောင်အုပ်၊ နားသည်နေရာက ကျွန် တော်ပစ်ကွင်းရှေ့တည်တည်၊ အကောင်က သိပ်မကြီး၊ ခပ်ပြာပြာ အသွေးကို အဖြူရောထားသည်။ ဆက်ရက်ငှက်လောက်မို့ မပစ်ဘဲငြိမ် သက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့အုပ်က လည်း ကျွန်တော်တို့ရှိပေမဲ့ အန္တရာယ် မပြုသည်အတွက် အစားမပျက် ဆိုင်း တီးမပျက်၊ ထိုစဉ် -

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

“အပင်အောက်တော့ လာမယ် ထင်ပါဘူး၊ အေး ... အပင်အောက် မှိ တာဝန်ယူ”

ကျွန်တော်တို့(၃)ယောက် အပင် ဩပေါ်တက်လိုက်ကြပြီး ဘေးထွက် တိုင်းတို့တွင် ခွထိုင်ကာ နေရာယူလိုက် နင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ် စောင့်စားနေလိုက်ကြပေသည်။

အစဦးတွင် ဥနဲသီးမှည့်များကို ထာရောက်စားသောက်ကြသည့် ငှက် သစ်ကလေးတို့မှာ အပင်ထက်ဆီသို့

လျှင် စားပင်တွင် မည်သည့်အန္တရာယ် မှ မရှိသယောင် မာယာဆောင်လျက်။

“ဗုံ ... ဗုံ ... ဗုံ”

“တော်တီး တော်၊ တော်တီး တော်”

ထူးထူးခြားခြား အလွန်ရှားပါး သည့် “ငှက်ဆိုင်ပိုင်”တစ်အုပ် ပျံ သန်းရောက်ရှိလာသည်။ ငှက်အုပ်ဆို သော်လည်း များများတော့မဟုတ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လေလွင့်ပျံ သန်း အတောင်ခတ်သံကြီးကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် အနီးရှိ တင်စိုးမျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်သည်က -

“အောင်းလောင်းလား ယောင် ရင်းငှက်ကြီးလား မသိဘူး အသာငြိမ် နေ”

သူပြောသည့်အတိုင်း တပိုးဝိုးပျံ သန်းလာနေသည့်အသံကြားက ကျွန် တော်တို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ သည့်မို့ အသာလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြီး

www.burmeseclassic.com

မားသည့်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် အတောင်ဖြန့်လျက် လေတွက်ပျံ့ကာ ဆိုးပုံမျက်နှာမူထားရာ ဥဒုက္ခကိုင်ဆီသို့ ဝင်ရောက်နားခိုလိုက်မှုကြောင့် ပေါင်လုံးခန့်ရှိ ဥဒုက္ခကင်းကြီးပင် တုန်ခါလှုပ်ယမ်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အတူ ဆိုးပုံက ကိုင်ဆောင်ထားသည့်လေးခွဖြင့် ပစ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် -

“ဆိုးပုံ မပစ်နဲ့၊ မပစ်နဲ့ ... ရွေးရွေး”

သူမပစ်ခင် ကျွန်တော်လှမ်းတားလိုက်ရင်း အသံပေးခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်လိုက်မှုကြောင့် ယောင်ရင်းငှက်ကြီးမှာ အထိတ်တလန့် ပျံသန်းပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အပြုအမူကြောင့် တအံ့တကြဲဖြစ်နေသည့် ဆိုးပုံက -

“ကျော်ဝင်း ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မောင်းထုတ်လိုက်တာလဲကွ ... ဟင်”

“မပစ်စေချင်လို့ပေါ့ကွာ ...၊ မင်းကလဲ ...”

“ဘာကြောင့် မပစ်စေချင်တာလဲကွ ...၊ ရှားရှားပါးပါးရတဲ့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်အဆုံးခံလိုက်တာ နှမော့စရာကြီး ...”

ဆိုးပုံက မကျေမနပ်ပြောနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်က -

“ဘာကြောင့်မပစ်ခိုင်းဘဲ မောင်းလွှတ်တာကို မင်းသဘောပေါက်အောင် ပြီးမှ ငါ့ရှင်းပြမယ်၊ ခုတော့ ... အချိန်မရှိဘူး ...၊ သည်းခံပြီးစောင့်၊ ငါတို့စကားပြောသံကြောင့် ငှက်တွေမဝင်ဘဲ နေဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေလိုက်ကြစဉ် ငှက်ငယ်လေးများ တပျော်တပါး စားလိုက်၊ ထမုံလိုက်၊ ပြန်နားလိုက် လှုပ်နေမှုကြောင့် အခြားသောငှက်ကြီးများ ဝင်ရောက်လာကြသည့်အတွက် ကိုယ့်ဘက်လာနားသည့်အကောင်ကို ကိုယ်မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်နေလိုက်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား စားပင်ဆီသို့ လာနားသည့်အကောင်များကို မလွတ်တမ်းပစ်ချနေခဲ့ရာ မွန်းတဲ့ချိန် လောက်ရောက်တော့ အပင်အောက်တွင် ပစ်ချထားကြသော ငှက်အသေကောင်တို့ အတော်ပင်များနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။ ထိုစဉ် -

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာကွာ၊ ကျော်ဝင်းနဲ့တင်စိုး ပြန်ကြမလားကွ ...”

ဆိုးပုံက ဗိုက်ဆာကြောင်းပြောတော့မှ ကျွန်တော်ကလည်း ဗိုက်ဆာလာသည့်အတွက် တင်စိုးကို အဖော်ညှိလိုက်သည်က -

“တင်စိုး ... မင်းကောမဆာဘူးလားကွ”

“အေးကွ ... စောစောက ဇောကပ်နေလို့ ...၊ ခု ဆိုးပုံပြောတော့မှ ဆာလာတယ်”

“ဒီလိုဆို မင်းမှာ ငှက်ငွေ့ရိုတာပဲ၊ အောက်ကိုဆင်းပြီး ဂုံမင်းတောဘက်သွား မီးဖိုပြီးကင်ပါလားကွ ဟင်”

“အေး ... အဲဒါကောင်းတယ်၊ ငါဆင်းပြီး ကင်လိုက်မယ် ...၊ မင်းတို့ နေခဲ့ကြ”

ပြောပြောဆိုဆို တင်စိုးတစ်ယောက် အပင်ထက်မှဆင်းလျက် ဂုံ

မင်းတောဘက်ဆီသို့သွားကာ လွယ်အိတ်တွင်းမှ ငှက်ငွေ့သေတို့ကို အမွှေးနှုတ်၊ ရင်ခွဲပြီး ကလီစာထုတ်ပြီး ဝါးခြမ်းပြားနှင့်ညှပ်ကာ မီးဖို၍ ကိုထားသည့်အနံ့က အပင်ပေါ်ရှိနေသော ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီသို့ သယ်ဆောင်လာသော လေပြည်ကြောင့် ဆာလော့မှုက ပိုကဲလာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား စားပင်ဆီသို့ လာရောက်စားကြသော ငှက်ကြီးများကို မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်ကြစဉ် တစ်နာရီသာသာခန့် တင်စိုးတစ်ယောက် ငှက်ငွေ့ကင်တွေ့မလျက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ငှက်များကို အကောင်လိုက်ရင်ခွဲလျက် ဝါးညှပ်ဖြင့်တစ်မျိုး၊ တံစို့ထိုးကင်ထားသည့် မွှေးပျံ့နေသည်။

ကျွန်တော်တို့က ငှက်ကင်ကို ခွာမစားသုံးမှီ အုန်းနုပင်ခွကြားတွင် ပလပ်စတစ်အိတ်ကိုခင်းကာ ငှက်ကြော်များကို စားဦးစားဖျား ကွင်းဆူအား တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။ အခုတော့ ထုံးစံအရဆိုလျှင် ငှက်ကြော်အပြင် အရက်နှင့်ရှမ်းဖက်လိပ်တို့ ထည့်သွင်းသေးသည်။ ရှမ်းဖက်လိပ်ဆိုသည်ကလည်း အသစ်မပါသည့်အပြင် တွေ့တော်သောက်ပြီးသား အတိုဖြစ်သည့်အတွက် ရောပြီးမတင်လို အရက်ကလည်း မပါကြသည့်အတွက် ငှက်ကင်ချည်း စတိသဘော တင်မြှောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တင်မြှောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဗိုက်ဆာဆာဖြင့် စားသောက်လိုက်ကြပေသည်။ တစ်ပိဿာမတော့ ကျော်ကျန်သည့် ငှက်သားကို တွေ့

တော်တို့သုံးယောက် စားလိုက်ကြသည်မှာ နံပင်မစွတ်၊ ရေဘူးထဲကရေပါ အဆစ်လိုက်ရသေးသည်။

စားလို့သောက်လို့ပြီးတော့ အဆာပြေသွားသည်မို့ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြရင်း တဖွဲဖွဲဝင်လာသည့် ငှက်များကို စောင့်စားပစ်ခတ်နေကြစဉ် -

“ဗျော...ရှော ရှော ရှော...”

မြေပြင်ထက်မှ ကြွေကျထားသည့် သစ်ရွက်ခြောက်တို့အပေါ် ဖြတ်စင်းသည့်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးဦးစလုံး တိုင်ပင်မထားဘဲ အောက်ဘက်မြေပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ အလျား(၄)ပေခန့် မြေပြင်တွင် တွားသွားနေသည့် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့်နှင့် ဆိုးပုံက -

“ဟာ ... မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်ပါလား...၊ ဟာ .. ဘယ်လိုအောင်ရောက်လာတာလဲ”

အလန့်တထိတ်ပြောလိုက်သည်အသံက နည်းနည်းကျယ်လောင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က -

“ရှစ် ... ရှစ်”

ပါးစပ်က အချက်ပေးလိုက်သလို တက်ကလည်း အသံမထွက်ရန်နှင့် ငြိမ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်ကို သူတို့ သေသက်လုံး သဘောပေါက်ပြီး ငြိမ်သက်တာ အောက်ကအကောင်ကြီးကို မြေပြင်အောက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။ မြေပြင်အောက် ရွေ့လျားသွားလာနေပုံက မိကျောင်းလို ဗိုက်နှင့်လျှောတိုက်သွားပုံကဲ့သို့ပင် ခြေထောက်နှင့်လက်ထောက် အထက်ကိုယ်လုံးကိုမပြီး လေး

ဘက်တွားသွားနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး အပြင် ဟထားသည်ပါးစပ်အတွင်းမှ လျှာကလည်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ပု၍ တစ်ပြု၍တစ်၊ အမြီးကိုယမ်းကာ လှုပ်ယမ်းပုံကလည်း မိကျောင်းတစ်ကောင်ပုံစံမျိုးမဟုတ်၊ ခေါင်းမှနေ အမြီးဖျားရောက်သည့်တိုင် အနက်နှင့်အဝါ၊ ကန့်လန့်စင်းများ ဖြစ်သည့်အတွက် အဖေပြောပြထားသည့် ထိုအကောင်ကြီးကား ဖွတ်ကျားကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပေမည်။

မြေပြင်ထက်တွားသွားရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေဟန်က ထူးခြားနေသည်မို့ ကျွန်တော်ကလည်း အသေအခြာ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ပစ်ချထား၍ မြေပြင်တွင်ပြန်ကျနေသည့် ငှက်သေများကိုလည်း မစားဘဲ ကျော်လွှားကာ တစ်ခုခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေဟန်၊ အတန်ကြာ လှည့်ရှာရင်းက တွေ့သွားဟန်ထင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုက်ဆာဆာဖြင့် ငှက်ငနွားမီးကင်၍စားပြီး လွင့်ပစ်ကြသော ငှက်အရိုးများကို တွေ့သွားပြီး အငမ်းမရစားသောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် လွင့်ပစ်ထားသည့် အရိုးနှင့်အသားစများ ကုန်သွားသဖြင့် နောက်ထပ်လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေပြန်သည်။ ငှက်ငနွားလည်ချောင်းရိုး၊ ဦးခေါင်းတို့ကို ကျွန်တော်တို့မစားသလို ခြေထောက်များကိုလည်းမစားဘဲ အောက်ကိုလှည့်ပစ်ထားကြသည်ကို စားသောက်နေပြီး ငှက်သေများကိုတော့ လုံးဝမစား။

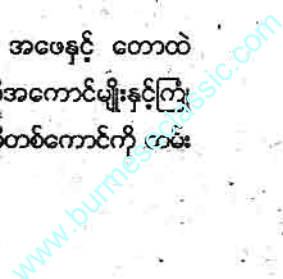
အမှန်တော့ တင်စိုးတစ်ယောက် ငှက်ကို မီးကင်သည့်အချိန် အနံ့ရသွား

သည့် ထိုဖွတ်ကြီးက လိုက်လာခဲ့ရင်းက ကျွန်တော်တို့ အသားတွေကိုစားပြီး လွင့်ပစ်ထားသည့်ငှက်ရိုးမီးကင်အနံ့ကို ရသဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရင်း ရောက်ရှိလာဟန်ထင်၊ ယခုတော့ သူ့ရှာဖွေနေသည့်အနံ့ သည်နေရာတွင် ရှိနေသည်ကို သိသွားသည့်အတွက် တွေ့သည့်အရိုးနှင့် အသားအနည်းငယ်ကို စားပြီး၊ ထင်မိအနံ့ရသဖြင့် သစ်ပင်အောက်တွင် ထပ်မံလှည့်ပတ်ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်ဟန်ပင်။

ကျွန်တော်က ဖွတ်ကြီး၏လှုပ်ရှားမှုကို အပင်ထက်မှထွက်ကာ သေခြာစွာ စူးစမ်းကြည့်နေသည်ကို 'တင်စိုးနှင့် ဆိုးပုံ' တို့က လှမ်းအချက်ပေးလိုက်ရင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကို သဘောထားတောင်းခံနေပြန်သည်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်သည့်သဘောထားကိုမျှ မပေးနိုင်သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအပင်အောက်တွင် အသားကင်နံ့ရသဖြင့် လှည့်ပတ်ရှာဖွေနေသည့် ဖွတ်ကြီးကား သေးလှသည်တော့ဖြင့်မဟုတ်၊ ဖွတ်ကြီးကြီးဆိုသော်လည်း မိကျောင်းတစ်ကောင်နီးပါးမျှ ကြီးမားပြီး ရှည်လျားသည့်အကောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသည့်လက်နက်က လောက်လေးခွနှင့် လောက်စလုံးတို့ရယ်သာ။ အမဲလိုက်စားမြှောင်တော့ပါသည်။ သို့သော် သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပတ် အနိုင်ယူဖို့ ဆိုသည်က လွယ်လှသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်။

တစ်ချိန်က အဖေနှင့် တောထဲကပြန်လာရင်း ထိုအကောင်မျိုးနှင့်ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ဒရယ်ဖိုတစ်ကောင်ကို တမ်း

လျက် အပြန်လမ်းတွင် လျှိုအောက် ပိုင်းမှ သားကောင်နှစ်ကောင်၏ တိုက် ခိုက်အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပခုံးတွင် ထမ်းလာသော ဒရယ်ဖိုကို ချကာ မြောင်အထက်မှ အောက်ကို ဝမ်းလျှားထိုးကာ သားအဖတွေ ကြည့် လိုက်တော့ တစ်ကောင်က တောဝက် ဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်က ဖွတ်ကြီးဖြစ်၍ သူတို့၏ တောတွင်းတိုက်ပွဲ။

ကျွန်တော်က တအံ့တဩနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူအား -

“အဖေ ... မိကျောင်းကြီးနဲ့ တောဝက်တို့ ရန်ဖြစ်နေကြတာလား ဟင် ...”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဖခင် ဖြစ်သူက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည် က -

“အဲဒါ မိကျောင်းမဟုတ်ဘူး သားရဲ့...။ ဖွတ်ကြီးကွ...။ အသံ မထွက်နဲ့ ကြည့်နေ... မိကျောင်းထက် ဖွတ်က ပိုကြောက်စရာကောင်းတာ တွေရမယ် ...”

တောဝက်က ခပ်သေးသေးတော့ မဟုတ်။ ဘေးတွင် ကားထွက်နေသည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းက တစ်လက်မနီးပါး ထွက်နေပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖွတ်ကြီး ကို ခေါင်းငုံ့လျက် အလစ်အငိုက်ကို အကွက်ချောင်းနေသလို ဖွတ်ကြီးက လည်း ခြေနှင့်လက်တို့ကို မြေပြင်တွင် ထောက်လျက် ခါးကိုကုန်းကာ အပြီး ရှည်ကြီးဖြင့် လှုပ်ယမ်းကာ စောင့်စား ရင်ဆိုင်တော့မည့်အသွင်။ ထိုစဉ် ဖွတ် ကြီးက နေရာမှ အထက်ကိုခုန်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်ရင်း တောဝက်ကို သူ၏အပြီးနှင့် လှည့်ကာ ရိုက်ချလိုက်သည်။ အပြီးနှင့်အရိုက်ခံ လိုက်ရသော တောဝက်ကြီးမှာ ပြင်း ထန်သော ရိုက်ချက်ကြောင့် ဘေးသို့ လိမ့်သွားကာ မြောင်အောက်ပိုင်း လျှို အခြေဆီသို့ ကျသွားသည်ကို အံ့ဩ ဖွယ် တွေ့လိုက်ရစဉ်-ဖွတ်ကြီးကလည်း တောဝက်ကျသွားသည်အောက်ကို ဆင်းလိုက်မည်အပြု -

“လာဟောလူလေး ... သွားကြ မယ်၊ ဆက်ကြည့်နေရင် ငါတို့ပါ ဖွတ် စာမိဦးမယ်”

ဖွတ်ကြီးပျိုးက
အကောင် အတော်ကြီးတယ်ကွ
ခုနက မင်းတွေခွဲတဲ့
အကောင်တောင်
(၆)ပေလောက်
ရိုမယ်ထင်တယ်၊
သူထက်ပိုကြီးတဲ့
အကောင်တွေလည်း
ရှိကြသေးတယ်၊
အားကြီးရိုင်းစိုင်းသလို
ရန်လိုတဲ့အကောင်တွေကွ
တောဆင်ရိုင်းလို
အကောင်ပျိုးတောင်
ရင်ဆိုင်ကြတယ်...

www.burmeseclassic.com

အဖေစကားကြောင့် နေရာမှထကာ ဒရယ်သေကိုထမ်းလျှက် အပြန်ထမ်းကို ခပ်သုတ်သုတ်အထွက် တော်တော်ကြီး၏ သေငယ်စောနှင့် နာနာကျည်းကျည်းအော်လိုက်သံကို ကြားပြီး ကျောချမ်းသွားသူက ကျွန်တော်ရယ်သာ။

လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ထမ်းရင်း ကျွန်တော်က ဘဝင်မကျသဖြင့် -

“အဖေ ... ဒီအကောင်က သယ်လိုဖွတ်မျိုးလဲဟင် ...။ ကျွန်တော်တို့တွေ ရိုက်ချက်စားနေတဲ့ အကောင်က ဒီလောက်မကြီးပါဘူး”

“အေး... မှတ်ထား။ အဲဒါ ဖွတ်ကြားဆိုတဲ့ အကောင်က”

“ဟုတ်လားအဖေ ...။ သူက ဖွတ်ကြားဆိုတော့ ဖွတ်က ဘယ်နှစ်မျိုး နေလို့လဲ ... ဟင် အဖေ”

“အေး... လူလေးရဲ့ ဖွတ်ဆိုတဲ့အကောင်က (၄)မျိုးရှိတယ်ကွ ...။ အဖေတို့ ခွေးနဲ့လိုက်ပြီး ချက်စားနေတဲ့ ဖွတ်တွေက (ရုံးဖွတ်၊ ခတ်ချိုဖွတ်(ဖွတ်ဖွတ်လည်းခေါ်တယ်)၊ ဖွတ်ကျည်း၊ ဖွတ်ကျည်း ဆိုတာတွေပဲ။ ခုတွေတဲ့အကောင်က ဖွတ်ကြားလို့ခေါ်တယ်ကွ ... မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ...။ ဖွတ်ကြားလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲဟင်”

“ငါ့စိတ်ထင်ပေါ့ကွာ ...။ မင်းတွေ့ခဲ့တာပဲ။ လည်ပင်းကနေ အမြီးကုတ်အောင် အနက်တစ်ကန့် အဝါတစ်ကန့် ကန့်လန့်အစင်းကြောင်းတွေ ထွက်လာသလိုမို့ ဖွတ်ကြားလို့ ခေါ်တာလဲဟင်။ နောက်ပြီးတော့

စောစောက အဖေပြောတဲ့ ဖွတ်(၄)မျိုးထဲမှာ ဖွတ်ကြားမျိုးက အကောင်အတော်ကြီးတယ်ကွ။ ခုနက မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့အကောင်တောင် (၆)ပေလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူ့ထက်ပိုကြီးတဲ့ အကောင်တွေလည်း ရှိကြသေးတယ်။ အားကြီး ရိုင်းစိုင်းသလို ရန်လိုတဲ့ အကောင်တွေက ...။ တောဆင်ရိုင်းလိုအကောင်မျိုးတောင် ရင်ဆိုင်ကြတယ် ...။

နောက်တစ်ချက် ... ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပြောထားရဦးမယ်။ လူကြီးသူမတွေပြောတဲ့စကားကို ကြားဖူးမှာပေါ့ ...။ ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ် ဖြစ်မချမ်းသာ ဆိုတဲ့စကားကိုလေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ ...။ အဖွားပြောပြောနေလို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အေး .. အဲဒီစကားထဲကလို မိကျောင်းဖြစ်တဲ့ဖွတ်က အဲဒီဖွတ်ကြားမျိုးပဲကွ။ မိကျောင်းဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက လျှာမရှိတော့ အရသာကိုမသိဘူးကွ ...။ အဲဒီ ဖွတ်ကြားဖြစ်တဲ့ဖွတ်က လျှာရှိတော့ အရသာသိတော့ ရေကန်ထဲကိုဆင်းပြီးဆိုရင် ဘာအကောင်မှ မချန်ဘူးဟေ့ ... ခရုကစပြီး ငါးမုန်ငမ္ဘား စားလို့ရတာမှန်သမျှ ဘာမှမထားတော့ဘူး။ အကုန်စားပစ်တော့တာပဲကွ။ ကုန်းပေါ်မှာဆိုလည်း ဘာကောင်ကိုမှ မထားဘူး။ အကုန်တိုက်ခိုက် စားပစ်တော့တာပဲ။ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းတယ် ...။ လက်နက်ကောင်းမရှိရင် ရှောင်သာရှောင်ကွ”

“ဟုတ်လားအဖေ ...။ ကျန်တဲ့ ဖွတ်(၃)မျိုးကလည်း ဘယ်လိုခွဲခြားလဲ

ဟင် ... ပြောပြပါဦး”

“ဖွတ်ကျည်ဆိုတာကတော့ သူ့လောက်မကြီးဘူးကွ။ အလွန်ဆုံးရှိ (၄)ပေသာသာပဲ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မကျည်းစေ့အရွယ် အဝါကွက်အဝိုင်းလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ အဝါထဲမှာ ငြုပ်ကောင်းစေ့လောက်ရှိတဲ့ အမည်းစက်တွေရှိတဲ့အကောင်ကို ခေါ်ကြတယ်။

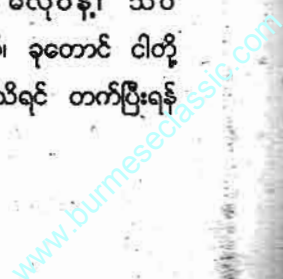
ခတ်ချိုဖွတ်(သို့) ဖွတ်ခွဲလို့ခေါ်တဲ့ အကောင်က ပြာနှမ်းနှမ်း မွဲခြောက်ခြောက်ကွ ...။

ရုံးဖွတ်ဆိုတာက ဝါကျန်ကျန် အစက်အပြောက်တွေနဲ့ကွ။ ဖွတ်ထဲမှာ အသေးဆုံးဖွတ်ပဲ ...။ ခတ်ချိုဖွတ်နဲ့ ရုံးဖွတ်က အချွန်အတက်တွေရှိတယ်။ သူတို့ဥချတာကလည်း ခြတောင်ပိုအနီးမှာကွ”

ထိုသို့ ဖခင်နှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖွတ်ကြားအကြောင်း စဉ်းစားနေစဉ် အပင်အောက်တွင် ငှက်သားကင်အနံ့ကို လှည့်ပတ်ရှာနေသည့် ဖွတ်ကြားကြီးမှာ ဇာတိပြုလာသည်က ကျွန်တော်တို့ပစ်ခတ်၍ မြေပြင်တွင် တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေသော ငှက်များကို စတင်စားသောက်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။ ထိုစဉ် တင်စိုးက ကျွန်တော်အနီး တိုးရွှေလာပြီး လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်က -

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကျော်ဝင်း အောက်ဆင်းပြီး ရင်ဆိုင်ကြမလား”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့။ သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ခုတောင် ငါတို့အပင်ပေါ်မှာရှိမုန်းသိရင် တက်ပြီးရန်ရှာမှာ ...”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ငါတို့ပစ်ထားတဲ့ငှက်တွေလည်း စားလို့ ကုန်တော့မယ်”

“အေး... ငါလည်း ဒါပဲစဉ်းစား နေတာ...”

အမှန်ပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ယခုကြုံတွေ့နေရပြီး ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဖွတ်မျိုးဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ၊ ကျွန်တော်ပင် အဖေနှင့် တောထဲကပြန်ရင်း တစ်ခါကြုံခဲ့ဖူးသူ၊ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို လျှပ်တစ်ပျက်စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် လက်နက်က လောက်လေးခွနှင့်လေးသီးအပြင် ခါးကြားမှာထိုးထားသည့် အမဲလိုက်ခွေးမြှောင်တို့ရယ်သာ။ ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်လို့မရမှန်း သိပေမဲ့ သုံးဦးသား လွတ်လမ်းကိုတော့ ရှာရပေမည်မို့ လိုက်လံစဉ်းစားနေရင်း အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်မို့ သူတို့နှင့် အနီးကပ် တီးတိုးတိုင်ပင်လိုက်ရင်း လုပ်ငန်းစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံး ဥနဲပင်ကြီးဘေးထွက်ကိုင်တို့တွင် တြိဂံပုံ သဏ္ဍာန် နေရာယူလိုက်ကြပြီး ကိုင်းအဖျားဘက်သို့ ပင်စည်လုံးနှင့် ခပ်ကွာကွာ တိုးနိုင်သလောက်တိုးပြီး လှုပ်ရှားမှုပြုလျှင် အောက်ကိုပြုတ်ကျမသွားစေရန် ပင်စည်လုံးဘက်မျက်နှာမူကာ လောက်လေးခွနှင့်လေးသီးတို့ကို ပစ်ခတ်ရန် အနေအထားဖြင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြပြီး အပင်အောက်တွင် ငှက်သေများကို လှည့်ပတ်စားသောက်နေသည့် ဖွတ်မိကျောင်းကြီးအား အပေါ်စည်းမှ မျက်လုံးရှိုရာကို မှန်းကာ

သုံးယောက်သား ပစ်ခတ်ကြရင်း မြောက်လှန်မောင်းထုတ်သံ ပေးလိုက်သည်။

“ရှီး... ဖောက်”

“ရှီး... ဖောက်”

“ရှီး... ဘုတ်”

“ဟေး... ဝါး ဟား ဟား၊ ဆက်ပစ်ကြတော့... ဆက်ပစ်ကြ”

ငှက်သေကိုစားနေသည့်အတွက် ဖွတ်မိကျောင်းကြီးမှာ သူ၏မျက်လုံး အိမ်ရှိရာဆီသို့ ဘယ်ရောညာပါ ဒလစပ် ပစ်သွင်းခြင်းခံလိုက်ရသော ဖွတ်မိကျောင်းကြီးမှာ ပြင်းထန်သောလေးသီးတို့၏ ရိုက်ခတ်မှုဖြင့် မျက်လုံးအိမ်ကို ပြင်းထန်စွာထိမှန်ခံလိုက်ရမှုကြောင့် အလွန်အမင်း နာကျည်းဟန်ဖြင့် ငါးရံပြာလူး၊ တီကို ဆားနှင့်အတို့ခံလိုက်ရသလို နေရာတွင် ဆတ်ဆတ်ခါ လူးလို့မရင်း သူ၏ရန်သူသည် အပင်ထက် မှာရှိနေကြောင်း သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ပင်ခြေရင်းမှ ပင်စည်လုံးကို ဖက်တွယ်တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်နှင့် တင်စိုးတို့နှစ်ယောက်က -

“ရှီး... ဖောက်”

“ရှီး... ဖောင်း”

ရှေ့လက်နှစ်ဖက်က ပင်စည်လုံးဖက်တွယ်တက်ရန် ပတပ်ရပ်အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည့် ဖွတ်မိကျောင်းကြီး၏ မျက်လုံးအစုံကို ပင်စည်လုံးဘက်သို့ မျက်နှာမူနေရာယူထားသည့် ကျွန်တော်နှင့်တင်စိုးတို့နှစ်ယောက်က ကိုင်ဆောင်ထားသည့်လေးခွဖြင့် မျက်လုံးအစုံတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်ပစ်ချက်က ခေါင်း

ကိုထိသော်လည်း ထိချက်က သိပ်နာန်မထင်၊ တင်စိုးပစ်ချက်က ရည်မှန်းထားရာ မျက်လုံးအိမ်အတွင်း တန်းထဲသွားသည်မို့ ‘ဖောင်း’ခနဲ မျက်လုံးအိမ်ပေါက်သွားသံနှင့်အတူ သွေးများထိထွက်လာကာ ပတပ်ရပ်သလိုနေရာ နောက်ကျောဘက်မြေပြင်သို့ ပြန်တုကျသွားပြီး နာနာကျည်းကျည်း နာစွာအော်ဟစ်လှူးလို့မိသံကြီးကြောင့် အုန်းဒဲသီးမုည့်များကို စားသောက်ကြသည့် ငှက်ငယ်များပင် အထေးအထိတ်တလန့် ပျံသန်းပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“မျက်စိတစ်လုံးတော့ သွားကျန်တစ်လုံးကို အဓိကထား ပစ်ကြ ဆိုးပုံက နာနာကျည်းကျည်း ပြင်တွင် သွေးများပန်းထွက်ကာ လိုမိနေသည့် ဖွတ်မိကျောင်းကြီးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး အားပါးစကားဖြင့်ပြောကာ ကျန်မျက်စိဖက်ကို ပစ်သွင်းနေပြန်သည်။ ဖွတ်မိကျောင်းကြီးမှာ သူ၏ရန်သူ အထက်တွင်ရှိမှန်း သိပေမဲ့ တက်မရလောက်အောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပင်စည်လုံးကြီးအား သူ၏ခိုင်သော အားထားသောအမြီးဖြင့် ဖျောင်းဖျောင်း၊ တဘုံးတုံးခွန်ပုံနည်းမျိုးစုံရိုက်နေသော်လည်း အမထင်၊ ကြာတော့ နာလည်းနာ၊ ကလည်းမော့မို့ မြေပြင်တွင် ဝိုက်လျက် ငြိမ်နေစဉ် -

“ရှီး... ဖောက်”

“ရှီး... ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ခေါ်”

ဖွတ်ကြီး၏ ကျန်မျက်လုံးဖက်အား အထက်စည်းမှ သုံးဦး

မစ်သွင်းလိုက်ကြရာ လေးသီးတစ်လုံးက မျက်လုံးအိမ်ကို ထိမှန်ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ သွေးများဒလဟောစီးကျလာပြီး ဦးတည်ရာပုံမင်းတောဘက်ဆီသို့ မမြင်မစမ်း ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွန့်တော်တို့ တအံ့တဩတွေမြင်လိုက်ကြရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့် တုန်လှုပ်နေသောရင်အစုံကို အခန့်သက်သာစေရန် ခေတ္တအနားယူကာ ဇောချွေးများကို ပုဆိုးစနှင့်သုတ်လိုက်ကြပြီး -

“ကဲ... ကျော်ဝင်း၊ ငါတို့ဘယ်ထို စခန်းသွားကြမလဲ”

တင်စိုးမေးလိုက်သည်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က -

“ပူမနေပါနဲ့တော့... ပွဲကပြီး သွားပြီး အိမ်ပြန်ရင် အဲဒီဖွတ်ကြီးထမ်းပြန်ကြမယ်၊ အောက်ကိုဆင်းလိုက်ကြရအောင် ...”

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ဥနစ်ကြီးအထက်မှ အောက်ကိုဆင်းလိုက်ကြပြီး ဖွတ်ကြီးမစားရသေးသော ငှက်

သေများကို ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။ ငှက်များမှာ အတော်များများပစ်ချထားခဲ့သော်လည်း ဖွတ်မိကျောင်းကြီး စားသွားသည်အတွက် ငှက်နှင့် ငှက်ငန္ဒားအကောင်နှစ်ဆယ်နီးပါးသာ ကျန်တော့သည်မို့ လွယ်အိတ်များအတွင်း မျှထည့်ကြရင်း -

“ဆိုးပုံ မင်းမားကကြီးတယ်၊ ဟိုဝါးရုံတောက ပစ်လုံလုပ်ဖို့ တစ်လက်ကိုင် ဝါးသုံးချောင်းခုတ်ကွာ ...”

ဆိုးပုံက အထာပေါက်လည်မို့ ဝါးရုံတောဘက်သွားကာ ဝါးရှူးချွန်လုပ်လို့ ကောင်းမည့် လက်တစ်ကိုင်ဝါးများ ခုတ်ယူ ဘသဖြင့် အဖျားချွန်ကာ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဖွတ်ကြီးပြေးသွားရာဘက်ဆီ သွေးစက်ကို ခြေရာခံကာ လိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

တစ်ဖာလုံခန့်လိုက်ခဲ့တော့ ဂုံမင်းမတာဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆက်မပြေးဘဲ နေရာတွင် ငြိမ်သက်နေသည့် ဖွတ်ကြီး

ကို တွေ့လိုက်ရသည်အတွက် ဖွတ်ကြီး၏ဦးခေါင်းနှင့် လည်တိုင်ရင်းဆီသို့ ချိန်ရွယ်၍ ထိုးသတ်ကာ ဝါးတစ်လုံးတွင် ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ အမြီးပိုင်းကို နွယ်ကြိုးနှင့်ပတ်ကာ ရှေ့နောက်မျှထမ်းရင်း ပြန်ခဲ့ကြပေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ဖွတ်မိကျောင်းကြီးကို ဝါးလုံးတွင် ကြိုးနှင့် ကပ်စီးကာ ရှေ့နောက်မျှထမ်းကာ ရွာဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့ ရွာသူရွာသား ကလေးများပါမကျန် တအံ့တဩ အုံးအုံးကျက်ကျက်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြရင်း ဒီအကောင်ကြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းရခဲ့သည်ကို မေးမြန်းကြသည်။

ဆိုးပုံက ဒိုင်လုပ်သူ‘ကိုပိန်’ကို ခေါ်ပြီး သူ့လက်ထဲကိုအပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ငွေစများရောက်လာသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်မို့ ရွာထိပ် ထန်းရည်တဲတွင် တောသားတောင်သားများနှင့် စားသောက်ကာ အပန်းဖြေနေရင်း ဆိုးပုံက -

www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာ ကျော်ဝင်း ...”

“ဟေ ... ဘာလဲကွ ဆိုးပုံရ မင်းဟာကလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါကွာ၊ ယောင် ရင်းငှက်ကြီးလာနားတုန်းက ငါပစ်မယ် လုပ်တော့ မင်းက လှမ်းတားပြီး မောင်း ထုတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါကွာ ...”

“ဪ... ဒီကိစ္စကြောင့်လား၊ ဒီလိုကွ ...၊ ဒီလို ...၊

ဒီလိုပါကွာ သူငယ်ချင်းရာ ...၊ အဖေပြောပြလို့ ငါလည်းမှတ်ထားတာ ပါ။ သစ်တောကပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ငှက် ဥပဒေထဲမှာ တောကြက်၊ တောဘဲ၊ ငှက်၊ စံစွလီ၊ ရစ်၊ ခါ၊ အောက်ချင်း၊ ယောင် ရင်း၊ အောင်လောင်း၊ စတဲ့ငှက်တွေ ဥချတဲ့အချိန်၊ ဝတ်တဲ့အချိန်၊ သားပေါက် တဲ့အချိန်ဟာ မတ်လကနေ စက်တင် ဘာလအတွင်းလို့ ဆိုတယ်။ မြန်မာလို ဆိုရင်တော့ တပို့တွဲလလောက်ကနေ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်ထိ ဆိုရ မှာပေါ့။ ခုနစ်လလောက်သတ်မှတ်ထား တယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ မပစ်ခတ်ကြ ဖို့၊ မသတ်ဖြတ်ကြဖို့လည်း တားမြစ် ထားတယ် ...၊

အထူးသဖြင့်တော့ အဲဒီငှက်တွေ ထဲမှာ ‘အောက်ချင်းငှက်၊ ယောင်ရင်း ငှက်၊ အောင်လောင်းငှက်’ ကြီးတွေဟာ အလွန်အမင်း သစ္စာတရား ကြီးမားပြီး ဇနီးမောင်နှံချစ်ကြကြောင်းကို အသက် ပေးပြီး ပြသတတ်ကြတဲ့ ငှက်မျိုးတွေ ကွ ...၊

မင်းနားလည် သဘောပေါက် အောင် ပြောပြရရင် အဲဒီငှက်မောင်နှံ အစာရှာရင်း ငှက်ခတ်သမားလက်ချက်

နဲ့ တစ်ကောင်သေရင် တစ်ကောင်က ထွက်မပြေးဘူး။ အဲဒီနေရာက ကောင်း တင်ထက်ကို အမြင့်ဆုံးပျံတက်ပြီး အတောင်ကိုချုပ်ပြီး မြေကြီးနဲ့ဆောင် ပြီး အသေခံကာသစ္စာရှိကြောင်း ပြ တတ်ကြတဲ့ ငှက်မျိုးတွေကွ ...”

“ဟုတ်လား ...၊ အထီးက လား အမကလား ...”

“အထီးဖြစ်ဖြစ် အမဖြစ်ဖြစ် အဲ ဒီလိုအသေခံပြကြတယ်။ အခု မင်းပစ် မယ့်အကောင်က တစ်ကောင်ထဲဆို တော့ အဲဒီအကောင်ဟာအထီးကောင် ကွ။ သူ့ဇနီးဖြစ်သူ ငှက်မက ဥချပြီး အသိုက်ထဲမှာ သားပေါက်ဖို့ဝင်နေတဲ့ အချိန်ကွ၊ ဒီငှက်မျိုးတွေက အခြားငှက် မျိုးတွေလိုမဟုတ်ဘူး ...၊ လူသူ အသွားအလာနည်းပါးတဲ့ တောကြီးထဲ က သစ်ပင်မြင့်အခေါင်းထဲမှာ ဥချကြ တယ်။ ခုလို ဝတ်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ အထီး ကောင်က အသိုက်အပြင်ဘက်ကနေ ပြီး ရွံ့ကို သူတို့ရဲ့ ကစီရေနဲ့ရောပြီး အသိုက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းထွက် လို့ရအောင် အပေါက်ကလေးတစ် ပေါက်သာ ဖောက်ထားတယ်ကွ”

အထီးလုပ်တဲ့အကောင်က အစာ ရှာပြီး အဲဒီအပေါက်ကနေ အမကို ကျွေးတယ်။ ရေဆိုရင်လည်းတိုက်တယ်။ အပြင်ကို အထွက်မခံဘူးလေ။ ပြီးတော့ သူတစ်ကောင်ထဲထွက်ပြီး သူ့အတွက် ရော အသိုက်ဝင်နေတဲ့အမအတွက် ရော အစာရှာကြတယ်လေ ...၊

“အထီးလုပ်တဲ့အကောင်က အစာရှာပြီး ပြန်ရောက်လာရင် အသိုက် အနေအထားကို အသေအချာကြည့် တယ်။ မြေရာလက်ရာပျက်တယ်ဆိုရင်

အမကိုထိုးဆိတ်ပြီး သူ့အပေါ်သစ္စာ တယ်ဆိုပြီး သတ်ပစ်တယ်ကွ။ အဲ တော့ အမလည်းသေ၊ ဥတွေလည်းပျက် သွားတာပေါ့လေ”

“ခု မင်းပစ်လိုက်ရတဲ့ ယောင် ရင်းငှက်ကြီးဟာ အမဖြစ်သူ အသိုက်ထဲမှာဝင်နေတာကို အစာ ကျွေးနေတဲ့ ငှက်ကြီး၊ ဒါကြောင့် ထဲ ကောင်ထဲ တွေ့ရတာ၊ မင်းပစ်လိုက် အဲဒီငှက်ကြီးသေတယ်ဆိုရင် အသိုက် ထဲမှာဝင်နေတဲ့ အမကောင်ကလည်း အစာရေစာငတ်ပြီး အသေခံကြတယ်။ အမကောင်သေရင် သူဝင်နေတဲ့ဥတွေ လည်း ကိုယ်ငွေ့မရဘဲ ပုပ်ကုန်တာ လေကွာ”

“ဒါကြောင့် သူတစ်ကောင်သေ တာနဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ အသိုက်ဝတ်တဲ့ အမ ရယ်။ သားသမီးတွေကိုပါ သတ်သတ် ဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက် မပစ်ဖို့ တားရတ ပါ သူငယ်ချင်းရယ် ... နော်”

ကျော်ဝင်းပြောပြနေသည့်ကြောင့် ဆိုးပုံနှင့်တင်စိုးတို့နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တသြဖြစ်သွားကြသည်က အမှ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ထူးထူးခြားခြား လောက်လေးခွကိုင် သူငယ်ချင်း သုံးယောက် စားပင်ဆီငှက်ပစ်သွားရင်း မမျှော်လင့်တဲ့အန္တရာယ်ကို ထွေး လွှားအနိုင်ယူခဲ့သည်ကိုတော့ ရွာထဲ ရှိ လူအားလုံး လက်မခံလို့မရ နေ မြင်လက်တွေ့ပင် ဖြစ်ပေတော့ တည်း။

လေ

လူငိုဗာဒို

ပိတောက်တွေ
ရွှေဟောင်းဟောင်း
ဝတ်မှုန်

ထိုနေ့က ပိတောက်တွေပွင့်သည်။ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် ထိန်ထိန်ပွင့်နေသော ပိတောက်တွေကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည်။ သင်းပျံ့သော ပိတောက်ရနံ့တွေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်ရင်း ပြန်နက်ခင်းနုနုလေးကို ငေးရိကြည့်နေမိ၏။ အေးမြငြိမ်ညောင်းသော နွေခနက်ခင်း လေပြည်တွေနှင့်အတူ ပိတောက်ရနံ့တွေက သူ့ဘဝမောအပူရှိန်များကို မပြေလျော့နိုင်သေးပေ။ နွေအရောက် ပိတောက်ရွှေ့ခြောက်လေပြီ။ ဟိုးအဝေးက ပိတောက်ပင်ကြီးကို သူ့မျက်ဝန်းထဲ အနူးပြကွက်များနှင့် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်က ဝေဒနာဆိုးတစ်ခု၊ အထူးအဆစ်ခံဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာတွေ သူ့အတွက် စိတ်အမာရွတ်များအဖြစ် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

န န န

သူငယ်ချင်းအောင်မိုးယူလာသော သတင်းစကားကြောင့် ထောင်းခဲခဲစားလိုက်ရသည်။ ဝတ်မှုန်ရဲ့အစ်ကို ပြောစကားတွေ သယ်လာသူ အောင်မိုးတစ်ယောက် သူ့မျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနဲ့အမျိုးတွေ တော်စပ်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

ရယ်သံတစ်ခု သူ့နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ငါ့ကို သတ္တိမရှိဘူး၊ မိန်းမလျာလိုကောင်မျိုးနဲ့ သူညီမကို မပိုင်ဆိုင်စေရဘူးလို့ပြောတာ ငါ့ကို အရှက်ခွဲတာပဲ အောင်မိုး ... ဝတ်မှုန်က ဒီအချိန်မှာ ဘာမှပြဿနာမတက်စေနဲ့လို့ သတိပေးထားလို့ ငါ့စိတ်ကိုလျှော့ထားရတာ မင်းအသိဆုံးပဲ ...”

မဟုတ်မခံချင်စိတ်သည် ရင်ထဲသို့အရှိန်ဖြင့် တိုးဝင်ဆောင့်၏။ ဝတ်မှုန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်သာ လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်ခဲ့လျှင် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါသနှင့် ခတ်ဆတ်ဆတ်တုန်ပြန်မိမည်မှာ ကေနပ်ပင်ဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်တွင် ဝတ်မှုန်ဆီက အဖြေတစ်ခုကိုရပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် ဝတ်မှုန်ရဲ့အစ်ကိုက လမ်းမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုချီလင်းလုပ်သည်။

“မင်းလို ပျော့ညံ့ညံ့အကောင် ငါ့ညီမကို လာမရောနဲ့ ... ငါကြားပြီးပြီ၊ တကယ်လို့ မင်း ရှေ့ဆက်တိုက်လာရင် ငါ့အကြောင်းသိရမယ်၊ ဒီမကြည့်ထား ...”

ဟု ဆိုပြီး ဖုထစ်ကြမ်းရှုနေသော ညာလက်သီးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်သည်။

အတွေးအခေါ်ဟောင်း၊ ဗုံဟောင်းတွေကို သူ့အတွေးထဲကမော့ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါ ... ဘဝပြဿနာမဟုတ်ဘူးဟု သူ့လက်ခံကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန်နှင့် ဘဝတစ်ခုလက်တွဲတည်ဆောက်ဖို့ကိုသာ သူ့ဆန္ဒတွေရှိသည်။

“သူငယ်ချင်း ... လူတွေတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပန်းထိခြင်း မတူကြဘူးလေကွာ ... အလုပ်သူလုပ် မင်းအလုပ် မင်းထုကိုယ်ခွဲရီးကိုယ် ဆက်ကြရတာပဲမဟုတ်ဘူး”

သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ရှိချင်လည်းရှိမှာပေါ့!
ကံနိမ့်တဲ့သူတွေတော့ မြင်ဖူးတယ် ပြောကြတာပဲ၊
ဒါပေမဲ့ လမ်းထိပ်က ပိတောက်ပင်ကြီးကတော့
တစ်ခါတုန်းက ကောင်လေးတစ်ယောက်
ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်တိုက်ပြီး မကျွတ်ဘူးပြောတာပဲ ...

လား... အဓိက ကတော့ ဝတ်မှုန်
ကို ဘယ်ပျားပိတုန်းတွေကမှ မပျံဝဲ
မနားခိုရင် ပြီးတာပါပဲကွာ ...”

အောင်မိုးရဲ့ အတွေးအမြင်ပါ
သော စကားလုံးတွေ သူ့နှလုံးသားထဲ
နှစ်ဝင်သွားသည်။ အောင်မိုးပခုံးကို
အသာပုတ်ပြီး နှစ်ယောက်သား တက္က
သိုလ်စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။
ဥညတစ်ကောက်၏အော်သံကို ချိုမြိန်
စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ရည်မှန်းချက်
နှင့် ဖြတ်သန်းနေရသော ဘဝတစ်ခု
တွင် ဆူးခလုတ်တွေကို ရှောင်ရှားကျော်
သွားရင်း စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် သူ
မွေးမြူလေ့ကျင့်ထားခဲ့သည်။

၆ ၆ ၆

နေဦးရဲ့ ရွက်သစ်နုများနှင့်အတူ
ပီတောက်ဖူးတွေ ပြည့်သိပ်နေသော
နန်းချိုကားကို သူ နှစ်မက်စွာငေးမော
ရင်း သူငယ်ချင်းအောင်မိုးနှင့် မြင့်သိန်း
နို့ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ ထွက်
ခွာလာ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အကွေ့
စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်ကိုရောက်တော့
ထက်မှုန့်ရဲ့အစ်ကိုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့
သိက်ရသည်။ စူးရှသော၊ မနှစ်မြို့သော
အကြည့်များဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်၏။
ပြီးတော့ ဘေးနားတွင်ရှိနေသော လူ
တစ်ယောက်ကို အသံကျယ်လောင်စွာ
မြင် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ အကောင်
တွေကို ငါကြည့်မရဘူးကွ ...၊ သရဲ
အစွေတွေရင် ပုဆိုးချွတ်ပြေးမယ့်
အကောင်မျိုးကို ငါသိပ်မုန်းတယ်”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ မှားမတတ်ဖြစ်
သူ့သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူပြီး
အသံတွေ တချိန်းရှိန်း တဖိန်းဖိန်း

တက်လာ၏။ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး
ချုပ်ထိန်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်
လာခဲ့သည်။

“မင်းက ဘာလို့ကြာနေတာလဲ၊
ငါတို့ ဖိုင်နယ်ပေးခွန်းဟောင်းတွေ စု
ထားပြီးပြီ ...၊ မင်း မိတ္တူဆွဲပြီးယူ
သွား ...”

အောင်မိုးက သူ့ကိုလှမ်းပြောရင်း
စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ငါ ... တစ္ဆေတစ်ကောင်နဲ့
တွေ့ခဲ့တယ် အောင်မိုး ...”

သူ့အပြောကြောင့် အောင်မိုး အံ့
အားသင့်သွားသည်။ မြင့်သိန်းက ပြုံး
စိစိဖြင့် -

“ဘယ်ကတစ္ဆေလဲကွ ...၊ မင်း
ဟာက နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ”

ဟု ပြောတော့ -

“ဝတ်မှုန်ရဲ့ အစ်ကိုပေါ့ကွာ”

ဟု အသံကိုထိန်း၍ ပြန်ပြော
သည်။

“ဟာကွာ ... ဒါဆို မင်း သတိ
ထားဖို့လိုပြီကွ ...”

အောင်မိုးစကားကြောင့် သူ တစ်
ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ မြင့်သိန်းက
အောင်မိုးနဲ့သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဟာသနော
သည်။

“အဲဒီလို ယောက်ဖလောင်းတွေ
က တစ်ချိန်မှာ တော်တော်ကို အားကိုး
ရမှာကွ ...၊ မင်းတို့ မယုံရင်ကြည့်၊
နောက်မှ ငါ့ညီမလေး ယောက်ျားယူ
တာ မှန်တယ်ဆိုပြီး လူတကာကို လိုက်
ကြွားနေမှာ ...”

သူ့ လမ်းမဆီသို့ ငေးကြည့်လိုက်
ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ တကယ်တော့ ထို
အပြုံးက ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံခက် မချို

မဆန်ဖြစ်နေသော ထွက်ပေါက်မဲ့အပြုံး
တစ်ခုပင် ဖြစ်နေ၏။

၆ ၆ ၆

ရူပဗေဒဌာနမှူး ဦးစိန်မြင့်ရဲ့
အိမ်ကအပြန် ညသည်မှောင်ပိန်းနေ၏။
ဆရာက -

“မင်းတို့ မဟာသိပ္ပံဝင်နိုင်အောင်
အထူးကြိုးစားကြ ...”

ဟု အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့သည်။
ဆရာစကားနှင့်အတူ ဝတ်မှုန်ပြောလိုက်
သောစကားတွေကို သူ့နားထဲ ပြန်ကြား
နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“မောင်... သရဲကိုမြင်ဘူးလား။ သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ရှိချင်လည်းရှိမှာပေါ့။ ကံနိမ့်တဲ့သူတွေတော့ မြင်ဖူးတယ် ပြောကြတာပဲ... ဒါပေမဲ့ လမ်းထိပ်က ပိတောက်ပင်ကြီးကတော့ တစ်ခါတုန်းက ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ဝင်တိုက်ပြီး မကျွတ်ဘူးပြောတာပဲ... မောင်က သတ္တိရှိတဲ့သူပါ။ မောင့်ခေါင်းထဲမှာ ကျောင်းစာတွေပဲ စဉ်းစားသွားပေါ့... ကွမ်တပ်ပုစ္ဆာတွေက သရဲတွေတောင် ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်...”

ဟု အရွှန်းဖောက်ခဲ့သေး၏။
ဝတ်မှုန်နဲ့သူက ရူပဗေဒနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားတွေ တစ်ခါတစ်ရံတွေ့ဆုံပြီး ပညာရေးထဲ စိတ်နှစ်ထားရသော ကာလတွေ။ အခု သူ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လမ်းလျှောက်၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်ပြောသော ပိတောက်ပင်ကြီးနားသို့ သူရောက်လာသည်။

ကြယ်ရောင်ပျံလကွယ်ည... ဓာတ်မီးက မပါ။ ခါတိုင်း စောစောပြန်နေကြလမ်း။ ခုတော့ အချိန်လွန်သွားသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ကျောထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ခုရှိနေသလို ထင်လိုက်ရသည်။ သတိထားလျှောက်ရင်းနှင့်ပင် လမ်းဘေးကအုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်လိုက်မိသည်။ သတိတစ်ခုရပြီး အုတ်ခဲကျိုးကို ကောက်ယူကိုင်ထားလိုက်သည်။ အုတ်ခဲကျိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၍ အားပြည့်ရဲရင့်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ကို

တင်းရင်း ခပ်မှန်မှန်ပဲ လမ်းဆက်လျှောက်သည်။ ဒါပေမဲ့ တချွတ်ချွတ်အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ စိတ်က အာရုံလွင့်ယုံသွားသည်။

အမှတ်မထင် ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ် သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်မည်းကြီး တလှုပ်လှုပ်ရွေ့လျားနေသည်ဟု ထင်ရပြန်သည်။ သရဲလား။ တစ္ဆေလား။ လူလား... သူစဉ်းစားနေမိသည်။ ခြေလှမ်းတို့ ရုတ်တရက်တန့်သွားသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက သူနဲ့သူညီလေး အိမ်နောက်ဖေးတွင် နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် အိမ်သာအသွား ညီလေးက ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး -

“ဟိုမှာ... သရဲကြီး... သရဲကြီး...”

ဆိုပြီး ငယ်သံပါအောင်အော်ပြောတာ မှတ်မိသည်။ အဲဒီတုန်းက သူက ဘာဆိုဘာမှ မမြင်။ ခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း။ ခြေလှမ်းကိုဆက်ရွေ့ရင်း အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်သည်။

ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်တည့်တည့်ဆီ ရောက်သွားချိန် “ဝုန်းခနဲ” အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု သူ့ရှေ့ကို ပြုတ်ကျလာသည်။ သွေးပျက်သွားမတတ်ထိတ်လန့်မှုကြောင့် “ဟေး... ဝါး... အား” ဟု ဗလုံးဗထွေးအသံထွက်ရင်း လက်ထဲကအုတ်ခဲကျိုးနဲ့ အရိပ်မည်းကြီးကို ဖစ်ထည့်လိုက်သည်။ “ခွပ်ခနဲ” အသံကြားရပြီး သူ ခပ်သွက်သွက် မပြေးရုံတမယ် အိမ်ကိုပြန်ခဲ့သည်။ ညသည် ခွေးဟောင်သံမျှပင် မကြားရ။ ကြယ်အလင်းရောင် မှန်ပျံပျံ ပိ

တောက်တစ္ဆေ ခြောက်တဲ့ည။
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဝတ်မှုန်ရဲ့အိမ်ကို ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ လူတစ်ယောက်က ဦးခေါင်းကို အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ထုသတ်သွားကြောင်း သတင်းက ရပ်ကွက်လေးထဲ ပွက်လေ့ရှိကပ်နေ၏။ သူ အလွန်အမင်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝတ်မှုန်အိမ်ကို သူအမြန်သွားရောက်ခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့မကတိပြုစင် ရိုးသားစိတ်ကို ဝတ်မှုန်နှင့် သူ့မိဘတွေကို ရှင်ပြခဲ့သည်။

“မောင်... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ... ဝတ်မှုန်ရဲ့အိမ်ကိုသေတာ မောင့်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး... သူ့ဘာသာ သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျသေတာ... မောင့်ကို သရဲခြောက်ပြီး ရန်စချင်လို့ အရက်မူးပြီး မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်ခဲ့လို့ အခုလို ဖြစ်ရတာ...”

ပျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းနေသော ငိုသံနှင့် ဝတ်မှုန်ရဲ့ကြေကွဲနေသော ခံစားမှုအပူကို သူ မနှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့။ ဝတ်မှုန်မိဘတွေကတော့ အမှန်တရားအတိုင်းပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောခဲ့၏။

ကံကြမ္မာသည် သူ့အား ဥပဒေဘောင်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်တွန်းပို့ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဥပဒေကလည်း အံ့အတွက် အကာအကွယ်တွေ ပေးခဲ့ရုံဖြစ်ဒဏ်အနည်းငယ်မျှနှင့် သူ ထူးမြောက်လာခဲ့သည်။

“သူတော်ကောင်းကို နှုတ်ဆိုရမယ်”

ကောင်းစောင်မတာပေါ့ကွာ၊ မတရား
လုပ်ရင် မတရားခံရမှာဘဲ ... အမှန်
တရားကို မြတ်နိုးတာဟာ မင်းရဲ့သိက္ခာ
တရားပေါ့ ...”

ဟု သူငယ်ချင်းအောင်မိုးရဲ့
ကောင်းက သူ့အတွက် အားအင်အပြည့်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

န န န

ပျံ့လွင့်နေသော အတွေးတို့ကို စု
စည်းရင်း ပိတောက်ရနံ့သင်းပျံ့ပျံ့ကို
အားပါးတရ ရှုရှိုက်လိုက်သည်။ သူ
အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားဖွင့်ခဲ့သည့်
စာအုပ်ဆိုင်လေးဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ စာ
အုပ်ဆိုင်အမည်လေးကို သူ့ရင်ထဲက
အမည်နာမတစ်ခုနှင့် ရေးထွင်းထား
သည်။

“ဝတ်မှုန်ဦး” စာပေဆိုတာ ဒီမြို့
ဆေးမှာ ...။

န န န

လစဉ်ထုတ် အသစ်ဝင် လာသော
အစွမ်းများကို အဖုံးချုပ်နေရာမှ အရိပ်
အောက် ကျရောက်လာ၍ သူ ဖျတ်ခနဲ
အကြည့်လိုက်သည်။ အဝါရောင်ဝမ်း
ဆက်လေးနှင့် အေးမြသောမျက်ဝန်း
အောက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ‘ဟာခနဲ’
ရင်ထဲ စူးနှင့်သွားရအောင်ပင် ရင်ထဲ
အဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လိုက်မောသွား
သည်။

“ဝတ်မှုန် ...”
“ဟုတ်တယ်မောင် ...၊ ဝတ်
မှုန်လေ ... မောင့်ဆီကို လာပြီး
အုပ်ငှားရင်း ...”

“ထိုင် ... ထိုင်လေ ဝတ်မှုန်”
စားပွဲရှေ့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံ
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စာအုပ်ဆိုင်

နာမည်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ကို
စကားခွန်းချိုဆင့်၏။

“မောင် ... စာအုပ်ဆိုင်နာမည်
လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပေးထားတာ
လဲ ...”

“မောင့်မှာ ဒီနာမည်လေးကိုပဲ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာပါ ...၊ မောင်ဟာ
ရိုးမြေကျ ဒီနာမည်လေးကို စာအုပ်
ဆိုင်လေးနဲ့ မခွဲဘဲ ပေါင်းသင်းသွား
မှာမို့ပါ ...”

“အင့်ခနဲ” ရှိုက်သံတစ်ချက် တိုး
ထွက်လာသည်။ မျှော်လင့်ခဲ့သော အိပ်
မက်တစ်ခု လွင့်ပြယ်သွားပြီးပြီဟု စိတ်
ကို အပြီးသတ်ထိန်းချုပ်ခဲ့ပေမဲ့ အဖြစ်
တို့သည် အံ့ဩဖွယ်ရာ အသက်ဆက်
ရှင်သန်လာတတ်မှန်း သူသိခဲ့၏။

“မောင် ... ဝတ်မှုန် တောင်ကြီး
တက္ကသိုလ်ကနေ မော်လမြိုင်တက္က
သိုလ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပြီနော် ... ဝတ်
မှုန် မောင့်ကို ...”

မျက်ရည်တစ်စ အပြုံးတစ်စဖြင့်
တုန်ယင်လိုက်လှဲခဲ့သော အသံတိုးညှင်း
ညှင်းလေးသည် သူ့ရင်ကို အရှိန်ဖြင့်
တွန်းဖိတီးခတ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ ဝတ်မှုန်ရဲ့ လက်ဖဝါးနုကို
ဖျတ်ခနဲဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်၏။
သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းရနံ့တို့သည်
ပိတောက်ရနံ့တို့နှင့်အတူ ရင်သို့ တိုး
ဝင်ဆွတ်ပျံ့ခဲ့ပြီပဲ ...။

လှိုင်းမာန်ဦး

www.burmeseclassic.com

နေဦးဇော်

လေးဂဏန်းနဲ့
ပျံ

www.burmeseclassic.com

“ဒီကောင် မိုက်တယ်ကွာ ..။
အောင်မြင်မှုကို မခံနိုင်တာဘဲလို့ ငါ
မြင်တယ်။ ဒါနဲ့ မနေ့က ဘယ်အချိန်မှာ
ဆုံးတာလဲ”

“မနက်ပိုင်း ရိုက်ကွင်းကပြန်လာ
ပြီး ဝင်အိပ်တယ်တဲ့။ ည ဧည့်ခံပွဲရှိ
တယ်။ လေးနာရီထိုးပြီးရင် နှိုးလို့ သူ့
မိန်းမကို မှာထားသတဲ့။ သူ့မိန်းမသွား
နှိုးတော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။ လက်
မောင်းမှာ အပ်တန်းလန်းနဲ့ ဆုံးပြီးစပဲ
ရှိသေးတယ်။ သူ့မိန်းမပြောတာက
တော့ လေးနာရီလောက်မှာ ဆုံးတာ
တဲ့”

“လေးနာရီ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ..။ သူ့ အစွဲ
အလမ်းကြီးတဲ့ လေးပဲ။ အဲ .. ခုမှငါ
လည်း စဉ်းစားမိတယ်ကွ။ မနေ့က
လေးရက်နေ့လေ”

“ဟာ ..”

တင်အောင်မြင်အကြောင်းကို
ပြောလျှင် သူ၏အစွဲအလမ်းအကြောင်း
ကိုပါ ပြောရပါလိမ့်မည်။ သူနှင့် သူ၏
အစွဲအလမ်းမှာ ခွဲမရအောင် ပူးနေ
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သူသည် ခေတ်ပညာတတ်ဘွဲ့ရ
တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အစွဲအလမ်းက
ကြီးလွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏
အစွဲအလမ်းမှာ ‘ငှ’ ဂဏန်းဖြစ်၏။

“ငှ ဂဏန်းဆိုတာက မကောင်းတဲ့
နတ်ဆိုးတစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဂဏန်း
ကွ။ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ အရေးကြီး
တဲ့ လုပ်ငန်းတွေစတင်မယ်ဆိုရင်တို့၊
ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင်တို့ ဆိုတာတွေမှာ
‘ငှ’ ဂဏန်းကို ရှောင်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့

“ငှ” ဂဏန်းနာမည်ပို့
ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ
လုပ်ကြံခံရပြီး
သေဆုံးခဲ့ရတယ်။
သူ့မူလနာမည်
ထိန်လင်းဆိုရင်
အဲဒီလို
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ။
ပိုလ်တေဇဆိုရင်လည်း
ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ

...

ဆီက ဟိုတယ်တွေ ဘာတွေမှာဆို
အခန်းနံပါတ် ‘၁၃’ မထားကြဘူး ..။
Unlucky နံပါတ်လေ။ ‘၁၃’ ဆိုတာက
လည်း ‘ငှ’ ပေါ့။ အဲဒီ ဂဏန်းဟာ
ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ပိုပေး
တတ်တယ်။ မင်းတို့ကြည့်ကွာ အမေရိ
ကန်က လကမ္ဘာကို အာကာသယာဉ်
တွေလွှတ်တင်တာ အပိုလို(၁၁)နဲ့(၁၂)
တို့အောင်မြင်ပြီး (၁၃)လည်းကျရော
လကမ္ဘာပေါ်မဆင်းနိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရ
တယ်မဟုတ်လား”

ဒါက တင်အောင်မြင်ပြောခဲ့သော
စကား။

“ဒါကြောင့် လူနာမည်တို့
လုပ်ငန်းနာမည်တို့ပေးရင်လည်း ‘ငှ’ ကို
ရှောင်ကြတယ်။ ခရီးသွားရင် ‘ငှ’
ယောက်မသွားဘူး။

“ဟဲ့လို .. ပြောပါ”
“သီဟ .. ငါပါကွ။ မင်း သိပြီးပြီ
ထား .. ဟိုကောင်ကြီးသတင်း ..”
“ဘယ်ကောင်ကြီးလဲ .. ရှင်းရှင်း
ပြောစမ်းပါ”

“တင်အောင်မြင်ကို ပြောတာ
ကွ”

“ဟေ .. ဘာသတင်းလဲ၊ ငါမသိ
သေးဘူး”

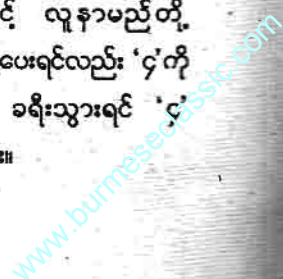
“သူ .. ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ ..”

“မနေ့ညက ဆုံးတာတဲ့။ သူ့
အသက် ငါတို့ဖုန်းနံပါတ်တွေပျောက်
သွားလို့ စောစောကမှ အကြောင်းကြား
တယ်။ မင်းကိုလည်း ပြောလိုက်ပါတဲ့”

“ဟာ .. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ
ကွ”

“ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။
ဒီကောင်ကြီး ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆို
ငါကြိုပြီး မြင်ထားပြီးပါပြီ။ ‘ဖိုး’
ရှောခံဖြစ်ပြီး တစ်ခါတည်း
အိမ်ထဲသွားတာတဲ့”

ကျွန်တော်နှင့်သိန်းဦးက သူ့အယူ အဆကို လက်မခံပါ။

“မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတာ ‘၄’ရက်နေ့ကွ။ ဘယ်လောက်မက်လာရှိ သလဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့နေ့လဲ”

ကျွန်တော်က သက်သေထူပြီး ငြင်းသည်။

“အဲဒါ ငါထင်တာတော့ အင်္ဂလိပ် တွေက တမင် ‘၄’ဂဏန်းကို ရွေးပေး ခဲ့တာကွ” တင်အောင်မြင်က လိုရာဆွဲ ပြီး အခိုင်အမာပြောသည်။

သိန်းဦးက ..

“မြန်မာပြည်ကို လွတ်လပ်ရေး ရအောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းရဲ့နာမည်ကို မင်းဘာပြောမလဲ။ အောင်ဆန်းဆိုတာ အောင်ဟာ ‘၁’၊ ဆန်းက ‘၃’၊ ပေါင်းရင် ‘၄’ရတယ်။ ဘယ်လောက်ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ”

တွေးမိသမျှ သက်သေပြသည်။ တင်အောင်မြင်က ခေါင်းယမ်း၏။

“ကြည့်လေ.. ‘၄’ဂဏန်းနာမည် မို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ လုပ်ကြံခံ ရပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ သူ့မူလနာမည် ထိန်လင်းဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်ချင်မှဖြစ် မှာ။ ဗိုလ်တေဇဆိုရင်လည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ”

“မင်းကိုက အစွဲအလမ်းကြီးတာ ပါကွာ”

“မင်းတို့မယုံမရှိနဲ့။ ဒါ ဂန္တီရ သဘောကွ”

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြိုင်မငြင်း နိုင်၍ လက်လျှော့ခဲ့ရ၏။

စင်စစ် သူ့နာမည်သည် တင် အောင်မြင်၊ တင်က ‘၃’၊ အောင်က ‘၁’၊ မြင့်က ‘၅’။ ပေါင်းလျှင် ‘၁၃’ ရ

၏။ ထပ်ပေါင်းလျှင် ‘၄’ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူက ထိုနာမည်ကိုမကြိုက်။

အနုပညာလောကထဲ သူဝင် တော့ ထိုနာမည်ကိုပယ်ကာ နာမည် အသစ်ရွေးသည်။ လင်းဦး တဲ့။ ၅ ဂဏန်းနာမည်။

“မင်းတို့ကြည့်ပါလား။ ကျော်ဆွေ (၂+၃=၅)၊ ဝင်းဦး(၄+၁=၅)၊ အောင် လွင်(၁+၄=၅)၊ ရန်အောင်(၄+၁=၅)၊ စန္ဒယားချစ်ဆွေ(၂+၃=၅)။ ‘၅’ဂဏန်း သမားတွေက အောင်မြင်ကြတယ်ကွ” သူ့အယူအဆ။

နာမည်သာ သူပြောင်း၍ရသည်။ သူ့မွေးနေ့က ၄ ရက်။ သူ့မွေးလီ ဧပြီ (၄)၊ သူ့မွေးနှစ် ၈၅(၁၃=၄)ကိုကား ပြောင်း၍မရနိုင်။

သူ ပထမဆုံးကြိုက်သည့် မိန်းက လေးနာမည်မှာ ‘လေး’ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ချစ်လျက်နှင့် သူ နောက်ဆုတ် သည်။ သည်မျှ အစွဲအလမ်းကြီးသည့် ကောင်း။

(၄)ရက်နေ့မှာ သူ ထူးထူးခြား ခြား ဘာမျှမလုပ်။ (၄)ဂဏန်းကျသော ကားများမစီး။ နံပါတ် (၄)ကျသော အိမ်မှာမနေ။

“မင်းကွာ လွန်လွန်းတယ်။ အဲဒီ လောက်ဖြစ်နေရင် မင်း ကြည့်နေ။ လေးရက်နေ့မှာ မင်း သေမှာပဲ”

သိန်းဦးက ရွံ့ပြောတော့ တင် အောင်မြင် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

“ဟ .. ဖွဟ လွဲပါစေ .. ဖယ်ပါ စေ။ မင်းကွာ နိမိတ်မရှိတဲ့စကား မပြောရဘူးကွ။ ဖျူးဒီပါလက်ကတောင် ကျွန်း ဩဘာနီမိတ်ထွန်းသတဲ့။ မကြား ဖူးဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့ အနောက်အပြောင် စကားဆိုသည်ကိုပင် သူက အလေး အနက်ကြီးထားသည်။

“ဒါဆို (၄)ရက်နေ့တို့ (၁၃)ရက် နေ့တို့၊ (၂)ရက်နေ့တို့၊ (၃)ရက်နေ့ တို့မှာ မင်း ထမင်းမစားနဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်က အနိုင်လုပြော သည်။

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“(၄)ဂဏန်းကျတယ်လေကွာ”

“အဲဒါတော့ မင်းတို့က ကတိ ပြောတာကိုး။ တော်ပြီကွာ .. မင်းတို့ စကားပြောရတာ လက်ဝင်တယ်။ နောက်ကျမှ ကိုယ်တွေ့ကြုံလာရင် ငါ ပြောတာဟုတ်ပါလား ဖြစ်သွားမယ်” ကျွန်တော်က သူ့ကို စကား အတည်ပြောရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဘုရားကဟောတာ ‘အတ္တယံ အတ္တနော နာထော’ တဲ့။ မိမိကိုယ်သူ ကိုးကွယ်ရာတဲ့။ ကံသာလျှင် အမိ၊ ကံ သာလျှင် အဖ ဆိုတဲ့ ကံဆိုတဲ့ အလှူ ကိုပြောတာ။ ကိုယ်လုပ်တာကောင်းဆို ကိုယ်ကောင်းမှာပဲ။ ကိုယ်လုပ်တာဆိုး ရင် ကိုယ့်ကံလည်းဆိုးမှာပဲ။ မင်းပြော သလိုဆိုရင် အနောက်နိုင်ငံ အယူအဆ အရ Lucky နံပါတ်ဆိုတဲ့ ၇ တွေကို သုံးရ၊ စွဲရ၊ ဆုပ်ကိုင်ရတော့မှာလား။ အဲဒါဆို ‘၃’ရက်နေ့မှာ သေတဲ့လူတွေ မရှိဘူးလား”

သူ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးဖြူ ကြောင့်ကြောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ..

“ဒါကတော့ မင်းယုံကြည်ချက်ပဲ။ မင်းပဲ။ ငါလည်း ငါ့ယုံကြည်ချက်ပဲ။ မင်း မယုံကြည်တာ ငါ ဘာမှမပြော

ဘူး။ ငါ ယူဆလက်ခံတာကိုလည်း မင်း တို့ ဘာမှမပြောနဲ့” သူက အပြတ်ပြော လေသည်။

+++

အမှတ်ရမိသေးသည်။
ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝက သူငယ်ချင်းများ နှံ့ ပြင်ဦးလွင်သို့ အလည်သွားကြ သည်။

ထိုခရီးကို စတင်အကြံရဆော်သူ သူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ပြီး အားလုံးက သည်း သဘောတူကြသဖြင့် စီစဉ်ကြ သောအခါ။

ခရီးလိုက်ပါမည့်သူများမှာ တင် ဆောင်မြင့်၊ သိန်းဦး၊ ကျော်မင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်သည်။ အရေအတွက် ငါးဦးဖြစ်နေသဖြင့် တင်အောင်မြင့်က အစီအစဉ်တွင် သူမပါတော့ဟု ငြင်း ဆော့တော့သည်။

“ငါမလိုက်တော့ဘူး။ မင်းတို့ပဲ ချွေးတော့”

သူ့အကြောင်းကိုသိသောကြောင့် ကျွန်တို့နားလည်ကြသဖြင့် ..

“ဒါဆို နောက်တစ်ယောက်ခေါ် ခဲ့တာ။ မင်းလိုက်ခဲ့ပါ”

သိန်းဦးက အကြံပေးသည်။

“အေး .. ငါးယောက်ဆိုရင်တော့ ခြောက်ယောက်”

သူ့အဖြေ။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်ယောက်ရှာ

ဖြင့် အဆင်ပြေသွားကြသည်။

နောက်အစီအစဉ်ဆွဲရာ၌ ရထား

မန္တလေးရထားလက်မှတ်(၅)စောင်ကို ကြိုတင်ဝယ်ယူခဲ့ကြ၏။

သို့သော် တကယ်ခရီးထွက်သော အခါ ဘူတာရုံသို့ မျိုးဝင်းရောက်မလာ။

“ဟာ .. ဒီကောင် ဘာဖြစ်တာ လဲ မသိဘူး”

သိန်းဦးက တင်အောင်မြင့်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။

သိန်းဦး လှည့်ကွက်လုပ်လိုက် ခြင်းပင်။

(၄)ယောက်သွားလျှင် မလိုက်ဟု ငြင်းသော တင်အောင်မြင့်ကို လိုက်ပါ စေဖို့ သိန်းဦးက မျိုးဝင်းကို စည်းရုံး ပြီး လိုက်မည်ပြောစေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တကယ်မှာ မျိုးဝင်းက လိုက် ဖို့အစီအစဉ်မရှိ။

“တင်အောင်မြင့်ကို ငါ သက် သက်ပညာပေးချင်လို့ လုပ်တာကွ။ ဒီကောင့်အစွဲကို ချွတ်ချင်လို့” ဟု နောက်ပိုင်း၌ သိန်းဦးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့၏။

“ဟာ .. ဒါဆို အလကားသက် သက် မင်းရထားလက်မှတ်တစ်စောင် ဖိုး ဆုံးတာပေါ့”

“ဆုံးပစေကွာ။ ငါတို့ခရီးမှာ ငါ တို့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကြီးကို ပါစေ ချင်တာရယ်။ ‘ငှ’ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ် တဲ့အကြောင်း ဒီကောင်လက်ခံစေချင် တာရယ်ကြောင့် လုပ်လိုက်တာပဲ။ တန် ပါတယ်”

သို့သော် ရထားလက်မှတ်က တန်ဖိုးမဆုံးရှုံးခဲ့ပါ။ အကြောင်းကိစ္စ အရေးကြီး၍ ရုတ်တရက်ထွက်လာရ သော လူကြီးတစ်ဦးက လက်မှတ်မရ

၍ အခက်အခဲဖြစ်နေသည်နှင့် ကြုံသ ဖြင့် ပြန်ရောင်းလိုက်ရသည်။

တင်အောင်မြင့်က (၄)ယောက် ဖြစ်နေ၍ မျက်နှာပျက်နေသည်။ ခရီး ထွက်ဖို့ ရထားပေါ်ပင် ရောက်နေပြီမို့ သူ ငြင်းဆန်ပြီး နေခဲ့ရန်လည်း ခက်နေ ၏။

“မျိုးဝင်း ငရှုပ်၊ အလကား ဒီ ကောင် ဂရီးဂရောင် ဝင်လုပ်တာ။ စကတည်းက မလိုက်နိုင်ရင် မလိုက် နဲ့ပေါ့။ ခုဟာက ..”

တင်အောင်မြင့် မကျေနပ်၍ တဖျစ်တောက်တောက်ဖြစ်နေ၏။

သိန်းဦးက ပြုံး၍ ..

“တစ်ခုခု အဆင်မပြေလို့ဖြစ်မှာ ပါကွာ။ သူမပါလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ငါ တို့က လေးယောက်တောင်ပဲ။ သူ့ရဲ ကောင်းလေးယောက်ပေါ့ကွာ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့”

ပြောရင်း ရယ်ကာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။

တင်အောင်မြင့်က လက်မှန်ရီ ကိုကြည့်ကာ နေရာမှ ရုတ်ချည်းထ သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲကွ။ တော် ကြာ ရထားထွက်တော့မှာ”

“ဘူတာထဲကို ခဏပါ။ မကြာပါ ဘူး”

ရထားတွဲပေါ်မှ တင်အောင်မြင့် ခုန်ချကာ ဘူတာထဲ ပြေးဝင်သွား သည်။ သူ ဘယ်သွားပါလိမ့်။ ဘာသွား လုပ်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့ တွေးမရ။ ခဏနေတော့ သူပြန်ရောက်လာ သည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ကလေးကလေး

www.burmeseclassic.com

စရာ အရုပ်တစ်ခုပါလာသည်။ မိန်းကလေးရုပ်ကလေးဖြစ်၏။

“တင်အောင်မြင့် ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ။ ဘယ်ကလေးကို လက်ဆောင်ပေးဖို့လဲ”

ကျွန်တော်က နားမလည်စွာမေးမိ၏။ သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဘယ်ကလေးမှ ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး။ ယတြာလုပ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းရှုပ်သွားကြသည်။

“ယတြာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါတို့က လေးယောက်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီအရုပ်ထည့်သွားတော့ ငါးယောက်ဖြစ်သွားပြီလေ့”

ကျွန်တော်၊ သိန်းဦးနှင့် ကျော်မင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ရယ်ရအခက်၊ ဝိုရအခက်ဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

“မင်းကွာ .. အတော်အယူသီး တဲ့ကောင်ပဲ”

သိန်းဦးက မှတ်ချက်ချလေ၏။

+++

မန္တလေးမှ ပြင်ဦးလွင်ကို ရထားဖြင့် ဆက်တက်ကြသည်။ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ သို့သော် လွန်းထိုးတက်ရသည်ကို ကျွန်တော်တို့က စိတ်ဝင်စားသလောက်၊ ပျော်သလောက် တင်အောင်မြင့်က လန့်သည်။ ရင်တဖိုဖိုနှင့် လက်တွေ့ခြေတွေ အေးလျက်။

“ဒါလေးများ ကြောက်ရတယ်လို့ကွာ။ ကိုကို ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး”

သီချင်းဆို၍ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က သူ့ကို ဝိုင်းစကြသည်။

“အပြန်ကျရင် ကားနဲ့ဆင်းမယ်” သူက ကြေညာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အတက်တောင်မှ အသည်းတယားယားနဲ့ အဆင်းဆိုပိုဆိုးမှာကွ”

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဝိုင်းလှောင်ကြ၏။

“ကိုကို .. ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. စိတ်နာတယ်”

ပြင်ဦးလွင်ရောက်၍ တည်းခိုခန်းဝင်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းပဲ ရသဖြင့် တစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခန်းတွဲ၍ ယူရသည်။ သိန်းဦးက အခန်းသော့များကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲပေးရာ ကျွန်တော်နှင့်ကျော်မင်းက နှစ်ယောက်ခန်းရ၏။ အခန်းနံပါတ် ၁၁။ သိန်းဦးက တစ်ယောက်ခန်းအခန်းအမှတ်(၁၂)၊ တင်အောင်မြင့်က သူ့ထံရောက်လာသော သော့မှ အခန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ကာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ (၁၃)။

“ဟာ .. ဒီအခန်း ငါမနေချင်ဘူး။ ဘယ်သူလဲမလဲ .. လဲကွာ”

သိန်းဦးက ငြင်း၏။

“မင်းတောင် မနေချင်တာ၊ သူများလည်း ဘယ်နေချင်မှာလဲ။ မလဲဘူး”

ကျော်မင်းနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း ညစ်၍ တမင်လဲမပေး။

“အဲဒါဆို ငါ တခြားအခန်းသွားလဲမယ်”

ကျွန်တော်တို့ကို ပြောမရသဖြင့် သူ ဒေါပွပွနှင့် ကောင်တာသို့ ထွက်

သွားသည်။ ပြန်လာတော့ မျက်နှာကြက် ညိုမည်းလျက်။

“လဲလို့ ရခဲ့လား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မရဘူး။ အခန်းတွေက ကုန်ပြီ”

“နေလိုက်ပါကွာ။ တစ်ည နှစ်ညပဲဟာ”

သိန်းဦးက ပြုံးစေနှင့် ဖိအားပေးတိုက်တွန်း၏။

“သီဟ ငါ မင်းတို့အခန်းမှာ ထားပေါင်းအိပ်မယ်”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ ငါတို့က တစ်ယောက်အိပ်ခတင်တွေနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လုံး အိပ်ကြမှာ။ နှစ်ယောက်ဆို ကြပ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း နှစ်ယောက်မအိပ်တတ်ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့်ကျော်မင်းက စွတ်ငြင်းသည်။ လုံးဝအလျှော့မပေ။

နောက်ဆုံးတော့ ..

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းညစ်တာ ငါ သိတယ်”

သူ ဒေါပွပွ စိတ်တိုတိုနှင့် သူ့အခန်းကိုဖွင့်ပြီး ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပြုံးစိစိနှင့် ကျစ်ရစ်ခဲ့ကြရ၏။

သိန်းဦးက လှမ်းအော်ကြေသည်။

“မင်း ကံကောင်းပါစေကွာ။ ညကျရင်လည်း အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ”

ရုလူသတ်
နောက်

စာမျက်နှာ ၆၇
ဆင်းဟာကျော်ခေါင်မှ စာဆက်

ဒီစင်ဘာ ၂၅ ရက် ..
ဦးမောင်မောင်လေး ဦးဆောင်
သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့
သည် သူပုန်များနှင့် ဂဠုန်အားပေးသူ
များနေထိုင်သည့် ရွာများဖြစ်သည်ဟု
ဆိုကာ အပြစ်မဲ့ရွာသားများနေထိုင်ရာ
ဆင်းကောက်ကြီး၊ ရေတိုက်၊ ဖားရွှေ
ဆောင်ရွာများကို မီးရှို့ပြီးနောက် ဘုန်း
ဦးကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲမှာ တပ်စွဲ
ထားလိုက်သည်။

ဦးမောင်မောင်လေး စိတ်လေးနေ
သည်။ သူတို့က ကျားရဲ၏ အမြီးကို
ချွတ်ထိပ်မိပြီဖြစ်၍ အချိန်မရွေး တောင်
သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံတပ်သား
ဦးဆောင်များရောက်လာပြီးလျှင် သဲသဲမဲမဲ
ဆိုက်ဆိုက်ချေမှုန်းခံရနိုင်ကြောင်း
သဘောပေါက်နေသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ
အသင့်အနေအထားဖြင့် ကင်း
အထပ်ထပ်ချ၍ စိတ်တထင့်ထင့်
နေကြရ၏။

၇ .. ဟူ .. ဟူ

ချောက်ချားစရာ မောင်းသံကြီး
ဖြစ်၏။ ဦးမောင်မောင်လေး မရဏ
မောင်းသံကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ တုန်
လှုပ်သွားသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များ
လည်း အပြေးအလွှားနေရာယူကြ၏။
သေနတ်တွေကို မောင်းတင်၍ ပစ်ကွင်း
အတွင်း ဝင်လာပါက ပစ်ရန်အသင့်
အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ
၏။

“ဂဠုန် .. ဂဠုန် .. ချ .. ချ”
ဟေး .. ဟေး .. ဟေး
ဂဠုန်များ၏ သံပြိုင်ကြွေးကြော်
သံများဖြစ်၏။

သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ရန်
အသင့်ပြင်ထားသည့် ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်
များ၏လက်များသည် တဆတ်ဆတ်
တုန်နေ၏။ အကြောက်လွန်၍ ဖော
ရွေးတွေ စီးထွက်လာသည်။ ဂဠုန်တပ်
ဖွဲ့ဝင်များသည် စစ်ကြောင်းတစ်ခုလျှင်
လူအင်အား ၂၀၀ ခန့်ဆိုပါသော စစ်
ကြောင်းသုံးကြောင်းခွဲ၍ ချီတက်လာနေ
ကြပြီ။

ဦးမောင်မောင်လေးနှင့် ပုလိပ်
ခေါင်းဆောင်များ၏မျက်နှာတွင် သွေး
တစ်စက်မျှမရှိတော့။ ဗြိတိသျှနေမဝင်
အင်ပါယာကြီးကို အာခံမည့် အညတရ
တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံ
ဂဠုန်တပ်သားတို့၏ အားမာန်ကိုယှဉ်
ရန် မဝံ့မရံဖြစ်လာကြ၏။

“ဟေး .. နယ်ချဲ့နောက်လိုက်
ခွေးတွေကို သတ်ကြဟေ့”

ဂဠုန်တပ်သားများက ညှာသံပေး
၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သုံးဖက်သုံး
တန်မှ ဝိုင်းလာကြ၏။ ပုလိပ်ရာဇဝတ်
ဝန်ကလေး ဦးမောင်မောင်လေးမနေ

သာတော့ ပစ်မိန့်ပေးရတော့၏။
ပစ်ဟေ့ .. ပစ် .. ပစ်
ခိုင်း .. ခိုင်း .. ခိုင်း
အစိုးရပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များက
သေနတ်နှင့်ပစ်နေသော်လည်း ဂဠုန်
တပ်သားများက မမူ။ ကျည်ဆန်များ
ပျားပန်းခတ်နေသည်ကြားမှပင် တေး
တွေကိုဝင့်၍ ဒရုကြမ်း ဝင်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တောင်မခံနိုင်တော့။ ကြေးစား အိန္ဒိယစစ်ပုလိပ်များပီပီ ပြေးရန်လမ်းကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေ၏။ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း မာန်သွင်းကြွေးကြော်၍ ဖိတိုက်လာ၏။ မြင်မြင်ရာကို ခုတ်ကြသည်။ ပုလိပ်များ အထိနာစပြု၏။ အော်၍ပြေးသူက ပြေးသည်။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်စ၍ ပြေးသောအခါ ကျန်ပုလိပ်များမှာလည်း စိတ်မခိုင်တော့။ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေးထံမှ အမိန့်ကိုပင် မစောင့်။ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ အသက်လုပြေးကြသည်။ တစ်ချို့ပုလိပ်များမှာ ယူနီဖောင်းများကိုပါ ချွတ်ထားခဲ့၏။ သေနတ်များကိုလည်း လွှင့်ပစ်ပြေးကြသည်။

သေနတ်ကို လက်ကကိုင်၍ ငှူငေါင်ငေါင်ကြီး ရပ်နေမိသည့် ဦးမောင်မောင်လေး သတိထားမိသောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့၏။ အချိန်မီ မရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် ဇော်ပြတ်တော့မည်မို့ အသင့်ရှိနေသည့် မြင်းပေါ်ခုန်တက်လျက် အပြင်းစိုင်းနှင်ထွက်ခဲ့သည်။

သူမြင်းက ကန်သင်းများ လယ်ကွက်များ ရိုးပြတ်တောများကြားမှာ ပြေးရသဖြင့် ခရီးမတွင်၊ ကွင်းထီးထီး အလယ်ရှိ လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်အနီး အရောက် မြင်းက ကန်သင်းရိုးကို ခလုတ်တိုက်၍ရဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရိုးပြတ်တွေကြားမှာ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးကျ၏။ အားတင်း၍ ကုန်းထလိုက်၏။ သူ့ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ စိုင်းနှင်လာသည့် မြင်းနှစ်စီးကို

တွေ့ရသည်။ ချက်ချင်း ရိုးပြတ်တောအတွင်း မှောက်ချလျက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်သည်။

နောက်မှလိုက်လာသည့် မြင်းနှစ်စီးထံမှ ခွာသံနှင့် ရိုးပြတ်တောကို အရှိန်ပြင်းပြင်း တိုးဝင်လာသံတွေက နီးလာ၏။ သေနတ်မောင်းကို တင်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။ မြင်းနှစ်စီးက သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်တန့်သွား၏။
“ဒီနားမှာပဲ ပျောက်သွားတာဗျ၊ ဟေ့ .. ကိုကံရေး ဒီလူ ဒီနားမှာပဲရှိမယ်။ သေချာရှာဗျ။ တွေ့ရင် လက်မနှေးစေခဲ့နော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ကိုစံလှရာ။ ကျုပ်လက်က နယ်ချဲ့အလိုတော်ရိတွေ့ခဲ့ပုလိပ်တွေကို သတ်လာတဲ့ သွေးစွန်းလက်ပါ။ ကျုပ်ကို မပူနဲ့ဗျို့။”

“ကျုပ်တို့ အခု ဖမ်းဖို့လိုက်လာတဲ့လူဟာ ပုလိပ်အရာရှိဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ ကိုကံရေးရဲ့”

“အေးဗျ .. ကျုပ်တို့မြင်းပေါ်က ဆင်းပြီး ရှာကြမယ်ဗျို့။”

ကံရေးနှင့်စံလှ မြင်းပေါ်မှ ပြိုင်တူဆင်းလိုက်၏။ ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးတွေကို လက်ကဆုပ်ရင်း လူခွဲ၍ ရှာသည်။ ဦးမောင်မောင်လေးဝတ်ထားသည့် ကာကီရောင်ပုလိပ်ယူနီဖောင်းနှင့် ရိုးပြတ်များက အရောင်တူနေသဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့ကို မမြင်ရခြင်းဖြစ်၏။

ရှာနေသူက နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က ဗမာဖြစ်ဟန်တူ၍ တစ်ယောက်က ကရင်လူမျိုး။ သူတို့ခြေလှမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေပြီ။ လက်ဦးပူယူမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ဦးမောင်မောင်လေး ဝပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်၍ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် တော၍ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဒိုင်း ..

အ .. အ .. အ

သူ့သေနတ်က မီးပွင့်ထွက်သွား၏။ လူတစ်ယောက် ညည်းသံနှင့်အတူ နောက်လန်ကျသွား၏။

“ဟာ .. ကိုကံရေး”

စံလှက ဦးမောင်မောင်လေးထံသို့ ခုန်ဝင်လာ၏။

စံလှကိုပစ်ရန် သေနတ်နှင့်ချီလိုက်စဉ်မှာပင် စံလှလက်က လျှပ်ပြက်သလို နေရောင်မှာ လက်ခနဲလှုပ်သွား၏။

ရွမ်း ..

ဒုတ် ..

အား .. အ .. အ

ဦးမောင်မောင်လေး အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွား၏။ သူ့လည်ပင်းမှ မီးထွက်လာသည့် သွေးတွေ ရိုးပြတ်တွေအပြိုင်းအရိုင်းကြားမှ လယ်ကွက်ထဲစီးဝင်သွား၏။

စံလှက ဓားကိုလွှဲကာ လွှဲထယ်ဆက်သလို နာနာကျည်းကျည်းခုတ်၏။ သူ့နှုတ်မှလည်း ..

“ကဲကွာ .. သေစမ်း၊ နယ်လက်ပါးစေပုဆိန်ရိုး သေကွ .. သေ .. သေ”

ဦးမောင်မောင်လေး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက စံလှဘယ်လောက်ပင်ခုတ်ခုတ်အချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်သော်လည်း သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

စံလှ လက်ပန်းကျလွှားချိန်တူ

မှ ကံရေးကို သတိရသည်။ ကံရေးဆိုသူက မိခင်နှင့်နမကို စော်ကားရန်ကြံသည့် ချစ်တီးကုလားနှင့် ဗြိတိသျှအလိုတော်ရှိသူကြီးကို ဟင်္သာတတွင် သတ်လာခဲ့သူ။

ရောဝတီမြစ်ကြီးကိုလက်ပစ်ကူး၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရင်း သယာဝတီခရိုင်ထဲ အရောက် လယ်စောင်တဲတွင်နေသည့် မခင်လေးအမည်ရှိ မြန်မာမိန်းကလေးကို အခွေစော်ကားရန်ကြံသည့် ကုလားပုလိပ်သုံးယောက်ကိုလည်း သတ်လာခဲ့သူ။ တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံဂဠုန်တပ်သားအဖြစ် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆရာကြီးထံ အပ်နှံပေးခဲ့သူ။

သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျနေသည့် တံရေးကို စံလှ ပြေး၍ ပွေ့ထူလိုက်၏။ တံရေး နှုတ်မှ ညည်းသံနှင့်အတူ တမ်းထမ်းတတရေရွတ်နေသံ ကြားရသဖြင့် နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမေ .. အမေ”

“ညီမလေး .. ညီမလေးရယ်”

စံလှရင်မှာ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရ

၁

“ကိုကံရေး .. သတိထားစမ်းပါဦးရာ”

နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ၏ ဒဏ်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရသူ၊ ချစ်တဲ့သူနှင့် သားစုဘဝလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ။

ခုတော့ သူ့အပေါ် မညှာမတာ နှုတ်စက်ခဲ့သည့် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ဝါဒကို သွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရင်း အပြင်းအထန် ဆင်ရာရာခွားခဲ့ရပြီ။

တံရေးက တစ်ချက်လူးလွန်လိုက်

“ကိုကံရေး .. ဟေ့လူ ..”

စံလှ ကံရေး ကိုယ်ကို သတိရအောင်လှုပ်သည်။

“မ .. မခင်လေးလားဟင် .. အ .. အစ်ကို့ လာခဲ့မယ်နော်”

ကံရေးက ကုလားပုလိပ်များလက်မှ ကယ်တင်ခဲ့သော မိန်းကလေးကိုလည်း သတိတရတမ်းတနေ၏။

“ကိုကံရေး .. အားတင်းထားနော်။ ခင်ဗျား သေလို့မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့မှာ တိုက်ပွဲဝင်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့မဟုတ်လား”

“ကြား .. ကြားပါတယ် ကိုအောင်မှတ်ရာ။ ခင်ဗျားတို့ ဒေးဒဲမှာလည်း ခင်ဗျားဘကြီး ဦးအောင်လှနဲ့ အတူ နယ်ချဲ့တွေကို ချနေကြပြီမဟုတ်လား .. ဟင်”

သတိချွတ်ယွင်းစပြုလာသည်ကံရေးက မိန်းမောနေရာမှ ကယောင်ကတန်းတွေပြောသည်။ သည်အတိုင်း ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ ..

“အားတင်းထားဗျ ကိုကံရေး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုပ် အချိန်မီ ဆေးကုနိုင်အောင် ဆရာကြီးဆီပို့ပေးမယ်”

စံလှက ကံရေးကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေကို စောစောက တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည့် ကွင်းပြင်ဆီ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ဖြစ်၏။ တိုက်ပွဲက မပြီးဆုံးသေးပါ။

နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရာဆီ တားကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဂဠုန်တပ်သားများ ပြေးလိုက်နေသည့်ပြင်ကွင်းကို အဝေးဆီမှ ခပ်ရေးရေးမြင်ရ၏။

စံလှက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိခဲ့သည့် ကံရေးကိုထမ်းရင်း ရပ်နေရာမှ လှမ်းထွက်သည်။ တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံတပ်သားကြီးများ ဖြစ်သော သံမဏိဂဠုန်တို့၏ အောင်ပွဲဖြစ်၏။ သမိုင်းတွင်မည့် ဖားရွှေကျော် ဒုတိယတိုက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့သော သံမဏိဂဠုန်တပ်သားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆရာစံ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဌာနချုပ်ရှိရာ အလံတောင်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်လိုက်သည်။ အနာဂတ်သည် သူ့ရဲကောင်းများ၏ တိုက်ပွဲကို ကြိုဆိုလျက်။

ဂဠုန်ပျံ ဒီပနီ

ရဂုံစံ ချစ်စရာတပည့်တို့မှာဖြင့်
ဥုံအရဟံ သစ္စာကတိတွေနဲ့
ဂဠုန်သရဏံ ဂစ္ဆာမိကြပေတော့
ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

မင်းမဟာကျော်ခေါင်
ဝန်ခံချက်
၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင်
ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှထုတ်ဝေသော
၁၂၂ ခုနှစ်
တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံအား
ပိုပြင်းပြည့်စုံစားနေပွဲပါသည်။

လေးရာ

ရက်သားသမီးများအတွက် ကံကြမ္မာစုံထောက်

၂၀၁၄ ခု၊ မေလ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ ကံဆိုးမ သွားလေရာ ဝိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံလာရတတ်ပါတယ်။ အဆင်မပြေအလွှဲအချော်တွေများရတဲ့အထဲ လူရင်းတွေက သစ္စာဖောက်တာ၊ ကြားညပ်ခေါင်းခံ ဖြေရှင်းရတာမျိုးတွေကြုံရတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့အတွက် -

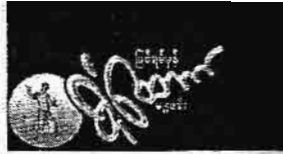
- မြတ်စွာဘုရားမှာ သြဇာ ၁၃ ညွှန်း လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါရုဏ်တော်ကို ၁၀ ခေါက် ရွတ်သွားပါ။
- အညိုရောင်၊ ကြက်သွေးရောင် အဝတ်အစား၊ အသုံးဆောင်တွေ အားပြုဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။
- စံပယ် ၁ ကုံး ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင်၊ ကျန်းမာရေးညံ့ရင် ကျောက်ခဲတစ်လုံးပေါ်မှာ (မ) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ မိတ်ဆွေဆရာသမားများကို ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုပ် ဒါနလုပ်ပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၁ အစ၊ ၃ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို ကန်စွန်း ၅ ညွှန်းနဲ့ ၂၅ ချက် ရိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ ယှိုတိုင်းကြုံကြတဲ့ နှင်းဆီခိုင် ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံလာတတ်ပါတယ်။ ပြိုင်လိုက်ရင် နိုင်တာ မဲပေါက်တာ၊ လူအရွေးခံရတာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကောင်းတွေပေါ်လာတာ... စသည်ဖြင့် ဝမ်းသာစရာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာ ထွန်းပစေဖို့အတွက် -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ လောကဝိဒူရုဏ်တော်ကို အခေါက် ၂၀ ရွတ်သွားပါ။
- အစိမ်းရောင်များများပါတဲ့ အဝတ်အစား၊ အသုံးဆောင်တွေ အားပြု ဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။
- ငွေပန်း ၄ ပွင့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင်၊ ကျန်းမာရေးညံ့ရင် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ (ဟ) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားတစ်ဆူဆူရဲ့ စနေထောင့်မှာ ပိတောက် ၁၂ ညွှန်းလှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၂ အစ၊ ၄ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို ဇော်စိမ်း ၆ ညွှန်းနဲ့ ၉ ချက် ရိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ သိကြားမကိန်း ဆိုက်ချိန် ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံလာတတ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း ဆရာကောင်းတို့ရဲ့ အကူအညီကောင်းတွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ ထိပေါက် မဲပေါက်သလို ကံထူးတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့အတွက် -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ ပေါင်မုန့်ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ ဘဂဝါဂုဏ်တော်ကို အခေါက် ၅၀ ရွတ်သွားပါ။
- အဝါရောင်၊ ရွှေရောင်များများ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားပြုဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။ မေမြို့ပန်း ၅ ပွင့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင် ကျန်းမာရေးညံ့ရင် ရွက်လှရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ (၀) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားတစ်ဆူဆူရဲ့ စနေထောင့်မှာ ထီးနီ ၁၀ လက်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၅ အစ၊ ၂ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို နှင်းဆီ ၁၀ ပွင့်နဲ့ ၁၀ ချက် ရိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ သွားပါများ ခရီးရောက် ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံလာတတ်ပါတယ်။ ရပ်ဝေး၊ ပြည်ပ၊ ခရီး၊ သယ်ပို့၊ အပြောင်းအရွှေ့၊ အစီအစဉ်အသစ်များ အကျိုးပေးချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့အတွက် -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ ရှောက်ရည်ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းသွားပါ။ လောကဝိဒူဂုဏ်တော်ကို အခေါက် ၄၀ ရွတ်သွားပါ။
- အစိမ်းရောင်များများပါတဲ့ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားပြု ဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။ နွက်လှ ၄ ညွန့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင် ကျန်းမာရေးညံ့ရင် မြေအိုးတစ်လုံးမှာ (၁၁) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားတစ်ဆူဆူရဲ့စနေထောင့်မှာ ဖယောင်းတိုင် ၁၀ တိုင်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၄ အစ၊ ၇ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို မေမြို့ပန်း ၅ ပွင့်နဲ့ ၁၉ ချက် ရိုက်ပါ။

ဩဇာပတေးသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ ငွေလိုချင်ရင် ငွေဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ငွေကြေး၊ ရာထူး၊ ဆု၊ နှစ်ပတ်သတင်း၊ ကား၊ နိုင်ငံခြား... စတာတွေမှာ အောင်မြင်မှုကြီးတွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့အတွက် -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ နွားနို့ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းသွားပါ။ ဂုဏ်တော် ၉ ပါးကို ၇ ခေါက် ရွတ်သွားပါ။
- အဆောင်ရင့်ရင့် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားပြုပြီး ဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။ နှင်းဆီပန်း ၇ ပွင့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင် ကျန်းမာရေးညံ့ရင် ရွက်လှရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ (၁၁) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားကြာသပတေးထောင့်မှာ ပန်းသီး ၅ စိပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၇ အစ၊ ၄ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို အုန်းညွန့် ၆ ညွန့်နဲ့ ၆ ချက် ရိုက်ပါ။

www.burmeseclassic.com

သောကြာသားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ ဆင်ကန်းတောတိုး ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံရတတ်ပါတယ်။ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကပ်ဖြစ်ပြီး အမှားအယွင်းတွေများတတ်တာကို သတိပြုပါလေ။ ငွေတွေပစ္စည်းတွေ အလေအလွင့် အဆုံးရှုံးများနေတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့ -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ ထောပတ်ထမင်းကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းသွားပါ။ ဗုဒ္ဓေါ့ဂုဏ်တော်ကို အခေါက် ၅၇ ရွတ်သွားပါ။
- အရောင်ခြင်ရင် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေကို အားပြုပြီး ဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။ နှင်းဆီ ၅ ပွင့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင် ကျန်းမာရေးညံ့ရင် ကွမ်းရွက် ၁ ရွက်ပေါ်မှာ (ဟ) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားကြာသပတေးထောင့်မှာ ပိတောက် ၁၂ ညွန့်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၅ အစ၊ ၇ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို ကံကော်ညွန့် ၆ ညွန့်နဲ့ ၈ ချက် ရိုက်ပါ။

နေ့သားသမီးများ

ဒီလအတွင်းမှာ မအိပ်မနေ အသက်ရှည် ဆိုတဲ့ကိန်းမျိုး ကြုံရတတ်ပါတယ်။ ရန်အန္တရာယ်များလွန်းတာ သတိပြုပါ။ အစစအရာရာ သတိဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ ရန်ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ကြားကပဲ အလုပ်အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေလည်း ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ အရေးကြီးကိစ္စများရှိသောအခါ ကံဇာတာထွန်းပစေဖို့အတွက် -

- မြတ်စွာဘုရားမှာ သောက်တော်ရေ ၆ ခွက် ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို အခေါက် ၆၀ ရွတ်သွားပါ။
- အနီရောင်၊ ကြက်သွေးရောင် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်တွေ အားပြု ဝတ်ဆင်သုံးစွဲပါ။ အုန်း ၁ ညွန့် ဆောင်သွားပါ။
- အခက်အခဲကြုံရင် ကျန်းမာရေးညံ့ရင် မိမိခွဲအဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်ပေါ်မှာ (ည) လို့ရေးပြီး အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်လိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ ဘုရားကြာသပတေးထောင့်မှာ ဖယောင်းတိုင် ၁၂ တိုင် လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။
- ထိထိုးချင်ရင် ၆ အစ၊ ၁ အစ ထိထိုးပါ။ ရောင်းချင်သောပစ္စည်းတွေကို နှင်းဆီပန်း ၃ ပွင့်နဲ့ ၇ ချက် ရိုက်ပါ။

ဒီလအတွက် ယတြာလက်ဆောင်
ဖုန်းဝယ်ဖုန်းရောင်း၊ အောင်စေကြောင်၊

ဖုန်းဝယ်ချင်လို့လား ... ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းရောင်းချင်လို့လား...။
 ဖုန်းဝယ်ဖို့ ရောင်းဖို့ စကားပြောခါနီးမှာ
 ဆီးယိုစားပြီး ဆုတောင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေ အောင်မြင်စေပါလိမ့်မယ်။
 ဖုန်းမှမဟုတ်ပါဘူး။

မြေ၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ပရိဘောဂ၊ မုန့် ... စတဲ့ ကြာသပတေးနံ့ကိစ္စ အားလုံး
 ရောင်းခါနီး ဝယ်ခါနီးလေးမှာ ဒီနည်းကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ် ...။